

Олег Авраменко

КОЛИ ДИВИШСЯ В БЕЗОДНЮ

Трилогія про Грані
книга друга

Powered by
LuaT_EX

Трилогія про Грані

книга друга

З відходом Метра у світі не залишилося Великих. Лише близька Метрові людина, верховний інквізитор Ференц Карой міг здогадатися про призначення двох, у минулому, здавалося б, найзвичайнісіньких мешканців Основи, а тепер вищих магів — Владислава та Ін'ги. А ще Веліал — Господар Потойбіччя. Усюди розставлено пастки Князя Нижнього Світу. Веліал тріумфує — йому вдалося розлучити героїв. А лише вони вдвох здатні зупинити наступ Пітьми...

Розділ 1

Сідх. Нова місія

У темно-фіолетовім небі над Вельзевуловою Твердинею палахкотіли лиховісні блискавиці. Їхні багряні відблиски падали на фортечні мури та вежі похмурої оселі Господаря Потойбіччя, і від цього складалося враження, ніби весь замок купається в крові.

Чоловік у просторому вбранні з червоного та синього шовку, з великим зеленим тюрбаном на голові, енергійно крокував широкою стежкою в напрямку Твердині. Втім, вислів „у напрямку“ означав лише, що стежка веде туди, але при цьому раз по раз звивалася, часом повертаючи геть у протилежний бік, а темне громаддя Твердині безперервно змінювало своє розташування — то опинялося зовсім поруч, то віддалялося на багато миль, аж до самого обрію.

Проте чоловік у зеленому тюрбані продовжував іти стежкою, не намагаючись скоротити шлях. Він розумів, що з географією Нижнього Світу краще не жартувати, бо пряма тут далеко не завжди є найкоротшим шляхом між двома точками. До того ж, околиці Твердині були всіяні хитромудрими пастками, призначеними для необережних відвідувачів, і чоловік у тюрбані не збирався випробувати долю. Він надто цінував дароване йому право жити у плоті й не хотів наражати своє тіло на марний ризик, оскільки не був певен, чи отримає натомість нове, чи до скону віків муситиме блукати Потойбіччям у подібні безплотного духу. Тому він ішов стежкою, нікуди не звертав з неї, і з кожним його кроком у темно-фіолетовім небі чимраз яскравіше спалахували блискавиці.

Нарешті чоловік у тюрбані опинився перед величезною залізною брамою, обабіч якої тягнувся високий, у кілька людських зростів, кам'яний мур. Праворуч від воріт на стовпі з поперечиною було прикріплено мідну тарілку, подекуди вкрито товстим шаром окису, а біля неї висів на іржавому ланцюгу дерев'яний молоток з видимо стертим від частих ударів бой-

ком. Після коротких вагань чоловік узяв до рук молотка і вдарив по тарілці. Почувся лункий мідний дзвін, а слідом за тим з темних небес прогрімів голос:

— Скажи своє ім'я, прохачу!

Чоловік у зеленому тюрбані швидко глянув угору, хоча й знав, що нічого, крім багряних спалахів, там не побачить.

— Я Віштванатан Сідх,— назвався він,— вірний слуга Господаря Вельзевула.

У нього мало не вихопилося „Веліала“, та, на щастя, він вчасно збагнув, що наразі належить уживати офіційне ім'я. Веліала так рідко називали Вельзевулом, що більшість мешканців Нижнього Світу, не кажучи вже про людей на Грнях, навіть не підозрювали, що обидва ці імені належали одній тій самій особі.

— Навіщо ти прийшов, Віштванатане Сідх? — спитався невидимий сторож.

— За викликом Господаря.

— Чекай,— сказав голос.— І лихо тобі, нещасний, якщо ти збрехав!

Чоловік, що назвався Віштванатаном Сідхом, сперся на стовп і став чекати. Зовні він мав незворушний вигляд, але всередині його долали сумніви. Відколи Сідх отримав наказ прибути сюди, він знай перебирав у думках всі свої вчинки за останній час і занепокоєно гадав про причини свого виклику до Веліала. Цей візит міг бути прелюдією до суворого покарання за невідомі Сідхові гріхи, але так само міг виявитися початком його майбутнього сходження вгору по ієрархічній драбині Нижнього Світу...

За кілька хвилин брама почала повільно відчинятися, сповнивши околиці таким пронизливим скреготінням, що проймало аж до кісток. Голос невидимого сторожа промовив:

— Проходь. Господар Вельзевул прийме тебе.

Сідх зачекав, поки брама розчинеться настіж, потім упевнено рушив через широке безлюдне подвір'я до найвищої зпоміж усіх будівель замку вежі з чорного базальту, яка мовби підпирала собою низьке похмуре небо.

Біля входу до вежі, на невеликому підвищенні, стояв чоловік у довгій, аж до самої землі, багряній мантиї. Схрестивши на грудях руки, він байдуже дивився на Сідха. Його нерухоме, мов маска, обличчя не виказувало жодних емоцій, крім хіба що легкого натяку на зневажливість, спрямованої на не щось конкретне, а швидше на весь довколишній світ.

Сідх зупинився перед підвищенням, низько вклонився чоловікові в багрянному й мовив:

— Вітаю тебе, славний Женесе! Хай буде з тобою на віки вічні милість Господарів.

У відповідь на привітання Женес коротко кивнув.

— Іди за мною,— сказав він.— Господар бажає бачити тебе.

З цими словами Женес розвернувся, ввійшов до вежі й став підніматися по крутих кам'яних сходах нагору. Сідх мовчки йшов слідом за ним і навіть не намагався завести розмову. За рік свого перебування в Нижньому Світі він кілька разів мав справу з довіреним слугою Веліала, і від цих зустрічей у нього залишилися найнеприємніші враження. Особливо драгували Сідха пихатість і зарозумілість Женеса, його презирливе ставлення до всіх, хто стояв нижче за нього, з чим різко контрастувало відверте підлабузництво до всіх Господарів, а надто ж до Веліала.

А проте, за всієї своєї антипатії, Сідх почував до Женеса щось схоже на благоговіння. Утім, не лише він один — чимало мешканців Потойбіччя поділяли його суперечливі почуття. Женес був легендарною постаттю в Нижньому Світі, він прожив на Грнях довше за багатьох Господарів (а дехто стверджував, що довше за всіх), брав участь у трьох Сторічних Війнах, а в період між ними активно готував ґрунт для настання наступних Нічиїх Літ. Його заслуги були безсумнівні, і тому всі сприйняли як належне, коли Веліал спеціально для Женеса запровадив посаду коад'ютора, цебто першого помічника, поставивши його не лише над усіма своїми слугами, але й над слугами решти Господарів.

Бувши ще юним послушником у Вельзевуловім Братстві, Віштванатан Сідх багато чув про Женесові діяння, захоплювався ним і мріяв повторити його земний шлях. До пори до

часу Сідхові справи йшли найкращим чином, на його рахунок було чимало успішних місій, кілька разів з ним особисто спілкувався Веліал, доручав йому надзвичайно важливі та складні завдання і завжди був задоволений результатами. Здавалося, на Сідха чекало блискуче майбутнє... Аж тут трапилася катастрофа!

Сідх цілком слушно вважав, що в цьому винний Женес, який за Веліаловим дорученням здійснював оперативний контроль над Сандрою. Новоспечений коад'ютор не встежив за дівчиною і дозволив їй викрити себе, що призвело до цілковитого провалу їхнього плану. У безнадійній спробі врятувати ситуацію Веліал наказав Сідхові негайно проникнути під захисний купол і знищити Сандру, поки вона не наговорила зайвого. Як і слід було чекати, нічого путнього з цього задуму не вийшло. Позбавлений своєї чаклунської сили, Сідх не зміг протистояти двом недосвідченим, але надзвичайно могутнім вищим магам. Він загинув від смертельного закляття, так і не виконавши свого останнього в земному житті завдання.

Женесова вина була очевидна, проте він дуже спритно викрутився, перекинувши всю відповідальність на Сідха. На жаль, Веліал повірив йому — а певніше, вдався, що повірив. Веліалові було не вигідно визнавати за Женесом помилку, бо з цього автоматично випливало, що він також схибив, надто поклавшись на свого наближеного. Сідх швидко зорієнтувався в ситуації і не став спростовувати висунуті Женесом звинувачення. Він розумів, що будь-які спроби виправдатися лише погіршать його становище — і без того дуже хистке й непевне, тому покірливо змирився з нав'язаною йому роллю цапа-відбувайла.

Але найбільше Сідха обурювало те, що Женес і сам повірив у свою брехню. Він був щиро переконаний у власній правоті й не почував ані крихти вдячності до людини, що взяла на себе більшу частину його провини. Якщо попервах Сідх іще сподівався, що Женес, у компенсацію за моральні збитки, посприє його швидкій кар'єрі, то незабаром ці ілюзії розвіялися. Женес не знав докорів сумління, він не збирався допомагати Сідхові, а навпаки — за найменшої можливості підкреслював свою

зневагу до нього. А коли Нижнім Світом стали поширюватися чутки, що Сідх звів нанівець геніальний задум Веліала, здійснення якого могло б кардинально змінити весь перебіг Столітньої Війни, у колишнього інквізитора не виникло жодних сумнівів, від кого виходили ці чутки...

Врешті Сідх та Женес піднялися на горішню терасу вежі, оточену зубчастим парапетом. Багряні блискавиці палахкотіли просто над головою, деякі сполохи були такі яскраві, що аж сліпили очі. Сідх машинально відзначив, що звідси, мов на долоні, видно звивисту стежку, якою він ішов до Твердині.

Посередині тераси сидів у широкому кріслі Веліал, одягнений у коротку криваво-червону мантию поверх чорного, без жодних прикрас костюму. Перед ним завис у повітрі, не торкаючись ніжками підлоги, невисокий стіл з більш ніж скромним сервуванням — на начищеній до блиску мідній таці стояла лише середніх розмірів порцелянова амфора, з вузької шийки якої струменіла пара, а також містка золота чаша, вкрита зовні простим карбованим візерунком.

Коли Веліал подивився в їхній бік, Женес відважив йому доземний уклін, а Сідх упав ницьма.

— О, великий Господарю Потойбіччя, княже князів, царю царів, Володарю Пітьми! — набундючено проказав Женес. — Я привів до тебе слугу твого, Віштванатана Сідха, якого ти зволив викликати перед очі свої.

— Гаразд, Женесе, — холодно мовив Веліал. — Ти вільний. Повертайся до своїх справ.

Не припиняючи бити поклони, Женес позадкував до виходу з тераси. Коли він зник за залізними дверима, Веліал звернувся до Сідха, що досі лежав долілиць, розпластавшись на базальтових плитах:

— Встань і підійди до мене.

Сідх звівся на ноги, але не розігнувся цілком, і несміливо підступив до крісла Господаря. За помахом Веліалової руки біля столика з'явився стілець з м'яким сидінням.

— Влаштовуйся, Віші. Поговоримо.

— О, мій пане! — про всяк випадок запротестував Сідх, не бажаючи з необережності втрапити до пастки. — Я не смію в

твій присутності...

— Сідай! — урвав його Веліал. — Це наказ.

Наказ Князя Нижнього Світу вимагав негайного виконання, тож Сідх обережно примостився на краєчку стільця, ладний будь-якої миті підхопитися. Тим часом Веліал наповнив до вінця чашу густою червоною рідиною з амфори і простягнув її Сідхові:

— Ось, випий.

Від несподіванки Сідх аж сторопів. Небагато Веліалових слуг могли похвалитися тим, що куштували людську кров за столом Господаря, і лише ліченим одиницям випадала честь прийняти частування з його рук. Це вважалося знаком особливої прихильності. І йому, Віштванатанові Сідху, цей знак було виявлено! Йому — одному з молодших слуг, яких у Нижньому Світі багато мільярдів...

— Ну ж бо! — трохи підвищивши голос, нетерпляче сказав Веліал. — Чого чекаєш?

Від його слів Сідх нарешті оговтався й опанував себе.

— Дякую, мій пане, — трепетно мовив він, узяв чашу й підніс її до вуст.

— Пий до дна, — наказав Веліал.

Кров була свіжа, ще тепла, а судячи з її яскравого кольору і ніжного смаку, належала юній незайманій дівиці. Сідх одним духом осушив чашу, потім поставив її на стіл і тильним боком долоні витер свої пишні вуса. Він миттю відчув приплив бадьорості, його тіло наче помолодішало на добрий десяток років, а думки стали напрочут чіткими та ясними. Кров живих істот з Граней, надто ж людська, містила чимало вітальної енергії, конче необхідної всім мешканцям Нижнього Світу. Самі вони не могли виробляти її в достатній кількості, а тому потребували періодичного поповнення своїх запасів життєвої сили ззовні. Таке поповнення відбувалося різними шляхами, не конче матеріальними, проте серед вищих слуг Господарів вважалося справою престижу бодай частково задовольняти свої потреби за рахунок людської крові. Наприклад, подекували, що Женес щодня приймає ванну з крові немовлят, та, найпевніше, ці чутки були перебільшені й поширюва-

лися самим Женесом. Що ж до Сідха, то він займав у Нижньому Світі аж надто скромне місце і за рік свого перебування тут лише кілька разів пив справжню людську кров — та й то не першої свіжості...

— Смачнюща кровина, хіба ні? — спитав Веліал і, не чекаючи на відповідь, вже іншим тоном додав: — Женес нічого не говорив тобі про дівчину?

Сідх відразу збагнув, про кого йдеться. Вони з Женесом лише одного разу працювали разом, і єдина дівчина, про яку той міг з ним говорити, була Сандра.

— Ні, мій пане, нічого, — відповів Сідх. — А що з нею?

— Її переховують від мене. Починаючи з травня, Сандра мешкала разом з Інгою та Владиславом у королівському палаці на Грані Палатина, але чотири місяці тому зникла. Відтоді про неї нічого не відомо.

— А її дитина? — запитав Сідх. — Якщо не помиляюся, саме тоді Сандра мала народити.

— Помиляєшся. Ти не врахував, що понад два місяці вона провела в Колодязі, спершу на шляху до Ланс-Оелі, а потім — до Основи. Мій майбутній слуга народився деś наприкінці листопада. А я досі не знаю, де він і що з ним!

— До цього причетна Інквізиція?

— Поза будь-яким сумнівом. Ференц Карой запевняє всіх, що дівчина втекла сама, але мене не надуриш. — Веліал трохи помовчав. — Та навіть коли припустити, що вона діяла самостійно і зараз переховується як від нас, так і від Інквізиції, це не покращує ситуації. Не слід недооцінювати Сандру, вона дуже розумна й хитра. Минулого разу їй вдалося пошити в дурні Женеса і, попри його пильність, викликати в Інґи підозри. Чим це скінчилося, сам знаєш.

Своїми словами Господар фактично визнав за Женесом вину, хоч і виправдовував його недбалість Сандриною хитрістю. Сідх розкрив був рота, але тут-таки закрив його і подумки вилаяв себе за надмірну імпульсивність. Якщо маєш з якогось питання власну думку, це аж ніяк не означає, що слід висловлювати її начальству.

Хай яким швидкоплинним був Сідхів порив, він, однак, не пройшов повз увагу Веліала.

— Ти щось хотів сказати, Віші?

— Так, мій пане, — обережно відповів Сідх, зрозумівши, що заперечувати вже пізно. — На мою думку, ми самі дали можливість Сандрі викрити себе. Мені здається, що після зачаття дитини її подальші нічні пригоди з Владиславом не мали ніякого сенсу. Їх слід було негайно припинити — і тоді б нічого цього не сталося.

Веліал відкинувся на спинку крісла і спрямував на Сідха пронизливий погляд. Колишній інквізитор приречено чекав, чим обернеться його зухвалість. Одне він знав точно — ні вибачення, ні благання не допоможуть, лише дужче розгнівають Господаря.

Цілу хвилину Веліал пильно дивився на свого слугу, нарешті промовив:

— Женес також вважає, що з дівчиною я схибив, але тримає свою думку при собі, не наважується навіть натякнути на це. А якби він запитав, я б пояснив йому, що ці, як ти висловився, нічні пригоди були покликані не лише зачати мого майбутнього слугу. Також вони потроху віддаляли Владислава від Інґи, хоч сам він цього не помічав. А в останню ніч перед Проривом Інґа мала прокинутись і застати свого чоловіка із Сандрою. Тієї ночі я збирався сам контролювати дівчину і влаштував би все так, щоб Інжин гнів звернувся б передовсім не на Сандру, а на Владислава. Це на якийсь час посварило б їх, а помиритися вони б уже не встигли. На жаль, у дійсності події розвивалися інакше, і пророчий сон їхнього супутника все зіпсував... Гм. Хоча й тоді ще можна було виправити ситуацію, якби Женес вчасно покликав мене. Проте він вирішив, що сам упорається.

Це вже було прямим і відвертим визнанням Женесової провини, що неабияк потішило Сідха. А ще він збагнув, що Веліал не просто так завів з ним розмову про Сандру, Владислава та Інґу. Вочевидь, його наступне завдання буде безпосереднім чином пов'язане з ними — а отже, він повертається у велику гру!..

Набравшись сміливості, Сідх промовив:

— Дозволь ще запитати, мій пане...

— Дозволю.

— З твоїх слів я зрозумів, що сварка між Владиславом та Інгою була важливою частиною твого задуму...

— Надзвичайно важливою, — підтвердив Веліал. — Коли ти прибув до Шато-Бокеру, і я твоїми очима побачив, як швидко вони оклигали, то в мене виникла підозра, що навіть нового Прориву буде недостатньо для їх підкорення. Тому я і вніс доповнення до запропонованого тобою плану. Сандра мала бодай частково віддалити Владислава від Інги, послабити їхній зв'язок. Це б дозволило підкорити їх, а потім — убити.

— Отже, ти не збирався робити їх своїми слугами?

— Владислава — в жодному разі, він чужий нам. З Інгою не так однозначно. Вона від народження належала мені, і хоча наші вороги намагалися змінити її призначення, своєї сили воно не втратило. Тож із нею ще можна попрацювати, шкода марнувати такий якісний і цінний матеріал. А от її чоловік для цього не годиться. Мало того — він украй небезпечний.

— Тоді я не розумію, мій пане, — після деяких вагань сказав Сідх. — Якщо ти не потребував Владислава і не надто прагнув повернути собі Інгу, то чому наказав Сандрі чимшвидше їхати на Аґріс і там убити їх обох, поки вони були непритомні? Та й у дорозі ми мали безліч нагод це зробити.

Веліал заперечно похитав головою:

— Помиляєшся. Сандра не змогла б їх убити. І ти не зміг би. Заподіяти їм смерть можна лише двома шляхами — або роз'єднавши їх, розірвавши їхній зв'язок, або підкоривши Нижньому Світові. Під час Прориву на Аґрісі я виявив, що вони вдвох мають дивовижну силу. Саме *вдвох* — ця сила належить їм обом, а не кожному з них окремо. І якраз вона не дозволяє вбити їх.

— Вселенський Дух? — з тремтінням у голосі мовив Сідх. Його поймав жах на одну думку про те, що він міг тісно спілкуватися з носіями Духу.

— У тім-то й річ, що ні. Ця їхня сила не походить з Космосу, вона є надбанням світу земного. Досі я нічого схожого не

зустрічав. Інші Господарі також.

— А я не помічав у них ніякої особливої сили. Певна річ, крім тієї, що має бути у вищих магів.

— Ти й не міг помітити, бо не був присутній при Прориві. Їхня особлива сила виявляє себе лише в разі необхідності, а коли в ній немає потреби, зникає без сліду, ніби її ніколи не було. Одна з визначних властивостей цієї сили полягає в абсолютній неагресивності, її дія спрямована винятково на Інгу та Владислава, а точніше, Інга може застосувати цю силу лише до свого чоловіка, а він — лише до неї. Під час Прориву Владислав гинув три рази, але Інга, вдавшись до їхньої спільної сили, повертала його до життя. Сама ж вона отримала дев'ять смертельних ударів, проте Владислав щоразу рятував її від загибелі. А вбити їх одномоментно не вдавалося — з тієї простої причини, що одномоментності в природі не існує. Хоч який короткий був часовий проміжок між двома смертями, його вистачало, щоб Владислав та Інга встигли допомогти одне одному. Це відбувалося суто рефлекторно і так блискучо, що вони самі, схоже, нічого не помічали.

— Схоже на те, мій пане, — погодився приголомшений Сідх. — Інакше б я знав. Свого часу вони цілком довіряли мені.

— А тому, — вів далі Веліал, — їх не можна вбити навіть уві сні і в нестямі. Ця сила працює майже безвідмовно, проте мені вдалося віднайти в ній слабкі місця. По-перше, вона активізується лише в разі безпосередньої загрози їхнім життям, а отже, не стала б реагувати на спроби підкорення. По-друге, її ефективність залежить від міцності емоційного зв'язку між Інгою та Владиславом. Сандра якраз і була покликана послабити цей зв'язок, щоб вони якнайдужче виснажилися під час майбутнього Прориву і їхній чаклунський дар не зміг опиратися підкоренню. А після цього вони б позбулися своєї особливої сили і стали просто вищими магами, одержимими Нижнім Світом. Владислава я б відразу вбив, а от з Інгою ще б попрацював, спробував би схилити її до добровільної служби. Вона стала б для нас дуже цінним надбанням.

Веліал замовк, налив у чашу трохи крові й неквапно випив її. Цього разу Сідха він не пригостив.

— Від своїх планів я не відмовився,— повернувши чашу на стіл, знову заговорив Господар.— Владислав з Інгою мають надзвичайно великий потенціал, щоб дозволити їм залишатися в таборі наших ворогів. У цьому напрямку я здійснюю певні кроки, про які тобі знати не треба. А ти матимеш інше завдання — розшукати Сандру та її дитину.

Сідх запитливо глянув на Веліала:

— Але як, мій пане?

— Повернешся на Грані. Такі слуги, як ти, зараз потрібні мені там, а не тут.

— Я стану Чорним Емісаром?

— Ні. У цій подобі ти не впораєшся з завданням. Емісар не може переходити з Грані на Грані, він не здатний власноруч битися з супротивниками, його легко викрити і знищити. Це спостерігач і провокатор, а ти маєш бути бійцем. Я дам тобі справжнє людське тіло, ти знову станеш смертною землею людиною і продовжиш свою службу на Гранях.

Від хвилювання Сідхові перехопило подих.

— Як так?... О, мій пане! Хіба це можливо?

— Атож, Віші, можливо. Це наша новітня розробка. Про неї знають лише Господарі, кілька вищих слуг, включно з Женесом, а також дванадцятро нижчих, які вже здійснили таке втілення. Ти будеш тринадцятим — щасливе число. У пошуках дівчини тобі допоможе та обставина, що вона досі захищена перснем Бодуена — якби над нею провели екзорцизм, то Женес, її колишній ляльковод, неодмінно відчув би це. Я так розумію, що під час вагітності Сандра не наважувалася на такий крок зі страху зашкодити дитині, а тепер, коли її переховують від мене, екзорцизм не проводять, бо бояться виказати її місцеперебування. Це істотно полегшить твоє завдання — адже до того перснем володів Женес, і на ньому лишився його відбиток. На жаль, цей відбиток дуже слабкий, щоб відчутти його звідси, з Нижнього Світу. Женес розшукав би її вмиль, але спроба повернути його в земне тіло зазнала невдачі. За свою тривалу кар'єру він вичерпав усі ресурси земного буття, тож шлях на Грані для нього закритий. Тому я вирішив надіслати тебе, оскільки ти знайомий з дівчиною. Перед утіленням тобі

буде імплантовано частку Женесової аури, яка допоможе знайти перстень — а отже, й Сандру. Що скажеш?

— Я готовий, мій пане!

— І ти не маєш ніяких побажань щодо нового тіла? — лукаво спитався Веліал. — Рік тому, одержуючи своє теперішнє, ти не наважився звернутися до мене з проханням і погодився на те, яке тобі запропонували. А дарма... Ну, гаразд, цього разу я не чекатиму, поки ти сам попросиш. Я зроблю тобі подарунок — як нагороду за вірну службу.

Розділ 2

Марк і Беатриса. Торнінський тракт

Коли карета наблизилась до краю латки, Беатриса висунулася по груди з вікна правих дверцят і подивилася назад, де за аркою порталу стояли її рідні. Вона помахала їм рукою, батько у відповідь махнув своїм капелюхом, а мати послала дітям услід останній поцілунок.

За кілька секунд карета переїхала на сусідню латку і зникла з очей барона та баронеси фон Гаршвіц. Беатриса підняла скло на вікні, залишивши вузьку щілину згори для доступу свіжого повітря, і присіла на своє місце поруч із братом. Марк стиснув її руку й підбадьорливо всміхнувся. За останні чотири роки вони вже звикли жити окремо від батьків, а проте щоразу їм було дуже сумно залишати рідну домівку на Грані Нолан і на довгі дев'ять місяців їхати на чужину.

А от їхня менша сестра, дев'ятирічна Ребека, вперша розлучалася з татом і мамою. Забравшись із ногами на сидіння, вона досі визирала в заднє віконце і продовжувала махати хустинкою постатям батьків, хоча й розуміла, що вони вже не можуть бачити її. Лише коли карета, проминувши ще кілька латок, виїхала на основний тракт, Ребека нарешті відвернулася від вікна, спустила ноги на підлогу й розправила на колінах сукню. Вигляд вона мала пригнічений, а в очах стояли сльози.

Наступні кілька хвилин у кареті панувала ніякова мовчанка. Марк і Беатриса боялися необережним словом ще дужче

засмутити сестру, а Ребека відчайдушно боролася з бажанням припасти обличчям до м'якої спинки сидіння або до міцного братового плеча і гірко заплакати від туги за татком та мамою, за рідними місцями, за близькими друзями й подругами, яких вона ще не скоро побачить...

Та саме думка про друзів і подруг трохи заспокоїла дівчинку. Вони ж їй так заздрять! Тепер вона, як і Марк з Беатрисою, вчитиметься в школі для *справжніх* чаклунів, де навчають *справжнім* чарам, а не якимсь там простеньким штучкам, що ними так полюбують хизуватися відуні. Після шести років навчання вона стане *справжньою* чаклункою — хоч і не такою сильною, як інквізитори, та вже напевно набагато сильнішою за тих, кого на Нолані звикли називати чаклунами. Протягом кількох поколінь барони фон Грашвіц поступово нагромаджували чаклунські здібності в своєму роді, правильно добираючи собі дружин (батько називав це якимось по-науковому, страшенно хитромудрим словом, але Ребека не могла його згадати), і з кожним наступним поколінням їхня сила чимраз зростала. Зрештою, в Ріхарда фон Гаршвіца народилися діти, чий дар виявився досить сильним, щоб вони могли навчатися в дуже престижній школі на Грані Торнін — у самого майстра Ільмарсона, чи не наймогутнішого чаклуна у всьому світі. Шкода тільки, що ця школа розташована так далеко від Нолана — їхати до неї аж два з гаком тижні по трактовому шляху. А ще шкода, що навчання там починається в такий незручний час — невдовзі після Нового Року. Ребека дуже любила новорічні та різдвяні свята, але цього разу і в наступні п'ять років їй доведеться зустрічати їх у дорозі, бо інакше вона просто не встигне до початку занять. А втім, якраз із цього приводу Ребека не дуже сумувала. Задля того, щоб стати *справжньою* чаклункою, дівчинка була ладна відмовитися від усіх свят без винятку.

— Марку, — звернулася вона до брата, — а ми коли-небудь зможемо подорожувати Трактовою Рівниною? Самі, без чужої допомоги.

Марк мав велику спокусу сказати „так“, щоб трохи поліпшити сестричкин настрій, але він дуже не любив брехати.

Тому відповів чесно:

— Не знаю. Нам у школі цього не обіцяють. Кажуть, що одні зможуть, а інші — ні. Але проходити через Ребра, — поквапився він утішити Ребеку, — вміють усі випускники. Ми з Беа почнемо навчатися цього з наступного триместру. Проникнення крізь Ребра — обов'язкова навичка в школі Ільмарсона, без цього не можна одержати диплом.

— А хіба це не те ж саме, що подорожувати Рівниною? — здивувалася Ребека.

— Не зовсім. Коли ти перетинаєш Ребра, то просто переходиш з однієї Грані на іншу через місця їх щільного дотику — тобто, через Вуалі. А при подорожі Рівниною ти рухаєшся *між* Гранями — не *крізь* них, а *всередині* них.

— Фактично, — вирішила похизуватися своєю вченістю Беатриса, — Трактова Рівнина є звуженням простору Ребер на підмножину їх локальної прозорості.

— Зрозуміло, — не дуже впевнено сказала Ребека, збита з пантелику мудрагельським поясненням старшої сестри. — Отже, перетинаючи Ребра, ти мовби „прострибуєш“ повз Рівнину?

— Атож, — підтвердив Марк, подумки осмикнувши Беатрису, яка знову збиралася зробити уточнення. — Проникнення крізь Ребра можна зобразити таким чином: перебуваючи на краю латки, ти на якусь мить потрапляєш на Рівнину, швидко переходиш на сусідню латку й тут-таки повертаєшся в звичайний простір, але вже на іншій Грані.

— Або на тій самій Грані, але в якомусь іншому місці, — сказала Беатриса. — Подорож крізь Ребра складається з таких от стрибків з Грані на Грань. Іти Трактовою Рівниною, звичайно, зручніше, а головне — набагато швидше.

Ребека ненадовго задумалася.

— А якщо, — припустила вона, — перетинати Ребра не скраю латки, а десь посередині?

— Тоді ти просто повернешся назад, — відповів Марк. — Хоча розумію, що ти маєш на увазі. В принципі, затриматись на Рівнині, „зацепитися“ за неї, не дуже складно, але від цього не буде пуття. Потрапити на Рівнину може будь-хто — через вхі-

дний портал трактового шляху. Проте для подорожі нею треба вміти переходити з однієї площини в іншу — а це найскладніше. Без такого вміння ти зможеш роками добиратися до потрібної Грані, а швидше за все, втратиш орієнтацію і блукатимеш довіку.

— Тоді краще користуватися Колодязем,— зауважила Ребека.

— Ті, хто не вміє подорожувати Рівниною чи, принаймні, проходити крізь Ребра, так і роблять, але за найменшої можливості воліють обходитися без цього і вдовольняються трактовими шляхами,— сказав Марк.— Навіть листи, відправлені по Колодязю, у переважній більшості випадків доходять до адресата не набагато швидше, ніж звичайною поштою. Відкривати його ти навчишся вже через три роки, але можеш мені повірити, що після пробних подорожей, передбачених шкільною програмою, великого бажання знову лізти в Колодязь у тебе не виникне. Це справді дуже неприємна річ.

— Утім, є ще неприємніші,— додала Беатриса.— І не просто неприємні, а смертельні. Наприклад, метод згортання простору, який частіше називають „поштовим кур'єром“, бо чаклуни застосовують його для швидкої передачі листів та невеликих предметів на значні відстані. На жаль, людей таким чином переправляти не можна — при згортанні простору вони гинуть. З усіх відомих способів переміщення матеріальних об'єктів між Гранями людина може витримати лише три — Колодязь, Трактову Рівнину й перетин Ребер.

— Чотири,— уточнив Марк.— Ти забула про Інфернальний Тунель.

— Не забула. Просто не рахувала його. Інфернальний Тунель можна прокласти лише з допомогою Нижнього Світу, а ми зараз говоримо... ну, скажімо, про земні способи. До того ж, його ніяк не назвеш безпечним.

— Але в принципі там можна вижити. Адже скільки відомо історій про людей, що випадково потрапляли до Інфернального Тунелю і вибиралися з нього цілі та неушкоджені за тридев'ять Граней від батьківщини.

— А скільки не вибиралися,— парирувала Беатриса.— І,

певна річ, не могли розповісти про свої пригоди.

— Я ж кажу: *в принципі*, — наполягав Марк.

Брат і сестра продовжили суперечку, а Ребека, втративши інтерес до їхньої розмови, присунулася до бічного вікна і подивилась уперед. Їхня карета якраз наближалася до порталу перенаправлення, який переводив трактовий шлях у іншу площину Рівнини. Не бажаючи прогавити цей момент, Ребека знову забралася з ногами на сидіння і притулилася обличчям до заднього віконця.

Широка дорога, що звивистою стрічкою тяглася вдалину і миль за шість від них зникала під аркою такого ж порталу, була заповнена каретами та возами, важкими фургонами й легкими бричками, вершниками на конях і просто пішими подорожніми, що рухалися в обох напрямках. Обабіч простяглася безкрая Трактова Рівнина, зіткана, мов ковдра, з великих шматків земної поверхні, що належали різним Граням. Поблизу дороги це були здебільшо пустельні, кам'янисті ділянки, без найменших ознак життя на них, але далі виднілися порослі зеленою травою пагорби, фрагменти лісів і розкидані там і тут шматки річок, озер та морів.

Вже само по собі це вражало уяву новачка, проте Ребека, яка щороку здійснювала короткі подорожі трактом, щоб відвідати разом з батьками дідуса та бабусю, що мешкали на сусідній Грані, була звична до такої картини. Вона чекала на захопливіше видовище — *стрибок* Рівнини при повороті трактового шляху.

Коли карета в'їхала під арку, краєвид Рівнини миттю перемінився: всі попередні латки пощезали, а на їхньому місці негайно виникли нові — але зовсім інші. Щоразу, коли Ребека спостерігала за цією стрімкою метаморфозою, у неї складалося враження, що хтось рвучко крутнув калейдоскоп, і його різнобарвні скалки-латки миттєво склалися в новий візерунок. Від батька вона знала, що насправді при зміні напрямку тракту Рівнина не *стрибає*, а *пливе*, однак через те, що вигляд мінливої Рівнини викликає в багатьох людей та тварин паніку, портали сконструйовано таким чином, щоб повертати шлях дуже різко, і око просто не встигає помічати цього.

Разом з попередніми латками знака і майже вся дорога позаду них; лишився тільки короткий її відтинок, що починався від краю латки, на якій стояв портал, а далі тяглися ділянки диких, безлюдних Граней. На цю латку нізвідки в'їздили карети, вози, фургони, вступали вершники та пішоходи, а ті, хто рухався у протилежному напрямку, ніби розчинялись у повітрі, щойно залишивши межі латки. Як завжди в таких випадках, Ребека трохи злякалася, хоча й чудово розуміла, що дорога нікуди не зникла, просто зараз вона бачить Рівнину під іншим, так би мовити, кутом зору.

Дівчинка зітхнула. Їй набагато більше подобалося те, що стається під час *стрибка* Рівнини попереду — коли нізвідки виникає відрізок шляху до наступного порталу. Під час коротких подорожей до маминих батьків Ребека зазвичай дивилася вперед, бо вони, як правило, їздили у відкритій бричці. А тут уперед не дуже й подивився; ну, хіба що висунувшись по пояс із бічного вікна карети, та й то буде видно лише частину дороги...

Трохи розчарована, Ребека відвернулася від заднього вікна й побачила, що брат та сестра з розумінням всміхаються їй. При цьому вони були надзвичайно схожі одне на одного. Втім, вони були схожі за будь-яких обставин — ще б пак, близьюки,— але усмішки робили їхні обличчя майже однаковими. Хіба що Маркові риси були різкіші й суворіші, а Беатрисині — м'якші та лагідніші.

— Не засмучуйся, сестричко,— сказала Беатриса, прибравши з лоба непокірливе пасмо темно-каштановго волосся.— Наступного разу дивитимешся звідти,— вона вказала на люк на даху карети.— Марк триматиме тебе. Правда ж, братику?

Марк згідно кивнув:

— Звичайно. І взагалі, Бекі, не переживай. Ти ще встигнеш надивитися. Можеш мені повірити, тобі скоро це набридне.

— Порталів так багато?

— Через кожні кілька миль,— відповів їй брат.— А на під'їзді до Торніну вони зустрічаються мало не щомилі. Тракт там дуже сильно звивається.

— Через ці портали?

— Так.

Подумавши, Ребека рішуче похитала головою:

— Але ж це неправильно! Краще було б прокласти прямий трактовий шлях, а від нього відводити відгалуження до Граней, повз які він проходить. А ще краще було б заселяти найближчі до тракту Грані.— Вона вказала у вікно.— Погляньте-но, там не лише шматки пустелі. Є ж латки і з лісами, і з луками. На тих Гранях також можна жити. А вони ж отутечки, поруч із трактом.

Марк і Беатриса швидко презирнулися. У Ребечинім віці вони не замислювалися над такими речами. Що трактовий шлях іде зигзагами від порталу до порталу і через це дорога по ньому виходить разів у десять, а то й п'ятнадцять довшою, ніж навпростець по Рівнині, було відомо їм змалку і здавалося цілком природним. Лише в школі, на уроках з географії вони дізналися, в чому причина такої звивистості трактів.

— Розумієш, Бекі,— заходився пояснювати Марк.— Трактові шляхи так сильно звиваються не через невідале розташування населених Граней. Уздовж цього відтинку тракту все робилося так, як ти вважаєш правильним: спершу було прокладено шлях, а вже потім люди заселяли прилеглі до нього Грані.

— То чому ж він вигинається щокілька миль? — нетерпляче запитала Ребека.

— Просто тому, що інакше йти не може. От подумай: які саме латки годяться для трактового шляху?

— Ну, вони мають бути твердими, рівними,— відповіла Ребека.— Їхні краї мають перебувати на одній висоті із сусідніми, щоб не було „сходинок“, по яких важко їхати. А ще на латках не повинно бути ні надто спекотно, ні надто холодно.

— Так, це теж важливо. Проте найголовніше — вони мусять бути *постійними, незмінними, нерухомими*. Тобто Вуалі, що охоплюють ці латки, не повинні дрейфувати — ні по Гранях, ні по Рівнині, бо інакше за кілька років тракт просто розпадеться на частини, і по ньому вже не можна буде проїхати. Тепер розумієш, як важко прокласти правильний трактовий шлях?

Ребека повільно кивнула:

— Тепер розумію. Для трактів годиться не кожна латка.

— Атож. Тому дорога від порталу до порталу йде не прямою лінією, а звивається, тому шлях так часто переходить з однієї площини в іншу і складається із суцільних зигзагів. Винятком є лише Головна Магістраль — але це не зовсім трактовий шлях, якщо під цим розуміти штучне утворення. Головна Магістраль — незбагнений природний феномен... або чудо Боже. А люди, на відміну від природи чи Бога, неспроможні зробити Вуалі стабільними в зручних для себе місцях; отож доводиться прокладати тракти звивинами та зигзагами, вишукуючи більш-менш довгі ланцюжки нерухомих латок. А такі латки здебільшого зустрічаються на дуже старих Гранях, що виникли першими при Створенні світу і вже давно перетворилися на суцільну пустелю. Тому вздовж дороги такий одномаїтний краєвид, повітря сухе і майже позбавлене запаху, а... До речі, ти помітила, що на трактовому шляху завжди світло?

Перш ніж відповісти, Ребека визирнула у вікно. На латці, яку вони зараз проминали був пізній ранок — або ранній вечір. Коли ж їхня карета переїхала на сусідню латку трохи по-сутеніло, але світла залишалося вдосталь, щоб рух трактом не вповільнявся.

— Ні, Марку, — нарешті сказала Ребека. — Якось не звертала на це уваги. Мені завжди здавалося, що так і має бути.

„Воно й зрозуміло,“ — подумала Беатриса. Чотири роки тому вони з Марком також не звертали уваги на цей факт, який тепер видавався їм дуже визначним. І, можливо, досі сприймали б його, як щось самоочевидне, якби не навчання в Торнінській школі, де з дітей, що мали так званий *проміжний дар* — набагато сильніший за відунський, але значно слабший, ніж інквізиторський, — намагалися зробити повноцінних чаклунів. Метод майстра Ільмарсона та ретельно підбраного ним колективу викладачів, полягав у тому, щоб компенсувати брак магічних здібностей учнів великим обсягом знань і високою майстерністю в керуванні доступними їм силами, тому навчальний процес у школі був надзвичайно інтенсивним, а програма — дуже складною й насиченою.

Беатрисі здавалося, що за ці чотири роки вони з Марком

подорослішали щонайменше років на шість, а може, й на всі вісім. Особливо важким був їхній перший рік, і Беатриса не заздрила меншій сестрі, якій ще належало пройти через цю каторгу. На щастя, батьки виховали Ребеку серйозною, відповідальною й самостійною дівчинкою, а саме цих рис Беатрисі з Марком дуже бракувало на початку навчання в школі. Зате їх було двоє, їм допомагав тісний емоційний зв'язок, властивий багатьом чаклунам-близнюкам, у найважчі моменти вони підтримували одне одного і ніколи не почувалися самотніми. Зокрема завдяки цьому (а ще, звичайно, через їхню обдарованість), навчання давалося їм легше, ніж більшості школярів, вони незмінно були серед найкращих учнів і мали всі шанси після закінчення школи вступити до вельми престижної Мерадорської академії — найкращого на всіх Гранях вищого навчального закладу для юнаків та дівчат з проміжним чаклунським даром. Дехто з випускників школи Ільмарсона навіть продовжував своє навчання в інквізиторських академіях, але ні Марк, ні Беатриса туди не прагнули. У свої тринадцять років вони вже цілком усвідомлювали, що, незважаючи на весь свій розум, попри всі свої безсумнівні таланти, завжди залишатимуться білими воронами в середовищі учнів, яким пощастило успадкувати від батьків сильний, інквізиторський дар. (Цей дар по-науковому ще називали домінантним, а слабкий, відунський — рецесивним, хоча обидва терміни були невдалі, бо, за великим рахунком, усі чаклунські здібності є рецесивною спадковою ознакою...)

— Річ у тім, Бекі,— тим часом пояснював меншій сестрі Марк,— що всі основні тракти прокладено не просто по старих Гранях, а по дуже старих, які більше не обертаються довкола осі і завжди повернені до сонця одним своїм боком. На таких Гранях усі Вуалі давно припинили дрейфувати і змінювати форму, а якщо над латкою день, то так буде завжди, і погодні умови, як правило, залишаються незмінними. Саме тому такі Грані найкраще підходять для трактових шляхів.

Беатриса хотіла була додати, що крім цих, є ще ціла низка інших критеріїв, за якими обирають маршрут при прокладанні трактів, але потім передумала. Сестра вже й так отримала

чимало нової інформації для роздумів, і не варто було зайве веревантажувати її подробицями.

І справді, Ребека більше не розпитувала про трактові шляхи, а знову заговорила про школу. Щоправда, час від часу вона відволікалася, щоб з братовою допомогою визирнути з карети й подивитись, як тракт змінює свій напрям, а потім знову поверталася до розмови про шкільні порядки, про те, як знайти підхід до різних учителів, про найпоширеніші злі жарти та розіграші, що ними старші учні зустрічають новачків і називають це посвяченням до шкільного братства або сестринства. За останні два місяці, поки тривали літні канікули (у північній півкулі Торніну літо припадало на кінець календарного року), Ребека багато дізналася про свою майбутню школу, і Марк з Беатрисою сподівалися, що це знання бодай трохи полегшить її перші кроки в новому, вже майже дорослому житті.

Так минули наступні чотири години подорожі. Марк, Беатриса та Ребека саме обговорювали, чи робити їм зупинку на обід в одному з придорожних трактирів, чи сьогодні обійтися взятими з дому харчами, коли карета вповільнила свій хід, потім стала рухатися ривками, а врешті-решт зовсім зупинилася. Спершу вони не надали цьому значення, бо короткі затримки на трактах були не рідкістю, і, видобувши з-під сидіння кошик з їжею, стали викладати з нього пакунки.

Тим часом карета продовжувала стояти, навіть не намагаючись зрушити з місця, а зовні лунали дедалі роздратованіші голоси. Трохи занепокоєний Марк вирішив з'ясувати, в чому річ, скочив на сидіння, висунув голову крізь люк на даху карети і подивився вперед, де приблизно за чверть милі від них височів черговий портал.

Саме там, за всіма ознаками, і стався затор. Колона нерухомого транспорту вишикувалася до самого порталу, а вершники та пішоходи, лавіюючи між каретами, фургонами та возами, ще продовжували рухатися до арки, проте, наскільки міг бачити Марк, зупинялися перед нею й далі не проходили.

Рух зустрічною смугою також припинився. Щоправда, повз них ще проїздили повільні важкі фургони і проходили

піші подорожні, але з-під арки вже ніхто не з'являвся.

Поруч з Марком на сидіння стала Беатриса. Сестрина голова ледве сягала люка, тому він обхопив її за талію і без особливих зусиль підняв на цілий фут.

— Ого! — промовила Беатриса, оцінивши ситуацію. — Здається, справа серйозна.

— Що там? — озвалася з карети Ребека, яка вирішила не гаяти часу і вже взялася до їжі.

— Хтозна, — відповів Марк, опустивши Беатрису. — Спробую з'ясувати.

Він зіскочив на підлогу карети, відчинив бічні дверцята й покликав Ганса — одного з трьох слуг, що верхи супроводжували їх у дорозі.

— Знаєш, що сталося? — запитав у нього Марк.

— Ні, паничу, — відповів слуга. — Одне ясно: через портал зараз нікого не пропускають. Вітольд уже поїхав туди, щоб розібратися в ситуації.

— А де Бруно?

— На тому боці, — Ганс вказав на зустрічну смугу. — Вирішив розпитати тих, що останніми проминули портал.

— Правильно, — схвалила дії слуг Беатриса. — Коли Вітольд або Бруно повернуться, дай нам знати.

— Неодмінно, панночко.

Марк зачинив дверцята карети й сів поруч із Беатрисою. Ребека запитала:

— Як гадаєте, щось трапилося з порталом?

— Будемо сподіватися, що ні, — відповів Марк. — Може, просто зіштовхнулися два зустрічні фургони і перегородили дорогу.

— А що, як зламався портал? — наполягала Ребека. — Таке ж буває?

— Рідко, але буває, — визнав Марк.

— І що тоді?

— Нічого страшного, — заспокоїв він меншу сестру. — Якщо портал виходить з ладу, його наглядач передає сигнал на контрольний пост, що обслуговує цю ділянку шляху. Звідти по Трактовій Рівнині прибуває майстер і все виправляє.

— А хіба наглядач не може сам упоратися?

— Якщо поломка серйозна, то ні. Наглядачі є звичайними відунами, бо чаклунів на кожен портал просто не вистачить. Та й мало який чаклун погодився б працювати наглядачем.— З цими словами Марк узяв шматок пирога з м'ясом і став його їсти.— Добре, що портали нечасто виходять з ладу,— продовжив він після паузи.— Інакше б трактові шляхи були такою самою рідкістю, як і парові потяги.

На останні слова Ребекині очі засяяли.

— Тато казав, що на Торніні є паротяги. Ви з Беа бачили їх?

Марк ствердно кивнув і поклав до рота наступний шматок пирога.

— Не тільки бачили, а й їздили. Ти теж зможеш покататися.

— Ой, здорово!.. А вони справді швидко їздять? Так швидко, як летить стріла?

— Ні, сестричко, за стрілою вони не вженуться. Та й прудкий кінь, якщо пустити його чвалом, випередить будь-який потяг. Зате потяги, на відміну від коней, ніколи не втомлюються й можуть їхати і вдень, і вночі. Це дуже зручний вид транспорту, от тільки біда в тому, що парові двигуни занадто примхливі й вимагають постійного нагляду. Їхню роботу забезпечує складна система чарів, які потребують тонкого регулювання, бо інакше тиск у паровику різко зростає, і він вибухне. От чому парові потяги така рідкість — звичайні відуни з ними не впораються, тут потрібні справжні чаклуни.

— Такі, як ми?

— Такі, якими ми станемо після школи,— уточнила Беатриса.— Ну, може, трохи слабші. Та навіть таких чаклунів дуже мало.

— А я, коли вивчуся, зможу керувати паротягом?— запитала Ребека.

Брат з сестрою всміхнулися.

— Звичайно, зможеш,— сказав Марк.— Але, думаю, ти знайдеш і цікавіші заняття.

Хвилини через десять з'явився Бруно, який розпитував подорожніх на зустрічній смузі. Нічого конкретного він не ді-

знався, крім того, що двоє людей в уніформі служби тракторних шляхів перекрили шлагбаумами в'їзд під арку portalу. А оскільки ті подорожні вже проминули портал, то вони не поверталися, щоб з'ясувати, чим викликані такі заходи.

Щойно Бруно закінчив свою розповідь, як повернувся Вітольд з детальнішою інформацією. Виявляється, ще кілька годин тому наглядач помітив якісь порушення в роботі portalу й доповів про це на найближчий контрольний пост. Нещодавно звідти прибули два майстри і, вивчивши неполадку, вирішили закрити портал на ремонт.

— І коли його відремонтують? — запитав Марк.

— Кажуть, що для цього знадобиться кілька днів.

— І весь цей час нам доведеться чекати? — невдоволено запитала Ребека, пропхавшись між братом та сестрою, які розмовляли зі слугою через опущене вікно карети.

— Звісно ж, ні, панночко, — випередивши Марка, відповів Вітольд. — Такі важливі тракти, як оцей, завжди мають об'їзdnі шляхи. Майстри збираються завернути нас назад, як тільки звільниться зустрічна смуга. Вони вже віддали розпорядження наглядачам сусідніх порталів встановити знаки об'їзду.

— Це дуже подовжить наш шлях? — спитала Беатриса.

— Схоже, що так, панночко. Кажуть, дні на чотири, не менше. Миль за п'ятнадцять звідси є бічне відгалуження, воно називається Геренським трактом. А вже на самому Герені можна перейти на Ерендальський тракт, який перетинається з Торнінським. — Слуга підвівся на стременах і подивився вперед. — Здається, вже почалося.

Марк знову став на сидіння, визирнув з люка і побачив, що голова їхньої колони розвертається. Збагнувши, в чім річ, стали виїздити на зустрічну смугу й подорожні, що перебували віддалік portalу.

— Треба поспішити, щоб не опинитись у самому хвості, — промовив Марк і вже збирався був віддати належні розпорядження кучерові, але Вітольд з хитрою усмішкою зупинив його.

— Стривайте, паничу, нам можна не квапитися. Я вже домовився з майстрами, щоб нас пропустили. Портал-бо пра-

цює, просто він трохи розладнався. А якщо нас поверне не туди, майстри нам допоможуть.

Марк та обидві його сестри розгублено втупилися в слугу.

— Це правда? — недовіжливо перепитала Беатриса. — Ти домовився з майстрами?

Вітольд поважно кивнув:

— Атож, панночко.

— Але як? — поцікавився Марк. — Пообіцяв їм велику винагороду?

— Ні, паничу, я не мав від вас таких повноважень. Просто сказав одному з майстрів, що супроводжую трьох юних чаклунів, які їдуть на навчання до Торнінської школи і дуже не хочуть запізнитися на початок занять. — Слуга широко посміхнувся. — І уявіть собі: з'ясувалося, що цей майстер також навчався у вашій школі!

Ребека радісно заплескала в долоні. А Марк і Беатриса обмінялися швидкими поглядами й такими ж швидкими думками:

„Оце сюрприз!“

„А головне, приємний сюрприз!“

— Як звати того майстра? — запитав Марк.

— Чи то МакҐеорг, чи то МакҐрегор. На вигляд йому років сорок, тож він давно закінчив вашу школу. Але запевнив мене, що досі шанує традиції шкільного братерства і охоче допоможе учням своєї альма-матер. Тільки попередив, щоб ми не рушали з місця, поки між нами та порталом залишатиметься інший транспорт.

— Так, звичайно, — погодилася Беатриса. — Це розумна вимога.

Попри Маркові побоювання, чекати довелося не більше ніж півгодини. Коли дорога попереду звільнилася, він віддав наказ кучеру і той неквапно скерував карету до portalу. Піші подорожні, які ще йшли зустрічною смугою, здивовано озиралися на них, але повертати не збирались. Вочевидь, вони вирішили, що якийсь бундючний вельможа надумав виторгувати в майстрів дозвіл на проїзд, і про себе лише кепкували з його

наївності — адже всім було відомо про непідкупність служників тракту, які за свою роботу одержували чималу платню і не стали б ризикувати її втратою задля одноразової, хай і значної, винагороди.

Незабаром карета наблизилася до порталу. Наглядач уже прибрав з дороги шлагбаум і жестом звелів їхати під арку. Цього разу Ребека навіть не стала визирати з карети. Брат мав рацію: після кількох порталів поспіль *стрибки* Рівнини вже перестали справляти на неї таке сильне враження, як на початку.

По інший бік арки вся дорога до наступного порталу була вже порожня — схоже, тут транспорт і пішоходів завернули трохи раніше. Двоє чоловіків у сіро-блакитній уніформі служби трактових шляхів зустрічали карету при виїзді з-під арки. Один з них, високий шатен років сорока, наказав кучерові зупинитися і з приязною усмішкою на вилицюватому обличчі рушив до правих дверцят.

Марк не став чекати, поки він підійде, а відразу розчехнув дверцята і вібрався з карети. Слідом за ним повиходили й сестри.

— Добридень, пане...— почав був він, але запнувся, бо не знав. Як правильно назвати майстра — МакҐреґором чи МакҐеорґом.

— Ангус МакҐреґор до ваших послуг,— сказав чоловік мідґардською мовою, найпоширенішою в Торнінському архіпелазі, яку тут знали всі освічені люди. Марк і Беатриса взагалі володіли нею досконало, бо викладання в школі велося саме мідґардською; Ребека теж вивчала її змалку.— Отже, ви і є ті самі юні чаклуни?

— Так, пане МакҐреґоре,— відповів Марк, потім назвався сам і представив своїх сестер.

— Дуже мило, дуже мило,— промовив МакҐреґор, і його усмішка стала ще ширшою.— Я досі з теплотою та вдячністю згадую нашу школу. Без неї я б залишився звичайним відунном.

— І вас там навчили ходити Рівниною?— запитала Ребека.

— Авжеж, моя дівчинко.— МакҐреґор підійшов до неї й

опустився навпочіпки.— А ти, як я розумію, лише їдеш туди навчатися?

— Так,— кивнула Ребека.— А Марк з Беатрисою вже перейшли до п'ятого класу. За два роки вони стануть справжніми чаклунами.

— Неодмінно стануть,— погодився з нею МакГрегор.— І ти також станеш.— Він випростався і лагідно погладив її по голівці.

Це ніби стало сигналом для всіх подальших подій. І навіть не „ніби“— це точно був сигнал, оскільки від МакГрегорового доторку Ребека здригнулася, наче її вжалили, і ноги їй підкосилися. Тієї ж секунди Вітольд, що саме забрався на передок карети і щось говорив кучерові, встромив йому в груди кинджал. Наглядач і другий майстер так само блискавично впоралися з Гансом та Бруно, які, мабуть, і не збагнули, що сталося. А ще двоє чоловіків, що їх ні Марк, ні Беатриса доти не помічали, спритно вигулькнули з-за карети й міцхо схопили обох близнюків за плечі.

На той час МакГрегор уже тримав Ребеку на руках; дівчинка не опиралася, бо була непритомна. Марк відчув, як усе його тіло дерев'яніє від чарів, насланих чоловіком, що тримав його за плечі. Миттю зреагувавши на це, він ударив по своєму супротивникові потужним больовим закляттям — той дико завив і послабив хватку. Марк негайно нейтралізував дію паралізуювальних чарів, як його вчили в школі, потім вирвався з ослаблих обіймів розбійника і завдав йому ще одного удару, від якого той остаточно знепритомнів.

На все це Марк згаяв лише кілька секунд, але й супротивники діяли швидко. Розбійник, якому без проблем вдалося знерухомити Беатрису, недбало турнув її під ноги МакГрегорові й кинувся до Марка. З іншого боку до нього підбігав наглядач порталу... А втім, хлопець уже второпав, що це був такий самий наглядач, як МакГрегор — майстер трактів. По-за будь-яким сумнівом, портал захопила якась злочинна група — і напевно чи звичайних грабіжників. Усі вони були чаклунами, а словосполучення „розбійник-чаклун“ звучало дуже лиховісно і наводило на тривожні роздуми...

Проте Маркові було не до роздумів. У нього залишався один-єдиний шлях, і він не забарився скористатися ним. Ударивши найближчого розбійника (того, хто паралізував Беатрису) ще одним больовим закляттям, Марк тут-таки пірнув під карету, кілька разів перекотився через бік, вискочив з іншого боку і побіг до portalу, сахаючись то вправо, то вліво. Ці зигзаги добре прислужилися йому — двічі вслід Маркові летіли паралізуювальні імпульси, але обидва рази він ухилився від них.

Добігши до підніжжя арки, Марк притулився спиною до кам'яної стіни і встановив перед собою силовий бар'єр. Тепер він не боявся удару ззаду — такий товстий шар ґраніту захистить його від будь-якої маґії, а лицем до лиця з ворогом він зможе за себе постояти. Звісно, Марк цілком усвідомлював усю безнадійність свого становища — сили були надто нерівними, щоб сподіватися на перемогу. А втікати... Навіть якщо забути про сестер (хоча він не міг про них не думати), спроба втечі все одно ні до чого не призведе, бо щонайменше двоє його ворогів уміли ходити Рівниною, а обидва найближчі портали, мабуть, також перебували під контролем розбійників. Та в кожному разі, вирішив Марк, живим він до їхніх рук не потрапить.

А вони явно хотіли захопити його живцем. Розбійники не бомбардували його потужними смертоносними чарами, перед якими встановлений ним силовий бар'єр довго не протримався б. Натомість вони намагалися припинити крізь захист і знерухомити Марка, проте він вправно відбивав їхні атаки і навіть час від часу завдавав удари у відповідь. А коли „наглядач“ кинувся до нього з очевидним наміром зітнутися з ним у рукопашній сутичці, Марк влучним закляттям збив його з ніг. Нарешті подолавши свою юнацьку упередженість перед убивством, він намірився був порішити негідника, однак решта розбійників вчасно зреагували і встигли прикрити свого товариша маґічним щитом.

Тоді з-за карети вийшов їхній ватажок, Ангус МакҐрегор. Однею рукою він притискав до себе непритомну Беатрису, а в іншій тримав кинджал, приставивши його вістря до шиї дів-

чини.

— Ти гідний супротивник, Марку фон Гаршвіце,— сказав ватажок. — Я поважаю тебе за це. Але зараз ти маєш здатися, бо інакше вб'ю твою сестру. Я так і зроблю, не сумнівайся, вона нам не потрібна. А якщо й далі чинитимеш спротив, то вб'ю й меншу. Зрозумій, що опиратися марно.

„Отже, їм потрібен саме я,“— подумав Марк. Це ще дуже чезляло його і водночас утішило — тепер у нього з'явилася надія, що сестер просто вб'ють, не змусивши їх довго страждати. І хай краще вони помруть у нестямі, так і не збагнувши, що відбувається.

„Пробач, Беа,“— промайнуло в Марковій голові.— „І прощай, любя сестричко...“

Він задіяв слабеньке, але дуже хитре закляття. Права рука МакГрегора сіпнулася, і гостре лезо кинджала мало не встромилося в Беатрисине горло. Лише останньої миті ватажок розбійників схаменувся і рвучко жбурнув кинджал на землю.

— Ага!— сказав він.— То ти хочеш, щоб вона вмерла? Ну, гаразд! Тоді я запропоную тобі дещо інше. Те, що, на твоє переконання, буде для неї гірше за смерть.

Він поклав Беатрису додолу, задер їй сукню та спідниці й покликав свого помічника — довготелесого чорношкірого чоловіка з подзьобаним віспинами обличчям. Той, пожадливо дивлячись на оголені стегна дівчини і гидко посміхаючись, став розстебати свій пояс.

Марк до крові закусив губу й голосно застогнав від безсильної люті. Він зрозумів, що проти цього задуму МакГрегора вже нічого не зможе вдіяти. І те, що він зробив наступної секунди, було продиктоване не тверезим розрахунком, а глибоким, безмежним відчаєм. Сама лише думка, що зараз на його очах гвалтуватимуть Беатрису, була йому така нестерпна, що Марк наслав на себе найсмертельніші чари з усіх, на які лишень він спромігся після чотирьох років навчання в школі. І вже падаючи на землю, рештками своєї потьмареної свідомості збагнув, що цим своїм учинком все одно не врятує сестру від наруги...

МакГрегор лайнувся і прожогом кинувся до Марка. Слідом

за ним, притримуючи штани, побіг його чорношкірий помічник. Вони схилились над Марковим тілом і обережно перекинули його на спину. Хлопцеве обличчя було бліде, без кровинки, і застиглим, як маска. Осклянілі очі дивились у порожнечу...

— Він живий, Чінуа? — запитав МакГрегор у дзюбatego, який, очевидячки, був серед розбійників медичним авторитетом.

— Та живий, живий, — відповів Чінуа, вдавшись до чаклунського зору. — Чари були досить потужні, але останньої миті у хлопчиська рефлекторно спрацювали всі механізми самозахисту. Таки недарма всі вихваляють школу Ільмарсона. Мав би я дітей, неодмінно віддав би їх туди.

— То що з ним? — нетерпляче мовив МакГрегор.

— Глибока кома, спричинена сильним больовим шоком. Наскільки я можу судити, жодного життєво важливого органу не пошкоджено.

— Коли він отямиться?

— Хтозна. Може, й через кілька годин. А швидше, ще тиждень пробуде в повній відключці — у нього геть виснажена нервова система.

МакГрегор у задумі гмикнув.

— Ну, тоді все гаразд. Однаково найближчими днями я буду зайнятий.

Чінуа відвів погляд від Марка й пильно подивився на свого ватажка.

— Що, накинув оком на хлопчиська? Тепер зрозуміло, чому ти так хотів узяти його живцем. Гм... А він справді гарненький — майже як дівчинка. Мало який підор не спокується на такого красунчика...

— Затули пельку! — гостро наказав йому МакГрегор. — Краще берись до справи — наклади на хлоця закляття й неси в карету. А свої припущення тримай при собі.

— Гаразд, гаразд, — осміхнувся Чінуа, нітрохи не наляканий його гнівним тоном. — Твої смаки — твій особистий клопіт. Я ж дотримуюсь традиційних цінностей, і хлопчики, навіть такі ласенькі, мене не приваблюють... До речі, Ангусе, як

щодо її близнючки? Ти серйозно пропонував розважитися з нею?

— Авжеж ні,— відповів МакГрегор, підвівшись.— Я лише хотів налякати хлопця. До наших рук не дуже часто потрапляють незаймані дівиці з таким сильним чаклунським даром. Це надто цінний матеріал, щоб змарнувати його на догоду хтивому негрові.

Чінуа знов осміхнувся, вищиривши свої жовтуваті зуби.

— На щастя для твоєї білої пики, незайманість хлопців-чаклунів так високо не цінується.

МакГрегор нічого не відповів на цю репліку. Полишивши Чінуа займатися бранцем, він повернувся до карети, де на нього шанобливо чекали решта троє розбійників, що вже оговталися після Маркової контратаки, і слуга-зрадник Вітольд. Передовсім МакГрегор звернувся до своїх підлеглих:

— Ну, чого роти пороззявляли? Петере, Антоне, хутко беріть дівчат і несіть у карету. А ти, Манемане, дай сигнал нашим хлопцям, щоб вони забиралися геть.

Останнє розпорядження стосувалося ще двох розбійників, котрі (як правильно здогадався Марк) захопили обидва сусідні портали. Відтак МакГрегор звернувся до слуги-зрадника:

— Молодець, Вітольде, чудово впорався із завданням. Наш пан бере тебе на постійну службу.

Улещений Вітольд низько вклонився.

— Радий служити Господареві Веліалу!

МакГрегор недбало вдарив по ньому закляттям зупинки серця. З глухим стогоном зрадник гепнувся додолу.

— Ти служитимеш,— сказав МакГрегор.— Але не на Гранах.

Розділ 3

Інна. Спадкоємці Метра

Поки Владислав голився у ванній, я сиділа в спальні перед дзеркалом і розчісувала волосся. Було за п'ять хвилин одинадцята — але не ранку, як ви могли подумати, а вечора. Кілька

хвилин тому троє дівчат зі штату моїх фрейлін, які допомагали мені роздягатися й розстеляли постіль, побажали нам з чоловіком на добраніч і пішли, залишивши нас до ранку вдвох.

Зараз на мені була лише напівпрозора нічна сорочка, яка зовсім не приховувала звабливих ліній мого тіла, а просто огортала їх загадковим серпанком. Завершальною частиною мого вечірнього туалету, розчісуванням, я воліла займатися сама — мені подобалося сидіти майже голою перед дзеркалом і дивитися на своє відображення, подобалося водити щіткою по своєму хвилястому білявому волоссю і з солодкою млістю думати про те, що вже за кілька хвилин я буду в ліжку з коханим — моїм казковим принцом, моїм єдиним та неповторним...

Ну, а Владислав ще від часу нашого одруження взяв собі за звичку голитися перед сном. З властивою йому чуйністю він одразу збагнув, що я, на відміну від багатьох інших жінок, не люблю чоловічої щетини, навіть одноденної, і став голити її двічі на день — зранку і ввечері. Певна річ, тепер він міг би вдаватися до магії, що давало стійкий ефект мало не на цілий тиждень, але, як і раніше, користувався звичайною бритвою. Пояснював, що вже звик до цього ритуалу, та мене не надуриш — він просто не хотів втрачати нагоди зайвий раз засвідчити свою готовність догоджати мені. Хоча, на мій погляд, у цьому не було потреби. Цілком вистачало й того, що задля мене Владислав відмовився від іншої своєї звички — до нашої зустрічі він був затятим „совою“, зазвичай лягав спати лише після другої, а то й третьої по півночі, але після моєї появи в його житті різко змінив свій графік і навчився засинати разом зі мною.

Отож ми прокидалися в більш-менш нормальний час, і в першій половині дня встигали відбути всі практичні заняття з магії. У післяобідню пору, під керівництвом одного з магістрів Інквізиції, ми вивчали теорію (сюди входили не лише чаклунські науки в чистому вигляді, а також їх застосування в різних царинах природознавства); а ввечері наставала черга історії, філософії, імперського та міжнародного права, інших гуманітарних дисциплін. І так — п'ять днів на тиждень, уже

майже вісім місяців, відколи ми на початку травня прибули до Вічного Міста й оселилися в королівському палаці, що називався Палатинум.

Щоправда, завтра ніяких занять не планувалося. Впродовж останнього тижня християни різних конфесій, що загалом складали половину населення Імперії, а також юдеї-месіанці та представники деяких мусульманських течій, відзначали різдвяні свята, які тут, на відміну від Основи, починаються на Святвечір 21 грудня. Урочистості були надзвичайно бучними та помпезними, бо відбувалися напередодні нового тисячоліття, яке (що загальновідомо) мало розпочатись опівночі на 1 січня 2001 року. Тепер цей очевидний факт визнавали навіть ті, хто, зачарований круглою датою, зустрічав ХХІ сторіччя ще минулого року.

Певна річ, за таких обставин нам було важко зосередитися на навчанні, до того ж наш статус — досі невизначений, але, поза сумнівом, дуже високий, — зобов'язував нас до участі в усіх найпомітніших офіційних та напівофіційних заходах з нагоди різдвяних і новорічних свят. А крім того, післязавтра, в останній день старого року, Владиславові минало двадцять шість — і це слід було відзначити. Тому ми вирішили влаштувати собі двотижневі канікули і з головою поринули в бурхливе світське життя найбільшого міста на Гранях.

Ретельно розчесавши волосся, я поклала щітку на туалетний столик і вже підвелась була з крісла, збираючись іти до ліжка, аж тут пролунав тихий стукіт у входні двері. Я невдоволено поморщилася, подумки попередила Владислава, щоб він залишався у ванній, накинула на плечі халат і трохи роздратованим голосом мовила:

— Так, можна.

До спальні прослизнула Кристина — невисока вісімнадцятирічна дівчина, темна шатенка з великими карими очима, щуплявою фігуркою, нерозвиненими формами і симпатичними, хоч і не надто виразним, обличчям. Вона належала до штату моїх фрейлін і, як решта придворних панночок, походила з інквізиторської родини — тобто, була аристократкою.

Всередині Священної Імперії інквізитори займали місце

вищої знаті й фактично були панівним класом у тутешньому суспільстві. Протягом минулого тисячоліття, за пасивного сприяння Метра та інших Великих, Інквізиція зосередила в своїх руках головні важелі державної влади в Імперії й перетворилася із суто чаклунського ордену на потужну політичну організацію. Ще наприкінці XVIII сторіччя вона об'єднала в своїх лавах переважну більшість сильних чаклунів Імперії, що мали домінантний (інакше кажучи, інквізиторський) дар, а тих небагатьох, що відмовились долучитися до неї, оголосила прибічникам темних сил і влаштувала на них гоніння, змусивши їх залишити межі імперських володінь. Натомість будь-який чаклун інквізиторського рівня, незалежно від свого походження, міг легко отримати громадянство Імперії за умови визнання зверхності над собою ордену. Як і кожна тоталітарна структура, Інквізиція не терпіла конкурентів ні в керуванні державою, ні в справі захисту Граней від підступів Нижнього Світу. Владислав, який, на відміну від мене, непогано пам'ятав часи соціалізму, порівнював тутешні порядки з радянською однопартійною системою. Хоча слід віддати Інквізиції належне — вона не нав'язувала громадянам Імперії якоїсь єдиної ідеології і не обмежувала їхніх економічних та соціальних свобод.

Не будши, в принципі, замкненою кастою, Інквізиція водночас мала всі ознаки окремої суспільної верстви — і на це були вагомі причини генетичного характеру. Якщо здібності вищих магів проявлялися спонтанно, без будь-якої відомої закономірності, то звичайний чаклунський дар був чисто спадковою ознакою і повною мірою передавався дітям лише в тому випадку, коли його мали обое батьків. Тому інквізитори воліли знаходити собі пару в своєму середовищі, майже ніколи не одружувалися з простими смертними і вкрай рідко — зі слабшими чаклунами. Сини інквізиторів, як правило, також ставали інквізиторами, зберігаючи наступництво поколінь, а от з-поміж дочок лише незначна частина по закінченні школи нарівні з хлопцями вступала до спеціальних академій ордену; більшість дівчат просто виходили заміж за інквізиторів і в суто патріархальних традиціях задовольнялися скромною

роллю берегинь родинного вогнища.

Мої фрейліни якраз і належали до цієї більшості. Своє перебування при дворі розглядали як сприятливу нагоду запастися собі гідного чоловіка, а на щось більше не замірялися. Лише кілька дівчат, зокрема й Кристина, мали певні амбіції, які виходили за межі цієї нехитрої життєвої філософії, але вже той факт, що вони віддали перевагу придворній службі перед подальшим навчанням, свідчив про брак у них рішучості піти всупереч усталеним традиціям та планам своїх батьків. Та ж Кристина, як мені було відомо, вже два роки поспіль поривалася вступити до інквізиторської академії (власне, за міркуми Основи, це була радше старша школа, ніж вищий навчальний заклад), проте обидва рази відкликала свою заяву напередодні іспитів. Я ще могла зрозуміти, що їй не до вподоби військова муштра; мені й самій не подобалася надмірна мілітаризованість інквізиторської освіти. Однак дівчата, на відміну від хлопців, мали повне право відмовитися від цієї частини навчальної програми; тоді б, звичайно, Кристині не світило отримати звання кадета, зате після академії вона могла спокійнісінько продовжити навчання в університеті. Та ні — Кристина лише мріяла про самостійність, про власну кар'єру, але їй не вистачало сили волі для втілення своїх мрій у реальність.

Мушу визнати, що я від самого початку незлюбила Кристину. На своє лихо, дівчина близько зійшлася з Сандрою, а мене це дратувало відразу з двох причин: по-перше, в моїх очах Кристина стала ніби союзницею Сандри, яка мала нахабство зазіхнути на мого чоловіка; по-друге ж, я, незважаючи на всі ті події, продовжувала любити Сандру, і мені було дуже прикро, що вона так швидко знайшла собі нову подругу. Трохи згодом Кристина розібралася в ситуації, але від дружби з Сандрою не відмовилася — і це розлютило мене ще дужче. Звісна річ, я цілком усвідомлювала всю несправедливість свого ставлення до неї, проте нічого вдіяти з собою не могла. І навіть через чотири місяці після Сандриноho зникнення я нітрохи не подобрішала до Кристини. От таке я стерво.

Тепер, сподіваюсь, ви розумієте, що вона була останньою

з фрейлін, кого я хотіла б бачити в себе в спальні після одинадцятої години. Я вже збиралась у різкій формі висловити їй своє невдоволення з приводу цього вторгнення, а потім, не вислухавши пояснень, прогнати геть, але останньої миті стрималася — надзвичайно схвилюваний вигляд Кристини міг свідчити про те, що вона має поважні причини для такого пізнього візиту.

Дівчина почала була вибачатися, але я урвала її:

— Коротше, Кристино. Щось сталося?

— Так, пані. Я мушу поїхати додому, а без вашого дозволу Анна не погоджується відпустити мене.

Анна була моєю старшою фрейліною, в чиєму підпорядкуванні перебувала решта дівчат.

— Ти могла дочекатися ранку,— задля проформи зауважила я.

— Я хотіла б поїхати негайно,— зауважила Кристина.— Це дуже терміново.

— Якись негаразди в сім'ї?

— Так,— коротко відповіла дівчина.

Було видно, що вона не хоче ділитися зі мною своїми проблемами. А я, власне, не мала особливого бажання знати про них. Тож не стала вимагати пояснень, лише спитала:

— Надовго їдеш?

— Не знаю, пані. Залежить від обставин. Але на одну тільки дорогу туди й назад мені знадобиться понад місяць. Саме тому Анна не наважилась відпустити мене без вашої згоди.

Згадавши, що Кристинин батько служить в одному з провінційних командорств за межами Золотого Кола Імперії, я з розумінням кивнула. Її справді чекала неблизька дорога. І, щиро кажучи, мені це було на руку. За півмісяця мала розпочатися наша з Владиславом велика поїздка по Гранях, і я вже шукала якусь пристойну зачіпку для того, щоб не взяти з собою Кристину і водночас не виказати відверто своєї немилості до неї — я не могла дозволити собі так принизити дівчину, яка, зрештою, не зробила мені нічого поганого. А її від'їзд до рідних вирішував усі проблеми: за будь-яких обставин, вона просто фізично не встигала повернутися до початку нашого

вояжу. Можливо, за час її тривалої відсутності, коли вона не мулятиме мені очі, я пом'якшу своє ставлення до неї... Хоча навряд.

— Ну що ж,— сказала я.— Не бачу причин затримувати тебе. Родина — це святе. Анна прийшла з тобою?

— Ні, пані. Вона сказала, що це зачекає до ранку й лягла спати.

Я закусила губу. Марнувати свій час на Анну мені зовсім не хотілося. А найшвидший спосіб — викликати її подумки й повідомити про своє рішення — взагалі не годився. Раніше ми з Владиславом вважали телепатію однозначно приємною річчю, бо спілкувалися лише між собою і з Сандрою, чиї думки були нам приємні (Сідх розмовляв з нами винятково вголос). Проте згодом ми виявили, що таке задоволення від обміну думками — рідкісне явище. Здебільшого телепатичний контакт залишає по собі гидкуватий *присмак*, тому навіть найдосвідченіші чаклуни не вдаються до нього без нагальної потреби і роблять виняток тільки для вузького кола людей, спілкування з якими не викликає в них негативних емоцій. Анна ж не належала до тих, чиї думки мені було приємно слухати.

Я збиралась була написати для Анни коротку записку, але потім вирішила, що вона й без цього обійдеться.

— Гаразд,— сказала Кристині.— Піди до неї й скажи, що я відпускаю тебе просто зараз. А як не повірить, хай прийде й перевірить... Тільки я б не радила.

Кристіна подякувала мені, ввічливо вислухала мої напутні побажання (висловлені, до речі, від щирого серця) і поквапилася піти, не бажаючи далі спокушати моє терпіння. А щойно двері за нею зачинилися, з ванної вийшов Владислав.

— Б'юсь об заклад,— з усмішкою мовив він,— що Анна повірить їй на слово і перевіряти не наважиться. Ти добряче вимуштрувала своїх фрейлін.

— А з ними інакше не можна,— знизала я плечима.— Варто виказати свою слабкість, вони негайно повсідаються на голову. От ти зі своїми придворними розібрався радикально — просто залишив їх без роботи. А мені моїх дівчат доводиться тримати в шорах.

— Правду кажучи,— зауважив Владислав, скидаючи з мене халат,— я чекав, що ти нагиркаєш на Кристину і витуриш її звідси копняками.

Я навіть трохи образилася.

— Ну, не вважай мене аж таким стервом. У дівчини, мабуть, серйозні проблеми, а я й так була з нею несправедлива. І все через те, що вона виявилася вірною подругою, не захотіла на угоду мені відступитися від Сандри...

Як завжди на згадку про Сандру, я спохмурніла. Владислав кинув мій халат на спинку крісла й ніжно обняв мене.

— Ох, Інно,— сказав він співчутливо.— Минуле завжди стоятиме між нами, і ми мусимо навчитися з цим жити. Його не можна викреслити з пам'яті, бо воно втілилось у сьогодення. Десь на світі є мій син, йому вже місяць від народження, і я не можу не думати про нього. Я не можу не думати про Сандру, бо вона матір мого сина, бо зараз вона з ним. Я не можу не хотіти їхнього повернення, не можу не мріяти про той день, коли вони повернуться — і Сандра, і малюк, обидва... Зрозумій мене правильно, рідна.

— Я розумію тебе, Владе,— відповіла я, міцніше пригорнувшись до нього.— Розумію, як тобі важко. Я вірю, що ми знайдемо твого хлопчика, захистимо його та Сандру від Веліала, захистимо й самих себе... І взагалі, все в нас налагодиться, все буде гаразд, ми з усім упораємося — хай там що чекає нас у майбутньому.

А наше майбутнє досі залишалося туманним і невизначеним. Усупереч поширеній думці, що Ференц Карой знав про Метрові плани щодо нас і діяв з ним заодно, сувора правда полягала в тому, що ми звалилися йому, як сніг на голову, і він уявлення не мав, що з нами робити. Реґент, утім, не сумнівався, що ми і є ті самі спадкоємці, про яких ішлося в заповіті верховного короля, однак він не наважувався офіційно оголосити про це до завершення обумовленого Метром трирічного терміну. Таким чином, ми опинилися при дворі у вельми двозначному становищі — не гості, але й не господарі, — що завдавало чимало проблем, як нам самим, так і всім, хто нас оточував. Гадаю, реґент радо повернув би нас у Кер-Маґні, але

за наявних обставин це вже не уявлялося можливим — надто багатьом людям було відомо про наше існування, а головне, про нас знали в Нижньому Світі. І, схоже, знали набагато більше, ніж будь-хто на Гранях...

*

...На нашу першу зустріч із Ференцом Кароєм, яка відбулася в земній штаб-квартирі Інквізиції, ми покладали величезні надії. Сподівалися, що нарешті отримаємо вичерпні пояснення всьому, що з нами сталося, дізнаємося, що ж насправді планував Метр і яке майбутнє він для нас готував, а крім того, з'ясуємо тайну походження Владислава. На жаль, надії ці не виправдалися, і після нашої розмови загадок лишилося не менше, ніж було до неї.

Не буду втомлювати вас розповіддю про те, як на Ланс-Оелі ми лише на два дні розминулися із загоном інквізиторів, а також про подальшу нашу подорож на Основу і про пошуки там контакту з Інквізицією. Зазначу тільки, що найбільше клопотів ми мали із загоряними, які аж чманіли від самого факту перебування на легендарній Землі й кілька разів мало не вскочили в халепу від цілковитого незнання тамтешніх правил поведінки. А що ж до інквізиторів, то їх ми розшукали несподівано легко, навіть не залишаючи меж Києва. Їхній начальник, Ференц Карой, саме був у Вічному Місті, куди ми могли потрапити щонайраніше за півтора місяці, проте жодних ускладнень через це не виникло — магічна техніка інквізиторів, навіть в умовах Основи, дозволяла усунути більшість незручностей віддаленого спілкування і досягти повного ефекту присутності співрозмовника. Об'ємне зображення регента, зіткане з тисяч найтонших променів світла просто в повітрі, виявилось таким реальним і переконливим, що якби нас не попередили заздалегідь, ми б вирішили, що він перебуває з нами в одній кімнаті. Тільки тоді ми зрозуміли, що вислів „поговорити наживо“, який зазвичай вживався чаклунами для позначення якісного візуального зв'язку, нітрохи не був перебільшенням.

— Боюсь, молоді люди, я мушу засмутити вас, — сказав ре-

ґент, вислухавши нашу розповідь.— Як бачу, ви не сумніваєтеся в моїй причетності до цієї історії й чекаєте від мене пояснень. На жаль, я можу поділитися з вами лише своїми здогадами та припущеннями, не більше того. Хочете вірте, хочете ні, але я нічого не знав про Метрові плани, і все, що з вами трапилося, для мене цілковита несподіванка.

— Ви нічого не знали? — недовіжливо мовила я, неабияк приголомшена його словами.— Але ж це неможливо! Як тоді ви поясните нашу зустріч в університеті півтора року тому? А присутність Метра на одному з ваших семінарів... Я ж не поміляюся, то був він?

Реґент ствердно кивнув:

— Так, Інно. То справді був Метр, і він приходив через вас. Але висновки, що їх ви зробили з цього факту, помилкові. До того дня, коли ви вперше прийшли на семінар, я уявлення не мав про ваше існування і вже поготів не знав, що від самого народження ви перебуваєте під наглядом. Я навіть не зразу виявив ваші латентні здібності — це на Грнях магічну ауру видно за милю, а в умовах Основи непробуджений дар, навіть такий сильний, як у вас, помітити важко. Для цього треба спеціально *придивитися*. Лише на шостому чи сьомому занятті, точно не пам'ятаю, я *придивився* до вас — і уявіть мій шок, коли я виявив, що ви є вищим маґом! Певна річ, я негайно доповів про свою неймовірну знахідку Метрові. Ну, а він і взнаки не дав, що знає вас.

— Отже, нашу зустріч було підлаштовано?

Ференц Карой втомлено знизав плечима. За час що минув від тоді, як я бачила його на семінарах в університеті, він помітно змарнів. Чи то на нього так вплинули останні події, чи то тягар верховної влади в Імперії виявився надто важким, а може, його просто наздогнала старість. За Сандриними словами, реґентові було вже за сто сімдесят років — а це поважний вік навіть для вищого маґа...

— Коли йдеться про Метра, не можна нічого стверджувати напевно, а проте я гадаю, що він тут ні до чого. На мою думку, це був просто збіг — і не такий уже й неймовірний. За давно заведеним розпорядком, у Нічії Літа на Основі постійно несе

вахту легіон інквізиторів, охороняючи її від проникнення нечисті з прилеглих Граней. Посаду начальника вахти почергово обіймають вищі керівники Інквізиції, а позаминулого року якраз і була моя черга. Взагалі, охорона Основи, хоч і відповідальна, але доволі нудна справа. Тому я вирішив у вільний час викладати — є в мене така слабінка, люблю, знаєте, навчати молодь. Ваш університет я обрав з тієї простої причини, що він був поруч: як ви вже знаєте, з часів Чорнобильського Прориву земна штаб-квартира Інквізиції знаходиться під Києвом. Отож нічого підозрілого в обставинах нашої зустрічі я не вбачаю... Гм. За винятком хіба того, що ви, студентка-другокурсниця, зацікавилися темою мого семінару.

— Не думаю, що це можна назвати підозрілою обставиною,— озвався Владислав.— Інна ще в школі обрала своєю майбутньою спеціальністю математичну фізику, а на першому курсі активно вивчала функціональний аналіз та теорію груп.

— Дуже корисні дисципліни,— схвально мовив регент.— Хоча магія не підпорядковується фізичним законам, методи математичної фізики широко застосовуються для аналізу складних магічних явищ. Я цілком припускаю, що Метр, помітивши вашу схильність до математики, ненав'язливо скерував ваш інтерес на ту її галузь, яка становить найбільшу практичну цінність для чаклунів. Але це ще не означає, що він навмисно створив таку ситуацію, що ви захотіли послухати мої лекції і тим самим дозволили мені виявити ваш прихований дар. Та й подальші Метрові вчинки свідчать про те, що наша зустріч не входила в його плани. Коли я повідомив його про свою знахідку, він прибув на наступне заняття, буцім для того, щоб подивитися на вас. А потім сказав мені, що вам краще дати спокій на найближчі п'ять-шість років, мовляв, ваш дар ще нестійкий і поки його чіпати не можна.

У мене тьохнуло серце. Від Сандри я знала, що, за рідкісним винятком, усі дівчата, народжені з даром вищого маґа, втрачають його ще немовлятами. Я була першим таким винятком за останню тисячу років, і мені зовсім не хотілося позбуватися своєї надзвичайної сили. Попри те, що часом вона зав-

давала мені чимало клопотів, я вже звикла до неї — чи, радше, звикла почуватися унікальною...

— Але ж це... Це ж неправда?

— Авжеж ні,— заспокоїв мене Ференц Карой.— Якщо ваші здібності пробуджені й діють, то ви маєте здоровий, повноцінний дар, і його втрата вам не загрожує. Як засвідчує досвід, нівелювання дару відбувається ще на початковому етапі його формування — або в материнській утробі, або в перші три місяці життя. У старшому віці жодного такого випадку не зафіксовано — ні з хлопчиками, ні з дівчатками. А проте, я повірив Метрові, повірив беззастережно, і мало того — відтоді втратив до вас будь-який інтерес і нітрохи не здивувався, коли ви припинили відвідуват семінар. Я ніби забув про ваше існування. Щоправда, іноді згадував про вас, але якось побіжно, мимохідь, і в мене не виникало ні найменшого бажання вас рошукати.

— А я уникала зустрічей з вами,— сказала я.— Того дня я раптом зрозуміла, що поки не готова до сприйняття матеріалу такого рівня складності, і це боляче вдарило по моєму самолюбству. Тому вирішила більше не ходити на ваші лекції, щоб не здаватися цілковитою дурепою.

— Гадаю, ці думки навів вам Метр.

— А з вами він також щось зробив?

— Поза будь-яким сумнівом. І хоча я не зміг виявити слідів навіювання, воно напевно було, бо інакше не можна пояснити мої подальші дії... вірніше, мою бездіяльність. Адже ви, Інно, перша за півтори тисячі років жінка вищий маґ, і те, з якою легкістю я викинув вас із голови, що перестав цікавитися вами, що більше нікому не розповів про своє, без перебільшення, епохальне відкриття — все це не просто дивно, це дико, це неймовірно. Лише в листопаді наступного року я схаменувся й почав вас шукати, але на той час ви з Владиславом уже зникли. До речі, тоді я вперше почув про вас, юначе,— додав реґент, звертаючись до мого чоловіка.— Доти я не знав про ваше існування і попервах навіть не був певен, чаклун ви чи ні. Тільки після того, як мені стала відома історія вашого всиновлення, я зрозумів, що ви не просто випадкова жертва об-

ставин, а така ж фігура в Метровій грі, як і Інна.

— Швидше пішак,— похмуро зауважив Владислав.

Ференц Карой похитав головою й промовив з легким докором:

— Дуже погано, якщо ви справді так думаєте. Надмірна скромність шкідлива, а у вашому становищі вона неприпустима. Недооцінюючи себе, ви водночас недооцінюєте свій вплив на події, а це може призвести до катастрофічних наслідків. Ви з Інною належите до двадцяти п'яти наймогутніших людей в усьому світі, до того ж Метр, останній з Великих, від самого народження дбав про вас, і хай там що ви думаєте про його опіку, сам факт такої пильної уваги багато про що свідчить. Потім були ваші пригоди на Аґрісі, де ви двоє, ще такі юні та недосвідчені, подолали легендарного чорного чаклуна Жене-са і завдали Нижньому Світові найнищівнішої за останню тисячу років поразки. Ну, а ваша зустріч у Колодязі з посланцями Вишніх — узагалі випадок безпрецедентний. Усе це робить вас в очах простих людей мало не обранцями Небес, а в очах чаклунів... та й в очах чаклунів, мабуть, також.

— А ви не думаєте, що те видіння було... ну, *просто* видінням? — нерішуче запитав Владислав. — Щось на зразок колективної ґалюцинації.

— У певному сенсі це й була ґалюцинація, — погодився регент. — Але вона відображала об'єктивну реальність вищого рівня, яку ваша свідомість інтерпретувала у звичних для вас образах. На відміну від інших людей, що переживали схожі видіння, ви маєте переконливий доказ того, що не стали жертвою своєї розбурханої уяви.

Ми відразу збагнули, про який доказ ідеться. Наприкінці видіння Рівал де Каерден дав нам точну подобу меча, що висів на стіні у зброярні Кер-Маґні, і пояснив, що це — його внутрішня сутність, тоді як на Ланс-Оелі знаходиться лише фізична оболонка. Коли ж Владислав зауважив, що свого часу ця фізична оболонка боляче вжалила його, мої брати, Сіґурд та Гійом, запевнили нас, що надалі це не повториться, оскільки тепер ми володіємо внутрішньою сутністю меча. Прибувши в Кер-Маґні, ми переконалися, що меч верховного короля справді

визнає нас своїми господарями і більше не „пручається“. Ми взяли його із собою на Основу, навіть не підозрюючи, який фурор це викличе серед тутешніх інквізиторів.

Владислав простягнув руку й торкнувся ефеса меча, що лежав на невисокому столику між нашими кріслами. Я відчувала, що в нього крутиться на язиці одне питання, яке він не наважується висловити вголос із побоювання видатися цілковитим невігласом. Це зрозумів і регент.

— Дарма бентежитесь, юначе. Метрів меч — нерозгадана загадка навіть для мене. Я відчуваю в ньому величезну силу, але нічогосінько не знаю про те, звідки вона береться і як діє. Кілька разів я з дозволу Метра намагався дослідити цей меч, проте особливими успіхами похвалитися не можу. Хіба що навчився нейтралізувати його больовий вплив, та й то не до кінця — коли беру його до рук, він неприємно „щипає“, а всі мої спроби бодай трохи витягти його з піхов призводили до дуже прикрих наслідків. Наскільки мені відомо, ви — єдині люди, яким підкоряється Метрів меч.

— І що це означає? — позікавилась я.

— Формально нічого. При всій своїй загадковості, цей меч не має ніякого офіційного статусу, хоча його й називають мечем верховного короля. У нього навіть нема власного імені, нікому не відома його історія, ніхто ні разу не бачив його в роботі. А проте, в Імперії він віддавна вважається своєрідним символом королівської влади; це єдина зброя, яку будь-кили носив при собі Метр. А тепер меч належить вам — і можу вас запевнити, ніхто не наважиться заперечувати ваші права на нього. Нікому іншому ще не вдавалося тримати його в руках, не кажучи вже про те, щоб видобути його з піхов.

Ми з чоловіком швидко перезирнулися. Майже так само нам говорила про меч і Сандра. Щоправда, вона зараховувала його, разом з короною та скіпетром, до офіційних регалій Імперії, тоді як Ференц Карой заперечував це. А втім, різниця невелика. Офіційно чи ні, цей меч символізував верховну владу, а ми були єдині, кому він підкорявся...

— А що, як він уже втратив свою силу? — зі слабкою надією припустив Владислав. — Принаймні частково. Тут ваші люди

перевіряли його, звичайних чаклунів він і зараз не сприймає. Та, можливо, з вами й іншими вищими маґами поводитиметься інакше?

— Сумніваюся. Навіть через наш контакт я відчуваю, що його могутність нітрохи не зменшилася. Ба навпаки — з відходом Метра він став ще неприступнішим. Досі будь-який досвідчений чаклун інквізиторського рівня мав можливість огорнути його силовим коконом і перенести з одного місця в інше, але Віченцо Торічеллі, якому я доручив забрати меч із Кер-Маґні, не зміг навіть підступитися до нього. — Регент гмикнув. — Тільки не подумайте, що я збирався позбавити вас законного спадку. Коли я надсилав Віченцо на Ланс-Оелі, то не знав про існування другого заповіту, а дізнавшись, не поставився до нього серйозно, розцінив це як прощальний жарт Метра. За всієї своєї раціональності, він вважав себе великим дотепником, і така витівка була цілком у його стилі. Я, звичайно, і вгадці не мав нехтувати королівською волею, проте був певен, що формулювання „графство Ланс-Оелі з усім належним до нього“ меча не стосується. Лише наприкінці жовтня, коли Імперією стали ширитися чутки... Гадаю, вам уже відомо про них?

Ми ствердно кивнули. Про існування цих чуток згадувала ще Сандра, та оскільки вона мешкала далеко за межами імперських земель, а до того ж насамперед була заклопотана своїми власними бідами, то не надто цікавилася ними й мала про них лише загальне уявлення. Зате перший же інквізитор, якого ми зустріли на Основі, охоче розповів нам, що, за цими чутками, Метр насправді не відішов у Безмежний Всесвіт, а помер справдешньою смертю, залишивши людям свою частку Вселенського Духу — останню у світі земному. Проте він не передав її іншій людині, а натомість обрав своїм наступником меч, який, буди неживим предметом, міг утримувати в собі Дух як завгодно довго.

Про подальшу долю меча говорили різне. За найпоширенішою версією, Метр уже знайшов йому нового господаря, а за іншою — цього господаря мав обрати сам меч. І претенденти на спадок не забарилися — різного штибу авантюристи, ре-

лігійній фанатики і просто божевільні, що стверджували, бущі́мто останній з Великих являвся їм уві сні, й вимагали піддати їх випробуванню мечем. Навіть чимало інквізиторів, щиро вважаючи це маячнею, все ж були не проти спробувати щастя. Тому й не дивно, що з-поміж двох десятків людей, які були присутні у штаб-квартирі, не менше дюжини під тим або іншим приводом торкалися до нашого меча, а переконавшись, що він „кусається“, кидали на нас погляди, сповнені заздоровщів... і благоговіння.

— Певна річ,— продовжував Ференц Карой,— усі ці балачки про передачу частки Духу мечу є повною нісенітницею. Але та раптовість, з якою виникли ці чутки, і швидкість, з якою вони поширилися, не могли не насторожити мене. Це скидалося на старанно продуману й добре організовану кампанію. У зв'язку з новими обставинами, Метрів заповіт щодо Ланс-Оелі вже не здавався мені жартом: адже меч досі перебував там і, судячи з невдалої спроби Віченцо Торічеллі забрати його, вперто не хотів залишати Кер-Маґні, наче наполягав на своїй належності до решти спадку. Це змусило мене до ретельного аналізу всіх Метрових учинків перед його відходом, і в результаті я згадав про вас, Інно. Тоді я ще жодним чином не пов'язував вас з іншими подіями, але поступово цей зв'язок дедалі чіткіше окреслювався, а після звістки з Аґрісу я остаточно переконався, що ви з Владиславом і є ті самі спадкоємці, про яких ішлося в головному заповіті Метра.

Регент перевів подих і довірчим тоном зізнався:

— Останні три місяці були, мабуть, найважчими в моєму житті. Марно я виправдовувався й пояснював, що нічого не знав про Метрові плани і не брав у них участі. Ніхто не вірив мені, навіть мої найближчі соратники вважали, що я накоїв дурниць, а тепер намагаюся вмити руки, зняти з себе відповідальність. На мене посипалися звинувачення, що я не встежив за вами, дозволив вам утекти з Ланс-Оелі і вскочити в смертельну халепу. Ті ж, хто підозрював мене в надмірних владних амбіціях, пішли ще далі й висловлювали припущення, що це не просто недбалість з мого боку, а зловмисні дії з метою усунути вас зі свого шляху на престол. Не знаю, чим

би все закінчилося, якби ви справді загинули... На щастя, все обійшлося, і ви повернулися цілі та неушкоджені. Сподіваюсь, тепер пристрасті вгамуються, і мене, принаймні, перестануть звинувачувати у „зловмисних діях“.

„Отак-от, Інно,“ — подумки мовив Владислав. — „Сандра мала рацію.“

Я насилу стримала гірке зітхання. Регентові слова про престол поховали наші останні надії на те, що Сандра помилилася в своїх здогадах, щодо Метрового задуму. А надто ж мені не сподобалося, що Ференц Карой згадав про це ніби між іншим, наче йшлося про щось давно вирішене й не варте подальшого обговорення.

— Ви вважаєте, — обережно спитала я, — що Метр замислив усе це для того, щоб зробити нас королем та королевою?

— Сам я так не вважаю, — відповів регент. — Зате в цьому переконані інші. І, мушу визнати, мають на це вагомі підстави. Від часу утворення Священної Імперії нею правив Метр — Великий. Але він пішов у Безмежність, на світі не лишилося інших Великих, і людям видається цілком природним, що тепер на чолі наймогутнішої держави Граней має стати вищий маг. А ще краще, щоб правителів було двоє — чоловік та дружина, король і королева. Вже з цієї причини ви, Інно, як єдина жінка серед вищих магів, і Владислав, як ваш чоловік, є головними претендентами на трон.

— Але ж народ нас зовсім не знає, — спробувала заперечити я. — Для нього ми чужі.

— Не більше, ніж інші вищі маги, за винятком мене. З усієї нашої компанії лише я один є своїм для громадян Імперії, а решта — такі ж чужі, як і ви. Вони мешкають у далеких краях і всі, крім одного, мають свої власні королівства, які, хоч і не ворогують з Імперією, проте змагаються з нею за сфери впливу. В цьому сенсі вони ще чужіші для імперців, ніж ви, оскільки ви *просто* чужинці, тоді як вони — чужинці-суперники... Ну, за винятком хіба що Торстена Ільмарсона. Свого часу він був одним з магів Інквізиції, але сто років тому повернувся на рідний Торнін, де заснував чаклунську школу для дітей з проміжним магічним даром і відтоді нею керує. Проте Ільмарсон

дуже старий, він на вісім десятиліть старший за мене — а я теж далеко не молодий. Імперії ж потрібні молоді та енергійні правителі, здатні забезпечити стабільність верховної влади і, що важливо, її наступність. Ви обидва є вищими маґами, тому маєте гарні шанси, що бодай один з ваших дітей повною мірою успадкує вашу силу.

— Однак, — зауважив Владислав, — самі ви не думаєте, що Метр хотів зробити нас королем та королевою.

Реґен спантеличено глянув на нас, а вже наступної миті в його очах промайнуло розуміння.

— Я цього не казав, юначе. Ви неправильно витлумачили мої слова... втім, і я висловився не найкращим чином. Я лише мав на увазі, що не вважаю це головною метою Метра. Безумовно, я згоден з тим, що він, *крім усього іншого*, хотів посадовити вас на трон. Але це не все, аж ніяк не все.

— А що ж іще?

Ференц Карой безпорадно розвів руками.

— Отут ми переходимо з царини здогадок до царства загадок. Я відчуваю, що Метр замислив велику гру, ставкою в якій є щось набагато значніше, ніж навіть корона Імперії. Надто вже він замутив воду, дуже ризикував вами обома — а він ніколи не був схильний до невиправданого ризику. І до невиправданих жертв, до речі, також. А тепер уже очевидно, що бійня на Аґрісі була спланована Метром наперед; упродовж багатьох років він готував цю Грань до вашої сутчики з Нечистим. Але навіщо? Для чого? І чому Нижній Світ прийняв його виклик, кинув проти вас величезні сили, пожертвував таким цінним слугою на Гранях?.. Тільки для того, щоб завадити вам зійти на престол? Не вірю! — Реґент рвучко схопився з крісла і швидко пройшовся від стінки до стінки (певна річ, у своєму кабінеті, проте нам здавалося, що він ходить просто перед нами). — Що ж ти задумав, дідугане? — з несподіваним запалом промовив великий інквізитор, дивлячись у стелю, а точніше, крізь неї кудись угору. — Що ти утнув цього разу? Ти завжди був великим комбінатором, за свого земного життя ти маніпулював людьми, як маріонетками... Невже збираєшся смикати за нитки і з Небес?

Ми з Владиславом розгублено дивилися на нього. Реґент повернувся в своє крісло й сів, схиливши голову. Лише через хвилину він заговорив:

— Перепрошую за мою нестриманість, молоді люди. Я геть вибитий з колії. Мене завжди бісила та безцеремонність, з якою Метр втручався в долі окремих людей та цілих народів, виправдовуючи свої вчинки турботою про добро всього людства. Проте цього разу він, схоже, перевершив самого себе. Так би мовити, вирішив наостанок гучно грюкнути дверима. Я уявлення не маю, що він задумав, і навіть не візьмуся гадати, чим усе закінчиться. Але одне знаю напевно: за жодні скарги світу я не погодився б помінятися з вами місцями. Ви опинилися між молотом та кувадлом, і хай допоможе вам Бог... якщо Він узагалі існує.

Розділ 4

Сідх. Повсталий з пекла

Розплющивши очі, Сідх побачив над собою сіру, подекуди вкриту пліснявою стелю, на якій танцювали багрянні відблиски від запалених десь поблизу смолоскипів. Він лежав навznak на нерівній кам'яній підлозі, розкинувши в боки руки і широко розсунувши ноги. Повітря було вогке й затхле, від чого його вернуло на кашель, а тіло задубіло від холоду, що проймав аж до самих кісток.

З деяким зусиллям Сідх набув сидячого положення, машинально прибрав з обличчя довге пасмо волосся й обвів мутним поглядом просторе напівтемне приміщення. Судячи з вогкості та відсутності вікон, це було якесь підземелля, можливо, дуже глибоке. На тому місці, де він щойно лежав, була накреслена пентаграма, зовні обведена колом; в усіх п'яти її кінцях стояли кам'яні чаші, в яких палало багряне полум'я. Коли в Сідхових очах трохи проясніло, він розгледів віддалік жертovníк з випатраним тільцем немовляти; а біля жертovníка розпласталися ницьма на підлозі сім постатей у чорних балахонах. Проте вклонялися вони не жертovníку, а пента-

грамі — точніше, людині, що сиділа в її центрі...

„Вдалося!“ — промайнула в Сідховому мозку все ще квола, лінива, але радісна думка. — „Я знову на Гранях!“

Вір рвучкого руху голови на його лице знову впало волосся — довге, темне, пряме. Він підвів руку, щоб прибрати їх, і лише тоді помітив, що вона в нього не велика й груба, як було раніше, а маленька, тендітна, з ніжною долонею та тонкими пальчиками.

Сідх опустил очі й побачив на своїх грудях два невеличкі горбики, вкриті зеленою тканиною одягу. Сковзнувши поглядом донизу, вздовж гнучкого стану, він виявив, що вдягнений не в костюм зі штанами, в довгу сукню з пишними спідницями. Його вбрання, загалом розкішне, мало брудний і пошарпаний вигляд; вочевидь, попередня власниця цього тіла провела останні кілька днів не в найкомфортніших умовах.

Сідх закотив спідниці, відкривши своєму поглядові худенькі ніжки в подертих панчохах і черевичках на низьких підборах. Підіткнувши спідниці аж до самої талії, він оголив порослу темним пушком нижню частину живота. Головна ознака, що свідчила про його належність до чоловічої половини роду людського, була геть відсутня; зате мала місце інша ознака — і її незайманий вигляд, разом з худорлявістю ніг, нерозвиненістю тазу й малими грудьми, свідчив про те, що ця ознака належить зовсім юному дівочому тілу.

У прагненні остаточно переконатися в реальності побаченого, Сідх опустил руку й легенько провів пальцем між ногами. Відчуття від цього було дивним, незвичним, але дуже приємним.

„Атож,“ — подумав Сідх, чиї думки врешті набули ясності та чіткості. — „Тепер я жінка.“

Постаті в чорних балахонах і далі лежали долілиць, не наважуючись підвести голови. Сідх повільно звівся на ноги, розправив сукню і зробив кілька обережних кроків, уважно дослуховуючись до свого нового тіла. Воно було сильним, здоровим і, що важливо, мало вроджений чаклунський дар. Щоправда, цей дар був значно слабший за інквізиторський, так званий проміжний, але в поєднанні із Сідховою майстерністю

та його необмеженим доступом до енергетичних ресурсів Нижнього Світу він становив собою грізну силу.

Переконавшись, що тіло підкоряється йому, а чаклунські здібності перебувають під контролем, Сідх відклав з'ясування всіх менш важливих деталей на потім і звернувся до розпластаних на підлозі постатей:

— Встаньте! — Його голос виявився несподівано тонким, мало не писклявим, і пролунав аж надто пронизливо. Вже значно стриманіше Сідх додав: — Встаньте, вірні слуги.

Постаті заворшилися й несміливо підвелися з підлоги. Проте цілком випросталася тільки одна з них, а решта шестеро стояли згорблені, низько схиливши голови й молитовно склавши на грудях руки. Всі вони були чоловіками, від тридцяти до сорока років на вигляд, хоча могли бути й старшими. Інфернальні сили дозволяли істотно вповільнювати процеси старіння, а в окремих випадках — навіть зупиняти їх. Сам Сідх у своєму попередньому земному тілі прожив шістдесят чотирьох років і виглядав на свій вік лише тому, що служив у лавах Інквізиції. Впродовж останніх двох десятиліть він мусив удаватися до спеціальних засобів, що робили його зовнішність старішою, ніж насправді, бо звичайні чаклуни інквізиторського рівня, дарма що тривалий час зберігали гарну фізичну форму, загалом жили не набагато довше за простих смертних.

— Вітаємо тебе на Грнях, милостива пані! — урочисто мовив той з чорних чаклунів, що стояв прямо, вочевидь, їхній ватажок. Це був міцної статури шатен з типово кельтськими рисами обличчя; він дивився на Сідха із захватом та благоговінням. — Ми всі до твоїх послуг.

— Ви добре попрацювали, — схвально сказав Сідх. — Господар оцінить це.

Чорні чаклуни низько вклонилися, мало не вдаривши чолом об землю. Ватажок позадував до жертovníка, взяв велику фарфорову чашу, що стояла пруч із випатраним тілом немовляти, і шанобливо підступив до Сідха.

— Чи не зробить милостива пані нам ласку, скуштувавши свіжої крові?

Сідх ствердно кивнув, але брати чашу не поспішав. Він

оцінливо дивився на чоловіка і вражався тому, який той здоровенний — нависає над ним, наче скеля. Та й усі його товариші один в один велетні... Лише з деяким запізненням Сідх збагнув, що це не вони великі, а він маленький, і його нові органи зору сприймають світ в інших масштабах, ніж ті, до яких він звик.

„От чорт!“ — невдоволено подумав Сідх. — „Невже так важко було знайти високу жінку?..“

Утім, висловлювати свої претензії вголос він не став, а натомість запитав у ватажка:

— Якщо не помиляюся, ти Ангус МакҐреґор?

— Саме так, моя пані, — знову вклонившись, відповів чоловік.

Сідх узяв з його рук чашу й сказав:

— Твоє здоров'я, Ангусе МакҐреґоре.

Випивши половину свіжої, ще теплої крові, Сідх витер тильним боком долоні губи й повернув чашу МакҐреґорові.

— Випий і ти, вірний слуга. І братів своїх пригости.

Чорний чаклун підніс чашу до вуст, зробив кілька ковтків, потім відкрив вічко свого персня й висипав у решту крові жовтуватий порошок, який з тихим шипінням швидко розчинився. Його підлеглі не бачили цих маніпуляцій, оскільки МакҐреґор стояв до них спиною і затуляв чашу плечима. Нічого не підозрюючи, вони випили по ковтку крові й доземно вклонилися Сідхові в подяку за виказану їм честь.

МакҐреґор повернув порожню чашу на жертовник і привів у дію закляття, що активізувало підсипану в кров отруту. Всі шестеро, мов підкошені, гугнули додолу й задрігалися в передсмертних корчах. Сідх незворушно спостерігав, як стихають їхні конвульсії, а коли все було закінчено, перевів погляд на МакҐреґора.

— Господар винагородить їх за вірну службу, — стримано сказав він. — Більше ніхто про це не знав?

— Ніхто, пані. Тільки ці шестеро були втаємничені. — МакҐреґор кинув побіжний погляд на нерухомі тіла біля жертовника. — А розповісти нікому не могли. Вирушаючи за тілом для тебе, вони вважали, що я просто хочу принести в жертву

юну незайману чаклунку. Про те, що мало статися насправді, я розповів їм лише перед початком ритуалу. Власне, я міг провести його самотійно, а їх на цей час кудись відіслати, проте Господар сказав, що не варто ризикувати.

— Господар вирішив мудро,— безапеляційно мовив Сідх.— Вони брали участь у викраденні тіла, а отже, забагато знали. Їх не можна було залишати на Гранях. Тільки таким видатним слугам, як ти, можна довірити зберігання цієї великої таємниці. Твої мертві брати одержать гідну винагороду в Потойбіччі, а тобі Господар надішле нових братів.

— Хвала Господареві! — шанобливо проказав МакҐрегор.

— На віки вічні,— як годиться, підхопив Сідх. А по короткій паузі запитав: — До речі, хто я?

У МакҐрегорових очах промайнула тривога.

— Не можу знати, пані. Господар не назвав твого імені, лише повідомив, що ти — одна з його найвищих наближених... — Поряд із тривогою, в погляді чорного чаклуна з'явився переляк. — Запевняю тебе, милостива пані, я все зробив правильно. Чітко дотримувався інструкцій Господаря...

— Усе гаразд,— з легкою усмішкою заспокоїв його Сідх.— Я пам'ятаю, хто я така. — Він мало не сказав „такий“, але вчасно схаменувся і вирішив надалі стежити за своїми словами.— Втілення пройшло бездоганно, і тобі це запишеться. А я мала на увазі інше — як звати моє нове тіло?

МакҐрегор не стримався від полегшеного зітхання.

— Беатриса фон Гаршвіц, пані. Дочка барона фон Гаршвіца з Грані Нолан.

— Беатриса,— повторив Сідх.— Що ж, звучить непогано. Можливо, я збережу це ім'я... Але з цим розберуся згодом. Десять тут для мене знайдеться чисте вбрання?

— Неодмінно знайдеться, пані. Воно у вежі нагорі. Там-таки ти зможеш помитись і причепуритись.

— То ходімо.

Кинувши прощальний погляд на тіла своїх товаришів, чорний чаклун запросив Сідха йти за ним.

Склеп, що його група МакҐрегора використовувала для

відправлення своїх обрядів, був розташований у підземеллі недобудованого й давно покинутого замку, який поступово руйнувався під впливом часу. Таких руїн — своєрідних пам'яток невдалим спробам колонізувати нові території, — на Гранях була сила-силенна. На відміну від жорстко замкненої Основи, де кожен клопоть суші становив самодостатню цінність, в умовах Граней, де землі було вдосталь, її цінність визначалася передовсім доступністю до трактових шляхів, які зв'язували місцевих мешканців з рештою людства і сприяли розвиткові торгівлі. З цієї причини переважна більшість населених Граней (за винятком найцивілізованіших, буквально обплутаних трактами) не були заселені цілком. Людська діяльність зоререджувалася в радіусі від кількох сотень до двох-трьох тисяч миль від найближчого виходу на трактовий шлях, а за межами цих районів присутність цивілізації майже не відчувалася.

Упродовж останніх п'яти-шести сторіч освоєння нових земель відбувалося за принципом „спершу тракт, потім заселення“, проте завжди знаходилися диваки, які бажали випробувати зворотний метод — спочатку оселитися на дикій Грані, обжити її, а згодом добитися підведення до неї тракту. Іноді їм це вдавалося, а здебільшого — ні. В цьому конкретному випадку один вельможа-чаклун, що надумав був заснувати на новому місці власне королівство, зазнав невдачі. Він привів сюди близько двох тисяч своїх підданих, організував кілька селищ, почав будувати замок і майже закінчив його, проте не зміг переконати потенційних інвесторів викласти кругленьку суму для проведення і подальшого обслуговування короткої гілки від найближчого трактового шляху. Зрештою він відмовився від свого задуму і разом з підданими повернувся на рідну Грань.

Історію цього замку розповів Сідхові Ангус МакГрегор, поки вони підіймалися гвинтовими кам'яними сходами на поверхню. Він був позашлюбним сином праправнука безталанного вельможі і з родинних переказів знав про існування недобудованого замку на ненаселеній Грані. Ставши на шлях служіння Нижньому Світові, він розшукав згаданий у перека-

зах замок й облаштував у ньому свою резиденцію.

Сідх слухав МакҐреґора краєм вуха, а подумки намагався покликати Веліала. Відповіді не було — втім, Господар попереджав, що попервах прямий зв'язок із Потойбіччям буде відсутній, тому Сідх не дуже непокоївся. Його розум та дух мають цілком опанувати нове тіло, а на це може піти кілька днів. Головне, що він контролював чаклунські здібності тіла і мав доступ (правда, ще не повний) до джерел енергії Нижнього Світу.

Вони вийшли з підземелля й піднялися на третій поверх уцілілої вежі, де розташовувалися житлові приміщення. МакҐреґор провів Сідха до невеликої кімнати, скромне вмеблювання якої складалося зі старої горбатої канапи, розхитаного крісла з продавленим сидінням, двох скринь і перекособочного трюмо з тріснутим дзеркалом. Посеред приміщення стояли дерев'яні ночви з водою, на трюмо, разом із щіткою для волосся, лежав шматок рожевого мила, а на спинці крісла висів широкий ворсяний рушник.

— Твоє вбрання тут, пані, — промовив чорний чаклун, указавши на одну зі скринь. — Знайдеш собі одіж на всі випадки, від розкішної до простенької, є також два дорожні костюми. Наважуся припустити, що саме вони найбільше згодяться тобі в майбутній мандрівці.

Сідх нічого не відповів і взагалі ніяк не відреагував на його слова. Він стояв перед трюмо і приголомшено дивився в мутне дзеркало на відображення худорлявої дівчинки-підлітка років тринадцяти, щонайбільше чотирнадцяти, зі сплутаним каштановим волоссям і блідим обличчям, на якому зоріли ясно-сірі очі. Попри свій неохайний вигляд, дівчинка була надивовижу гарна, а якщо її вмити, вдягнути в чисте вбрання і розчесати їй волосся, то вона мала стати справжньою красунею.

Проте Сідха вразила не врода дівчинки, а той факт, що це була саме дівчинка. Ще на початку, оглянувши свої руки, ноги та живіт, він дійшов висновку, що вселився в дуже юне тіло; але навіть уявити не міг, що тіло виявиться аж таким юним!

Рвучко повернувшись до МакҐреґора, Сідх роздратовано

спитав:

— Ти що, не міг знайти старшу дівичку?

Зачувши в його голосі гнівні нотки, чорний чаклун гепнувся на коліна.

— Не сердься, милостива пані! Я лише виконував наказ Господаря.

Сідх миттю охолов.

— Отже, це тіло обрав він?

— Не зовсім так, пані,— відповів Сідх, продовжуючи стояти навколішки.— Я одержав наказ роздобути для твого втілення незайману чаклунку, в якій ще не почалися місячні цикли. Я запропонував кандидатуру меншої доньки барона фон Гаршвіца, дев'ятирічної Ребеки. Господар схвалив мій вибір, ми викрали дівчисько, а її сестру Беатрису приховали за компанію — щоб принести її в жертву під час обряду твого втілення...

— Тобто,— урвав його Сідх,— спершу Господар хотів дати мені ще молодше тіло?

— Атож, пані.

— Але потім передумав?

— Ні, просто змінилися обставини. Незадовго до призначеного втілення сталося нещастя... це цілком моя провина. Я тримав Ребеку тут,— МакГрегор кивнув на невеликі дверцята, що, вочевидь, вели до суміжної з цією кімнатою спальні,— у чистоті та комфорті, пильнував, щоб вона не завдала собі шкоди, примушував її добре їсти і щодня митися, адже це тіло призначалося тобі, і я не хотів, щоб воно скніло в підземній в'язниці, куди ми кинули її старшу сестру...

— Розумію. Тепер ясно, чому в мене такий кепський вигляд. Але що трапилося з Ребекою?

— Якраз до цього я й веду, милостива пані. Майже весь час я тримав Ребеку під дією сонних чарів, а коли ненадовго будив, то накладав на неї чари покори. Досі це спрацьовувало бездоганно, проте сьогодні вранці щось пішло не так. Я збирався віднести її в підземелля, де вже все було готове до твого втілення, та спершу вирішив, що їй слід востаннє помитися й перевдягтися в усе чисте, щоб ти від самого початку мала найкращий вигляд. А паскудне дівча відшукало якусь шпаринку в

моїх чарах... просто не збагну, як це їй вдалося... Словом, вона на якусь секунду звільнилася, кинулась до вікна і стрибнула вниз.— МакҐреґор з каяттям зітхнув.— Ну й, звісно, розбилася на смерть.

— Ага,— сказав Сідх.— І тоді, як я розумію, Господар наказав вселити мене в тіло старшої, Беатриси?

— Саме так, пані. Правда, я пропонував викрасти іншу дівчину, мав ще одну на прикметі, але Господар заявив, що згодиться й Беатриса. Він квапив мене, тому ти отримала тіло в такому неохайному вигляді. Однак запевняю тебе, милостива пані, що воно чудове. Ти сама в цьому переконаєшся, коли помієш його й причепуриш.

Сідх неуважно кивнув і замислився. Веліал нічого не казав про вік його нового тіла, а він не насмівся запитати. Вірніше, йому навіть на думку це не спадало. Видавалося очевидним, що воно буде молоде — але до міри молоде, не молодше шістнадцяти років. Сідх і в гадці не мав, що його можуть утілити в тринадцятирічну дівчинку, а поготів — у дев'ятирічну. Який у цьому сенс? Навряд чи це була просто Господарева примха. Може, в дитяче тіло легше вселитися? Чи тут щось інше?..

— Гаразд,— мовив Сідх.— Встань, Ангусе МакҐреґоре.

Лише зараз чорний чаклун підвівся з колін.

— Поки я займатимуся собою,— вів далі Сідх,— ти збери для мене дорожнє спорядження й осідлай свого найкращого коня. Я не маю наміру довго тут затримуватися.

— Все, що знадобиться тобі в дорозі, я вже приготував,— відповів МакҐреґор.— Усе, крім одежі. Її тут багацько, і я подумав, пані, що ти сама захочеш обрати потрібну тобі.

— Правильно подумав,— кивнув Сідх.

— А щодо коней, то ліпше тобі взяти двох,— додав чорний чаклун.— Щоб на одній їхала ти, а інша везли поклажу.

— Гарна думка. То йди споряджати коней у дорогу.

МакҐреґор мовчки вклонився і вийшов з кінати, зачинивши за собою двері.

Зоставшись на самоті, Сідх передовсім нагрів воду в ночвах, на що витратив не більше хвилини. Потім скинув із се-

бе брудну одіж, старанно вимився, принагідно вивчаючи своє нове тіло, після чого насухо обтерся рушником і підійшов до двох однакових скринь, що відрізнялися лише вигравіюваними на кришках готичними літерами — „B.v.H.“ і „R.v.H.“

Він не пам'ятав, на яку з них указував МакҐреґор, тому відкрив обидві й виявив, що і та, й інша ущерть напхані дівочим вбранням. З деяким запізненням Сідх збахнув, що ті літери на кришках є ні що інше як ініціали їхніх власниць — і, — а отже, йому потрібен одяг зі скрині, позначеної „B.v.H.“

Щоб не марнувати час на порпання в скрині, він просто вигріб увесь її вміст на канапу й переконався, що тут справді є одяг на всі випадки, включно з обіцяними МакҐреґором дорожніми костюмами. Судячи з усього, сестер викрали не з дому і не на прогулянці, а під час подорожі — і, мабуть, тривалої, позаяк вони прихопили із собою чимало вбрання.

Подолавши спокусу вирядитися в чистеньку розкішну сукню, Сідх одягнув костюм зі щільної, але м'якої темно-синьої тканини, взяв чобітки для верхової їзди, потім зібрав на потилиці волосся і після кількох невдалих спроб нарешті стягнув його у вузол і скріпив шпилькою. Відтак надів малиновий берет і, підступивши до дзеркала, пильно оглянув себе.

Тепер Сідх був більше схожий не на дівчинку-підлітка, а на чарівного хлопчика-пажа — якраз такі найдужче подобалися йому. Навіть зараз, дивлячись на своє відображення в дзеркалі, він відчув, як у ньому здійснюється хвиля збудження. Він відчував це не так, як тоді, коли був чоловіком. Його теперішні відчуття були не кращі й не гірші, просто вони були інакші. Жіночі.

„От ти і став жінкою,“ — сказав собі Сідх. — „Задоволений?“

Він не знав, чи задоволений. І взагалі, він не знав, чи правильно вчинив, погодившись на жіноче тіло. Він був не трансвеститом, а стовідсотковим чоловіком-гомосексуалістом. Сідха приваблювали лише чоловіки — але приваблювали саме по-чоловічому. А його нав'язливе бажання стати жінкою не мало прямого стосунку до сексуальної орієнтації. Просто за складом розуму він був набагато ближчий до жінок, ніж до чоловіків, з ними він легше вступав у дружній контакт і

в їхньому товаристві почувався вільніше й розкутіше. Проте його чоловіча сутність не дозволяла йому стати повноцінним членом жіночого світу, переважна більшість жінок сприймала його не як друга, а як представника протилежної статі, і саме ця обставина спонукала Сідха мріяти про жіноче тіло. Тепер, коли його мрія здійснилася, він почував певну розгубленість і навіть збентеження. Правду кажучи, Сідх ніколи не замислювався над тим, що буде з його сексуальним життям, коли він стане жінкою.

„Ну що ж,“ — вирішив Сідх, — „буду з цим розбиратися. Може, воно й на краще, що я отримав незріле тіло. Змінюватимусь разом з ним, поступово формуватимусь як жінка. Гормони мають зробити свою справу...“

З такими думками Сідх залишив кімнату, спустився на другий поверх вежі, де розшукав харч і добре попоїв. У його нового тіла виявився вовчий апетит — очевидно, протягом останніх кількох днів дівчину тримали на голодному пайку.

Він саме закінчував трапезу, коли повернувся МакҐреґор. На ньому був уже не чорний ритуальний балахон, а коричневі штани та куртка, подекуди забруднені свіжою землею та сіном.

— Насмілюсь сказати, милостива пані, що ти напрочуд гарна, — трохи фамільярно і водночас шанобливо промовив чорний чаклун. — Сподіваюсь, ти не маєш претензій до свого нового тіла?

— Жодних претензій, — прихильно відповів Сідх. — Тіло справді чудове. До речі, вибач, що я тут хазяйнувала без тебе. Просто мені аж живіт судомило з голоду. Ти вже спорядив коней?

— Так, пані.

— От і добре. А зараз мені потрібна твоя допомога, Ангусе МакҐреґоре. Я маю поговорити з Господарем, але після втілення мій зв'язок з Нижнім Світом ще не до кінця відновився. Тому я хочу скористатися твоїм зв'язком.

— Я до твоїх послуг, пані. Господар попереджав, що тобі це знадобиться. Він чекає на розмову з тобою.

— Тоді до справи. Сідай.

МакҐреґор улаштувався за столом навпроти Сідха, заплющив очі й став занурюватися в транс, звільняючись від сторонніх думок. За якусь хвилину його тіло обм'якло, голова безвільно впала на груди, але вже наступної секунди знову піднялася з такою неприродною механічністю, немов хтось потягнув її вгору на невидимих нитках. Очі чорного чаклуна розплющились і вп'ялися в Сідха жорским, пронизливим поглядом.

— Радий тебе бачити в доброму здоров'ї, Віші,— рівним, безбарвним голосом мовив він.— Між іншим, ти маєш чарівний вигляд.

Сідх тут-таки скочив, скинув берет і низько вклонився.

— Вітаю тебе, мій пане!

Веліал, що тимчасово опанував свідомість МакҐреґора, не дбало махнув рукою.

— Сідай, Віші, не стій. Як відчуваєшся?

— Дуже добре, мій пане,— вмовившись на краєчку стільця, відповів Сідх.— За всіма ознаками, втілення відбулося успішно.

Веліал кивнув:

— На щастя, все обійшлося. Щоправда, тіло трохи застаріле, але твій дух виявився досить сильним, щоб узяти його під контроль.

— Застаре тіло, мій пане? — перепитав здивований Сідх.— Ти хочеш сказати, що для цього придатні лише дитячі тіла?

— Атож. Наші перші спроби зазнали невдачі саме через те, що ми використовували тіла дорослих чоловіків та жінок. Згодом ми встановили, що для успішного втілення потрібні зовсім юні тіла, які ще не досягли пори статевого дозрівання. Таким було тіло меншої дочки барона фон Гаршвіца. А зі старшими тілами, на зразок твого теперішнього, що якраз перебуває в процесі дозрівання, існує велика ймовірність відторгнення. Та коли цей йолоп МакҐреґор дозволив Ребеці вистрибнути у вікно, я вирішив піти на ризик. У разі невдачі просто відрядив би його за новим тілом, і єдине, що ми втратили б, це кілька годин, згаяних на проведення ритуалу. А так ми виграли кілька днів, необхідних для пошуків тіла, і чотири роки

різниця у віці. Гадаю, остання обставина для тебе важить чимало.

— Твоя правда, мій пане, — визнав Сідх. — Я оце думав, що, зрештою, воно й непогано — почати нове життя у ще незрілому тілі. Але дев'ятирічне було б занадто... Проте, — поквапився додати він, — я при звичаївся б і до нього.

— А що з твоєю магією?

— Ніби все гаразд. Внутрішні ресурси під контролем, до зовнішніх також маю доступ, хоча й неповний.

— З часом це має владнатися. Як свідчить досвід попередніх утілень, цілковите відновлення зв'язку з Нижнім Світом відбувається протягом тижня. У твоєму випадку через старший вік тіла процес може затягтися, та це не біда. Якщо знадобиться, вдруге пройдеш Чорне Причастя — але тільки після того, як знайдеш дівчину... До речі, ти вже відчуваєш її перстень?

— Слабко, але відчуваю. Він дуже далеко, так далеко, що не можу визначити точний напрямок. Знаю лише, що перстень знаходиться десь у районі Основи.

— Ага, — сказав Веліал. — Так я й думав. Я від самого початку припускав, що Сандру можуть переїхувати на Основі.

— В такому разі, — обережно мовив Сідх, — чому ти обрав для мого втілення Торнінський архіпелаг? Якщо я правильно зорієнтувався, звідси до Магістралі близько півмісяця шляху, а потім іще три тижні добиратися до Основи. Чи тут поблизу є Інфернальний Тунель?

— Тунель є, — відповів Веліал. — Він веде до знайомого тобі Нуйона, але ним ти не підеш з міркувань безпеки. Обираючи місце для твого втілення, я виходив з того, що Сандру можуть переїхувати або на Основі, або в межах Золотого Кола, або на одній з Магістральних Граней — тобто там, де через велику кількість населення легко сховатися. Тому я зупинився на Торнінському архіпелазі, що розташований на півдорозі між Імперією та Основою і не надто далеко від Магістралі. — Тут Господар підняв пальця догори. — Але не на самій Магістралі. Ти потребував тіла з досить сильними чаклунськими здібностями, щоб міг повною мірою залучити доступні тобі ресурси

Нижнього Світу. Звичайна дівчина-відунка для цих цілей не годилася, а зникнення неповнолітніх чаклунів з проміжним даром, не кажучи вже про домінантний, завжди викликає великий переполох. Зараз дітей барона фон Гаршвіца активно шукають по всьому Торнінському архіпелагу, а якби викрадення сталося поблизу Магістралі, то пошуки велися б і там. А це нам геть не потрібно. Тому я вирішив не заощаджувати час, наражаючи тебе на зайвий ризик. З цієї ж причини тобі не можна користуватися тутешнім тунелем, бо його вхід знаходиться на густонаселеній Грані Ерендаль, в середмісті Бльомстада — другого за величиною її міста. Та й до Ерендаля звідси тиждень шляху, а отже, ти виграєш щонайбільше днів вісім. Це того не варте.

— Авжеж, мій пане, — погодився Сідх. — Ти мудро все вирішив.

— Коли ти будеш готовий до подорожі?

— Я вже готовий, мій пане. Ти подарував мені міцне та здорове тіло, дякую тобі уклінно. Правда, воно трохи охляло в підземеллі, сьогодні я зможу проїхати лише кілька годин, але вже завтра, після нічного відпочинку, остаточно повернуся до норми.

— От і добре. Йди на поклик персня, і він приведе тебе до Сандри. Сподіваюся, незабаром зв'язок цілком відновиться. А доки цього не сталося, на місці кожної ночівлі відкривай інфернальний канал третього рівня. Тоді я знатиму, де ти перебуваєш, і в разі потреби зможу надіслати до тебе Чорного Емісара.

— А чи не краще взяти з собою МакГрегора? — запропонував Сідх. — Він може стати у пригоді, коли пошуки Сандри приведуть мене на населену Грань. Скажімо, на ту ж Основу.

— Ні, Віші, це невдала ідея. Він забагато знає, йому не місце на Гранях. Якщо тобі знадобиться помічник, я надішлю іншого, який вважатиме тебе просто дуже юною відьмою. Все ясно?

— Так, мій пане.

— Тоді вирушай, Віші. Щастя тобі.

Сідх не встиг схопитися на ноги, щоб відважити прощаль-

ний уклін, як Веліал уже полишив свідомість МакҐреґора. Побувшись контролю, тіло чорного чаклуна почало було сповзати зі стільця. Сідх хутко підступив до нього, притримав за плече й наклав чари покори. Потім запитав:

— Ти чуєш мене, МакҐреґоре?

— Так, милостива пані.

— Тепер говори правду і лише правду. Ти або твої товариші чинили наругу над моїм тілом?

— Ми поводитися з ним недбало, — слухняно відповів чорний чаклун. — Кинули до підземелля, годували раз на день... Але якщо ти питаєш, чи хтось ґвалтував дівчину, то ні. Її незайманість багато важила для жертвопринесення.

— Раз так, то ти помреш легкою смертю, — промовив Сідх і взяв зі столу ніж із довгим гострим лезом. — Ти добре прислужився нашому Господареві, і він винагородить тебе за це. Але ніхто на Грнях не повинен знати, хто я і звідки.

З цими словами він устромив ножа в серце МакҐреґора. Той з тихим стогоном упав на підлогу, дригнувся кілька разів і завмер. Сідх ще хвилину зачекав, відтак схилився над ним і перевірів його життєві функції. Переконавшись, що МакҐреґор мертвий, він відчепив від його пояса в'язку ключів і подався нагору збирати свої речі в дорогу.

Розділ 5

Інна. Принцеса Імперії

Коли я прокинулася, Владислава поруч не було. Настінний годинник показував восьму ранку — час, у який ми з чоловіком звикли вставати. Солодко позіхнувши, я перекинулася на бік, знову заплющила очі і ще кілька хвилин лежала нерухомо, краєм вуха дослухаючись до тихого шуму води у ванній — це Владислав приймав душ. Як я вже казала, раніше він був „совою“, але на догоду мені змінив свій графік і тепер прокидався навіть раніше за мене. Хоча зазвичай не біг відразу під душ, а будив мене, і ми з ним, ще пойняті приємною соннотою... ну, щонайменше цілувалися. А коли ранок був вільний,

як от сьогодні, то самими лише поцілунками не обмежувалися.

Шум води нарешті припинився, і незабаром з ванної вийшов Владислав, одягнений у довгий халат темно-червоного кольору. Помітивши, що я вже не сплю, він променисто всміхнувся мені.

— Доброго ранку, люба,— привітався зі мною, витираючи рушником волосся.— Як спалося?

— Дякую, добре,— відповіла я, потягнувшись.— А ти чого так підірвався? Не поцілував мене, не приголубив.

— Усі претензії адресуй дядечкові Ференцу. Це він мене розбудив. Сказав, щоб о пів на дев'яту я був у нього в кабінеті, мовляв, є термінова справа.

Дядечком Ференцом ми називали Ференца Кароя, великого інквізитора і регента Імперії. Його „офіційні“ прізвиська — Залізний Франц і Головний — нам не подобалися, і ми придумали своє, для внутрішнього вжитку. На наш подив, нове прізвисько швидко прижилося серед придворної молоді, а не вдовзі вийшло за межі палацу і стало гуляти по всьому місту.

— Він викликав тебе одного?

— Так.— Закінчивши витирати волосся, Владислав недбало жбурнув рушник у крісло.— Я питаю, чи треба будити тебе, а він сказав, що ні.

— Може, отримав якусь звістку про Сандру? — припустила я.

У відповідь він лише знизав плечима, підійшов до трюмо із дзеркалом і взяв сушилку для волосся, котра, як і більшість пристроїв на Гранях, приводилася в дію магією. Тим часом я вискочила з ліжка, швиденько збігала до ванної, а повернувшись, знову шаснула під теплу ковдру і двічі смикнула позолочений шнурок, що висів у головах ліжка, сповіщаючи чергових фрейлін, що вже прокинулася.

Владислав посміхнувся, дивлячись на мене в дзеркало, але промовчав. Він уже давно вичерпав усі свої шпильки з приводу мого ранкового церемоніалу, а повторюватися було не в його звичках. Хтось інший на його місці продовжував би дошкуляти мені заялженими жартами, щиро вважаючи, що

вони залишаються смішними і на десятий, і на двадцятий раз, проте Владислав був не такий. Якось порівнявши мене з Клеопатрою і зазначивши при тому, що вона погано скінчила, він не став розвивати цю тему далі, хоча, гадаю, спокуса була велика. Владислав, звичайно, не досконалий — але, поза сумнівом, близький до досконалості. Він наймиліший, найчуйніший, найдобріший хлопець у світі, і мені казково пощастило, що я зустріла його. Я маю чимало претензій до Метра за його втручання в мою долю, за спроби маніпулювати мною, хай навіть з найкращих спонукань; та водночас я щиро вдячна йому за те, що він знайшов мені такого чудового чоловіка.

І ще, звичайно, я вдячна Метрові за батьків. Питання про те, чи правильно він учинив, забравши мене в людей, рідних мені по крові, досі залишається спірним і неоднозначним, але разом з тим слід визнати, що до вибору моєї прийомної сім'ї Метр поставився надзвичайно відповідально. Я дуже сумувала за татом та мамою і шкодувала, що зараз їх немає зі мною. На відміну від Владових батьків, які мешкали тут-таки в палаці, мої залишилися на Основі, під пильною, хоч і невидимою, охороною Інквізиції. Вони не переїхали до мене через мого меншого брата Анджея, який ще навчався в школі, а після неї збирався в університет — і неодмінно в один із земних, бо він змалку був схилений на комп'ютерах і мріяв стати програмістом. А на Гранях комп'ютерів немає — з тієї простої причини, що електроніка, з якої складається комп'ютерне „залізо“, тут не працює в принципі. Правда, Владислав та його друг, кадет Джозеф Арно, стверджують, що це не біда, адже закони математичної логіки, на яких ґрунтується кібернетика, залишаються чинними й на Гранях, а всі електронні блоки можна замінити магічними пристроями. Але поки всі ідеї Владислава про „чарівний комп'ютер“ перебувають у статії теоретичної розробки, до їх практичного втілення ще дуже далеко, тож найближчими роками моєму братові нема чого робити на Гранях. Тому мої батьки вирішили залишитися з Анджеем на Основі — зрештою, я вже доросла й сама можу про себе подбати, а він ще потребує їхнього догляду та турботи...

Не минуло й півхвилини, відколи я смикнула за шнурок,

як двері, що вели до передпокою розчинилися, і в кімнату ввійшли дві шістнадцятирічні дівчини, блондинка та брюнетка, вдягнені в простенькі, але симпатичні сукні, що з однаковим успіхом могли бути як святковим вбранням покоївок, так і домашнім одягом знатних панночок. Сьогодні в моїх апартаментах чергували Сесиль та Грета, безтурботні юні створіння, колишні вихованки придворного пансіону для шляхетних дівць, а нині мої фрейліни.

Разом з ними до спальні вдерся наш кіт Леопольд. З гучним криком „Приві-і-ітї“, більше схожим на бойвий клич індіанців, ніж на ранкове вітання, він кинувся до Владислава, енергійно потерся об його ноги, потім заскочив на ліжко й лизнув мене в щоку.

— А от і я! Час уже вставати, спляча красуне.

— Зараз встану,— відповіла я, погладивши його.— От тільки поснідаю.

Дівчата, яких Леопольд своєю бурхливою появою тимчасово відтіснив на другий план, чомно побажали нам доброго ранку. Обоє говорили коруальською мовою, яка належала до десятки найпоширеніших у Священній Імперії. Ні для Сесилі, ні для Грети вона не була рідною, але вони володіли нею досконало — в освіті дітей з інквізиторських родин велику увагу приділяли вивченню основних мов Імперії, і ті, що не знали принаймні трьох з них, вважалася неукми. Коли по прибутті до Вічного Міста перед нами постало питання про вибір робочої мови для нашого багатонаціонального почту, ми думали недовго й зупинилися на коруальській, оскільки добре знали її і за час перебування на Ланс-Оелі здобули непогану практику в спілкуванні нею.

Відповівши на привітання дівчат, Владислав обдарував їх своєю приязною усмішкою, вибачився і швидко пройшов у прилеглу до спальні гардеробну кімнату. Білява Сесиль провела його захопленим поглядом, а помітивши, що я дивлюся на неї, густо за шарілась і хутенько кинулася розсувати штори й розчиняти вікна. Спальню залило яскраве сонячне світло, повіяло приємною ранковою свіжістю, зовні чувся заливчастий спів пташок у двірському парку. На Грані Палатина, в

її південній півкулі, де розташовувався королівський палац, зараз була пізня весна — моя улюблена пора року.

Я прибрала Леопольда зі своїх грудей, підтяглася й сіла в ліжку. Грета дбайливо поправила подушки, щоб я могла спертися на них спиною, а кіт усівся у мене в ногах і став розпитувати, що мені сьогодні снилося. Він захопився тлумаченням снів півроку тому, коли відвідував разом з нами лекції з класичної прекогностики (коротше, з гадання), і перш ніж ми схаменилися, встиг поповнити свій словниковий запас хитромудрими термінами, які вживав геть не до ладу, орієнтуючись переважно на їхнє звучання, а не на значення. Попервах це було смішно, потім стало сумно, і ми заборонили Леопольдові брати участь у наших заняттях. Але запізно — шкоду вже було заподіяно...

У дальньому кутку кімнати пролунав мелодійний передзвін. Грета сходила туди, відчинила маленькі дверцята в стіні й дістала з заглиблення срібну тацю зі сніданком. Вранці подвійне смикання шнурка надсилало сигнал також і на кухню, де для мене швиденько готували легкий сніданок, який по спеціальній системі вбудованих у стіну ліфтів, доправлялася в спальню. Що ж до Владислава, то йому зазвичай накривали стіл на терасі наших покоїв, і там він снідав у веселому товаристві молодих інквізиторів та придворних котів.

Повернувшись до ліжка, Грета поставила тацю мені на коліна і прибрала кришку з тарілки, де лежала вельми апетитна на вигляд підрум'янена булочка. Вона та ще кілька тонких скибочок сиру, чашка чаю і трохи вершкового масла, складали весь мій сніданок. Мій чоловік жартома називав це пташиним кормом — йому моєї ранкової булочки з сиром та маслом вистачило б хіба що на дин зуб.

Розрізавши булочку навпіл, я намастила її і взялася до їжі. А Сесиль запитала:

— Приготувати вашій високості ванну?

— Ні, золотко, не треба. Сьогодні я прийму душ.

Сесиль умостилася на стільці поруч з Гретою, розправила на колінах сукню і крадькома зиркнула на двері гардеробної. В її погляді виразно вчувалося нетерпляче очікування.

Я продовжувала снідати, вдаючи, ніби нічого не помічаю. У перші місяці нашого життя у Вічному Місті, коли в моїй пам'яті була ще свіжа мимовільна зрада Владилава, мене страшенно дратувала пильна увага до нього з боку молодих жінок і, зокрема, юних недосвідчених дівчат на зразок тієї ж Сесилі. Щонайменше два десятки з них були по самісінькі вуха закохані в нього; а тих, кому він просто подобався (але подобався як чоловік), я навіть не рахувала.

Своєю чергою, Владислав мало не казився від того, що при дворі в мене з'явилося чимало палких шанувальників, які жадібно ловили кожен мій погляд, кожне моє слово. Я, втім, віддавна звикла, що подобаюся чоловікам, мені були не в новину їхні упадання, а проте таке масове обожнювання неабияк спантеличувало мене.

Однаке тут ми нічого вдіяти не могли і мусили звикати до постійного перебування в центрі загальної уваги. Ми належали до вузького кола наймогутніших людей у всьому світі, а я, до того ж, була єдиною серед них жінкою. Ми були першим за півтора тисячоліття подружжям вищих магів, нас вважали обранцями Метра, його спадкоємцями, останніми, кого торкнулося його благословення. Все це наділяло нас величезною владою — а влада, як відомо, нестримно вабить до себе людей. І з цим доводилося миритися.

Коли я доїдала булочку з чаєм, а Леопольд, що весь цей час не давав дівчатам і рота розтулити, завзято пояснював символічне значення слів про море, з гардеробної повернувся Владислав, уже цілком одягнений. Він висловив жаль, що не може залишитися й потеревенити з нами, надіслав мені на ходу поцілунок і поспіхом вийшов зі спальні. Кіт, урвавши свої балачки, вибіг слідом за ним — він знав, що після сніданку я однаково його прожену, тому вирішив приєднатися до Владислава.

Сесиль миттю засумувала. У цих ранкових чергуваннях її найбільше приваблювала можливість провести якийсь час у товаристві мого чоловіка, поки для нього накриватимуть стіл на терасі. З наскрізь удаваною байдужістю дівчина поцікавилася:

— Хіба пан Владислав не чекатиме на сніданок?

— Ні,— відповіла я.— Зараз у нього важлива зустріч.

— З дядечком,— сказала Грета ствердним тоном.

Я запитливо глянула на неї:

— Тобі щось відомо?

— Нічого певного, пані. Просто перед тим, як ви покликали нас, я розмовляла з Олівером, і він розповів, що дядечко Ференц наказав подати до його кабінету сніданок для його вишуканості.

Олівер був старшим Гретиним братом і служив у почті великого інквізитора. Здавалося, він і години не міг прожити без того, щоб подумки не перемовитися кількома словами з коханою сестричкою. Від нього Грета мало не найперша дізнавалася про всі урядові новини.

— Дуже дивно,— замислено проказала я.— З чого б це такий поспіх? І чому він викликав лише Владислава?

Я зверталася до самої себе, але Грета вирішила, що питання адресоване їй.

— Олівер не знає,— відповіла вона.— Він щойно лише став до чергування.

— Може,— невпевнено припустила Сесиль,— дядечко врешті вирішив офіційно визнати вас Метровими спадкоємцями?

— Давно пора,— зауважила Грета.— Навіщо чекати ще цілий рік. Коли Метр складав свій заповіт, він не сумнівався, що всі ці три роки ви проведете на Ланс-Оелі. А раз ви вже тут, то чому б вас не коронувати.

Я лише мовчки всміхнулася. Всім моїм дівчатам дуже не терпілося перетворитися з фрейлін принцеси, що мала хоч і високий, але невизначений статус, на придворних верховної королеви. А от мене, правду кажучи, ця перспектива лякала. Проте вже не так сильно, як кілька місяців тому. Мабуть, за наступний рік я остаточно звикну до того, що мені з Владиславом належить посісти трон Великого, який упродовж трьох тисячоліть правив найбільшою державою Граней...

Коли я закінчила снідати, Грета забрала з моїх колін тацю й запитала, яку сукню я хочу сьогодні вдягти. На секунду

задумавшись, я відповіла:

— Обери сама. Цілком покладаюся на твій смак.

Ґрета була неабияк улещена такою довірою. Аж заяснівши, вона швиденько віднесла посуд до стінного ліфта і зникла за дверима ґардеробної. А я вибралася з ліжка, дозволила Сесилі зняти з мене нічну сорочку, після чого ми вдвох пройшли до просторої ванної кімнати, підлогу та стіни якої було облицьовано мармуровою плиткою, а вся стеля являла собою великий прямокутний ельм-світильник, що рівномірно випромінював м'яке денне світло.

Поки я чистила зуби, Сесиль наклала на себе чари, що мали захистити її від бризок (всі мої фрейліни добре зналися на побутовій маґії), ввімкнула і відрегулювала душ. Я стала під теплої розсіяний струмінь і аж замружилася від задоволення. Через двійко хвилин, коли я добряче намокла, Сесиль перекрила воду і заходилася намилювати мене з ніг до голови.

Тільки не подумайте, що я зловживаю своїм становищем, примушуючи шляхетних дівиць виконувати роботу покоївок. Передовсім, їх ніхто не примушував: коли набирався штат моїх фрейлін, на кожну вакансію претендувало по кількасот панночок, ладних на все, лише б отримати цю посаду. Вони від самого початку знали, в чому полягатимуть їхні обов'язки, оскільки ще до нашого прибуття Державна Рада Священної Імперії ухвалила спеціальну постанову, згідно з якою ми з Владиславом, як суверенні правителі Грані Ланс-Оелі, офіційно визнавалися особами королівської крові — а за давнім імперським звичаєм, таким особам має прислужувати винятково знать.

Усій Імперії цей привілей мали представники сорока родин, що зберегли за собою статус правлячих династій при входженні підпорядкованих їм Граней до складу об'єднаної держави, або ж одержали їх під свою оруду вже з Метрових рук. За своїм устроєм, Імперія була федерацією, і лише сім найдавніших Граней — Палатина, Авентина, Капітолія, Целія, Есквіліна, Квіринала и Вімінала (в чю честь, очевидно, названо сім пагорбів, на яких виник стародавній Рим), — перебували в прямому підпорядкуванні центрального уряду. Вони

були стовідсотково урбанізовані, поєднані тисячами трактів і утворювали один величезний мегаполіс, який зазвичай називали Вічним Містом, а в офіційних документах — Септимундіумом, тобто „Семисвіттям“. На чолі ж решти сорока Граней стояли імперські намісники, що мали титули королів, басилеїв, цісарів, падишахів, емірів, мікадо, магарадж, ханів тощо — залежно від місцевих традицій. Всі вони, певна річ, були чаклуни; я ще не до кінця розібралася, яке місце відводилося їм в ієрархії Інквізиції (оскільки формально вони перед сходженням на престол полишали в ній службу), проте думаю, що за своїм впливом на справи ордену вони поступалися тільки Ференцові Карою.

Саме ці сорок напівсуверенних правителів дружно проголосували на Державній Раді за надання нам усіх королівських привілеїв, включно з титулами принца та принцеси. Попервах ми були неабияк здивовані їхньою зворушливою одностайністю, але згодом збагнули, що вони вчинили так не із симпатії до нас, а назло реґентові, якого підозрювали в намірі узурпувати трон верховного короля. Самі вони на нього не претендували, хоча, може, й мріяли про це, але чудово розуміли, що допоки на світі залишається бодай один вищий маґ, простий народ і рядові інквізитори не захочуть бачити на чолі Імперії людину зі звичайним чаклунським даром.

Отак і склалося, що я стала принцесою, Владислав — принцом, а молоді хлопці й дівчата з інквізиторських родин прислуговували нам. Утім, Владислав не надто навантажував своїх придворних роботою. З одяганням і роздяганням, миттям, голінням та іншими таким справами він порався сам — бо, поперше, щоночі спав зі мною, мився й голився в моїй ванній, а його повсякденне вбрання зберігалося в моїй ґардеробній, куди дворяни з його почту не сміли й потикатися; ну, а по-друге, він аж жахався на одну думку про те, що який-небудь хлопець стягатиме з нього штани. Чоловіки взагалі надто переймаються такими речами; ми, жінки, ставимось до цього набагато спокійніше. Особисто я не маю нічого проти, щоб інші дівчата вдягали мене, допомагали мені митися, застеляли за мною постіль або розчісували моє волосся. Скажу відверто: мені це

навіть подобається.

Певна річ, я звикла до цього не зразу, але звикнувши, почала отримувати величезне задоволення від свого титулу принцеси і всіх пов'язаних з ним привілеїв. Я люблю носити розкішне вбрання і з урочистих нагод надягати князівську корону; я просто обожаю, коли до мене ставляться з пошаною й називають „ваша високоість“; я в цілковитому захваті від того, що маю в своєму розпорядженні численний штат фрейлін, що буквально зазирають мені до рота і прагнуть передбачити найменше моє побажання. Ще в Кер-Магні, користаючись послугами Суальди, я почала пристосовуватись до способу життя знатної пані, а потрапивши до Вічного Міста, швидко призвичаїлася до нових умов і невдовзі стала почуватися в королівському палаці, як риба у воді...

Після душу Сесиль ретельно обтерла мене рушниками, потім надягла халат, і ми повернулися до спальні, де, крім Грети, на мене чекала ще одна фрейліна — Сара. Їй було двадцять п'ять років, вона вже мала досвід служби в інших королівських родинах і була неперевершеною візажисткою та перукаркою, тому я дозволяла їй (і тільки їй одній) трохи запізнюватися вранці.

Поки Сара займалася моєю зачіскою, Сесиль та Грета підрівняли нігті на моїх руках та ногах, стерли з них учорашній лак і вкрили їх новим — зрозуміло, все це робилося магічним способом. Коли з манікюром, педикюром і вкладанням волосся було закінчено, дівчата зняли з мене халат, а натомість надягли тонку батистову сорочку без рукавів, панчохи з мереживними підв'язками і цілий ворох шовкових нижніх спідниць. Поширені тут корсети я ніколи не носила — моя гнучка, струнка талія та маленькі пружні груди ніякої особливої підтримки не потребували.

Далі настала черга макіяжу, а оскільки я нікуди не поспішала, Сара згаяла на це ніяк не менше ніж півгодини. За допомогою мінімуму косметики, пориправленої магією, вона місцями пом'якшила мої риси, а подекуди навпаки, трохи підкреслила їх, надала моїм губам яскравіший і соковитіший колір, ледь-ледь підрум'янила щічки, а брови підфарбувала, за-

мінівши їхній рудуватий відтінок на платиновий,— і в кінцевому підсумку я з просто гарненької претворилася на блискучу красуню.

Коли я висловила задоволення побаченням у дзеркалі, Сара зафіксувала макіяж спеціальними чарами, щоб він гарантовано протримався цілий день. Потім дівчата вдягли мене в сукню (принагідно я похвалила Грету за вдалий вибір), взули у вишукані туфельки, почепили на вуха сережки, а на шию — перлове намисто, наділи персні на пальці та браслети на зап'ястки і провели остаточне доведення зачіски. Відтак о пів на десяту, через півтори години після того, як прокинулася, я нарешті була готова вийти на люди.

У вітальні мене, як завжди, зустрів натовп придворних, проте наразі я була не в настрої спілкуватися з ними. Вже опівдні розпочиналася ціла низка урочистих і велелюдних заходів, що мали тривати аж до самісінького вечора, тому найближчі дві години я воліла провести в спокійній обстановці, бажано з Владиславом. На жаль, він досі розмовляв з регентом, а на мій виклик коротко відповів, що має важливі новини, проте попросив зачекати з розпитуваннями, поки звільниться. Я, звичайно, погодилася, але не знаходила собі місця від нетерплячки — дуже не люблю отакі чекання, тим більше що в чоловікових думках я відчула схвильованість, а отже, новини справді були важливі. Однак із Сандрою вони не пов'язані, це точно. Трохи подумавши, я дійшла висновку, що в такому разі Ференц Карой неодмінно запросив би до себе нас обох. Він добре розумів, яка це дразлива для наших стосунків тема, тому не став би говорити з Владиславом про Сандру за моєї відсутності.

До речі, більшість утаємничених у нашу історію були переконані, що Сандрину втечу організував сам регент, який вирішив десь сховати її дитину — так само, як свого часу Метр сховав мене. Проте він категорично заперечував свою причетність до цієї, за його власним висловом, безвідповідальної авантюри, і ми з Владиславом повірили йому. Ні, не з притаманої нам довірливості, а просто тому, що Ференц Карой не

став би діяти так прямолінійно, накликаючи на себе підозру. Він цілком міг улаштувати все так, аби ніхто не сумнівався, що Сандра втекла сама. А всі обставини ясно вказували на те, що їй хтось допомагав — проте не регент, а хтось інший, чий можливості були значно скромніші.

У своєму прощальному листі Сандра просила вибачення за цей свій учинок і благала не шукати її — мовляв, вона й сама зуміє захистити свою дитину від Нижнього Світу і зробить це краще, ніж усі інквізитори разом узяті. Її, звісно, шукали і досі шукають, та поки без видимих успіхів, дарма що регент кинув на її пошуки значні сили. Це викликає в мене суперечливі почуття: з одного боку, я дуже вболіваю за неї та дитину, а з іншого — втішаю себе тим, що раз такій могутній і всюдисущій організації, як Інквізиція, не вдалося натрапити на її слід, то й Веліалові слуги будуть безсилі.

Правду кажучи, я від самого початку вважала, що єдиний спосіб уберегти Сандрино сина від Нижнього Світу, це сховати його в якомусь безпечному місці, де він мав жити, як звичайний хлопчик і нічого не знати про своє походження. Як я тепер розумію, Сандра думала так само і змогла заручитися підтримкою досить впливових людей, які влаштували її втечу.

Не знаю — може, вона вчинила правильно. Зрештою, в моєму випадку це спрацювало, і я уникла долі, на яку прирік мене мій безпутний дід Олаф Габріель де Бресі. А от моїм меншим братам, Сігурдові та Гійомові, пощастило набагато менше. Рівал де Каерден, під чією опікою вони перебували, не спромігся вберегти їх від Женеса де Фарамона, який тримав їх у рабстві понад три роки, аж поки на Агрісі з'явилися ми з Владиславом і втрутилися в ті події.

На згадку про братів, мене, як завжди, пойняло гостре почуття провини. Було цілком очевидно, що Метр офірував нами задля моєї безпеки; фактично, він віддав їх на заклання Веліалові, щоб у того не виникло жодних підозр із приводу моєї вдаваної смерті. Усвідомлення того, що за моє щасливе й безтурботне дитинство було заплачено їхніми юними життями, нестерпним тягарем лягало на моє сумління. А від думок про

кровного батька, герцога Бокерського, мені ставало ще гірше. Якщо братам я вже нічим не могла допомогти, то герцог, якому я завдячувала своєю появою на світ, мав повне право сподіватися, що я хоч якоюсь мірою заміню йому втрачених синів, бодай частково компенсую ті двадцять років, упродовж яких він вважав мене мертвою.

Ще рік тому, під час видіння в Колодязі, я обіцяла Сігурдові й Гійому, що в моєму серці знайдеться місце й для нашого батька, але досі нічого не зробила, щоб наповнити ці гарні слова реальним змістом. Лише взяла собі ім'я, що належало мені від народження, й офіційно стала називатися Інгою Аліабелою де Бресі, а все інше, що впливало з цього кроку, відклала до кращих часів.

Певна річ, я не забувала про чоловіка, що дав мені життя і який в очах всього світу був моїм батьком. Я регулярно писала йому листи — але робила це понад силу, не з внутрішньої потреби, не за велінням серця, а лише з почуття обов'язку. Кілька разів я спілкувалася з ним наживо, по візуальному зв'язку, сеанси якого влаштовував для нас інквізитор (до речі, старший Сандрин брат), відкомандирований на Аґріс після тамтешнього Прориву. Проте наші розмови проходили важко, напружено, викликали в нас обох почуття ніяковості й залишали по собі гіркий осад, тому невдовзі ми відмовилися від них, вирішивши обмежитися листуванням.

Я вже кілька разів запрошувала герцога приїхати до Вічного Міста й погостювати в мене місяць або два. Він погоджувався, що це чудова ідея, але постійно відкладав свій приїзд, посилаючись на заклопотаність справами. Загалом це відповідало дійсності — Прорив, хоч і придушений нами в зародку, завдав чималої шкоди економіці всього Аґрісу, надто ж Бокерському Князівству, — а проте я чудово розуміла, що справжня причина його зволікань полягає в іншому. Він, звісно, бачив мою холодність під час розмов наживо і, безумовно, відчував її в моїх листах, а тому панічно боявся, що при нашій особистій зустрічі ця холодність уб'є в ньому найменшу надію на те, що колись я таки зможу подолати двадцятирічну стіну відчуження між нами і стану його дочкою по-справжньому, а не

лише за ім'ям і по крові.

Не можна сказати, що я не намагалася цього зробити. Я аж ніяк не бездушна, ні — бо інакше не переймалася б так через своє ставлення до рідної мені людини, не мучилася б від того, що мені лише на превелику силу вдається називати його батьком. Я почувала до нього глибоку повагу та щиру симпатію, а також жаль до його нелегкої долі — все це збереглося ще від часу нашого знайомства, коли я не знала, що він мій батько. Проте виникненню глибших почуттів, продиктованих нашим родинним зв'язком, дуже заважала відстань між нами. Ні листи, ні навіть розмови наживо не могли замінити щоденного особистого контакту, коли ти бачиш людину в різних ситуаціях і сприймаєш її такою, яка вона є. Тільки так я могла пізнати батька, а пізнавши — полюбити.

Герцог, звичайно, любив мене й без цього. Але він любив у мені не дорослу двадцятирічну Інну, а маленьку дівчинку Інгу, яку любив ще до її народження. Він любив у мені мою матір Аліабелу, на яку, кажуть, я дуже схожа. Зрештою, він любив мене з потреби бодай когось любити; любив тому, що в його житті, розчавленому між жорнами Добра та Зла, більше не лишилося нікого, крім мене. Я виявилася єдиним промінцем світла в його похмурому царстві відчаю й безпросвітності, він полюбив мене просто за те, що я є, і зараз у цій любові бачив сенс свого подальшого існування. Йому також слід краще пізнати мене, щоб любити не як ідеал, а як живу людину з плоті та крові. Він сам хотів цього — і водночас боявся...

Ще у вересні, коли герцог учергове відклав свою поїздку до мене, я вирішила схитрувати й надіслала всім найближчим родичам на Аґрісі, як з батькового, так і з матиного боку, запрошення приїхати до Вічного Міста на різдвяні та новорічні свята. Тут уже, думала я, він ніде не подінеться. На жаль, моя хитрість не спрацювала: наприкінці жовтня, якраз напередодні від'їзду, в герцога з'явилися вагомі причини ще на тиждень затриматися на Аґрісі, він переконав решту запрошених родичів не чекати його, а вирушати в дорогу, пообіцявши, що неодмінно наздожене їх, і залишився в Шато-Бокері разом із Сандриним братом Маркеджані, що мав повести його

по Трактовій Рівнині.

Коли я отримала цю звістку, то відразу зрозуміла, що за тиждень виникне нова проблема, потім ще одна і ще — а тоді герцог напише, що вже ніяк не встигне до Різдва та Нового Року, й запропонує перенести візит на пізніший термін, скажімо, на Великдень. Так воно, власне, й сталося. В результаті на свята до мене понаїхало три десятки дядьків, тіток, кузин та кузенів різного ступеню кривості, зокрема й король Ліону Гуннар, а от найближчого родича, батька, не було...

Переконавшись, що герцог може зволікати з поїздкою до кону, я врешті не витримала і на початку грудня запропонувала Владиславу самим з'їздити на Аґріс. Мій чоловік сприйняв цю ідею з великим ентузіазмом і заявив, що охоче відвідає місця нашої „бойової слави“. На відміну від мене, він досі не при звичаївся до придворного життя, і перспектива провести кілька місяців „на волі“ видалася йому надзвичайно заманливою.

Фернц Карой поставився до мого бажання відвідати батька з розумінням і не мав проти цього жодних заперечень. Він сказав, що й сам хотів запропонувати нам поїздку по Гранях — як для розширення нашого кругозору, так і для того, щоб чимбільше людей (і не лише імперських підданих) змогли побачити майбутніх правителів Священної Імперії. Реґент запевнив, що нашим планам погостювати місяць чи півтора в герцоґа це нітрохи не завадить, тільки й того, що після відвідин Аґрісу ми не поїдемо прямісінько до Вічного Міста, а вирушимо в тривалу подорож звивистим маршрутом, що мав пройти через густонаселені райони. Ми, звичайно, погодилися, дату від'їзду було призначено на другу декаду січня, і в своєму останньому листі до герцоґа я вже повідомила, що орієнтовно на початку березня прибуду на Аґріс...

Швиденько відкараскавшись від придворних, я вирішила навідатися до короля Гуннара та королеви Матильди, з якими вже встигла здружитися, і в їхньому приємному товаристві дочекатися, коли звільниться Владислав. Проте з'ясувалося, що ще годину тому вони вирушили на Грань Капітолію оглянути тамтешні історичні пам'ятки і мали повернутися лише

по обіді. Коли я дізналася про це, то спересердя усамітнилася в своєму кабінеті і, порушивши власне ж правило не займатися на свята точними науками, стала читати розумну й цікаву книгу земних професорів Ріда та Саймона. Математика завжди зачаровувала мене своєю довершеністю та бездоганною логікою, і я навіть не зчулась, як цілком відключилася від довколишнього світу й понад годину захоплено блукала в хащах функціонального аналізу аж до самої появи Владिलाва.

Він нечутно ввійшов у кабінет, тихесенько підкрався до мене зі спини й ніжно поцілував у шию. Я здригнулася від несподіванки, але нітрохи не злякалась. Владиславу ще жодного разу не вдавалося налякати мене, хоча іноді він намагався це зробити — просто так, із чистісіньких пустощів. Вочевидь, на підсвідомому рівні я завжди відчувала його наближення, тому так спокійно реагувала, коли він зненацька з'являвся поруч.

Відклавши книжку, я повернулася в кріслі до чоловіка і сказала:

— Ну, нарешті! А я вже думала, що ми зустрінемося лише на прийомі.

Владислав присунув стілець і сів навпроти мене, поклавши на коліна грубеньку папку, яку приніс із собою. У правому горішньому її кутку я помітила ґриф Імперського Державного Архіву.

— Вибач, Інно, це не від мене залежало. Коли я довідався, в чому річ, то відразу запропонував покликати тебе, але дядечко сказав, що спершу хоче обговорити цю новину зі мною. Я навіть не думав, що наша розмова так затягнеться...

— Гаразд, проїхали. То що ж ви обговорювали ці три години?

Владислав трохи розгублено всміхнувся:

— Здається, знайшли мою рідню.

Правду кажучи, цією звісткою він заскочив мене зненацька. Я ніколи серйозно не вірила, що пошуки в архіві, які за реґентовим дорученням провадили три десятки досвідчених архіваріусів, дадуть якийсь результат. Ми практично нічого не знали про Владове походження і могли спиратися ли-

ше на ім'я, приблизну дату народження та ще на той факт, що він зник у двомісячному віці. А Державний Архів був не просто великий, він був велетенський, це був найжахливіший монстр з усіх урядових установ Імперії. Щодня він поповнювався десятками, а часом і сотнями тисяч повідомлень, листів, звітів, доповідей та інших документів, що надходили до Вічного Міста з усіх усюд, і буквально тону в цьому паперовому морі. Численний штат архівних службовців ретельно аналізував і класифікував одержану інформацію; посилення на всі події, що становили бодай найменшу цінність, розміщалися в тематичних каталогах, а вихідні матеріали, належним чином пронумеровані, спрямовувалися до сховища, де сортувалися за архіпелагами та Гранями, звідки надійшли. Попри всі намагання цілої армії архіваріусів, у їхньому відомстві панував цілковитий безлад, і пошуки будь-якої інформації більш ніж десятирічної давнини перетворювалися на тривалу й захопливу пригоду. Тому, вважала я, навіть якщо десь у сховищі й лежать такі жадані документи, що проливають світло на таємницю народження Владислава, то ми не мали ніяких реальних зачіпок, які б дозволили розшукати їх серед тисяч тонн накопиченої там макулатури.

Проте виявилось, що я помилилась у своїх песимістичних прогнозах. Зачіпка таки знайшлася. Чи просто пощастило. Або ж сталося чергове диво...

— Вітаю, Владе,— щиро мовила я.— Але ти сказав „здається“. Це вступне слово чи ознака невпевненості?

— Просто вступне слово. У цій справі,— він поплескав долонею по папці,— є одна обставина, яка особисто в мене не залишає жодних сумнівів, що пошуки завершено.— Владислав зітхнув.— Для мене це велика полегкість, Інночко. Увесь цей рік, відколи довідався, що мене всиновили, я почувався трохи неповноцінним. Не в тому сенсі, що я незадоволений своєю сім'єю, ти сама знаєш, як я люблю маму з татом. Але мене гнітила невідомість, мені дуже хотілося з'ясувати, якого я роду-племені, чия кров тече в моїх жилах... Ну, ти ж розумієш.

— Звичайно, розумію,— лагідно відповіла я, взявши його за руку.— Я ж бачила, як ти мучився весь цей час, хоч і на-

магався не показувати... Ну, то розповідай. Звідки ти, де твоя батьківщина?

— На Грані Істра. Це відсталий провінційний світ, розташований майже на самій межі Забороненої Зони, віддалік Головної Мігістралі. Словом, справжнісінька Тматорокань. Порівняно з нею, навіть твій Аґріс видається центром цивілізації.

Забороненою Зоною називався своєрідний санітарний кордон довкола Основи, де не дозволялося прокладати трактові шляхи і створювати людські поселення. Заборону було встановлено ще в сиву давнину, і впродовж багатьох тисяч років за її неухильним дотриманням стежили Великі, а протягом останніх двох тисячоліть ця функція, разом з багатьма іншими, поступово перейшла до повноважень Інквізиції — організації, яка саме й була створена для того, щоб замінити Великих після їхнього відходу в Безмежність.

Існування Забороненої Зони істотно полегшувало захист Основи в Нічії Літа, бо за відсутності діючих трактових шляхів усі більш-менш значні збурення в локальній структурі Граней поширювалися по всій Зоні, як хвилі від падіння навіть найменшого камінця в спокійну воду. Це дозволяло інквізиторам вчасно запобігати спробам агентів Нижнього Світу підвести до Основи Інфернальні Тунелі. Щоправда, траплялись і проколи, взяти хоча б сумнозвісний Чорнобильський Прорив, який вдалося зупинити лише останньої миті — ще трохи, і хвилі Хаосу накрили б усю Східну Європу. Та загалом, на мою думку, Інквізиція непогано виконувала свою роботу.

Розміри Забороненої Зони були чималенькі — її діаметр складав близько двох тижнів шляху Трактовою Рівниною для найдосвідченіших чаклунів. Але й за офіційно встановленими межами Зони ще не скоро можна було зустріти густонаселені райони — ближче Основи активність нечисті зростала, а люди воліли оселятися там, де спокійніше. До прикладу, якщо в радіусі тижня шляху від Вічного Міста, у так званому Золотому Колі Імперії, мешкало понад трильйон людей (уявіть лишень цю цифру!), то сукупна чисельність населення всіх Граней, що знаходилися на такій або меншій відстані від зовнішньої ме-

жі Забороненої Зони, не перевищувала двадцяти мільярдів, до того ж дев'яносто відсотків з них проживали поблизу Головної Магістралі — єдиного на світі прямого тракту, що вів від Вічного Міста майже до самої Основи. Тож цей регіон (за винятком, певна річ, околиць Магістралі) можна було сміливо вважати цілковито диким та пустельним, і Владислав мав усі підстави порівнювати Істру із Тматороканню.

— Істра,— замислено повторила я.— Знайома назва.

Владислав похитав головою:

— Не думаю, що ти чула про цю Грань. А назва знайома тобі ще з Основи, де є ціла низка схожих топонімів, зокрема півострів Істрія. Корінь „істр“ є загальнослов'янським, він походить від стародавнього племені істрів, що вважали себе дітьми Стрибога й жили на березі ріки Істр — нині Дунай. Що ж до назви Грані Істра та її мешканців, істрійців, то вона виникла від їхнього легендарного вождя на ім'я Істрик, який півтори тисячі років тому привів свій народ на цю Грань — за переказами, із самої Основи. За даними перепису семирічної давнини, на Істрі мешкає близько сорока мільйонів людей, країна складається з кількох десятків князівств, які часом дружать, часом воюють між собою, а здебільшого перебувають у проміжному між війною та миром стані. Суспільний устрій — патрархально-феодальний, суто аграрна економіка — землеробство і тваринництво, головні торгівельні партнери — кілька сусідніх, таких самих провінційних Граней. Мова — істрійська, за імперською класифікацією належить до групи архослов'янських. Офіційна релігія — несторіанське християнство^{*}; є також християни інших конфесій, юдеї, зороастрійці та мусульмани, до яких панівна церква ставиться цілком толерантно. Це все, що сказано про Істру в „Реєстрі населених світів“.

— А в архівних матеріалах? — запитала я й виразно поглянула на принесену чоловіком папку.

Владислав відкрив її, із сумнівом подивився на купу папе-

^{*}Несторіанське християнство (несторіанство) — течія у християнстві, заснована у Візантії Несторієм, патріархом Константинопільським (428-431 рр). Засуджена як ересь на Ефеському Соборі 431 р.

рів у ній, потім рішуче закрив.

— Тут інформації набагато більше, але переважно вона має загальний характер. Про людей, що, вочевидь, є моїми родичами, і про дитину... коротше, про мене малого, згадується лише в кількох місцях. У нас залишилося мало часу, тому буде краще, якщо я своїми словами розповім про найголовніше, а згодом ти вже сама ознайомишся з рештою матеріалів. Домовилися?

Оскільки часу справді лишалося небагато — до урочистого прийому на честь групи провінційних монархів, що прибули до Вічного Міста для зустрічі нового тисячоліття, залишалося менше години, а Владиславові ще слід було належно вдягтися перед церемонією, — я погодилася, і він почав розповідати:

— Одне з істрійських князівств, не найбільше, але й не найменше, називається Верховина. Назва говорить сама за себе — це гірський край, його мешканці займаються здебільшого вівчарством і лісовим господарством. Двадцять сім років тому правителем Верховини був князь Властимир, що мав двох синів і двох дочок. Найменший з них, Мар'яні, на той час минуло чотирнадцять, і в такому юному віці вона вийшла заміж за свого двоюрідного брата Огнеслава, що був лише на рік старший від неї. Найпевніше, цей шлюб був вимушений — на Істрі не заведено так рано одружуватися, та й подружні стосунки між двоюрідними родичами там не схвалюють. Гадаю, що ніжна дружба двох молодих людей зайшла надто далеко, і князь, коли довідався про це, мусив їх негайно одружити, щоб запобігти скандалові. А може, все було інакше, та хоч там як, а наприкінці весни 1974 року Мар'яна та Огнеслав одружилися. Через кілька місяців, у ніч з двадцятого на двадцять перше грудня у них народився син, якого назвали Володіславом, на честь дуже шанованого на Істрі святого... Отже, якщо все підтвердиться, мені доведеться звикати до нового дня народження. А от ім'я змінювати не стану. Зрештою, Владислав і Володислав — одне й те саме. Це тобі не Інна та Інґа.

— Авжеж, — погодилась я. — І що було далі?

Владислав спохмурнів:

— Далі історія з романтичної стає сумною. Через два мі-

сящі після народження Володислава на Грані Істра стався локальний Прорив з епіцентром поблизу замку князя Верховинського. В результаті масованого нападу нечисті замок було зруйновано, майже всі його мешканці, включно з князем, княгинєю, їхньою старшою дочкою та обома синами, загинули. Вціліло лише кілька людей з челяді, які на самому початку штурму встигли втекти з замку. Пощастило також Мар'яні з чоловіком — того дня вони гостювали в заміжньої сестри Огнеслава.

— А ти... тобто малий Володислав?

— Він залишився вдома. Після Прориву з-під руїн, разом з іншими тілами, витягли понівечене тіло немовляти. Оскільки решта дітей у замку були старші, жодних проблем з його ідентифікацією не виникло. Всі без вагань визнали його онуком князя Властимира, нікому навіть на думку не спало, що це могло бути інше немовля. У звіті інквізитора, який проводив розслідування цієї події, загибель Володислава розглядається як незаперечний факт.

— Там був інквізитор?

— Не під час Прориву, а пізніше. Річ у тім, що князь Властимир був чаклуном — слабеньким, утім, чаклуном, швидше, відуном, — але досить тренованим, щоб оцінити потенційну силу чаклунського дару свого онука. Після деяких роздумів він вирішив сповістити Інквізицію, що в його сім'ї, судячи з усього, народився вищий маґ. Від Істри до Грані Тебриз, де розташована прецепторія тамтешнього командорста, аж чотири місяці шляху трактами — от така там глушина. Звичайно, князь міг удатися до допомоги служби трактових шляхів, щоб вони переслали на найближчий пост Інквізиції повідомлення, але не бачив потреби в такому поспіхові. Тому написав ґрунтовного листа, адресованого безпосередньо прецепторові, і надіслав його звичайною поштою. Лист прибув на Тебриз лише на початку травня, на той час там уже знали, що в лютому на Істрі стався Прорив, але, ясна річ, нікого не надсилали для оцінки його наслідків — адже це був звичайний локальний Прорив. А от на листа від князя Верховинського таки відреагували і надіслали для перевірки одного з інквізиторів, що

якраз патрулював Заборонену Зону й перебував найближче до Істри. По прибутті на місце йому залишалося тільки констатувати загибель Володислава, зібрати свідчення очевидців і доповісти про все керівництву. На цьому розслідування завершилося, і до офіційного звіту, звичайно ж, не потрапила інформація про те, що першого березня того ж року, через три дні після Прориву на Істрі, Метр зустрівся на Основі з бездітним подружжям і запропонував їм до всиновлення двомісячного хлопчика на ім'я Владислав, який згодом виявився вищим магом.

Я повільно кивнула. Чоловікова розповідь справила на мене неабияке враження. Та, якщо чесно, я ще не була переконана. За різними оцінками, чесельність усього людства наразі складає від 25 до 30 трильйонів осіб, а за такої запаморочливої кількості людей можливі й більш вражаючі збіги обставин.

Відчувши мої сумніви, Владислав силювано всміхнувся:

— Це ще не все, Інно. Найцікавіше міститься наприкінці звіту, в його останньому рядку.

— І що ж там?

— Підпис інквізитора, що збирав свідчення на Істрі. Це був...— він витримав ефектну паузу, а потім закінчив:— Рівал де Каерден.

Я приголомшено втупилась у Владислава.

— Та не може бути!

— А проте факт. Як тобі такий збіг?

Я розгублено похитала головою.

— Ні, це вже не збіг. Таких збігів просто не буває. Той малий Володислав точно... Хоча стривай! Тут щось не так. Адже з кінця сімдесять третього Рівал де Каерден перебував при герцогові Бокерському. Як він міг навесні сімдесять п'ятого опинитися поблизу Істри, за тридев'ять Граней від Агрісу?

— Саме тієї весни міг,— відповів Владислав.— Хіба ти не знаєш, що з осені сімдесять четвертого до літа сімдесять шосто-го герцог мешкав на Лемосі?

— Та ні, знаю. В одному зі своїх листів він побіжно згадував про те, що два роки навчався в лемоській школі для шляхе-

тних юнаків — це щось на зразок земного Ітона. Але я вважала, що й тоді Рівал залишався з ним.

— Не постійно. У січні сімдесят п'ятого Рівала де Каердена за Метровим наказом тимчасово було прикомандировано до Тебризького командорства — одного з тих, що відповідають за патрулювання Забороненої Зони. Оскільки Грань Тебриз розташована на протилежному боці Світового Кристалу від Лемоського архіпелагу, Рівал скористався Колодязем, щоб скоротити шлях, і вже на початку лютого прибув до місця призначення. Там він прослужив до травня, а буквально через кілька днів після відрядження на Істру одержав наказ про повернення на Лемос. До речі, саме завдяки цьому епізоду з його кар'єри було знайдено мою рідну Грань.

— Як це?

— Дуже просто. Ти цілком слушно сумнівалася, що пошуки в архіві нам допоможуть. Насправді не ці документи привели нас до Рівала де Каердена — все було з точністю до навпаки. Власне, ідея про те, що він міг бути причетним не лише до твого викрадення, а й до мого, від самого початку носилася в повітрі, проте ніхто не розглядав її, бо всі були певні, що в той час Рівал не відлучався від герцога. А твій батько, єдиний, хто міг допомогти нам, донедавна й не здогадувався, що я також приймаю... — Владислав з лагідним докором подивився на мене. — Ну, хіба ж так можна, Інночко? Герцог таки має вагомі причини боятися зустрічі з тобою. Нічого не розповідаючи про мене, ти фактично кажеш йому: а ось ця частина мого життя тебе не стосується, татусю, це не твоя справа. Гаразд якби йшлося про щось незначне, але ж я, сподіваюся, займаю важливе місце в твоєму житті. Невже ти не розумієш, якого болю завдаєш йому своєю нещирістю?

Я збентежено опустила очі. Мені стало дуже соромно — і не лише за свою черствість до герцога. Я раптом збагнула, що якби ще в перших листах розповіла йому про Владову проблему, то Істру було б знайдено набагато раніше — можливо, ще навесні.

— А від кого він дізнався про твоє всиновлення? — запитала я, не підводячи погляду.

— Від Маркеджані Торічеллі. Як я розумію, Сандрин брат обмовився про це як про щось загальновідоме, він навіть не підозрював, що тим самим зробив вирішальний крок у пошуках моєї рідні. Ну а герцог, перетравивши це, ввічливо поцікавився, чи не здається дивною відсутність у той самий час Рівала. Маркеджані негайно доповів про нові обставини батькові, а командор Торічеллі, звірившись із записами і переконавшись, що де Каерден справді перебував у відрядженні, вчора ввечері повідомив про все дядечка Ференца. Решта було справою техніки. Одержавши зачіпку, за ніч архіваріуси розшукали всю потрібну інформацію. І, до речі, ще один важливий факт: того дня, коли на Істрі стався Прорив, Рівал де Каерден перебував на патрулюванні в Забороненій Зоні. Вочевидь, він і врятував від нечисті малюка... тобто мене. Дядечко вважає, що так воно й було, оскільки Метр, подібно до інших Великих, волів робити все чужими руками. А згодом Рівал підлаштував усе так, щоб саме його відрядили на Істру для перевірки повідомлення князя Властимира. Таким чином, він мав можливість провести слідство у потрібному для себе напрямку і в разі потреби приховати деякі небажані для себе обставини.

Я збиралась була дещо додати, проте останньої миті передумала, вирішивши не псувати чоловікові свята. Коли його радощі трохи вщухнуть, він і сам здогадається, що Метр не просто передбачав можливість Прориву — він *напевно* знав, що Прорив станеться, а може, навіть *точно* знав, коли це трапиться. Однак не зробив нічого, щоб урятувати ні в чому не винних людей, а холоднокровно прирік їх на смерть задля досягнення своєї мети — переконати всіх у загибелі дитини, щодо якої мав далекоглядні плани. Поза будь-якими сумнівами, Рівал де Каерден отримав від Метра суворий наказ не втручатися в події, а лише скористатися нагодою й підмінити маленького Володислава іншим малюком — можливо, навіть живим...

Бідолашний Рівал! Як важко йому було жити з таким тягарем на совісті! Він бо ж не був байдужим і незворушним Великим, він був звичайною людиною, здатною мучитися й страждати. І коли через двадцять з гаком років за моїми братами,

Сіґурдом та Гійомом, прийшов Женес, а Метр відмовився допомогти їм, Рівал, мабуть, відразу збагнув, що їх віддано на заклання так само, як раніше було віддано князя Верховинського з ріднею...

— А що було потім?— запитала я.— Що тобі відомо про подальшу долю твоїх... ну, Мар'яни та Огнеслава?

— Після смерті Властимира й обох його синів Огнеслав, як найближчий родич за чоловічою лінією, став новим князем Верховинським, а Мар'яна, відповідно, княгинею. В них народилося ще два сини та три доньки; відомо імена лише двох найстарших — Світозар та Мирослава. Вісім років тому Огнеслав загинув у одному з міжусобних конфліктів із сусідами, і князівський титул успадкував п'ятнадцятирічний Світозар — зараз йому має бути двадцять три роки. У дев'яносто шостому він одружився, а за рік по тому віддав старшу із сестер, Мирославу, за свого шурика, княжича Брамського, чий рід здавна контролює єдиний трактовий шлях на Істрі. Мар'яна так і не вийшла вдруге заміж — принаймні, до весни цього року. Це все, що знають у Тебризькому командорстві. Дядечко вже віддав наказ зняти з патрулювання найближчого до Істри інквізитора й відрядити його, так би мовити, на розвідку. Він буде на місці вже післязавтра, і тоді ми отримаємо детальнішу інформацію.— Владислав ненадовго задумався.— І знаєш, Інно, в цій справі є ще одна загадкова обставина.

— Яка?

— Пам'ятаєш найсвятішого Іларія, патріарха Вселенської Несторіанської Церкви, який у липні перебував з візитом в Імперії?

Я невизначено хитнула головою. Серед великої кількості найповажніших священнослужителів, що з ними ми мали справу впродовж останніх місяців, здається, був якийсь патріарх Іларій, але ні його зовнішнього вигляду, ні змісту розмови з ним, ні навіть обставин нашої зустрічі я пригадати не могла.

Правильно витлумачивши мій рух, Владислав не став чекати на відповідь і продовжив:

— А от я добре його пам'ятаю. За час його перебування у Вічному Місті ми зустрічалися разів п'ять або шість на при-

йомах у Палатинумі. Здебільшого розмовляли про релігію та філософію, і мені дуже сподобалося, що він з повагою ставився до моїх переконань, не намагався нав'язати своїх поглядів. А загалом патріарх Іларій нічим не відрізнявся від інших високих церковних ієрархів, тому після його від'їзду на Бетику я швидко забув про нього. Тоді я не звернув уваги на одну дивину в його поведінці: на відміну від решти своїх колег, які більше цікавилися тобою, ніж мною, оскільки ти не лише обранниця Метра, а ще й єдина жінка серед вищих магів, Іларій цілком зосередив свою увагу на мені. Через те ти й не запам'ятала його — ви з ним спілкувалися лише один раз, у суто офіційній обстановці, та й тоді обмінялися лише кількома ввічливими фразами. У подальшому зустрічей з тобою він не шукав, зате не втрачав жодної нагоди, щоб поговорити зі мною.

— Можливо, — припустила я, не зовсім розуміючи, до чого хилить чоловік, — він якимсь чином довідався про угоду мого діда Олафа з Женесом? Ну й вирішив, що я диявольське поріддя, від якого слід триматись якнайдалі.

Миттю вловивши гіркоту в моїх словах, Владислав співчутливо подивився на мене. Він знав, як мені боляче усвідомлювати, що ще до свого народження я була призначена Нижньому Світові, і якби обставини склалися інакше, зараз моє ім'я вимовляли б з такою ж ненавистю та відразою, як імена Велиала-Вельзевула, Люцифера, Локі, Калі й Арімана — п'яти відомих історії вищих магів давнини, що стали на шлях служіння Пітьмі.

Задля уникнення будь-яких непорозумінь, Інквізиція засекретила ту частину моєї родинної історії, де йшлося про ігри з чорнокнижництвом мого тричі прадіда, чиї необережні досліди пов'язали наш рід з Нижнім Світом і дозволили Женесові не лише закабалити мого діда Олафа, а й здобути владу над душами його онуків. Офіційна версія оповідала лише про те, що ще тисячу років тому Женес де Фарамон поклався помститися нащадкам Бодуена де Бресі і з настанням поточних Нічий Літ почав здійснювати свої плани вендети, першою жертвою якої став герцог Олаф. Метр, за цією ж офіційною версією, почуваючись відповідальним перед родом Боду-

ена, чиею допомогою колись скористався, приставив до юного герцога Ґарена охоронця — Рівала де Каердена, щоб той захищав його від Женесових підступів. Та через кілька років, коли в сім'ї герцога народилась дочка з унікальним чаклунським даром, Метр вирішив не ризикувати, залишаючи її на Аґрісі, й наказав Рівалові підмінити її мертвонародженим немовлям. Подальші події засвідчили, що це був дуже мудрий крок з боку Великого, оскільки де Каерден, дарма що мав Метрове благословення, не зміг уберегти від Женеса герцогових синів. І лише згодом, коли я подорослішала й набралася досвіду, Метр дозволив мені повернутися на батьківщину, де я разом з чоловіком, також вищим маґом, знищила заклятого ворога мого роду, звільнила душі братів з пекельного полону, а принагідно врятувала весь Аґріс від загибелі.

Така відредагована й причесана історія влаштовувала всіх, вона навіть видавалася правдоподібною і викликала набагато менше питань, аніж те, що сталося насправді. Часом я й сама відчайдушно хотіла повірити в неї й забути про своє колишнє призначення, як про жахливий сон, раз і назавжди позбутися страху перед думкою, що воно (тобто призначення) може виявитися не таким уже й колишнім, а досі чинним, і одного аж ніяк не чудового дня заявить про себе в повен голос...

Владислав присунувся до мене ближче і ніжно сиснув мої руки в своїй. Від його доторку я відчула себе набагато впевненіше, напад панічного страху перед майбутнім минув. Я уявлення не мала, що готує мені прийдешнє, але твердо знала одне: хай там що чекає на мене попереду, мені немає чого боятися, поки зі мною Владислав — разом з ним, з його коханням, я подолаю будь-яке призначення!

Трохи помовчавши, Владислав знову заговорив:

— Ти не оригінальна в своєму припущенні. Так само подумав і дядечко Ференц, який, на відміну від мене, звернув увагу на дивну поведінку найсвятішого Іларія. Ще влітку він наказав зібрати детальну інформацію про нього і заслав на Бетику, де розташована патріархія Несторіанської Церкви, кількох шпигунів. Жодних результатів це розслідування не дало, і лише

сьогодні стало зрозуміло, чому патріарх так цікавився мною.

Владислав зачекав, поки я запитаю, чому. І я запитала:

— Чому?

— Річ у тім, що двадцять шість років тому, коли народився я, теперішній патріарх Іларій мешкав на Істрі й був тамтешнім митрополитом.

Я не стрималася від враженого вигуку:

— Отакої! — А потім, уже спокійніше, додала: — То що ж це виходить, Владе? Він ще влітку знав, хто ти і звідки?

— Скидається на те, що знав. Мабуть, я дуже схожий на когось із своєї рідні — може, на батька, або на матір, або на діда, — і це, разом з моїм віком та іменем, навело патріарха на певні здогади. Пам'ятаю, під час нашої першої розмови він не нав'язливо розпитував про моє минуле, а я, не маючи підстав нічого приховувати, розповів йому про дивні обставини мого всиновлення. Гадаю, саме тоді він остаточно переконався, що я і є той самий княжич Володислав, якого на Істрі вважають загиблим.

— А чому він тобі нічого не сказав?

Владислав знизав плечима.

— Пояснення можуть бути різні. Можливо, він просто не захотів втручатися в те, що вважав не своєю справою. Або ж вирішив, що Метр мав вагомні підстави приховати моє походження навіть від реґента. А може, промовчав про своє відкриття з неприязні до Інквізиції: мовляв, раз ти, хлопче, став на їхній бік, то нехай вони покажуть тобі свою силу, нехай самі знайдуть твою рідню.

Я згідно кивнула. Переважна більшість несторіанських християн мешкали за межами Імперії та Золотого Кола, де до інквізиторів ставилися неоднозначно: з одного боку, їх поважали за боротьбу з нечистю, а з іншого — неполюбляли за прагнення нав'язати всьому світові свої порядки.

— Шкода, звичайно, що Іларій виявився таким потайливим, — вів далі Владислав. — Якби він був щирий зі мною, я б на півроку менше мучився... Та тут уже нічого не вдієш. Головне, що я врешті знайшов родичів, і серед них — уяви лишень, Інно! — є сестри. Аж три сестри!

Я з розумінням усміхнулася йому. Бувши єдиною дитиною в сім'ї, Владислав змалечку пристрасно мріяв про сестру. Втім, і від брата він не відмовився б, але з приводу сестри мав справжній пунктик. Іншим його пунктиком щодо жінок була мрія одружитися з синьоокою білявкою, і тут йому пощастило — він зустрів мене. А от у пошуках сестри — хай уже не рідної, бодай названої, — щоразу зазнавав невдачі. Остання претендентка, Сандра, в усьому була гарна, але вона утнула таке, після чого Владислав міг назвати її ким завгодно, тільки не сестрою. Відтоді він припинив приміряти кожену мою подругу на роль своєї сестри — та аж ніяк не тому, що історія з Сандрою відбила йому охоту до подальших пошуків, а з тієї причини, що дізнався про своє всиновлення, і в нього з'явився шанс віднайти справжню, рідну сестру.

— Ну й що тепер? — запитала я. — Які маєш плани?

— Поки ніяких. Це стосується нас обох, тому ми мусимо спільно вирішити, що робити далі. Але поїздки на Аґріс не відкладатимемо — тобі конче необхідно відвідати батька й налагодити з ним стосунки.

— А як же ти?

— Потерплю. Чекав майже рік, зачекаю ще трохи. А після Аґрісу відразу вирушимо на Істру. Тут нам на руку та обставина, що симетрична Аґрісові Грань — або, за загальноприйнятою термінологією, Контр-Аґріс, — розташована за кілька днів шляху від Істри. Якщо скористатися Колодязем, вся дорога з твоєї батьківщини на мою відбере близько місяця. Певна річ, перспектива не надто приємна, але нічого страшного в цьому не бачу. Зрештою, ми з тобою не маємо алергії до Колодязя.

— Ти не врахував того часу, що ми проведемо на Аґрісі, — зауважила я. — За кілька днів я не зможу налагодити стосунки з герцогом, на це знадобляться тижні. А для тебе кожен день затримки буде справжньою каторгою — я ж бо знаю, який ти нетерплячий. Краще зробимо навпаки — спершу поїдемо на Істру, а вже звідти подамося Колодязем на Аґріс.

— Ми з дядечком розглядали й такий варіант. Його позитив у тому, що тоді не доведеться скасовувати нашу подорож по Гранях, ми лише відкладемо її на півтора або два місяці.

Тільки в цьому разі вже я змушу тебе довго чекати, та й твої родичі, які розраховують їхати разом з тобою на Аґріс, будуть засмучені. Особливо Гуннар з Матильдою.

— Нічого, вони все зрозуміють. А що ж до мене, то я на Істрі не нудитимуся. Мені й самій не терпиться познайомитись із твоєю ріднею. — Я всміхнулася. — А надто ж із сестрами.

Нашій подальшій розмові завадив делікатний стукіт у двері.

— Це по наші душі, — повідомив Владислав і поглянув на годинника. — Атож. Час уже готуватися до прийому. — І, підвищивши голос, сказав: — Заходьте.

Щойно двері відчинилися, до кабінету поперед усіх прошмигнув Леопольд, і лише потім на порозі з'явився святково вдягнений Шако, який виконував при Владиславові обов'язки зброєносця. Цієї посади домагалось чимало юнаків із найвпливовіших інквізиторських родин, але чоловік наполог на кандидатурі Шако, і на початку літа хлопця привезли з Ланс-Оелі до Вічного Міста. Також ми хотіли забрати й Суальду, проте вона категорично відмовилася залишати Кер-Маґні, заявивши нашим посланцям, що сам Метр призначив її наглядати за маєтком, і тільки він може звільнити її від цих обов'язків.

Слідом за Шако увійшла Ґрета з червоною оксамитовою подушкою в руках, на якій лежав тонкий золотий обруч, прикрашений коштовними каменями. Цей вінець був, звісно, не королівський, а лише князівський, він належав мені безвідносно до Метрового заповіту та рішення Державної Ради Імперії, а просто за правом народження — як князівні Бокерській і принцесі Ліонського королівського дому.

— Ваші високості, — промовив Шако, шанобливо вклонившись. — Дозвольте нагадати вам...

— Коротше, — урвав його безцеремонний кіт, — годі вам тут шушукатися. Владиславе, мерщій ходи перевдягатися, а тобі, Інно, треба поправити зачіску й надіти на свою голівку корону. — Він спритно скочив на мій письмовий стіл. — Я особисто за цим простежу.

Владислав підвівся зі стільця.

„То я піду, Інно,“ — сказав він подумки. — „А вже ввечері ми вирішимо, що нам робити.“

„Гаразд,“ — погодилась я. — „Хоча не бачу, що тут вирішувати. Інших варіантів просто немає.“

Про можливість поїздки нарізно — мені на Агріс, а йому на Істру, — ми навіть не обмовилися. Для нас обох це було неприйнятно.

Розділ 6

Марк і Беатриса. Сила лева

— Прокинься, Марку, прокинься, любий. Мені так самотньо без тебе... Ну, прошу тебе, братику! Я ж знаю — ти можеш...

Марк поволі виринав із мороку забуття. Його розум ще блукав у півтмі, але він уже почав усвідомлювати себе людиною — істотою, здатною мислити й пам'ятати. Поступово, крок за кроком, він став збирати з розрізнених фрагментів спогадів цілісну картину минулого, поки нарешті дістався до останнього епізоду на трактовому шляху. Пережитий тоді жах знову поймав Марка; у паніці він хотів був повернутися назад, у рятівне забуття, проте його зупинив заклик Беатриси:

— Не втікай, Марку. Не лишай мене саму. Ти мені дуже потрібен.

— Беа? — Присутність сестриних думок* зіграла Марка, вгамувала його страх, повернула йому здатність тверезо мислити. — Беа, рідненька, ти жива?

— Так, братику. Я тут, я з тобою.

— А я... я живий? Хіба я не вмер?

— Ні, Марку, ти не вмер. Ти довго хворів, та вже видужав. Якийсь час він обдумував цю інформацію.

— Якщо я живий, то чому не можу ворухнутися? Чому я нічого не бачу?

*Щоб не перевантажувати читача надмірною кількістю лапок, тут і далі обмін думками між Марком та Беатрисою (у тих випадках, коли це буде очевидно) передаватиметься за допомогою звичайних діалогів. А репліки, мовлені вголос, будуть зрозумілі з контексту.

— Ой, даруй! Я зараз.

Наступної секунди Марк відчув соє тіло і зміг розплющити очі. Він виявив, що лежить у густій траві в тіні розлогого дерева, чия густа крона прикривала його від спекотного проміння полудневого сонця. Над силу підвівшись, Марк сів і роззирнувся довкола.

Він перебував у незнайомій лісистій місцевості, неподалік похмурого громаддя напівзруйнованого замку, єдина вціліла вежа якого височіла над околицями, немов казковий велет. Поруч із собою Марк побачив лук з дюжиною стріл у сагайдаку, довгий кинджал у піхвах, містку флягу й відкриту шкіряну сумку, де лежали якісь паперові згортки — очевидячки, з їжею. Беатрисі ніде видно не було, проте він виразно відчував її присутність.

— Де ти, сестричко? Що це за замок? Як ми сюди потрапили?.. І де Бекі?

— Забагато питань, Марку,— стримано мовила Беатриса.— Навіть не знаю, з чого почати.

— Почни з того, що покажись мені. Чому ти ховаєшся, Беа? Бекі з тобою?

— Ні, вона не зі мною,— відповіла сестра з невимовною тугою.— Її вже ніколи не буде з нами, Марку. Вона... вона вмерла.

Гострий біль пронизав Маркове серце, подих йому перехопило, а в грудях утворилася моторошна порожнеча.

— Ні! — вигукнув він уголос.— Ні, це неправда. Ти... ти помилулася.

— Я б так хотіла помилитися, братику! Але я сама знайшла її... мертву. І поховала... вчора... Вона була... Господи, вона була така понівечена! Її катували... замучили...

Марк відчув, як по його щоках котяться сльози. Не в змозі далі стримуватися, він упав долілиць на траву й голосно заридав. Плакав довго та гірко; плакав і ніяк не міг зупинитися, аж поки не виплакав усі сльози. Звістка про смерть меншої сестри, яку він любив майже так само сильно, як старшу, стала для нього таким болісним ударом, що решта проблем тимчасово відійшли на другий план. Наразі Марк не міг думати ні про що інше, крім того, що більше ніколи не побачить малу

Бекі, ніколи не почує її життєрадісного сміху, не зможе обняти її й пригорнути до себе, ніколи вона не погляне на нього своїми ясними, сповненими допитливості очима і не запитає: „Марку, а чому...”

Беатриса не заважала йому горювати. Вона лише підтримувала брата своєю присутністю й терпляче чекала, поки його біль трохи вгамується. Марк відчував сестрину любов разом із сумною ніжністю, і ця її любов та ніжність не дозволяли його ще кволому розумові знову пірнути у вир забуття, сховатися від жорстокої дійсності в мороці нестями. Якби ще він міг обняти Беатрису, заритися обличчям у її волосся, почути биття її серця...

— Де ти, Беа? — поклав Марк, витираючи мокре від сліз лице. — Прийди до мене. — Він хотів був оглянути околиці чаклунським зором, у сподіванні побачити десь неподалік сестрину ауру, аж раптом наштовхнувся на неподоланну перепону: його магія не працювала!.. — Що зі мною, сестричко?

— Твою магію заблоковано, — пояснила Беатриса. — Викрадачі не лише паралізували нас, а й наклали ще якісь могутні темні чари. Отямившись у підземеллі, я не могла привести в дію жодного закляття...

— То ти досі в підземеллі?!

— Ні, Марку. Я вже не там. Я тут, із тобою.

— Де „тут“? Я ж не бачу те... — Він зненацька замовк на півслові, вражений раптовим здогадом. — Якщо мою магію заблоковано, то як я можу чути твої думки? — Марк аж похолов від жаху. — Ти мені тільки маришся, Беа? Насправді тебе немає? Я з'їхав з глузду?

— Заспокойся, братику, ти не з'їхав з глузду. Я справді є, я розмовляю з тобою. Просто тепер для цього нам не потрібна ніяка магія.

— Чому?

Беатриса подумки зітхнула.

— Бо ми живемо в одному тілі.

— Як це? — розгублено запитав Марк.

— Саме так, як я сказала. Мій розум, моя душа вселилися в тебе. От глянь.

Тут Марк помітив, що його права рука піднімається. Він не збирався нею рухати, а проте вона піднімалася. Мало того — він перестав відчувати її!..

Не на жарт перелякавшись, Марк спробував поновити контроль над неслухняною рукою, і йому це без особливих зусиль вдалося. Тепер рука знову скорялася його волі.

— Переконався? — озвалася Беатриса. — Якщо хочеш, можу показати, як я цілком контролюю твоє тіло. Тільки розслабся, будь ласка. І не лякайся.

Геть приголомшений Марк без жодних заперечень виконав сестрині прохання й розслабився. Спершу йому відняло ноги, потім руки, невдовзі він перестав відчувати все своє тіло і, врешті, позбувся слуху, зору, нюху. Він знов опинився в кромішній п'ємті, проте цього разу не злякався, бо був уже готовий до втрати відчуттів. Звичайно, йому стало трохи моторошно, але поруч з ним була сестра, він торкався до її думок, сприймав її емоції і завдяки цьому не почувався цілком відірваним від світу.

— А зараз присунься ближче, — сказала Беатриса. — З'єднайся зі мною — так само, як ми робили це раніше. Дивись через мене, слухай через мене, відчувай тіло через мене.

Марк учинив, як радила сестра, й обережно ввійшов у її розум. Він робив це не вперше — останніми роками вони часто встановлювали між собою такий тісний контакт. Маркові надзвичайно подобалися такі моменти їхнього єднання.

В усіх попередніх випадках йому доводилося долати значний спротив, щоб об'єднатися з розумом Беатриса, проте зараз це вдалося без найменших зусиль. Уже за кілька секунд до нього повернулись зір, слух, нюх, він знову відчув своє тіло — але сприймав його через сестру. Це було дуже незвично, бо раніше, коли вони поєднувалися розумами, по той бік Беатрисиної свідомості Марк відчував її тіло, а тепер — своє власне...

Сестра звелася на ноги і зробила кілька кроків, демонструючи Маркові, що цілком володіє тілом. Потім сіла на траву і поступилася контролем братові.

На той час Марк уже встиг трохи зібратися на думках. Безліч питань, що ненадовго були відступили під натиском горя,

тепер опосіли його з новою силою і наввипередки вимагали відповідей. Цих питань стало ще більше, а перспектива почути відповіді на них сповнювала його панікою. Йому знову захотілося разплакатись — і від туги за втраченою Ребекою, і від страху дізнатися щось жахливе про Беатрису. А в тому, що й зі старшою з його сестер сталося лихо, він уже не мав сумніву...

— Заспокойся, братику,— лагідно мовила Беатриса, миттю відчувши його страх.— Адже я тут, з тобою. Я жива. Згадай, чого нас навчали на уроках філософії: „Думаю, отже, існую.“ А я думаю, це точно.

— То що ж трапилося, Беа? — набравшись сміливості, запитав Марк.

— Я... в мене...— Сестра розгубилася.— Ох, Марку, навіть не знаю, з чого почати! Ти що-небудь пам'ятаєш після того, як нас захопили на тракті?

— Ні,— відповів Марк. Він вирішив поки не розповідати про те, що не відразу був паралізований, а ще якийсь час чинив опір і зрештою здійснив невдалу спробу самогубства.— А ти коли отямилася?

— Вже досить давно. Може, тиждень тому, може, й більше. Точно не знаю. Я прочумалася ще в дорозі, а ви з Бекі так залишалися непритомними. Коли ми прибули сюди, розбійники віднесли вас до вежі, а мене кинули до підземної комірчини з крихітним віконцем під самою стелею, і відтоді я геть втратила почуття часу. Була якась сонна, байдужа до всього, мабуть, мені щодня підсипали до їжі спеціальне зілля, щоб утримувати в такому стані. Гадаю, якби не це, я б точно наклала на себе руки. А потім...— Беатриса замовкла в розпачі, і під тиском її емоцій з Маркових грудей вихопився схлип.— Це сталося позавчора. Мене відвели ще глибше в підземелля, до великої зали з жертovníком, поклали в центрі накресленої на підлозі пентаграми і навели якісь чари, від яких я цілком втратила здатність рухатись, і говорити. Старший з них, який назвався на тракті МакГрегором, довго читав наді мною вголос страшні чорні закляття, а тим часом його помічник, той дзюбятий чорношкірий, приносив у жертву маленьке дитятко... Це було так жахливо, Марку! Я мало не збожеволіла. Та врешті мені вда-

лося заплющити очі, я стала подумки молитися, щоб не чути гідких заклять МакГрегора і криків бідолашного малюка... А потім заснула.

Марк мерзлякувато пощулився.

— Беа, любя! Тебе вони також принесли в жертву?

— Ні, не зовсім. Мене... Словом, поки я спала, мені був дивний сон. Я ніби пливла серед золотого сяйва, почувалася так спокійно й безтурботно, як ще ніколи в житті. Я тоді подумала, що вмерла, але нітрохи не злякалася, навпаки — лише зраділа. Бо ж кажуть, що душі жертв потрапляють до Нижнього Світу, а той осяйний простір був аж ніяк не схожий на пекло. Трохи згодом переді мною з'явилося троє людей... три примарні постаті — дорослого чоловіка і двох хлопців, один з яких був нашого віку, а інший десь на два або три роки старший. Вони всміхалися мені, їхні усмішки були сумними та добрими. Чоловік сказав, що я прийшла зарано і маю повернутися. Я хотіла була запитати, куди прийшла зарано, але не змогла вимовити ані слова. Сяйво довкола мене почало тьмяніти, я знову стала засинати... чи, радше, прокидатися, і останнє, що я почула, були слова старшого хлопця — він просив мене довіритися силі лева.

— Якого лева?

— Не маю уявлення. Він сказав: „Довірся силі лева, Беатрицо.“ Може, йшлося не про тварину, а про людину на ім'я Лев... Не знаю, що й думати, Марку.

— Гм... А що було далі?

— Я прокинулась у твоєму тілі. Правда, не зразу збагнула, що це твоє тіло. Я лежала в ліжку в темній спальні, штори на обох вікнах було запнено, крізь них слабко пробивалося денне світло. Раптом у сусідній кімнаті залунали голоси. Розмовляли двоє — чоловік та дівчина. Голос дівчини був владним, а чоловіка — улесливим, запопадливим. Вони говорили якоюсь незнайомою мовою, і я нічого не зрозуміла — хіба що розібрала наші з Бекі імена. Потім голоси змовкли, а незабаром почувся плюскіт води. Наважившись, я обережно вибралася з ліжка, підкралася до дверей і зазирнула в замкову шпарину. Я побачила... Ох, Марку, подумай лишень: там я побачила себе!

Друга „я“ сиділа у великих ночвах з водою, а поруч на підлозі була розкидана моя брудна одіж. Я не закричала тільки тому, що мене паралізувало від страху. Весь той час, поки вона милася, а потім надягала чисте вбрання з моєї скрині, я непорушно стояла навколішки, ніби прилипла до дверей. Лише коли вона вийшла з кімнати, я трохи оговталася і от тоді помітила, що перебуваю не в своєму тілі...

Марк у цілковитій розгубленості труснув головою.

— Що ж це означає, Беа? Хтось захопив твоє тіло? Але як?

— Не знаю, Марку. Нічогоісінько не знаю. Я й зараз мало що розумію, а тоді взагалі очманіла. Може, це й урятувало мені... нам обом життя. Якби я почала щось мудрувати, спробувала втекти, мене б напевно впіймали. А так я просто сховалася під ліжком і сиділа там тихесенько, як мишка. Десь за півгодини викрадачка мого тіла знову з'явилась і цього разу зазирнула до спальні — я бачила лише її ноги, в тих червоних чобітках, що їх подарував мені перед від'їздом тато. Кілька секунд вона простояла на порозі, мабуть, оглянула спальню, але нахилитися не стала й мене під ліжком не помітила. Потім повернулася до сусідньої кімнати, довго щось там робила, певно, збирала речі, й нарешті пішла. Тоді я...

— Стривай, Беа, — урвав сестру Марк, завваживши в її розповіді очевидну невідповідність. — Ти кажеш, вона зазирнула до спальні, побачила порожнє ліжко і спокінісінько вийшла? Чому не здійняла тривогу, не кинулася шукати мене?

— Я вже думала про це. І маю лише одне розумне пояснення: вона нічого не знала про тебе. З якоїсь причини МакГрегор не розповів їй, що ти в замку.

— Невже вона не помітила, що недавно в кімнаті хтось був?

— Гадаю, помітила. Та, мабуть, вирішила, що в ліжку спав МакГрегор або один з його помічників. На щастя, скриня з твоїми речами стояла в темному кутку, і викрадачка не звернула на неї уваги. Хоч там як, а під ліжко вона не зазирнула і пішла, залишивши двері відчиненими. Я ще зачекала під ліжком, аж нарешті набралася сміливості втекти. Вибираючись із замку, я нікого не зустріла... Нікого живого, маю на увазі, бо в обідній

залі побачила МакГрегора, що лежав на підлозі в калюжі крові.

— Його вбили? Хто?

— Без сумніву, викрадачка. Вона вбила не тільки його, а й решту розбійників — я знайшла їхні мертві тіла в підземеллі. Та то було згодом, а тоді я нічого не шукала, ні про що не думала. Хотіла лише одного — мершій тікати звідти. Слава Богу, мені вистачило обережності затриматися біля виходу з вежі й спершу оглянути двір. Саме в той час викрадачка вивела зі стайні двох коней і подалася геть від замку. Вона створила перед собою райдужну арку, проминула її, а через сотню кроків зникла — очевидно, виїхала на Трактову Рівнину. Ну, а я чкурнула до лісу, і вже там помітила, що на мені... на тобі... словом, на нас із тобою нічого, крім білизни, немає. Проте повертатися не ризикнула — я ж не знала, що в замку всі мертві. Півдня, цілісіньку ніч і весь учорашній ранок я провела в лісі, змерзла до кісток, зголодніла... Тим більше, що була голодна від самого початку. Поки ти лежав непритомний, тебе, звичайно, годували, бо інакше ти б умер від голоду, але позавчора розбійники займалися тим пекельним ритуалом і про тебе, мабуть, забули. А вчора по півдні мені стало несила терпіти, і я наважилася повернутись до замку. На той час я вже почала підозрювати, що там не лишилося нікого живого, бо твоєї відсутності так і не хопилися, тебе ніхто не шукав, і взагалі за весь цей час я не помітила ні у вікнах, ні на подвір'ї жодного руху. Тому я прокралась у вежу, розшукала твій одяг, прихопила з собою такий-сякий харч і швиденько побігла назад до лісу. Надвечір я осмілила настільки, що вже ретельно обстежила весь замок. Коні у стайні аж скаженіли від голоду та спраги, і я випустила їх на волю. Он бачиш, двоє з них пасуться біля муру. А потім я знайшла Бекі... нашу бідолашну сестричку... Я поховала її разом з малюком, якого принесли в жертву, коли відбирали в мене тіло. Боже, він був такий... Ой, ні, Марку, я не можу розповідати. Мені боляче про це згадувати.

— І не треба, Беа,— сказав Марк, насилу проковтнувши клубок, що підступив був до його горла. Слухаючи про сестрині прикросці, він на якусь хвилю забув про Ребеку. А тепер згадав про неї, і його знову пойняла туга...— Отже, в замку всі

мертві?

— Геть усі. Але я однаково боялася там залишатись. Сьогодні теж ночувала тут. Заснула лише вдосвіта, мені було страшно спати в темному лісі... А ще страшніше в замку. Мені всюди страшно, братику!

Марк, як міг, заспокоїв сестру, хоча його й самого поймав панічний страх. Але він, принаймні, не був свідком усіх цих жахів, а ховався від них у нестямі й опритомнів у власному тілі...

— Знаєш, Беа,— нерішуче мовив Марк,— я ніколи не чув, щоб одна людина вселялася в тіло іншої.

— Я теж не чула,— сказала сестра.— Проте зараз перебуваю в твоєму тілі. А моє... Його захопила нечиста сила!

— Ну, чому відразу нечиста сила,— не дуже впевнено заперечив Марк.— Якщо ти змогла вселитися в моє тіло, то, може, якась інша людина вселилась у твоє.

— Тоді б я знайшла попереднє тіло викрадачки. А крім Ма-кГрегора та його помічників, у замку нікого немає.

— А що, як це був один з розбійників? Звідки ти знаєш, що твоє тіло викрала саме жінка?

— Я не кажу, що це конче була жінка. Проте це не міг бути й жоден з розбійників, бо вони знали про тебе. Отже, моє тіло викрав безплотний дух... пекельний вилупок...

Марка аж затіпало від жаху — як свого власного, так і того, що відчувала сестра.

— Ми мусимо щось робити, Беа. Нам не можна тут залишатися. Рано чи пізно сюди прийдуть — і точно не наші друзі.

— Я розумію, Марку. Чудово розумію. Я мала час про все подумати. Нам треба забратись якнайдалі від замку, сховатися десь і зачекати, поки розсіються чари, що блокують твою магію. Тоді ми зможемо скористатись Колодязем і вирушити на Торнін...

— А чому не на Нолан?

— Бо тато з мамою нічим не зарадять нашої біди. І ніхто з ноланців не зарадить. А на Торніні є майстер Ільмарсон, він мудрий і могутній, він неодмінно щось придумає.

— Так, правильно,— погодився Марк.— Передовсім нам потрібен майстер Ільмарсон. Він і наших батьків сповістить, і залучить до пошуків викрадачки інквізиторів з Вінланда, і взагалі...— Тут хлопець урвався й гірко зітхнув.— От тільки хто-зна, коли відновиться моя магія. Тоді може бути запізно...

Марк безпорадно подивився на замок, який навіть у ясний сонячний день мав похмурий та зловісний вигляд. Та й уся ця Грань була лихою, ворожою, вони з Беатрисою стали її бранцями, їм нізвідки чекати допомоги. Хіба що...

— Як гадаєш, Беа,— запитав він,— те твоє видіння, коли в тебе відбирали тіло, воно не було *просто* видінням?

— Я певна, що ні. Мої відчуття тоді були аж надто реальні, такі... такі пронизливі. Той чоловік і обидва хлопці не витвір моєї уяви, вони існують насправді. Інша річ — хто вони й звідки. Навряд чи з земного світу. І вже тим більше не з Нижнього. Залишається тільки Вишній... Проте нам казали, що Вишні не втручаються в справи людські.

— *Безпосередньо* не втручаються,— уточнив Марк.— От якби вони врятували нас від розбійників... урятували малу Бекі... А так просто завернули тебе назад і сказали щось незрозуміле про лева. Це не можна назвати безпосереднім втручанням.

Сестра трохи подумала, потім сказала:

— Мабуть, твоя правда. Вони просто не пустили мене до свого світу, змусили повернутися, а оскільки моє тіло вже захопила викрадачка, я вселилася в твоє. Можливо, це сталося само по собі, через наш тісний зв'язок. Нам дали шанс урятуватися, і тепер...— На секунду Беатриса розгублено замовкла.— Ну чому, чому той хлопець не висловився ясніше? Чому не сказав прямо: чи шукати нам чарівного лева, чи чекати на появу чаклуна, якого звати Лев? А може, тут щось інше...

*

Надвечір Марк сходив на могилу, де було поховано Ребекку разом з принесеним у жертву немовлям. Невеликий пагорок свіжої землі знаходився неподалік замку, в довгому ряду інших, старіших пагорків, під якими, вочевидь, лежали рештки попередніх жертв зграї МакГрегора. За словами Беатрисы,

спершу вона хотіла поховати сестру на узліссі, але потім побачила біля фортечного муру вже готову могилу — поза сумнівом, призначену для Ребеки, немовляти, а може, й для Марка, — і відмовилася від попереднього наміру. Тверезо оцінивши свої сили, вона збагнула, що не здолає самотужки викопати досить глибоку яму, тому вирішила скористатися тією, яку напередодні приготували розбійники.

Марк майже годину просидів біля пагорка, з тугою та сумом думав про Ребеку і знай заливався сльозами. Раніше він ніколи так багато не плакав — але ж раніше він не втрачав близьких йому людей, а крім того, раніше в його тілі не жила Беатриса, яка, будучи дівчиною, не звикла стримувати сльози...

Коли нижній край сонця торкнувся маківок дерев, Марк попрощався з могилою меншої сестри і рушив до замку. Вони з Беатрисою таки вирішили переховуватися в лісі, допоки в Марка відновляться чаклунські здібності, але спершу слід було підготуватися до тривалого перебування серед дикої природи — взяти з собою якомога більше харчів, теплі речі, міцну тканину для спорудження намету, різне кухонне начиння тощо.

Тримаючи наготові кинджал, Марк сторожко ввійшов до вежі й повільно піднявся кам'яними сходами на другий поверх, у простору обідню залу. Раптом Беатриса перехопила контроль над його вільною лівою рукою і вказала на темну пляму на підлозі біля столу.

— Ой, глянь! — злякано озвалася вона. — МакҐрегор зник!..

На ці слова Марк відреагував миттєво — негайно кинувся до найближчої стіни, притиснувся до неї спиною і, виставивши перед собою кинджал, обвів швидким поглядом усе приміщення. Зала була порожня — в тому сенсі, що ніде в іншому місці тіло не лежало. Маркове серце загупало в грудях, на лобі виступив холодний піт, а внизу живота неприємно залоскотало. Першим його поривом, продиктованим панікою, було стрімголов побігти до сходів, а ними — вниз, до виходу, проте він стримав себе, вчасно збагнувши, що повсталий з метрвих МакҐрегор цілком міг зачайтися на нижньому поверсі вежі, де

розташовувалися комори та інші господарські приміщення... А також вхід до підземелля, де лежали тіла ще шести розбійників!

— Він точно був там, Беа?— з останньою надією запитав Марк.— Ти не помилилася?

— Ні, Марку, я точно пам'ятаю. Він лежав біля столу, там лишилася пляма від крові, ти ж сам бачиш...— У сестриних думках виразно вчувалися жах і каяття.— Боже, яка я дурна! Як могла забути шкільні уроки! Нас бо ж навчали, що тіла чорних чаклунів і одержимих треба знищувати, щоб вони не перетворилися на зомбі. Найменше, що я мусила зробити, це відтягти тіло МакҐрегора в підземелля, до решти розбійників, і там їх замкнути. А я навіть не подумала про це, я...

— Вгамуйся, Беа,— різко урвав Марк сестру, відчуваючи, як її відчай передається йому.— Не карайся так, цим ти нічого не зміниш. Зрештою, кожен може помилитися. Я, до речі, теж гарний — мені й на думку не спало запитати, чи подбала ти про тіла розбійників.

— То що ж нам робити? Втікати?

— Боюся, вже запізно. Внизу нас напевно чекає засада.

— Але... Чому вони не накинулись, коли ти ввійшов?

— Бо тоді я ще міг утекти, адже зомбі — істоти незграбні. До того ж, вони не могли влаштувати засаду біля самих дверей, бо від них сильно тхне кладовищем, і цей сморід виказав би їх. Та тепер вони вже точно вибралися зі своєї схованки, перекрили вихід і чекають, що я, виявивши зникнення МакҐрегора, запанікую, дам драпака і потраплю в пастку. Коли ж вони зрозуміють... тобто, коли той, хто віддає їм накази, зрозуміє, що я не поспішаю повертатися, він надішле кількох зомбі прочісувати вежу.

— То що ж нам робити?— знову запитала сестра.

— Я думаю, Беа,— відповів Марк, гарячково пригадуючи все, що він знав про зомбі.

У школі їх навчали прийомам боротьби з цими інферальними істотами, але зараз, позбавлений своєї чаклунської сили, він не міг удатися до жодного з доброї дюжини заклять, що послужливо спливали в його пам'яті. Що ж до немагічних

засобів, то вони були традиційні — вогонь та срібло, а за відсутності того й іншого, годилася зброя і зі звичайної сталі, якою рекомендувалося порубати нежить на шматки. З величезним полегшенням Марк згадав, що зомбі не володіють ні крихтою маґії — навіть якщо їхні тіла належали чаклунам.

— Беа, — запитав він, — ти... я маю сірники?

— Так. Здається, в лівій кишені.

Марк сунув руку в ліву кишеню куртки й видобув невеличкий металевий циліндр з коліщатком. Переконавшись, що кресало працює, він швидко перебіг до іншої стіни й зупинився поруч зі встромленим в іржаве кільце смолоскипом.

— До речі, Беа, — промовив Марк, взявши до рук смолоскипа, — де ти взяла кинджал?

— В одній з кімнат нагорі. Не на третьому поверсі, де спальні, а на четвертому.

— Де саме?

— Отут, — Беатриса показала в думках схематичну картинку горішнього поверху вежі, позначивши на ній найближчі до сходів двері. — Гадаю, це кабінет МакҐреґора.

Марк стиснув колінами держалко смолоскипа й переклав кинджал у ліву руку.

— А там не було срібного меча? — спитав він, запалюючи від кресала смоляне ключчя.

— Срібного меча? — здивувалася сестра. — У чорного чаклуна?!

— А що тут такого? Він же був людиною — хай і людиною, що продала душу дияволу, — а отже, срібло не могло завдати йому шкоди... За життя, певна річ. Зараз воно для нього так само небезпечно, як і для будь-якого іншого зомбі. Чимало чорних чаклунів носять із собою срібні мечі. По-перше, вони також не гарантовані від нападу нечисті, яка часто-густо не розбирає, свій це чи чужий; а по-друге, срібло слугує їм гарним маскуванням — адже більшість людей щиро переконані, що такою зброєю не можуть володіти ті, хто пов'язаний з Нижнім Світом. Навіть ти так вважаєш.

— Я так не вважаю, — заперечила Беатриса. — Просто... просто я розгубилась і бовкнула, не подумавши... Я дуже боюся,

Марку... А якийсь меч у кабінеті є, висить на стіні. Тільки не знаю, чи срібний. Він здався мені надто великим і важким, тому я його не чіпала.

— Що ж, подивимися,— сказав Марк.

Нарешті клоччя розгорілося. Він узяв смолоскипа в праву руку і, тримаючи його перед собою, рушив до сходів.

Знизу долинув якийсь шум. Марк затремтів.

— Беа, дороженька,— попросив він.— Прошу, не лякайся так. Ти мені заважаєш.

— Вибач, братику. Я зараз... я постараюся...

Тремтіння припинилося.

— Це вже краще,— схвально мовив Марк і став підніматися сходами.

На горішній поверх він дістався безперешкодно, але за цей час аж упрів від напруженого чекання, що попереду вигулькнуть зомбі й перекриють йому шлях.

Важкі дубові двері МакГрегорового кабінету знаходилися саме там, де й зобразила їх на своїй схемі Беатриса. Вони щільно прилягали до одвірка, лише над підлогою була вузьенька шапарина, і звідти тягло вогкістю та різким цвинтарним запахом.

— Там хтось є,— сказала сестра.

— Знаю,— відповів Марк. Відчувши близьку загрозу, він зненацька заспокоївся, став міркувати тверезо й логічно.— Отже, там справді є щось небезпечне для них, якщо вони виставили охорону. Будемо сподіватися, що в кабінеті лише одна люда... істота.

Він притиснувся до стіни біля самого одвірка і легенько смикнув за іржаве кільце, що слугувало за дверну ручку.

У відповідь з кабінету почулося тихе скрипіння дерев'яних дощок підлоги, ніби хтось обережно переступив з ноги на ногу, потім знову запала тиша. Тоді Марк сильніше потягнув за кільце, а коли двері трохи піддалися, негайно прибрав руку. І вчасно — наступної секунди двері розчахнулися з такою силою, що якби Марк стояв перед ними, його б відкинуло до протилежної стіни.

З кімнати в цілковитій мовчанці вивалився чорношкірий здоровань — той самий, що хотів згвалтувати Беатрису. Цей спогад додав Маркові злості, і він рвучким рухом ткнув запалений смолоскип у вкрите трупними плямами дзюbate обличчя.

Голову зомбі вмить охопило полум'я. Марк хутко відскочив. А зомбі мовчки кидався з боку в бік, натикаючись на стіни, вогонь стрімко поглинав мертву плоть, і за кілька секунд уже палала вся верхня половина його тулуба. Нарешті він опинився біля сходів і, спіткнувшись, покотився вниз. Тільки тоді з його горла вихопилося тужливе, пронизливе завивання, від якого Маркові стало моторошно.

Знизу долинуло виття інших зомбі, і вкрадливий шурхіт на сходах змінився важким тупотінням ніг.

— От і все,— сказав Марк.— Вони зрозуміли, що їхню присутність виявлено, і тепер пішли в наступ.

— На цьому поверсі не чулося виття,— зауважила Беатриса.

— Атож. Схоже, нам пощастило. Тут був лише один зомбі.

Проте Марк не втрачав пильності і, розмахуючи перед собою смолоскипом, обережно зазирнув до кабінету. Другого зомбі там не було.

Марк увійшов до середини й уважно роззирнувся. Умеблювання кімнати складалося з широкого столу з брудними колбами, мензурками й іншим алхімічним приладдям, крісла, двох стільців, шафи поруч зі столом, обитої залізом скрині в кутку і кількох книжкових полиць. На стіні біля шафи висів чималих розмірів меч у шкіряних піхвах.

Оскільки існувала хоч і мізерна, та все ж ненульова ймовірність, що в шафі міг ховатися ще один зомбі, Марк передовсім розчохнув її дверцята, тримаючи наготові смолоскип.

Ніяких зомбі там не виявилось. Полиці шафи було заставлено різноманітними амулетами, якимись мінералами, пляшками з алхімічними реактивами та чаклунським зіллям і багатьма іншими предметами, про чие призначення Марк не мав ані найменшого уявлення.

Тим часом виття лунало вже зовсім близько, але кроків чути не було — вочевидь, тіло чорношкірого зомбі ще продовжувало горіти на сходах і перекривало його товаришам дорогу. Марк кинувся до меча, зірвав його зі стіни й видобув з піхов. Начищене до дзеркального блиску лезо засяяло в промінні надвечірнього сонця, що зазірало в розчинене вікно кабінету.

— Срібний! — радісно вигукнув він. — Тепер маємо зброю, Беа!

— Авжеж, маємо, — без особливого ентузіазму погодилася сестра. — Тільки меч такий великий...

— Не біда. — Вирішивши не гасити смолоскипа, Марк устроїв його в спеціальне кілце на стіні, відтак міцно обхопив держалко меча обома руками і зробив пробний замах. — Таки важкуватий, — визнав він. — Та нічого, впораюся.

— Будемо сподіватися, — сказала Беатриса. Марк із задоволенням відзначив, що після перемоги над одним зомбі сестра змогла вгамувати свій страх. — А знаєш, я не думаю, що негр охороняв цей меч. Якби проблема була лише в ньому, зомбі загорнули б його в якусь щільну тканину і сховали б деінде, скажімо, в підземеллі. Отже, тут є щось інше. Щось таке, до чого вони не змогли навіть наблизитися. Це „щось“ так відволікло їхню увагу, що вони проґавили меч.

— Гм... А й справді, — промовив Марк. — Але що могло налякати нежить у кабінеті чорного чаклуна? — Його погляд упав на скриню в глухому кутку кімнати. — Може, тут?..

Він квапливо підійшов до скрині і з прикрістю переконався, що так просто її не відкрити. Масивний замкнений замок висів на двох міцних вушках, що були частиною залізної обшивки кришки та стінок.

— Тут потрібен лом, — сказала Беатриса. — Або сокира. Ще можна спробувати мечем...

— Тільки не мечем, — категорично оголосив Марк. — Його побережемо для зомбі. Поки це наша єдина зброя, а що в тій скрині, ми не знаємо.

Він гарячково оглянув кімнату в пошуках якого-небудь інструменту, що допоміг би зламати замок. Проте нічого придатного для таких цілей у кімнаті не було.

Між тим виття на сходах стихло, і знову почулися важкі кроки. Не гаючи ні секунди, Марк прожогом підбіг до дверей, захряснув їх і замкнув на важкий залізний засув.

— Нехай попрацюють, виламуючи двері,— пояснив він свій вчинок Беатрисі.— Хоч вони й нежить, але істоти з плоті. Може, бодай трохи втомляться, а як пощастить — котресь із них скалічиться.

С цими словами Марк підступив до відчиненої шафи й замислено задивився на шеренги різної форми пляшок з рідинами та порошками. Більшість надписів на них були для нього та Беатриси справжнісінькою китайською грамотою — вони лише минулого року, з другого триместру, почали вивчати алхімію і ще дуже мало знали.

— Щось шукаєш? — запитала сестра.

— Кислоту. Замок зламати немає чим, але його дугу можна пропалити кислотою.

— Це небезпечно. Чого доброго, ще отруїмося випарами.

Марк знизав плечима.

— А ти маєш кращу ідею?

Тим часом зомбі вже дісталися до тверей і почали тягти за кільце. Марк завмер і судомно стиснув держалко меча, зі страхом очікуючи, що двері от-от піддадуться... Але ні — і завіси, і засув було зроблено на славу, а міцний, добре оброблений дуб міг витримати й не таке навантаження. По той бік зомбі продовжували осатаніло смикати за кільце, а двері лише трохи здригалися.

Марк знову зосередив увагу на вмісті шафи і врешті знайшов те, що шукав.

— Азотна кислота є,— сказав він обережно взявши закорковану пляшку з написом „HNO₃“, наполовину заповнену густою безбарвною рідиною.— Тепер ще б соляну, і зможемо приготувати „царську воду“. Беа, ти не пам’ятаєш, у якій порції їх треба змішувати?

— Здається, один до трьох,— невпевнено відповіла сестра.— Але стривай, Марку, не поспішай з кислотами. Думаю, є інш...

Цієї миті за дверима пронизливо заскреготів метал, а відтак почувся глухий звук від падіння тіл. Від переляку Марк мало не впустив пляшку.

Двері, як і перше, стояли на місці. Засув — а саме за нього зникався Марк, зачувши скреготіння, — нітрохи не постраждав. Зате смикання з коридору припинилося.

— Вони вирвали кільце, — першою второпала Беатриса. — Тепер їм буде важче... Прошу, Марку, постав кислоту на місце. Спершу спробуймо відімкнути скриню традиційним способом. Навіть якщо в ній МакГрегор зберігав цінні речі, це ще не означає, що він носив ключа від неї з собою. Зрештою, двері кабінету мають свій замок, а тому...

— От чорт! — вголос вилаявся Марк, повернувшись повернувшись до шафи і, не гаючи ні секунди, заходився висувати численні шухляди стола.

А зомбі поновили спроби вдертися до кабінету. Тепер вони стали гупати в двері чимось важким — найпевніше, власними тілами.

За відомим законом підлості, Маркові довелося перерити всі шухляди, і лише на дні останньої він знайшов в'язку з п'яти ключів. За тим самим законом, до замка на скрині підійшов саме той ключ, що його Марк перевіряв найостаннішим. На щастя, двері кабінету виявилися нівроку міцними й поки успішно протистояли всім намаганням зомбі виламати їх.

Після третього повороту ключа дужка вискочила з гнізда, Марк зняв замок і підняв важку кришку. В середині скриня була до країв напхана різним мотлохом: там лежав якийсь посуд, чоловіче вбрання, двійко потворних статуєток, на які неможливо було дивитися без огиди, кілька амулетів з кабалістичними знаками, книга, написана невідомою Маркові й Беатрисі мовою, а також три шкури вбитих хижаків — ведмедя, лева та тигра.

Марк вивернув увесь вміст скрині на підлогу і спантеличено оглянув цю безладну колекцію.

— І що далі? — запитав він чи то в себе, чи то в сестри.

— Атож, — промовила Беатриса. — Чудернацький набір. Це більше скидається на здобич крадія-надомника. Одіж, посуд,

шкури... Ой, Марку, лев!

Він здригнувся і швидко роззирнувся.

— Що? Де?

— Та ось же, в тебе під ногами. Лев'яча шкура.

— А-а... — Марк нахилився, підняв шкуру й розправив її. —

Гм. Шкура як шкура, нічого особливого. Схоже, досить стара, але гарно збереглася.

Він посмикав жорстку гриву — волосся трималося міцно. Понюхав — пахло звичайною чиненою шкірою. Відразу було видно роботу справжнього майстра. Інша лев'яча шкура, з якою Маркові доводилося мати справу, належала хижакові, вбитому його батьком. Вичинили її поганенько, і через кілька років вона стала смердіти так, що довелося її позбутись, бо вже жодні чари не давали ради... Тут Марк нарешті збагнув, що мала на увазі сестра.

— Гадаєш, — запитав він у неї, — той хлопець з твого видіння говорив про цю шкуру?

— Ой, Марку, не знаю. Йй-Богу не знаю. Але сам подумай: у цій кімнаті явно є щось небезпечне для зомбі, і ми знаходимо тут лев'ячу шкуру. А старший хлопець сказав, щоб я довірила-ся силі лева. Зваж — не самому левові, а його силі.

— Тобто, ця шкура має якісь магічні властивості?

— Можливо...

Раптом позаду почувся шум. Марк рвучко обернувся й побачив, що в розчинене вікно залазить чоловік у коричневих штанах і куртці, на лівому боці якої виднілася велика темна пляма. Чоловік мав роздуте й набрякле обличчя, з бридким зеленкуватим відтінком. Його тулуб було обмотано товстою мотузкою, яка тяглася вгору.

— МакГрегор!!! — нажахано скрикнула Беатриса.

Марк тут-таки пожбури-в у зомбі лев'ячу шкуру, щоб звільнити свої руки для меч-а. Шкура не долетіла до вікна і впала на підлогу, але цього виявилось досить, щоб МакГрегор зіскочив з підвіконня — проте не в кімнату, а назовні. За якусь секунду за вікном промайнув кінець мотузки, а слідом пролетів дру-гий зомбі, що страхував свого ватажка на верхній терасі вежі і від різкого ривка не втримав рівноваги.

Стискаючи в руках меч, Марк сторожко підступив до вікна і подивився вниз. Біля підніжжя вежі, серед руїн якогось примурку, ворушилися, намагаючись підвестися, дві постаті. Одному з зомбі врешті вдалося встати на ноги, проте, зробивши два невпевнені кроки, він знову впав.

— Мабуть, переломали собі всі кістки,— задоволено відзначив Марк.— Здорово я налякав покидька!

— Навряд чи зомбі здатні лякатися,— сказала Беатриса.— Думаю, його відштовхнула шкура.

Відвернувшись від вікна, Марк підняв з підлоги шкуру.

— І то правда,— погодився він.— Зомбі не люди, вони не знають страху... Гаразд, зараз перевіримо.

Марк кинув шкуру до дверей. Гупання миттю припинилося.

— Зомбі справді не можуть наблизитися до неї,— констатував він, зачекавши зо пів хвилини.— Отакі! Де ж це МакГрегор запопав таку чудову річ? І навіщо вона йому знадобилася?

Марк підступив до шкури й опустився перед нею навпочіпки.

— Безумовно, це якийсь могутній магічний артефакт... Ага, ось!— Він розпростав шкуру на підлозі і вказав на прикріплені до її передніх лап два міцні золоті ланцюжки із застібками.— Виходить, її слід надягати на себе, як плащ... Хоча я не певен, чи варто це робити. Те, що шкура небезпечна для зомбі, аж ніяк не означає, що вона безпечна для людей.

— Але ж мені ясно сказали довіритися силі лева,— заперечила сестра.

Марк узяв шкуру до рук, випростався й відійшов углиб кімнати. Невдовзі по цьому гупання в двері поновилося. Били вже не тілами, а чимось твердішим і гострішим, на зразок сокири. Посередині дверей утворилася ледь помітна подовжна розколина, яка з кожним ударом збільшувалася.

— Отже, так,— заговорив Марк.— За інших обставин ми могли б покласти цю шкуру перед дверима й зачекати, поки зомбі самі гігнуть. Оскільки їхні тіла вмерли ще передучора, то для цього знадобиться щонайбільше п'ять днів.

— Так довго ми не протримаємося,— зауважила Беатриса.— Не маємо ні їжі, ні води, а крім того, тут є ще вікно, яке треба постійно пильнувати — і вдень і вночі.

— До цього я й веду. Чекати ми не можемо ще й з тієї причини, що ризикуємо дочекатися ворогів, значно небезпечніших за зомбі. У кожному разі, що швидше ми впораємося з цією нежиттю, то краще.— Марк зітхнув.— І взагалі, ми не маємо вибору. Так чи інакше, нам доведеться скористатися шкурою.

— Це точно,— підтвердила сестра.— Не бійся, братику, надягай. Я вірю своєму видінню.

Марк знову зітхнув і покwapцем, щоб не передумати, накинув шкуру на свої плечі. Зачекав трохи, а переконавшись, що нічого страшного не сталося, закріпив її на собі за допомогою застібок. Шкура належала невеликому левові, радше навіть левеняті, і її задні лапи лише ледь-ледь волочилися по підлозі.

— От і все,— промовила Беатриса.— Тепер ми надійно захищені шкурою, маємо великий срібний меч, тож нехай зомбі начуваються.

— Твоя правда, сестричко. Дарма я боявся надягати її. В ній я почувуюся впевненіше, мені мовби додалося сил, а ще...— Марк осікся, не закінчивши своєї думки. Приплив сил, який він відчув, прибравши на себе лев'ячу шкуру, зненацька обернувся потужним потоком енергії, що пронизав його тіло з голови до п'яти. Він голосно скрикнув від переляку — втім, від радісного переляку.— Беа, люба! Моя магія повертається!

— Так, Марку, я відчуваю. От бачиш, я ж каза... Ні, стривай! Це не зовсім твоя магія. Тобто, здебільшого вона твоя, але в ній є щось нове, чого досі ти не мав.

— Атож,— погодився він, трохи оговтавшись від шоку, викликаного поверненням чаклунських здібностей.— От цього я точно не мав... Цього також... І цього... А це було таке слабке, що я не міг ним скористатися... Ну й дивина!

Марк розстебнув застібки і скинув з себе шкуру. На кілька секунд йому запаморочилося в голові, а коли ясність думок та почуттів повернулася, він виявив, що став попереднім Марком — з усією тією магією, що її мав від природи. Якимсь

чином шкіра зняла з нього закляття, що блокувало всі його чаклунські здібності.

— От і чудово! — полегшено зітхнув Марк. — Тепер я в нормі. Добре, що дослухався твоєї поради, Беа.

Він зв'язав задні лапи одна з одною, щоб вони не торкалися підлоги, і вже без побоювання надяг на себе шкіру. На його вроджену магію знову наклалася сила лева — та сама сила, довіритись якій закликав Беатрису старший хлопець із її видіння...

— Отже, — бадьоро мовив Марк, узявши до рук меч, — настав час привітати непрошених гостей. Від їхнього гупання мені вже в голові гуде.

— Тільки не розслабляйся, Марку, — попередила його сестра. — Хоч до тебе й повернулася магія, зомбі все одно залишаються небезпечними.

— Не турбуйся Беа. Я буду обачним.

Марк став за три кроки від дверей і для перевірки своєї чаклунської сили спробував прибрати на відстані засув. Товста залізна планка легко вислизнула з гнізда в одвірку й гучно брязнула, дійшовши до підпорки.

По той бік виникла коротка пауза. Зомбі почули металевий брязкіт, але потягти на себе двері не зметикували і через кілька секунд продовжили рубати її сокирою.

— А тепер невеличкий сюрприз, — сказав Марк і надіслав у бік дверей потужний кінетичний імпульс.

Результат перевершив усі сподівання. Двері не просто розчухнулись, як розраховував Марк, а з гучним скреготінням зірвалась із завіс і щосили втелющилася в протилежну стіну разом з двома зомбі, що стояли перед нею. За тріском деревини виразно почувся хрускіт їхніх кісток. Марк аж похитнувся від сильної віддачі, проте зумів утриматися на ногах.

— Оце так шкіра! — вражено мовив він.

— Обережніше, братику, — озвалася Беатриса. — Так ти ще можеш завалити на нас увесь замок.

Двоє інших зомбі, яких не зачепили виламані двері, вдерлися до кімнати і тут-таки завмерли, не в змозі наблизитися до лев'ячої шкіри. Один з них тримав у руках важку палицю з

гострими залізними шипами. Він замахнувся нею з наміром кинути в Марка, але хлопець випередив його — миттю створив у повітрі вгоняну кулю й жбурнув її в супротивника.

І цього разу Марк не розрахував своєї сили. Охоплений вогнем зомбі вилетів з кімнати, мов корок із пляшки, вдарився об стіну і, розсипаючи довкола себе снопи іскор, бебехнувся на своїх скалічених товаришів, що мляво ворушилися під уламками дверей. Полум'я негайно перекинулося й на них, а потім загорілося й дерево.

— От чорт! — вилаявся Марк. — Нам тільки пожежі бракувало.

Позаяк останній зомбі був озброєний лише кинджалом, він вирішив не застосовувати проти нього магію, а зробив стрімкий випад і встромив йому в груди вістря меча. Зомбі миттєво спалахнув зеленим полум'ям, від нього повалив густий ядучий дим. Марк висмикнув меч і поспіхом відступив до вікна.

— І чого вони всі горять! — невдоволено пробурчав він, витираючи тильним боком долоні сльози з очей.

На той час уламки дверей розгорілися в повну силу. Будь-якої миті вогонь міг увірватися до кабінету.

— Однієї загрози ми позбулися, — занепокоєно мовила Беатриса. — Проте загинути від пожежі нічим не краще, ніж від рук зомбі. Ти встигнеш відкрити Колодязь?

— Відкрити встигну. Та щоб правильно зорієнтувати його, потрібен час — шкура додала мені сили, але не вміння. Краще зачекаймо з цим. А вогонь я зможу загасити холодильними чарами.

— Гаразд. Тільки не лупи що є сили, бо з цією шкурою й себе обернеш на крижину.

Цього разу Марк діяв обережно, насилав холод невеликими порціями, хвиля за хвилею, і зрештою загасив полум'я. Недогорілі рештки чотирьох зомбі розтеклися по підлозі гідотним смердючим слизом.

— Забираймося звідси, Марку, — сказала Беатриса. — А то мене знудить... Вірніше, знудить тебе.

— Авжеж,— погодився він, відчуваючи спазми в животі.— Як же вони паскудно смердять!..

Перш ніж вийти з кімнати, Марк вдався до свого чаклунського зору, в кілька разів посиленого лев'ячою шкурою, і перевірів, чи не ховаються поблизу інші зомбі. Переконавшись, що шлях вільний, він кинув поверх слизу тигрову та ведмежу шкури і таким чином зумів дістатися до сходів, не забруднивши взуття.

— Між іншим,— зауважила сестра.— Тобі не спадало на думку, що й ці шкури можуть мати якісь магічні властивості?

— А ти хочеш перевірити?— втомлено запитав Марк.— Мені досить і лев'ячої.

— Мабуть, мені також. Той хлопець нічого не казав про силу тигра чи ведмедя.

Попри Маркові побоювання, на сходах слизу не було. Чорношкірий згорів цілком, і після нього лишився тільки попіл, розтоптаний ногами інших зомбі.

— П'ятеро готові,— сказала Беатриса.— Тепер треба порішити тих, що впали з вежі. Сподіваюся, з ними проблем не виникне.

— А ти певна, що розбійників було лише сім?

— Інших тіл я ніде не знайшла. Та про всяк випадок будь насторожі.

На долішній поверх Марк спустився без будь-яких пригод. Лише біля самого виходу з вежі він надібав МакҐреґора, який, незважаючи на численні переломи, вперто повз назустріч своїй долі. З несподіваною для самого себе холоднокрівністю Марк відтіснив розбійника на підвір'я і там зарубав його мечем.

Знищити останнього зомбі виявилось ще легше. На відміну від МакҐреґора, він при падінні так сильно скалічився, що не міг ні йти, ні навіть позти. А проте, не припиняв спроб підвестися, дарма що раз по раз падав на каміння, не просунувшись ні на крок.

Прикінчивши його, Марк відійшов до найближчого острівця зелені й ретельно витер об траву лезо меча. Потім рвучко відкинув його вбік, упав долілиць на землю й гірко заридав.

— Я більше не можу, Беа,— пожалівся він.— Для мене це занадто... Я не витримаю, сестричко... Ну, чому це сталося з нами?!

— Заспокойся, братику, заспокойся, рідненький,— втішала його Беатриса.— Ти зможеш, ти витримаєш. Ти вже дорослий, ти чоловік, тобі не можна плакати.

Зробивши над собою зусилля, Марк угамував сльози, встав і підняв з землі меч.

— Ну то що?— промовив він стримано.— Відкривати Колодязь?

— Мабуть, так,— погодилася сестра.— Але не тут. Краще ходімо до лісу, там спокійніше.

— Гаразд...

— І якщо не заперечуєш,— вела далі Беатриса,— до лісу йтиму я. Ну, в тому сенсі, що керуватиму твоїм тілом. Я дуже втомилася від бездіяльності, хочу трохи розім'ятися.

Марк заперечувати не став, передав контроль над своїм тілом сестрі, а сам нарешті дозволив собі розслабитися і лише частиною своєї свідомості спостерігав за тим, як сестра з мечем напереваги рушила до брами замку.

Та раптом вона зупинилася.

— Марку! Ти бачиш?

— Що?— миттю насторожився він.

— Сліди.

— Які?

— Та ось же! Я на них дивлюся... Ага, ми маємо помінятися місцями. Поки ти керував тілом, я нічого не помічала.

Марк знов опанував своє тіло і, вдавшись до чаклунського зору, оглянув двір. Проте жодних слідів — ні звичайних, ні магічних,— не виявив.

— Ні, Беа. Я нічого, крім побитої бруківки, не бачу.

— Як же так?— розгубилася вона.— Сліди ж такі чіткі.

— І куди вони ведуть?

— Спершу від вежі до стайні, а звідти до брами. Далі я не бачила — на відстані вони ніби згасають, тьмяніють.

— То подивися,— сказав Марк, заінтригований цим феноменом, і надав можливість діяти сестрі.

Беатриса дійшла до брами й зупинилася біля підйомного мосту.

— Далі сліди ведуть трохи правіше від того великого кругляка, а потім знову згасають... О Боже! Марку, це ж мої сліди! Тобто, сліди мого тіла... Я бачу, куди їхала викрадачка! — Вона впустила меч на землю й бігцем кинулась уперед.

— Стривай, Беа, стривай,— став умовляти її Марк.— Не квапся. Це треба гарненько обдумати.

Проте Беатриса не слухала його. Вона проминула кругляк і пробігла ще добру сотню кроків, майже до узлісся, аж тут рвучко зупинилася.

— От і все,— засмучено мовила сестра.— Сліди зникли. Саме тут викрадачка перейшла на іншу Грань. А я так сподівалася, що... Ні, я бачу їх! Бачу! Вони ведуть он туди.

Беатриса зробила крок. На мить в очах Маркові потьмарилося, відтак його обличчя обвіяло колючим морозним повітрям, і він побачив перед собою безкраю засніжену рівнину, яка простяглась аж ген до самого обрію без єдиного деревця чи бодай кущика. У тьмяному небі світило холодне зимове сонце.

— Вдалося, Марку!— раділа Беатриса.— Вдалося! Я можу йти за слідами мого тіла!

— Ти пройшла крізь Ребро Грані?

— Так. За допомогою шкури.— Вона пощулилася від холоду і щільніше закуталася в лев'ячу шкуру.— Це дуже просто. Треба лише знати, куди йти. А я знаю — я бачу слід. Ходімо швидше, Марку, тут дуже холодно.

Беатриса збиралась була рушити далі, але Марк вчасно зреагував і перехопив контроль над тілом.

— Що ти робиш, Беа? Не гарячкуй. Це надто серйозно, щоб отак стрімголов мчати невідь куди. Треба все гарненько обдумати.

— Але слід...

— Ніде він не подінеться. Протримався два дні, не зникне й за годину. Якщо ми вирішимо вистежувати викрадачку, нам знадобляться їжа, одіж, зброя, дорожнє спорядження, та й кінь не завадить. А зараз у нас, крім шкури та мого костю-

му, більше нічого немає. Ти навіть меч викинула. Хіба ж так можна, сестричко?

Беатриса вмить охолола.

— Твоя правда, Марку, вибач. Коли я збагнула, чий це слід, геть утратила голову. Звичайно, ми маємо все обдумати.

— Ти можеш повернути нас назад?

— Мабуть, зможу.

— То зроби це,— сказав Марк, поступившись їй своїм тілом.

Сестра повернулася в протилежний бік і, зосередившись, зробила два кроки. Вони знов опинилися серед весняної зелені, неподалік від похмурого громаддя напівзруйнованого замку. А поблизу, ніби на замовлення, поскубував травичку вороний кінь — один з тих, що їх Беатриса випустила зі стайні МакГрегора.

— На щастя, не заблукали,— полегшено мовив Марк; він повернув собі контроль над тілом і обтрусив своє взуття від снігу, поки той не почав танути.— От тепер можемо спокійно обговорити ситуацію.

— А тут нема чого обговорювати? Треба збиратися і йти за слідом. Ми мусимо наздогнати викрадачку.

— І що далі? Допіру ти аж жахалася на думку про зустріч з нею.

— Тоді твоя магія була заблокована. Тоді ми не мали шкури. І взагалі, були безпорадні. А тепер усе інакше. Тепер ми сильні, ми наздоженемо викрадачку, здолаємо її й заберемо в неї моє тіло.

— І як же ми це зробимо?

— Захопимо її в полон і відведемо до майстра Ільмарсона. А він неодмінно щось придумає.

— А чи не краще спершу вирушити на Торнін? — запропонував Марк.— Я певен, що майстер Ільмарсон особисто допоможе нам у пошуках викрадачки. З ним ми точно вистежимо її.

— Якщо тільки сліди залишаться,— слушно заперечила Беатриса.— А на це годі й сподіватися. Поки ми доберемося Колодязем до Торніну, поки повернемося з підмогою сюди,

вони вже зникнуть. І тоді навіть майсер Ільмарсон нічим не зарадить...— Сестрині думки стали благальними.— Марку, дороженький, зрозумій нарешті, що це мій єдиний шанс повернути своє тіло. Ми мусимо чимшвидше йти за викрадачкою. А звістку про себе надішлемо Колодязем — додому, на Нолан. Напишемо листа, в якому все розповімо і попросимо тата з мамою негайно сповістити й майстра Ільмарсона, й Інквізицію... Ну, прошу тебе, братику!

Марк зітхнув і, створивши нехитрі чари, приманив до себе коня. Той слухняно підійшов і нахилив голову. Хлопець погладив його густу гриву й запитав у сестри:

— Як гадаєш, він годиться для тривалої подорожі?

— То ти згоден?— зраділа Беатриса.

— Згоден, сестричко. Твій план небезпечніший за мій, але він справді дає тобі більше шансів. А заради цього я ладен ризикнути.

— Отже, ходімо збиратися?

— Так,— відповів Марк і взяв за вуздечку коня.— Але спершу я хочу зробити одну річ.

— Яку?

— Змайструвати хреста на Бекину могилку.

Розділ 7

Кристина. На початку шляху

Потяг із десятка вагонів жваво мчав по прокладеній уздовж Головної Магістралі залізничній колії, наближаючи Кристину до кінцевої мети її півторатижневої подорожі — Грані Сельта. Вона скромно сиділа в кутку свого купе, намагаючись не привертати до себе зайвої уваги, і знудьговано спостерігала, як пропливають за вікном латки різних Граней. Їй, дівчині з інквізиторської родини, був змалку звичний краєвид безмежної Трактової Рівнини, вона сприймала його як належне і не вбачала в ньому нічого вражаючого. Подиву заслужувала хіба що сама Магістраль — єдиний у світі прямий трактовий шлях, що вів від Вічного Міста майже до самої

Основи без жодного порталу перенаправлення. Це був досі нерозгаданий природний феномен, над яким століттями сушили голови багато поколінь філософів та теологів, проте всі їхні заплутані розумування зрештою зводилися до однієї банальної сентенції: шляхи Господні незбагненні.

Неймовірно довгий ланцюжок нерухомих латок, який згодом одержав назву Головної Магістралі, було виявлено ще в сиву давнину, за кілька тисяч років до нашої ери. Саме цим ланцюжком у періоди Переселень Народів ішов головний потік міграції людських племен з Землі, і з плином часу по всій його довжині постали населені Грані; виняток становив лише невеликий відтинок поблизу Основи, де Великі забороняли людям оселятися. А понад три тисячоліття тому на іншому його кінці виникло величезне місто на семи Гранях — Ептойфеліос або Септимундіум, за яким десь через тисячу років закріпилася неофіційна назва Вічне Місто. Відтоді цей ланцюжок латок, що починався лише за два-три дні шляху від прабатьківщини людства, Землі, і, прямою стрілою принизуючи найгустонаселеніші регіони Граней, закінчувався в найвеличнішому місті світу, став називатися Головною Магістраллю.

Магістраль була єдиним трактом, яким охоче користалися не лише звичайні люди, але й усі без винятку чаклуни, навіть наймогутніші. Вона не звивалася, не кружляла, не переходила з площини в площину, а йшла прямо, подібно до шляху, прокладеного досвідченим чаклуном по Трактовій Рівнині. Проте, на відміну від Рівнини, мандрівникам не доводилося їхати дикою місцевістю, до їхніх послуг була широка рівна дорога, численні кінні станції, трактири та гостині двори з усіма вигодами — від смачної, добре приготованої їжі до м'яких і зручних ліжок з чистими простирадлами. Завдяки цьому, шлях від Вічного Міста до зовнішньої межі Забороненої Зони, на який звичайною Рівниною довелося б згаяти понад півроку, по Магістралі займав удвічі менше часу, а з появою кілька десятиліть тому залізниці взагалі скоротився до одного-двох місяців, залежно від швидкості потяга. І якщо Священну Імперію часто-густо називали серцем цивілізованих Граней, то Магістраль, безумовно, була головною кровоносною

артерією, що живила це серце...

Потяг трохи вповільнив ходу, і Кристина миттю насторожилася. Що це: вони вже наближаються до Сельти, чи попереду черговий патруль Інквізиції? Перевірки на Магістралі почалися передучора, і найпершого разу Кристина не на жарт перелякалася, вирішивши, що шукають її. Двоє патрульних інквізиторів, які оглядали вагон, відразу визнали в ній сильну чаклунку, але затримувати не стали, лише ввічливо поцікавилися, хто вона й куди прямує. Кристина назвала вигадане ім'я і сказала, що їде на Грань Б'юкен, де мешкають її дід та бабуся. Така відповідь цілком задовольнила патрульних, і вони побажали їй щасливої дороги.

Те ж саме з незначними варіаціями відбувалося й при подальших перевірках. Кристина усвідомлювала, що її напевно запам'ятають, і коли виявиться, що вона зникла, пошуки рано чи пізно приведуть на цей дводенний відтинок Магістралі, де її бачили щонайменше три десятки інквізиторів, яким вона згодовувала казочку про родичів на далекому Б'юкені. Навряд чи цьому завадить те, що після від'їзду з Вічного Міста вона зробила своє волосся кучерявим і перефарбувала його в рудий колір. Залишалося сподіватися, що на той час, коли її почнуть шукати, вона буде вже далеко звідси, і залишений нею слід ні до чого не приведе.

На Кристинину радість, це була не чергова перевірка, а довгоочікувана зупинка на Сельті. Поїзд з'їхав з основного шляху на допоміжну колію і зупинився перед широкою площею, що займала всю сусідню латку. Провідник відчинив двері вагону, щоб пасажирів могли вийти, а для тих, хто збирався їхати далі, але вирішив трохи розім'яти ноги й розвіятися, повідомив, що потяг стоятиме півгодини.

Кристина вийшла однією з останніх, покликала носильника, щоб той узяв її багаж, і в його супроводі подалася до стоянки місцевих екіпажів. Там вона найняла бричку, яка по короткому трактовому відгалудженню доправила її зі станції Сельта на власне Грань Сельту. Митний догляд виявився пустою формальністю — побачивши в бричці юну дівчину, що мала надто невинний вигляд для контрабандистки, митники

навіть не стали ні про що її розпитувати, а просто наказали візнику швидше їхати далі й не затримувати черги.

У місті Вільярéal, столиці Сельти, був ранній вечір. Кристина винайняла номер у невеликому готелі з дещо претензійною назвою „Райські куці“, і запитала в господаря, чи не зупинявся в нього цими днями чоловік на ім'я Жером Ласлан.

— Атож, панно, маю такого пожилиця,— підтвердив господар.— Прибув учора вранці.

— Зараз він у готелі?

— Ні, панно. Години зо дві тому вийшов. Щось йому переказати, коли повернеться?

— Скажіть, що я вже приїхала.

Попросивши трохи згодом принести їй вечерю, дівчина піднялася до своєї кімнати, де метка й запопадлива покоївка вже наповнювала водою ванну. Для Кристини це було дуже до речі: хоча потяги на цьому відтинку Магістралі ходили часто, вона, прагнучи чимшвидше дістатися до Сельти, лише двічі за ці одинадцять днів робила зупинки, щоб трохи відпочити й помитися, тому зараз почувалася геть утомленою, а ще надзвичайно брудною й неохайною. Певною мірою Кристина навіть зраділа, що Жером Ласлан відлучився і тим самим надав їй можливість привести себе до більш-менш пристойного вигляду перед їхньою зустріччю.

Наступні півгодини дівчина розкошувала в гарячій воді, проганяючи втому й ретельно обмиваючи своє тіло. З ванни вона вибралася збадьорена й посвіжіла, з неабияким апетитом з'їла всю вечерю до останньої крихти, потім надягла найошатнішу зі своїх суконь і, вмостившись перед дзеркалом біля ліжка, стала чепуритися.

За цим заняттям її й застала покоївка, яка прийшла повідомити, що до готелю повернувся Жером Ласлан і бажає засвідчити їй свою пошану. Кристина попросила ще хвилюк зачекати, поспіхом закінчила розчісувати волосся, підвела тушшю брови та вії, трохи напмадила губи і, нарешті, запросила його ввійти.

Жером Ласлан виявився чоловіком років тридцяти, може, трохи старшим, середнього зросту, кремезної статури, з ко-

родко підстриженим чорним волоссям і пронизливими карими очима. На ньому був скромний дорожній костюм напіввійськового крою і високі чоботи для верхової їзди, а на широкому шкіряному поясі висів короткий меч у простих, без прикрас, піхвах. Загалом його зовнішність була найзвичайнісінька — чого не можна сказати про сильну магічну ауру, що свідчила про наявність домінантного (інакше кажучи, інквізиторського) чаклунського дару.

Ввійшовши до кімнати, чоловік уклонився:

— Моє шанування, панно.

— Вітаю вас, пане Ласлан, — відповіла Кристина. — Рада нашій зустрічі. Прошу, проходьте, сідайте. — А переконавшись, що за дверима їх ніхто не підслуховує, вона додала: — Я так розумію, що Жером Ласлан не є ваше справжнє ім'я.

— Авжеж ні, — відповів відвідувач, влаштувавшись на стільці за два кроки від крісла, де сиділа дівчина. — Насправді мене звати Едвін ван дер Мер.

— Отець Едвін?

Він здивовано зиркнув на неї.

— Як ви здогадалися?

— Почасти з вашого строгого одягу та військової виправки, — з усмішкою пояснила Кристина. — А ще у вас добре поставлений командний голос. Проте, коли ви сідали, меч заважав вам, і ви прибрали його трохи нервовим, незграбним рухом. Отже, до зброї ви незвичні. Тому я й вирішила, що ви священник.

Едвін ван дер Мер розгублено похитав головою:

— Невже це так очевидно?

— Аж ніяк. Сама я здогадалася про це лише тому, що знала, хто вас послав. А першим моїм припущенням було, що ви інквізитор — такий самий прибічник несторіанства, як і...

Священник жестом зупинив її.

— Прошу, панно, — сказав він, — не називайте жодних імен. Мені відомо, що один з наших братів по вірі обіймає високу посаду в Інквізиції, але знати, хто він, я не хочу. Це мене не стосується. І взагалі, нам не варто згадувати про деякі речі,

поки існує бодай найменший ризик, що нас можуть підслухати.

— Ваша правда, — погодилася Кристина. — До того ж не виключено, що мій шлях простежать до цього готелю. — І вона коротко розповіла про перевірки на Магістралі.

Едвін ван дер Мер кивнув:

— Атож, знаю. І боюся, що ця непередбачена обставина ускладнить нашу подорож. Наразі вам не можна ризикувати, з'являючись на Магістралі, тому якийсь час нам доведеться їхати верхи дикою Рівниною, осторонь населених Граней.

— І довго?

— Як дуже пощастить, то тижні зо два, хоча гадаю, що не менше місяця. А коли ця метушня нарешті вщухне, ми повернемося на Магістраль. Не думаю, що в пошуках зниклої фрейліни Інквізиція знову почне зупиняти й оглядати потяги. Головне, щоб вашій втечі не надали великого значення і не пов'язала її... ну, самі знаєте з чим.

— Не думаю, що пов'яжуть. Минуло вже досить часу, а крім того, я влаштувала все так, що мене відпустили без зайвих розпитувань. Принцеса радо погодилася на мій від'їзд — як я підозрюю, вона не дуже хотіла брати мене в свою подорож по Гранях, і моя відсутність вирішувала цю проблему. А в листі до батьків — я відправила його звичайною поштою, і він надійде не раніше ніж через тиждень, — я написала, що зустріла чоловіка, який обіцяє мені захопliwe, сповнене пригод життя. От цьому вони точно повірять, я завжди мріяла про таке життя. — Тут Кристина лукаво всміхнулася. — І якщо мій шлях простежать до цього готелю, то виявлять, що тут на мене чекав привабливий чоловік, дуже схожий на шукача пригод. Це лише зміцнить моїх батьків на думці, що я втекла через усілякі романтичні дурниці.

Щоки отця Едвіна легенько зашарілися. Прокашлявшись у кулак, він сказав:

— Гм... Мабуть, це буде непогано. Але в такому разі нам краще не залишатися на ніч у готелі, бо... Ну, ви ж розумієте, що тоді наша поведінка не вписуватиметься в образ закоханої пари.

— А в чому проблема? — знизала плечима Кристина, яка аж знемагала від бажання бодай сьогодні поспати в комфортних умовах. — Можете заночувати в моїй кімнаті. Ліжко тут широке, ми вмістимося обоє, а посередині ви покладете свого меча — як у старих лицарських романах.

Едвін ван дер Мер ще дужче зніяковів, і Кристина збагнула, що надто захопилася. Гріх загравати зі священником — хай навіть його церква не вимагає від своїх служників обітничі цнотливості.

— Гаразд, — сказала вона після паузи. — Нам справді не варто залишатися тут на ніч. Що швидше ми заберемося з очей Інквізиції, то краще... До речі, ви не знаєте, чим викликані ці перевірки?

— Точно не знаю, але певні припущення маю. Те ж саме коїлося на Магістралі навесні минулого року, коли принц Владислав та принцеса Інґа прямували з Основи до Вічного Міста.

— І що це означає? — запитала Кристина. — Що тепер вони їдуть на Основу? Але ж вони збиралися в інший бік, на Інжину батьківщину.

— Отже, їхні плани змінилися. Я здогадуюся, куди вони можуть їхати, але... — Едвін ван дер Мер зам'явся. — Розумієте, панно, мене просили нічого не розповідати вам. Я просто посланець, що має супроводжувати вас... до відомої вам особи. А вона вже сама розкаже вам про все.

— Я навіть не можу запитати, як у неї справи?

— З нею все гаразд, запевняю вас. І не тільки з нею — сподіваюсь, ви розумієте, кого я маю на увазі.

Очі Кристини рідісно зблиснули.

— Атож, розумію. Саме це я найбільше хотіла почути. — Вона трохи помовчала, потім сказала: — Ну що ж, треба збиратися в дорогу. У вас уже все готове?

— Я готовий ще з учорашнього дня, — відповів Едвін ван дер Мер. — Лишилось тільки осідлали коней і завантажити на них речі. — Він підвівся. — Зараз я про це подбаю.

— Добре, — кивнула дівчина. — А я тим часом перевдягнуся.

Коли священник вийшов з кімнати, Кристина встала з крісла й жалісливо подивилася на себе в дзеркало. Вона щойно вбралася в цю гарну сукню, а тепер їй доведеться надягти дорожній костюм і продовжити мандрівку — і вже не по Магістралі, а верхи на коні, дикою Рівниною. Перспектива провести найближчий місяць у похідних умовах неабияк лякала її, проте відступати Кристина не збиралася. Одного разу, чотири місяці тому, вона вже спасувала, побоялася надто круто змінювати своє життя й залишилась у Вічному Місті, про що згодом гірко шкодувала. На щастя, їй дали шанс виправити помилку — і вона його не змарнує.

Розділ 8

Сідх. Господар незадоволений

Чорний Емісар з'явився ввечері на тринадцятий день подорожі, коли Сідх зробив привал на нічліг і взявся обскубувати гладку куріпку, яку вполював годиною раніше, минаючи ліс, що аж кишив різноманітною дичиною.

Оскільки захисного купола довкола місця ночівлі ще не було встановлено, пекельна істота виникла за кілька кроків від Сідха і тієї ж таки миті мало не закінчила своє коротке земне існування на багатті, розпаленому для приготування барбек'ю. Емісар у подобі мандрівного монаха квапливо відсахнувся від вогню, загасив край свого сірого вбрання, що вже був затлів від жарин, яке розкидало багаття, і пробурчав:

— От лихо! Який же я незграбний! Трохи правіше — і мав би ти на вечерю смаженого Емісара.

Збагнувши, хто до нього завітав, Сідх миттю схопився на ноги і, крадькома витираючи об штани брудні долоні, відважив низький уклін.

— Вітаю тебе, мій пане!

Веліал — а вірніше, Чорний Емісар, у якого втілювався Господар Потойбіччя, — опутився на траву і схрестив ноги.

— Дурень ти, Віші, — сказав він. — Тобто дурепа. Хіба жінки так уклоняються! Навіть у чоловічих костюмах вони не б'ють

чолом об землю, а присідають у кніксені.

— Перепрошую, мій пане,— промимрив збентежений Сідх.— Я ще не звик...

— Гм. А я гадав, що ти звикав до цього ще чоловіком... Утім, годі про це. Сідай-но, в ногах правди немає. Не змушуй мене дерти голову.

У намаганні чимшвидше позбавити Господаря необхідності дивитися на нього знизу вгору, Сідх навіть не сів, а гепнувся додолу, відчутно забивши своє м'яке місце.

Веліал осміхнувся.

— А знаєш, Віші, в твоїй поведінці з'явилася якась дитяча безпосередність. Це чарівне юне тіло молодить твою душу та розум. Ти ще не сповна усвідомлюєш, який скарб тобі дістався. От, приміром, я прийшов, щоб задати тобі прочухана, але зараз мені просто язик не повертається для докорів.

— Для докорів, мій пане?— запитав Сідх, всередині аж похоловши від страху. М'який, майже лагідний тон Веліала нітрохи не ввів його в оману: Господар був злий і роздратований.— Я зробив щось не так?

— Атож. Залишив живого свідка твого втілення.

Сідх затремтів.

— Кого, мій пане? МакҐреґора? Одного з його помічників?.. Але ж я був певен, що вони мертві.

— Ті не помлився. Всі семеро вмерли, тут ти не схибив. Проте в полоні в МакҐреґора був ще й брат-близнюк Беатриси фон Гаршвіц, якого за планом він мав убити й залишити тіло на якійсь безлюдній Грані. Я не сумнівався, що він так і вчинив, а насправді з'ясувалося, що цей йолоп накинув оком на хлопчиська, тому вирішив зберегти йому життя і згодом гарненько розважитися з ним. Ви, гомики, якісь ненормальні, чесне слово! Повсякчас змішуєте роботу з задоволенням.

— Як же так вийшло?— розгублено мовив Сідх.— Я ж оглянув усю вежу. І підземелля також... Чи він був десь в іншому місці?

— Ні, він був у вежі. До того ж, у сусідній кімнаті з тією, де ти мився і перевдягався.

— У сусідній кімнаті? Це неможливо, мій пане. Я перевіряв її, там нікого не було. Щоправда, постіль було розстелено, але МакҐреґор говорив, що тримав там меншу сестру, Ребеку.

— І ще її брата Марка. Вочевидь, хлопчисько незадовго до того очунав і сховався від тебе — або в шафі, або за шторою, а може, під ліжком.

— Я б неодмінно відчув його присутність...

— Не стверджуй так категорично, Віші. Тоді ти щойно перевтілювався, ще не цілком опанував нове тіло, твої чуття були послаблені... Утім, це жодною мірою не знімає з тебе відповідальності. Ти питав у МакҐреґора, чи хтось чинив наругу над твоїм тілом, а от про те, чи залишився ще хтось у замку, спитати забув.

— Я винен, мій пане, — сказав Сідх з покірною. — Я заслуговую на суворе покарання.

— Тебе буде покарано, — пообіцяв Веліал. — Але після того, як ти виконаєш завдання.

Сідх мерзлякувато пощулився — він знав, що Господар слів на вітер не кидає.

— Сподіваюся, проблему вже вирішено?

— На жаль, ні. Я мав багато справ, тому не відразу прикликав до себе МакҐреґорів дух. Про брата Беатрисі я довідався лише через два дні після твого від'їзду. Попервах збирався був завернути тебе назад, та потім передумав — МакҐреґор запевнив мене, що хлопець позбавлений доступу до своєї чаклунської сили й великих клопотів не завдасть. Тому я обмежився тим, що оживив тіла всіх семи мертвих слуг, наказав їм розшукати хлопця і знищити його. Справа видавалася мені цілком певною, адже я й гадки не мав, що в МакҐреґора зберігалася лев'яча шкура короля Івейна, а він нічого про неї не розповів — як пояснив потім, просто не надав цьому значення. Ти, до речі, щось чув про цю шкуру?

— Ні, мій пане. А що це таке?

— Загалом, нічого надзвичайного. Стародавній магічний артефакт, який істотно посилює магічні здібності слабеньких чаклунів та відунів. Для тих, хто народився з домінантним даром або має доступ до ресурсів Нижнього Світу, Івейнова шку-

ра не становить ніякої практичної цінності. Донедавна вона належала королям Ліону з Грані Аґріс, потім Женес викрав її, а після його загибелі шкура перейшла у власність МакҐреґора. Він був чи не найпершим, хто відвідав Женесове лігво в Лемоському архіпелазі, щоб прихопити сувеніри на згадку про свого кумира. Забрав із собою повну скриню різного мотлоху, серед якого була й лев'яча шкура, і зберігав у своєму кабінеті. А хлопець знайшов її, надягнув на себе, і можеш собі уявити — вона визнала його своїм господарем! Цей телепень МакҐреґор з-поміж багатьох тисяч чаклунів, що мешкають у Торнінському архіпелазі, примудрився обрати далеких родичів королівської сім'ї Леону. Ну, просто містика якась!.. Словом, шкура стала слухатися хлопця, відновила його магію, та ще й значно посилила її — десь до рівня пересічного домінантного дару. На той час я вже перебував там у подібні Чорного Емісара, але вдіяти нічого не міг, мені залишалось тільки спостерігати, як він хвацько впорався з зомбі, а потім, виявивши, що може перетинати Ребра, зібрав речі в дорогу й покинув Грань. Певна річ, коли я побачив, що ситуація вийшла з-під контролю, то негайно віддав наказ готувати локальний Прорив. Та було вже запізно, хоча хлопець і затримався біля замку, аби встановити на могилі меншої сестри хреста. А найгірше те, що йому вистачило розуму не взяти з собою жодної речі, яка б дозволила вистежити його.

Веліал замовк і пронизав Сідха гострим поглядом. Добре хоч очі в нього були не бездонні, як зазвичай, а нормальні, людські... Ну, майже людські.

— Неприємна історія, мій пане, — обережно мовив Сідх. — А хлопець уже повернувся додому?

— У тім-то й річ, що ні. Я негайно підняв на ноги всіх своїх слуг у Торнінському архіпелазі, доручив їм тримати під наглядом дім барона фон Гаршвіца на Нолані та школу Ільмарсона на Торніні, а також пильнувати кожен пост Інквізиції в тому районі. Проте в жодному з цих місць хлопець досі не з'явився, хоча до Нолана, якщо йти крізь Ребра, щонайбільше три дні шляху.

— То, може, він заблукав? — припустив Сідх. — Хоча тоді б

він скористався Колодязем.

Веліал кивнув:

— Я теж так подумав, тому наказав відстежувати всі такі переходи, скеровані на Нолан, Торнін та довколишні Грані. Сам розумієш, це було нелегко, бо чимало відунів і слабеньких чаклунів, які не в змозі опанувати „поштовий кур’єр“, надсилають по Колодязю одне одному листи. Проте я не обмежив стеження умовою, що в Колодязі конче має перебувати людина, і, як з’ясувалося, вчинив вельми слушно. Чотири дні тому було виявлено невеликий предмет, що рухався до Нолана з однієї Грані, розташованої неподалік від МакҐреґорового замку. Подальші розрахунки засвідчили, що він мав вийти з Колодязя точнісінько в домі фон Гаршвіців. А вчора так і сталося.

— Хлопець надіслав батькам листа?

— Гадаю, що то був лист. Але напевне стверджувати не можу, бо моїм слугам не вдалося перехопити його. Незадовго до прибуття листа вони влаштували пожежу, щоб виманити всіх мешканців, однак перестаралися, і будинок згорів дощенту разом з очікуваним листом.— Веліал скривився.— А цей лист міг багато що прояснити. Втішає хіба те, що він не достався й батькам хлопця, які б хутенько передали його Інквізиції. Тож поки ніхто не знає, що сталося з Марком фон Гаршвіцом та його сестрами, але невідомо, чи довго це триватиме. А той факт, що хлопець надіслав листа, замість повернутися самому, видається мені дуже лихим знаком. Схоже, він таки бачив тебе після втілення, може, навіть чув нашу з тобою розмову, і зрозумів, що справа надзвичайно серйозна. Така серйозна, що ми кинемо всі сили на його пошуки, а отже, йому небезпечно з’являтися в Торнінському архіпелазі. Вочевидь, він вирушив до Магістралі, де сподівається знайти інквізиторів раніше, ніж ми знайдемо його. І, безперечно, так воно й станеться. Тому, Віші... До речі, тепер мені якось не з руки називати тебе чоловічим ім’ям. Ти вже обрав собі жіноче?

Сідх мав удосталь часу обдумати це питання. Попервах він мав спокусу взяти ім’я Беатриса — воно гарно звучало й добре пасувало до його нової зовнішності. Та потім відкинув цю

ідею і вирішив не залишати своєму тілові ім'я його попередньої власниці.

— Так, мій пане, обрав, — відповів Сідх. — Віднині я буду Мірандою.

— Що ж, непогано, — схвалив Веліал. — Отож, Мірандо, твій маршрут доведеться переглянути. Ми не знаємо, як багато відомо хлопцеві, бачив він тебе чи ні, але в будь-якому разі він не знайшов тіла старшої сестри і цілком міг вирішити, що вона стала одержимою. Як тільки він зв'яжеться з Інквізицією (а це, боюся, лише питання часу), пошуки Беатрисы фон Гаршвіц поширяться й на Головну Магістраль. Звичайно, серед такої великої кількості людей легко загубитися, і якби ти був... була дорослою, я б погодився ризикнути. Але тринадцятирічна дівчинка, до того ж така вродлива, неодмінно привертатиме увагу, тому тобі не слід з'являтися на Магістралі.

— Це значно подовжить мій шлях, — зауважив Сідх. — Місяців до трьох, а може, й більше.

— Не біда. Сандра з дитиною ніде не подінуться, а от тобі в жодному разі не можна потрапити до рук Інквізиції. Отож не потикайся на Магістраль і по можливості уникай населених Граней. Зрозуміло?

— Цілком, мій пане. Я буду обережним... вірніше, обережною. Мабуть, я взагалі утримаюся від появи на населених Гранях — крім тієї, звісно, де переховують Сандру.

— Це не на Основі?

— Ні. Я ще слабко відчуваю перстень, щоб більш-менш точно вказати місце його перебування, проте мені вже ясно, що не на Основі.

— А де? — запитав Веліал. — Бодай орієнтовно?

— Десь у районі, прилеглому до Забороненої Зони.

Господар ненадовго задумався.

— Гм, цікаво, — промовив він. — Такий варіант мені якось на думку не спадав.

— Ти здогадуєшся, де вона може бути? — шанобливо спитав Сідх.

— Тепер здогадуюсь. Але не квапитимуся з висновками. Краще зачекаю, поки ти зможеш точніше вказати це місце.

Сідх зрозумів, що Веліал не має наміру ділитися з ним своїми припущеннями. Втім, можна не сумніватися, що найближчим часом він перевірить їх — або надішле туди слуг, що перебувають неподалік, або з'явиться сам у подібі Чорного Емісара, — і, можливо, пошуки завершаться швидше, ніж це планувалося.

— А знаєш, мій пане, — набравшись хоробрості, заговорив Сідх. — До сьогодні я навіть не підозрював, що ти можеш бувати на Гранях.

У відповідь Веліал скорчив гидливу гримасу.

— Я б не назвав це бувати. Від такого бування в шкурі Чорного Емісара задоволення мало. От справжнє земне тіло — це вже інша річ, але така розкіш, на жаль, не для мене. — Він пильно подивився на Сідха. — А ти, либонь, хочеш запитати, чи не я був тим монахом, що про нього тобі розповідали Інґа та Владислав?

Сідх несміливо кивнув:

— Так, мій пане. Щойно в мене виникла ця думка.

— Що ж, задовольню твою цікавість. То був я, власною персоною. Тоді мені здавалося, що я без особливих зусиль упоруюся з двома ненавченими вищими маґами, нацькувавши на них загірських воїнів. А в результаті... Та що й казати! Того разу ми всі дали маху — і ти, і я, і Женес.

Розділ 9

Інна. Сни та дійсність

Здійснивши короткий перехід лише через десяток латок, ми залишили Трактову Рівнину й опинилися на перевалі біля входу в широку долину, оточену з трьох боків гірськими пасмами. В її центрі знаходилося невелике озеро, куди впадали дві річечки, що збігали з гір, а неподалік на височині стояв замок. Верхівку однієї з трьох його веж було ніби зрізано ножем, інші дві лишилися цілими, але вкритими якоюсь чорною смагою, на зразок кіптяви, а у фортечних мурах місцями зяяли проломи. Обширний простір у радіусі добрих дво-

хсот метрів довкола замку був майже цілковито позбавлений рослинності, лише де-не-де виднілися острівці зелені — і це в березні місяці, який у південній півкулі Істри, де розташовувалося князівство Верховинське, відповідав середині літа. Навіть за двадцять шість років, що минули від часу Прориву, природа не змогла залікувати рани, завдані їй чужими, ворожими земному життю силами. Щоправда, решта долини, яка постраждала менше, уже повернулася до свого нормального стану, проте на її лугах не паслося жодної отари овець — верховинці й надалі вважали це місце проклятим і воліли обходити його десятою дорогою.

Владислав склав долоню козирком, затуливши очі від променів ранкового сонця, і пильно вдивився в громаддя замку.

— Гм-м,— трохи спантеличено протягнув він.— А я гадав, що тут лишилися тільки руїни.

— Атож, уміли в давнину будувати,— озвався молодий князь Світозар, що їхав поруч зі своїм старшим братом.— Батько давно збирався знести цей замок, та все ніяк не міг наважитися. І в мене теж рука не піднімається — як не як, а тут жило сімнадцять поколінь наших предків.

— А навіщо його зносити?— запитала я.— Як на мене, замок не дуже постраждав, його ще можна відбудувати. А сліди Прориву рано чи пізно геть щезнуть з лиця землі.

Свідозар уважно дослухався до моєї мішанини українських, польських, російських і дешиці чеських слів, які я промовляла на тутешній лад. На відміну від Владислава, я не стала вивчати істрійську під гіпнозом, цілком поклавшись на її близькість до інших відомих мені слов'янських мов. З розумінням співрозмовників я не мала жодних проблем, а от істрійці мусили напружуватись, аби збагнути, що я кажу. На щастя, чоловікові рідні швидко пристосувалися до моєї манери розмовляти і мені не доводилося повторювати свою думку двічі.

— Щодо землі ти маєш рацію, любя братанко,— через кілька секунд відповів Світозар.— З неї сліди щезнуть, а от із пам'яті людської — ні. Ця долина ще дуже довго матиме лиху славу, і жодна богобоязна людина не захоче оселитися тут.

— І правильно,— озвався Леопольд, що наразі виконував обов'язки Владового коня.— Це погане місце. Я б нізащо не погодився тут жити.

— Я також,— вставив слівце його син, молодий строкатий жеребець на ім'я Баз (скорочено від Базиліо), на якому їхав Шако.— Навіть на одну ніч тут не залишився б.

Світозар силувано посміхнувся:

— Вустами котів говорить мудрість. Шкода, звичайно, руйнувати родову твердиню, але нічого іншого не залишається. Адже замок цілком можуть уподобати розбійники або, не доведи Господи, сатаністи. Чутки про це вже ходять: розповідають, що якось уночі наприкінці лютого в долині бачили вогні. Не знаю, чи правда це, чи селянам просто привиділося — не дарма ж кажуть, що хто боїться, у того в очах двоїться. Та в кожному разі, приємного тут мало. Краще знищити замок, ніж дозволити, щоб він перетворився на чиєсь кубло.

— Мабуть, твоя правда, — погодилась я.

А Владислав, схоже, збирався запропонувати братові допомогу в знесенні замку — для нас не склало б труднощів за які-небудь чверть години стерти все це кам'яне громаддя на порох. Проте останньої миті він передумав, збагнувши, що тим самим натисне на Світозара, змусивши його прийняти те чи інше рішення. Делікатність ситуації полягала в тому, що мій чоловік, як старший син Огнеслава та Мар'яни мав більше прав на княжий престол, ніж його менші брати. І хоча всі розуміли, що Владиславові потрібен батьківський спадок так само, як рибі парасолька, в його присутності Світозар почувався трохи невпевнено. Та аж ніяк не від страху втратити владу — просто він і досі чманів на одну думку про те, що має старшого брата, принца Священної Імперії, який незабаром стане верховним королем Граней.

Наш загін розпочав спуск у долину до занедбаного замку, де двадцять шість з гаком років тому народився Владислав і звідки через два місяці після народження його викрав Рівал де Каерден. Ми рухалися в середині колони, а в голові та хвості їхало по три десятки інквізиторів, загартованих у боротьбі з нечистю бійців. Вони супроводжували нас від самого Вічно-

го Міста і за цей час встигли небриднути нам своєю постійною пристійністю та надмірною опікою. Ференца Кароя жахала одна думка про те, що ми можемо вскочити в якусь халепу, тому приставив до нас роту найвідбірніших воїнів, що мали пильнувати нас мов зіницю ока. Особисто я вважала це марною тратою сил: якщо на чоловічій батьківщині нам судилося вклепатися в історію, як це сталось на Аґрісі, то ми неодмінно вклепаємось у неї, хоч би нас охороняла й ціла дивізія інквізиторів.

На Істру ми прибули дев'ять днів тому, витративши на дорогу майже два місяці. Владислав, що розраховував вкластися в шість, максимум у сім тижнів, був дуже незадоволений і звинувачував у цьому жіночу частину нашого загону. Добре хоч те, що свої претензії він тримав при собі й публічно їх не висловлював, а обмежився лише тим, що знайшов винних і тишком-нишком вішав на нас усіх собак.

Певною мірою він, звичайно, мав рацію — та тільки певною мірою. Я не знімаю з себе та своїх супутниць відповідальності за кілька згаяних днів на останньому відтинку шляху, коли поблизу Основи ми залишили Головну Магістраль і поїхали дикою Рівниною. Проте Владислав, окрім тих кількох днів, ставив нам на карб іще мало не тиждень затримок на Магістралі, а це вже цілковита нісенітниця. По Магістралі ми подорожували паровим потягом — найшвидшим видом транспорту на Гранях, і хоча за сучасними земними мірками його швидкість можна сміливо назвати черепашою, тут це був справжній експрес. До того ж, нам було надано „зелену вулицю“, решта поїздів поступалися нашому дорогою і часом по кілька годин простоювали на станції в очікуванні, коли ми проминемо їх. Отож усі чоловікові нарікання, що ми могли б їхати швидше, були позбавлені всіх підстав... Мається на увазі, всіх розумних підстав, оскільки його пропозицію зупинитися лише для поповнення запасів продовольства та палива розумними назвати не можна. Гаразд, якби йшлося про кілька днів, у крайньому разі, тиждень, але провести понад місяць у тісному замкненому просторі, обмеженому трьома вагонами нашого потяга, це вже занадто. Так недовго й здуріти.

Утім, я чудово розуміла Владислава. Йому так кортіло чимшвидше потрапити на Істру, що навіть ті півгодинні зупинки вранці та ввечері, щоб ми могли прогулятися й трохи розім'яти ноги, здавалися йому цілою вічністю. А ще його драгував натовп моїх наближених — натовпом він називав трьох дівчат, Сару, Сесиль та Грету, що їх я взяла з собою в подорож. Можна подумати, він їхав сам-самісінький! Владів особистий почет складався з чотирьох людей — Штепана Сіміча, його брата Йожефа, Шако Оріарса та кадета Інквізиції Джозефа Арно, з яким він найближче зійшовся за час нашого перебування у Вічному Місті.

Проте Владислав мав свою арифметику — він рахував за кількістю продукованих децебелів і небезпідставно стверджував, що кожна з моїх фрейлін молотить язиком більше, ніж усі його наближені разом узяті. А якщо до дівчат додати Леопольда, який ніколи не відзначався надмірною мовчазністю, і його синочка, не менш балакучого, ніж татусь, то можна уявити, які концерти вони влаштовували від нудьги.

Та врешті ця гра на нервах залишилася позаду, і впродовж останнього тижня Владислав перебував у благодушному настрої, спілкуючись із недавно знайденою ріднею. Особливо він радів сестрам, про яких мріяв усі двадцять шість років свого життя. Тепер у нього з'явилося відразу три сестри — Мирослава, Любава та Цвітанка. А може, й усі чотири — у свої сорок років княгиня Мар'яна виглядала заледве на тридцять, а поводитися з безпосередністю двадцятирічної дівчини, і просто не йнялося віри, що вона має дорослих дітей. Як на мене, це й на краще: зайва сестра ніколи не завадить, а от дві матері — це вже занадто. Як і два батька, до речі. Можливо, саме цим пояснювалася моя холодність до герцога Бокерського: десь у глибині душі я боялася, що, визнавши в ньому батька, тим самим зраджу іншого — того, кого змалку звикла називати татом...

Кроків за п'ятдесят від найближчої ділянки випаленої землі, неподалік від озера, начальник нашої охорони командор Дай Чжень наказав загонові зупинитися, потім розвернув

коня й під'їхав до нас.

— Ваші високості, прошу вас залишатися тут,— заговорив він шанобливо і водночас твердо, як людина, що чекає заперечень, але сповнена рішучості наполягти на своєму.— Спершу я маю оглянути замок і переконатися, що там вам нічого не загрожує.

Владислав невдоволено насупився.

— А що там може загрозовувати? Від часу Прориву минуло двадцять шість років, крім того, наприкінці січня замок уже оглядали ваші колеги. Як я розумію, вони перевернули там усе догори дригом, але нічого підозрілого не знайшли.

Проте старий інквізитор був невблаганний:

— Відтоді минуло понад місяць, мій принце. Хтозна, що могло статися за той час.

Між ними спалахнула чергова суперечка, у якій (чого й слід було очікувати) перемогу здобув Дай Чжень. Зрештою Владислав поступився і дозволив командорові діяти на власний розсуд.

„Знаєш, Інно,— подумки звернувся він до мене.— „Якби Дай Чжень та його люди були з нами на Агрісі, вони б не пустили нас до вежі, коли починався Прорив. І тоді б уся Грань опинилася під владою Нижнього Світу. Адже для того, щоб зупинити глобальний Прорив потрібні зусилля щонайменше трьох сотень інквізиторів.“

Я з цим не погодилася й зауважила, що командор Дай Чжень зі своїм загоном напевно подолав би Женеса і не дозволив би йому відкрити шлях для пекельних вилупків.

„Це ще як сказати,— заперечив мій чоловік.— „Якби тут з'явився хтось на зразок Женеса, Дай Чжень відразу забрав би нас звідси, залишивши на Істрі одну, ну максимум, дві дюжини своїх людей. Адже його задача — охороняти нас, а все інше йому по цимбалах.“

На це я не знайшла, що відповісти.

Тим часом Дай Чжень, узявши з собою два десятки інквізиторів, рушив до замку. Разом з ним поїхав і Світозар, як господар цієї місцевості. А Штепан лише провів їх похмурим поглядом, у якому виразно читалося усвідомлення своєї цілко-

витої непотрібності. Формально він був капітаном нашої гвардії, хоча насправді його підлеглі виконували суто церемоніальні функції — у звичайні дні стояли на посту біля входу до наших покоїв, під час усіляких урочистих заходів шикувалися в почесний караул, а коли ми виїздили в місто, супроводжували нас парадним строем. Реально ж усіма питаннями нашої безпеки займався спеціальний підрозділ двірської варти, що складався винятково з інквізиторів, і поруч з ними Штепан почувався п'ятим колесом до воза. Проте йому гріх було скаржитися на своє становище — адже посада капітана королівської гвардії була одною з найвищих у придворній ієрархії й відповідала генеральському званню. Певна річ, Штепанові хотілося приносити більше користі, але він був реалістом і задовольнявся тим, що мав.

Попередній огляд замку загрожував затягтися надовго, тому ми вирішили не чекати його закінчення верхи, а спішилися й перетворили своїх коней на котів. Владислав відпустив Леопольда погуляти, наказавши йому не відходити далеко, потім покликав до себе Джозефа Арно, вони разом усілися на траву й продовжили свою нескінченну розмову про захищені режими, паралельні потоки даних, обробники помилок та інші подібні речі.

Двадцятип'ятирічний Арно був родом з Основи і свого часу навчався в Ілінойському університеті, де спеціалізувався з кібернетичних систем та інформаційних технологій. Три роки тому він потрапив у поле зору Інквізиції — один з патрульних при випадковій зустрічі виявив у нього повноцінний чаклунський дар. Відтоді Джозефове життя круто змінилося, і з математика-програміста він перекваліфікувався на чаклуна, проте й далі був схиблений на комп'ютерах. У його особі Владислав знайшов однодумця, що так само пристрасно, як і він, мріяв про створення „чарівного комп'ютера“, який працював би на Гранях. Коли вони заводили про це мову й починали сипати спеціальними термінами, мені ставало нудно — до комп'ютерів я завжди була байдужа і, на відміну від чоловіка, нітрохи не страждала від їхньої відсутності. Мене приваблювали ті галузі фізики та математики, де більшість розра-

хунків проводилося не в числовому, а в аналітичному вигляді, і де для роботи потрібні тільки дві речі — ручка та аркуш паперу. Ну, й голова, звичайно,

А от дев'ятирічна Цвітанка, найменша із Владових сестер, вместилися поруч з ним і жадібно ловила кожне його слово, дарма що він розмовляв з Арно англійською. Для Цвітанки не мало значення, що вона нічогоїсінько не розуміє, їй просто подобалося слухати свого старшого брата. За цей короткий час Владиславу вдалося налагодити теплі та приязні стосунки з усіма трьома своїми сестрами, але Цвітанку він буквально приворожив. Дівчинка ходила за ним хвостиком, дивилася на нього закоханими очима і просто мліла від щастя, коли він обіймав її і гладив по голівці. Якби вона не була його рідною сестрою, я б, мабуть, приревнувала. Поза будь яким сумнівом, Владислав захоче забрати її з собою до Вічного Міста, а мати та брат навряд чи наважаться заперечувати. Що ж до самої Цвітанки, то вона буде в цілковитому захваті...

Залишивши чоловіка та Джозефа Арно мріяти про світле майбутнє, що настане на Гранях після появи комп'ютерів, а Цвітанку — слухати їхню бесіду, я підійшла до своїх фрейлін, які невимушено базікали зі Штепаном, Йожефом, Шако та Гуннармом... Ага! Захоплена собою, я геть забула розповісти про ще одного члена нашого маленького (якщо не рахувати цілого натовпу інквізиторів) товариства.

Його величність Гуннар VII, король Ліону, вирішив, що його монарша особа надто втомила від важкої праці на добро вітчизни, і не захотів повертатися на Агріс разом з рештою родичів. Він відрядив увесь свій почет додому, заявивши, що не потребує його послуг, а сам зголосився супроводжувати нас на Істру. Звертаючись до мене з цим проханням, Гуннар без найменшого лукавства пояснив, що йому осточортіли королівські обов'язки, які він виконував уже впродовж сімнадцяти років, відколи чотирнадцятирічним підлітком успадкував корону від свого діда. Причому, слід зазначити, успадкував одну лише корону, практично без владних повноважень. Незадовго до своєї смерті Гуннарів дід, начитавшись ліберальних книжок про Основу, передав усю зако-

нодавчу владу виборному парламентові, Народній Асамблеї, виконавчу — призначеній парламентом Раді Міністрів, а судову — Сенатові, залишивши за монархом лише командування військом та ще роль символу нації. Гуннар, людина суто мирної вдачі, не одержував великого задоволення від заняття військовими справами, а бувши скромним і навіть сором'язливим, терпіти не міг тих помпезних церемоній, що ними супроводжувалася його поява перед підданими як символу нації.

Заповітною мрією Гуннора було здійснити тривалу подорож, відвідати далекі краї, побачити світ, проте королівський обов'язок утримував його на Аґрісі, і лише лічені рази він залишав рідну Грань, щоб відвідати з офіційним візитом сусідів. Тож моє запрошення приїхати на Різдво до Вічного Міста стало для нього справжнім подарунком долі. Рада Міністрів не стала заперечувати проти цієї поїздки, що обіцяла принести чималий зиск державі, відпустила короля в „дипломатичне турне“, як було сформульовано в спеціальній постанові з цього приводу, а Народна Асамблея на період його відсутності запровадила тимчасове регентство.

По завершенні свят Гуннар, відчувши смак свободи, вирішив подовжити свою відпустку і попросив нас посприяти йому. Нам з Владиславом подобалося його товариство, тому ми охоче допомогли. Також ми були не проти взяти з собою й королеву Матильду, але з'ясувалося, що вона вагітна, і хоча дитина мала народитися лише в серпні, їй усе ж було не варто піддавати себе зайвим навантаженням. Гуннар хотів був переглянути свої плани, проте дружина, знаючи, як він прагне цієї подорожі, переконала його їхати з нами — адже ми збиралися прибути на Аґріс у травні, ще задовго до пологів.

(Принагідно зазначу, що мені поки не вдавалося завагітніти. Утім, спеціально я цього не прагнула, але після тієї історії з Сандрою припинила вживати протизаплідні засоби, вирішивши покластися на випадок — коли станеться, тоді й станеться. І якщо раніше я панічно боялася випадково „залетіти“, бо вважала себе не готовою до материнства, то тепер, з настанням чергового місячного, мимоволі почувала розчарування,

а віднедавна мене навіть почали опосідати тривожні думки про безпліддя. У одній з медичних книжок я знайшла рецепт чарів, які, застосовані в належний час, давали майже стовідсоткову гарантію зачаття. Проте скористатися ними не наважувалася — і не тому, що вони могли зашкодити, а зі страху перед невдачею...)

Приєднавшись до компанії трьох дівчат та чотирьох молодих людей, я не стала втручатися в їхню розмову, а лише мовчки слухала, як Грета кокетує з Шако, Сара — зі Штепаном, а Сесиль — з усіма поспіль, явно прагнучи привернути до себе увагу мого чоловіка. Та всі її намагання були марні: коли Владислав починав говорити про комп'ютери, весь довколишній світ переставав для нього існувати.

Через кілька хвилин я торкнулася до Гуннарського ліктя і кивком запропонувала відійти вбік. Він згідно кивнув у відповідь, ґалантно запропонував мені руку, і ми разом залишили веселе товариство. Сесиль, що ніколи не відзначалася особливою тямущістю, збиралась була піти з нами, але я поглядом наказала їй залишатися на місці.

Ми присіли на розкладні стільці, що їх миттю встановили для нас запопадливі княжі слуги. Гуннар з мого дозволу закупив і запитливо глянув на мене.

— Прошу, кузино? Ти про щось хотіла поговорити?

Насправді я доводилася йому небогою, оскільки моя мати, Аліабела Марґарет д'Івейн, була його рідною сестрою. Проте різниця в нашому віці складала лише десять років, ми належали до одного покоління, тому воліли називати одне одного кузенком та кузиною — не зовсім точно, зате просто і зручно.

— Останніми днями ти чимось заклопотаний,— сказала я.— І не просто заклопотаний, а дуже занепокоєний, хоч і намагаєшся це приховати. Вибач, звичайно, якщо я лізу не в свою справу — та, може, ти хочеш поділитися зі мною своїми проблемами?

Гуннар повільно й нерішуче похитав головою.

— Я б не назвав це проблемами. Це радше... ну, щось на зразок передчуття. Передчуття проблем.

— А саме?

Гуннар відповів не відразу, а спершу покликав слугу, що розносив прохолоджувальні напої, і взяв у нього чашку квасу. Відпивши ковток, він запитав:

— Ти віриш у сни, Інго?

Я невизначено знизала плечима.

— Важко сказати. І так, і ні. Я не належу до людей, які щоранку аналізують усе, що їм наснилося, відшукуючи пророцтва та знамення. Разом з тим, я не заперечую існування пророчих снів, бо з одним із них мала справу. Хоча вважаю, що більшість снів, які називають пророчими, допускають таку велику кількість різних суперечливих тлумачень, що їх так званими передбаченнями можна постфактум пояснити будь-які події.

— Тут я згоден з тобою,— сказав кузен.— Та маю на увазі дещо інше. Не пророчі сни, а... навіть не знаю, як їх назвати. Сни не про майбутнє, а про терерішнє. Про події, що відбуваються в іншому місці з іншими людьми. Це можливо?

— Цілком можливо,— відповіла я.— Інша річ, як переконатися, що твої сни відображають об'єктивну реальність, а не страхи, приховані в підсвідомості.

— У цьому й проблема,— з зітханням мовив Гуннар. Він трохи помовчав, замислено дивлячись удалечинь.— Але мої сни такі переконливі, такі правдоподібні... До речі, що ти знаєш про шкуру нашого предка, короля Івейна?

— Про шкуру?— В моїй уяві тут-таки постала не надто приваблива картина.— А що сталося з його шкурою?

Гуннар силувано посміхнувся й пояснив:

— Ідеться не про шкуру самого короля, а про нашу фамільну реліквію, лев'ячу шкуру, яку Івейн носив замість плаща. Наприкінці позаминулого року її викрав Женес. Ти нічого не чула про це?

— Ні,— відповіла я.— Але про короля Івейна читала в „Історії Аґрісу“, яку знайшла в Імперській бібліотеці. Я знаю, що він жив у восьмому сторіччі, був першим королем Ліону й засновником нашої династії, а сучасники називали його Івейном-левом... Ага! То це прізвисько виникло не через його відвагу, а завдяки лев'ячій шкурі?

— Загалом так. Утім, наші родинні хроніки стверджують, що Івейн був хоробрий, як лев, і мав таку ж люту вдачу. Проте левом його назвали через те, що він ні вдень, ні вночі не розлучався зі своєю шкурою. А коли на схилі віку він об'єднав під своєю владою шість сусідніх ґрафств, новоутворену державу стали називати Королівством Ліон^{*}. Донедавна лев'яча шкура Івейна зберігалася разом з іншими королівськими регаліями в кафедральному соборі Руана, де за традицією відбувається коронація всіх королів Ліону. — Гуннар зробив коротку, але виразну паузу і значуще подивився на мене. — Однак цінність цієї шкури полягає не лише в тому, що від неї пішла назва королівства. Це могутній магічний інструмент, що дозволяє слабким чаклунам, на зразок мене, значно збільшити свою силу і навіть реалізувати ті здібності, що мають латентний характер і за звичайних умов недоступні.

— Звучить дуже заманливо, — сказала я, коли Гуннар замовк в очікуванні моєї реакції. — Та схоже, що в цій бочці меду не обійшлося без ложки дьогтю.

— На жаль, так. Біда в тому, що шкура, надаючи людині могутність, водночас здобуває над нею величезну владу. Досить лише один раз вдатися до її допомоги, щоб потім до скону опинитися в цілковитій залежності від неї. Король Івейн повсякчас носив шкуру аж ніяк не з власної волі — він просто не міг без неї обходитися. У своєму заповіті він попереджав, що хоча шкура не губить душу і не шкодить здоров'ю, вдаватися до її допомоги слід лише в крайньому разі, коли над країною нависне смертельна загроза. Лев'яча шкура Івейна стала символом нашого роду, і за весь цей час лише один король Ліону, Гавейн Третій, що жив дев'ять сторіч тому, зважився надягти її. Добром це не закінчилося, і трагічна долі короля Гавейна стала суворою пересторогою для всій його нащадків.

— У такому разі, — обережно мовила я, — може, воно й на краще, що Женес викрав шкуру. Тепер ні в тебе, ні твоїх дітей, ні в онуків не виникне спокуси скористатися нею.

^{*}Французькою „lyon“ означає „лев“, а „Королівство Ліон“, „Royaume de Lyon“, можна перекласти також як „королівство лева“.

Гуннар енергійно скуповдив своє коротко підстрижене солом'яне волосся.

— Мабуть, твоя правда. Адже я таки піддався спокусі — мене врятувало лише те, що шкура не потрапила до моїх рук. Гвардійський загін, який за моїм наказом перевозив шкуру з Руана до Альбіни, зазнав по дорозі нападу Женесової зграї. Всіх гвардійців, за винятком одного, було вбито, а той, що дивом уцілів, стратився розуму, спостерігаючи зі свого сховку, як розбійники патрали тіла його товаришів...

— Стривай! — урвала я кузену розповідь. — Ти, часом, говориш не про той напад, що стався неподалік від Шато-Бокеру за кілька днів до нашого прибуття на Агріс?

— Саме про нього, — підтвердив Гуннар. — До речі, якраз із цієї причини Женес не напав на вас іще зранку. Розбійники, які вціліли після штурму замку, на допиті розповіли, що він повернувся лише надвечір і відразу наказав іти приступом на Шато-Бокер. А до того Женеса не було на Агрісі, він відвозив лев'ячу шкуру в своє лігво, розташоване десь на безлюдній Грані. Серед бранців знайшлося двоє, що кілька разів супроводжували його туди, проте вони не були чаклунами, тому не змогли вказати дорогу.

— Це лігво так і не знайшли?

— Ні. От якби я бодай раз надягав шкуру, навіть не користаючись її силою, тоді інша річ — я б міг відчувати її й за допомогою сильнішого чаклуна знайти до неї дорогу.

— То ти шкодуєш про втрату? — пильно подивившись на нього, запитала я.

Гуннар збентежено відвів очі.

— Не знаю, Інго. Хай там як, а це сила. Могутність. Доступ на Трактову Рівнину... Тобі важко зрозуміти мене — все те, про що я лише мрію, ти маєш від самого народження.

Що я могла на це сказати? Хіба поспівчувати йому. Гуннар належав до категорії слабких чаклунів з проміжним даром, що їх інквізитори відносили до так званої „групи ризику“. Понад дев'яносто відсотків усіх чорних чаклунів були вихідцями з цього середовища — на відміну від звичайних відунів, вони мали досить розвинені здібності, щоб повною мірою опану-

вати інфернальні сили. І в нагороду за вірну службу Нижній Світ давав їм те, на що поскупилася природа — зокрема, можливість подорожувати Трактовою Рівниною. А коли до цього додати тривале життя, практично повну відсутність хвороб, швидке загоювання ран, то стає зрозумілим, чому так багато людей погоджуються служити стихії, що ставить собі за мету знищення світу земного.

— І який же стусунок має ця історія до твоїх снів? — запитала я.

Гуннар закупив другу сигарету поспіль і, зробивши затяжку, відповів:

— Мені сниться ця шкура. Не якась схожа на неї, а саме Івейнова — я впізнав її за особливими золотими застібками на передніх лапах. Вперше вона мені наснилася ще у Вічному Місті, за кілька днів до нашого від'їзду. Я бачив юнака... ні, навіть не юнака, а хлопчика років тринадцяти чи чотирнадцяти, що стояв посеред якоїсь кімнати — чи то кабінету, чи то то алхімічної лабораторії. На ньому була Івейнова шкура, в руках він тримав важкий срібний меч і дивився на двері, які з іншого боку хтось намагався виламати. Проте хлопець не став цього чекати, а сам вибив їх... не руками й не ногами — магією. Принаймні, мені так здалося, бо двері раптом зірвалися з завіс і вилетіли в коридор, придавивши до протилежної стіни двох... — Гуннар зам'явся. — Язик не повертається назвати їх людьми. Гадаю, то були демони в тілах мерців. Тобто зомбі... Коротше, двох із них розчавило дверима, а двоє вціліли і відразу вдерлися до кімнати. Одного з них хлопець знищив вогнем, іншого — мечем. Потім загасив пожежу, вийшов з кімнати і гвинтовими сходами спустився на замкове подвір'я, де...

— То він був у замку?

— Так. У єдиній уцілілій вежі старого напівзруйнованого замку.

— Зрозуміло. І що далі?

— На виході з вежі хлопець натрапив на ще одного зомбі, дуже незграбного, схоже, покаліченого. Він легко впорався з ним, потім обійшов вежу і вбив шостого зомбі — як з'ясувалося, останнього. Тут хлопцеві нерви не витримали, він упав на

землю й заплакав.

— До речі, можеш показати його картинку?

— Спробую.

Хоча Гуннар був слабким чаклуном, передане ним зображення виявилось дуже чітким і детальним — він мав неабиякий художній хист, який з надлишком компенсував брак його магічних здібностей. З картинки на мене зосереджено дивився надзвичайно вродливий, мов дівчина, хлопець років чотирнадцяти, темноволосий, сіроокий, міцної, хоч і не атлетичної, статури. У правій руці він стискав руків'я меча зі срібним лезом, щонайменше метр завдовжки. Одягнений був у світло-коричневий дорожній костюм, поверх якого було накинуто плямисту лев'ячу шкіру. Передні лапи навхрест охоплювали його груди і кріпилися до пояса за допомогою золотих ланцюжків із застібками. За хлопцевими плечима виднілася пишна руда грива. Він стояв на тлі обваленого фортчного муру, за яким протікала невеличка річка, а далі починався ліс.

Записавши про всяк випадок зображення на магічний камінь у моїй серезці, я попросила Гуннара продовжувати.

— Отож,— знову заговорив він,— хлопець трохи полежав на траві, тоді підвівся й рушив до брами. На півдорозі зупинився, якусь хвилю постояв, оглядаючи подвір'я, потім пішов далі. А проминувши браму, раптом випустив з рук меча, притьмом кинувся до узлісся і біг доти, доки світ довкола нього не змінився — із весняного лісу він потрапив у засніжений степ.

— Перейшов на іншу Грань?

— Атож. Як я розумію, перетнув Ребро в місці Вуалі. Він кутався в шкіру, роззирався навкруги, поривався піти вперед, та зрештою повернувся назад, прикликав до себе коня, що пасся неподалік, і пішов з ним до замку. Отут-то на сцені з'явилася ще одна дійова особа — людина в сірій чернечій сутані... Хоча я не певен, що монах з'явився саме цієї миті. Можливо, він був там і раніше, просто я його не помічав.

— І що ж він робив?

— Ховався серед руїн і нишком стежив за хлопцем. А коли той ввійшов у двір, монах рушив був йому на зустріч, та потім передумав і знову сховався. Здається, він збагнув, що в

такому знервованому стані хлопець спершу вколошкає його, а вже потім почне розбиратися, хто він і що тут робить. Можливо, згодом він таки відкрився йому — я цього не знаю, бо сам незабаром прокинувся.

— Покажи мені того монаха? — попросила я, охоплена не-
добрим передчуттям.

І воно не зрадило мене — на отриманій від Гуннара картинці я побачила того ж самозваного монаха, який понад рік тому намагався нацькувати на нас із Владиславом загорян. Вочевидь, для створення обох Емісарів було використано ту ж саму тілесну матрицю, а це означало, що господар у них один...

— Чорт! — сказала я, і це була не лайка, а констатація факту. — Можеш не сумніватися, кузене: те, що тобі наснилося, не було породженням твоєї уяви. Цей сон відображав об'єктивну реальність — якщо не цілком, то принаймні частково.

— То ти знаєш цього монаха?

— Мала нагоду познайомитися, — ухильно відповіла я, вирішивши зачекати з подробицями. — Але продовжуй. Що було далі?

— Цей сон справив на мене велике враження, проте серйозно я до нього не поставився. Сама розумієш: мало що може наснитися людині, тим більше що весь минулий рік я часто думав про шкуру, сушив собі голову, як її повернути. А незадовго до прибуття на Істру я знову бачив уві сні того хлопця — і знову на ньому була лев'яча шкура. Так само й позавчора вночі. Обидва рази він їхав верхи на коні через Грані, час від часу розмовляв сам із собою незнайомою мовою, іноді співав пісні.

— Він їхав по Трактовій Рівнині?

— Ні, просто переходив з Грані на Грань крізь Ребра. І це, до речі, мене здивувало. Наскільки мені відомо, Івейнова шкура дає досить магічної сили, щоб подорожувати Рівниною.

— Сила ще не все, — зауважила я. — Потрібні також і знання. Мабуть, хлопцеві їх забракло, щоб вийти на Рівнину.

— Може й так, — невпевнено мовив Гуннар. — Хоча тоді я

не розумію, як він міг упоратися зі шкурою. На ній були особливі чари, які не дозволяли користуватися нею нікому, крім нащадків Івейна. Щоб зняти їх, хлопець мав бути дуже сильним і вправним чаклуном... Гм, таким сильним, що йому ця шкура взагалі не знадобилася б.

— Чари міг зняти Женес, — припустила я. — А може, цей хлопець є Івейновим нащадком, нашим далеким родичем. За тринадцять сторіч змінилося чимало поколінь, а рід д'Івейнів завжди славився своєю плодючістю.

— Це правда, — погодився Гуннар. — Мені навіть важко назвати бодай одну королівську родину в Лемоському архіпелазі, з якою ми не мали б кровних зв'язків. Якимось я про це не подумав... А втім, це не так і важливо. Куди більше мене займає інше: що означають мої сни, чому вони мені сняться?

— Гадаю, вони означають саме те, що ти бачив, — сказала я. — Якийсь хлопець, імовірно, наш родич, заволодів лев'ячою шкурою, перебив купу зомбі, а зараз кудись прямує. Залишається з'ясувати суто технічні деталі: хто цей хлопець, де він узяв шкуру, як опинився в товаристві повсталих мерців і, нарешті, куди їде. Ну, а щодо того, чому тобі сняться ці сни, питання складніше. Одне з можливих пояснень полягає в спадковості. Ти — старший нащадок Івейна по чоловічій лінії і вже завдяки цьому маєш тісний зв'язок зі шкурою. А через неї — з хлопцем, який наразі носить цю шкуру.

Гуннар у задумі потер підборіддя.

— Цікава думка. Але це швидше відповідь на питання „як“. А от „чому“ — в сенсі „навіщо“, „для чого“, „з якою метою“, — залишається незрозумілим.

— Я б теж хотіла це знати. І маю велику підозру, що ці твої сни стосуються не тебе одного, а й нас з Владиславом... До речі, як ти ставишся до того, щоб розповісти про них і йому?

— Жодних заперечень, — кивнув Гуннар.

Я подумки покликала чоловіка, пояснивши, що йдеться про важливу справу. Владислав негайно вибачився перед Арно, підвівся з трави й підійшов до нас. Та щойно я почала розповідати йому, в чому річ, аж раптом у нашу розмову втрутився Баз, який у своїй котячій подобі скидався на мініатюрного

барса.

— Гляньте-но! — пискляво крикнув він, вказавши передньою лапою в бік озера. — Мій таточко з глузду з'їхав.

По озеру плив Леопольд. Нас це не здивувало — на відміну від більшості котів, води він не боявся і плавав, як левіафан. Разом з тим, він цілком поділяв нелюбов своїх одноплеменників до всього надто мокрого, і лише крайні обставини могли змусити його добровільно полізти у воду.

— А що сталося? — запитала я у База.

— Не знаю. Тато сидів-сидів на березі, дивився-дивився в озеро, а потім шубовсть — і поплив. Здурів, словом.

Тим часом Леопольд доплив майже до середини озера, пірнув, за якийсь час виринув і швидко погріб назад до берега. Придивившись уважніше, я побачила, що в роті він тримає якийсь невеликий предмет.

Вибравшись на берег, Леопольд енергійно обтрусився від води і потюпав до нас. Коли він наблизився, Владислав приголомшено прошепотів:

— Боже мій! Невже...

Я цілком поділяла його почуття — адже предмет, що його Леопольд стискав у зубах, був добре знайомий нам перстень з зеленкувато-жовтим каменем, схожим на хризоліт. Точнісінько такий перстень понад рік тому я наділа на Сандрин палець, захистивши її від впливу Нижнього Світу. Тоді гадалося, що вона носитиме його недовго і при першій-ліпшій нагоді пройде процедуру екзорцизму, яка звільнить її від інfernальної залежності, а разом знищить чаклунський дар, безнадійно зіпсований чорною магією Женеса. Та коли з'ясувалося, що Сандра вагітна, було вирішено відкласти екзорцизм до пологів, щоб не зашкодити її дитині. Тому вона й далі носила перстень, ні на мить не знімаючи його, а на початку вересня зникла разом з ним. І от тепер він знайшовся — якщо не той самий перстень Бодуена, то його брат-близнюк, — і не десь-інде, а на Істрі, в озері неподалік родового замку князів Верховинських, звідки двадцять шість років тому Рівал де Каерден, на виконання Метрової вказівки, викрав двомісячного хлопчика, який згодом став моїм чоловіком...

Аж палаючи з нетерплячки, Владислав мало не силоміць вирвав з Леопольдового рота перстань і став оглядати його. Я простягла руку і торкнулася пальцем до гладкого камінця.

— Це він. Без сумніву, він. Бачиш цю подряпину?

— Так, бачу... Оце сюрприз!

— Я знав, що це вас зацікавить,— ображено мовив Леопольд, який, либонь, чекав, що ми на радощах кинемось обнімати його й гойдати на руках.

— Де ти...— почав був Владислав, але осікся. Ми на власні очі бачили, що кіт дістав перстень з озера.— Як ти його знайшов?

— Дуже просто. Пішов попити води й побачив на дні Сандрину каблучку. Ну й вирішив узяти її.

— Побачив?— недовіжливо перепитала я.— Хіба перстень лежав біля берега?

— Звісно, ні. Майже посередині. А то якого б дідька я став туди плисти.

— Але як ти міг побачити його? Це ж далеко. Та й глибоко, мабуть.

— Авжеж, глибоко,— підтвердив Леопольд.— П'ять котячих довжин з хвостами, не менше. Проте ми, коти, дуже зрячі. А я особливо зрячий.— І він самовдоволено набундючився.

— Ти такий крутий, тату!— озвався Баз чи то захоплено, чи то іронічно, я так і не збагнула.

Леопольд грізно засичав на сина, і той, підібгавши хвоста, утік до свого господаря, Шако.

— Слухай-но, котику,— обережно почав Владислав.— Там, на дні, ти більше нічого не бачив? Маю на увазі, нічого особливого?

— Якщо питаєш, чи бачив я там Сандру, то заспокойся, її там немає,— відповів Леопольд.— Там була тільки її каблучка.

Владислав полегшено зітхнув і витер з лоба краплі холодного поту, які виступили в нього на думку про те, що на дні озера міг лежати не лише перстень, а й сама Сандра — до того ж, із його сином. Він розгублено подивився на мене й подумки запитав:

„Ти щось розумієш, Інно?“

„Не більше, ніж ти,“— відповіла я.— „Проте не думаю, що з Сандрою сталося щось лихе. Найпевніше, після пологів над нею провели екзорцизм, і перстень став їй непотрібен. А оскільки з ним були пов’язані неприємні спогади, то вона просто пожбурила його в озеро.“

„Тут? На Істрі? Біля замку, де я народився?“

„Виходить, що так. Це неймовірно, але факт — а з фактами не сперечаються. Сандра була тут, і не виключено, що саме тут народила дитину.“

„Але чому? Навіщо?“— Владислав мав геть приголомшений вигляд.— „І головне: невже вона знала, що тут моя батьківщина?“

„Схоже, знала. Інакше довелося б припустити, що вона потрапила сюди цілком випадково. А це не просто неймовірно — це неможливо.“

Чоловік сів на траву, дістав сигарету й жадібно закури.

— Здуріти можна! — вголос промовив він.

— Що сталося, Інго?— тихо запитав у мене Гуннар.

Це ж саме хотів знати й заступник Дай Чженя, лейтенант Ларсон, який щойно підійшов до нас, зацікавившись нашою бурхливою реакцією на Леопольдову знахідку.

Я коротко розповіла їм, що за перстень приніс нам кіт, і які висновки з цього випливають. Як мені здалося, Ларсона не дуже здивувала звістка, що Сандра була на Істрі. Зате його вразило інше:

— Вона зняла перстень? Пройшла екзорцизм?

— Вочевидь, так,— сказала я.

Лейтенант глибоко замислився.

— А може, й ні,— врешті мовив він.— Можливо, Сандра просто змінила його на якийсь надійніший амулет.

На той час Владислав трохи зібрався на думках і рішуче оголосив:

— Треба оглянути озеро. І взагалі — все довкола.

Невдовзі за викликом Ларсона із замку повернувся командор Дай Чжень і, вислухавши нашу розповідь про перстень, відразу розгорнув бурхливу діяльність. Він обрав з-поміж своїх підлеглих дюжину найкращих водолазів і доручив їм ре-

тельно обстежити дно озера, а решта заповзялися прочісувати околиці, не пропускаючи жодної травинки, жодної нірки в землі. Також командор підняв по тривозі три десятки інквізиторів, що перебували у княжій резиденції, відпочиваючи після нічного чергування. За півгодини вони прибули в долину і долучилися до пошуків.

Трохи згодом з найближчого селища привезли двох вівчарів, які наприкінці листопада, розшукуючи кількох овець, що відбилися від отари, бачили поблизу замку вогні. Втім, користі від них було мало — в долину вони не спускалися, тож нічого, крім самих вогнів, не помітили. Єдина конкретна інформація, яку вдалося з них витягти, полягала в тому, що це відбулося в ніч з 27-го на 28-е листопада. Дату вони пам'ятали точно, бо саме цієї ночі, за місцевим повір'ям, відбувався щорічний шабаш чорних відьом. Можна лише уявити переляк забобонних селян, коли вони побачили, що в долині, яку всі вважали проклятою, хтось є.

Таємничі відвідувачі були дуже обережні й старанно прибрали за собою. Проте люди командора Дай Чженя були досвідчені слідопити, вони винищили всеньке дно озера, обстежили кожен клапоть земної поверхні й назбирали вдовсталь свідчень того, що на початку весни тут провела кілька днів невелика група людей, від п'яти до десяти осіб. Не залишалося жодних сумнівів, що серед них була й Сандра — крім знайденого котом персня, інквізитори виявили неподалік від озера зігнуту і втоптану в землю золоту шпильку з бурштиновою голівкою, цілком ідентичну тим, що були в мене. Невелику партію таких шпильок виготовили на моє замовлення в королівській ювелірній майстерні, і ще на початку літа я поділилася ними із Сандрою.

— Чудасія та й годі,— висловив свою думку Владислав, спантеличено оглядаючи розкладені на брезенті „трофеї“ інквізиторів: кілька брудних ганчірок, пару гудзиків, обривки ниток, клапті паперу, дерев'яні стружки, вуглини, шматки мідного дроту, блешню з гачком, скалки битого скла та інше сміття.— Що Сандрі знадобилося на Істрі? З якого дива вона їхала в таку далечінь?

— Можливо,— припустив Гуннар, скося зиркнувши на мене,— вона хотіла народити свого сина там, де народився його батько?

— Схоже на те,— незворушно сказала я.— І схоже, вона ледве встигла.

— У тім-то й річ,— підхопив Владислав.— Коли Сандра втекла, до пологів їй залишалося тижнів одинадцять, максимум дванадцять. Ми згаяли на дорогу вісім тижнів — і це при тому, що їхали експресом до самого кінця Магістралі. А Сандра могла доїхати лише до Забороненої Зони, а потім ще майже місяць добиралася Рівниною до Істри. Зважаючи на те, що жоден звичайний поїзд не йде по такому довгому маршруту і їй довелося зробити щонайменше п'ять чи шість пересадок, то взагалі виходить, що її шанси потрапити сюди вчасно були мізерні.

— Не конче,— флегматично зауважив Джозеф Арно.— Вона також могла їхати експресом. З огляду на обставини її втечі — а саме, відсутність слідів і свідків, так воно, найпевніше, й було. Високопоставлені спільники Сандри мали досить влади та ресурсів, щоб улаштувати їй комфортну й швидку подорож не лише до границі Зони, а до самого кінця Магістралі.

Кажучи про високопоставлених спільників, Арно явно натякав на Ференца Кароя та його довірених помічників. Він поділяв поширену думку, що Сандринине зникнення було спланованою акцією найвищого керівництва Інквізиції, а ми не збиралися переконувати його у протилежному.

— Слушна ідея,— сказав Владислав.— Обов'язково треба зробити запит про всі експresi, що їхали по Магістралі в напрямку Основи у вересні та жовтні минулого року.

— Мені вже спадало це на думку,— кивнув Арно.— Ще годину тому я зв'язався з одним моїм знайомим з міністерства транспорту і попросив його переглянути записи. А нещодавно отримав відповідь.

— Ну і?

— Різних експресів було понад два десятки. Проте більшість були місцеві і лише три з них ішли з кінця в кінець Магістралі. По-перше, два інквізиторські кур'єри, що доправляли

на Основу чергову зміну патрульних. По-друге, приватний потяг, що прямував з Бетики на Мескену — одну незначну Грань біля самої границі Зони. На ньому їхав патріарх Несторіанської Церкви Іларій для участі в церемонії беатифікації якогось там місцевого подвижника...— Він замовк, здивований виразом наших облич.— А що тут такого?

— Та ні, нічого,— сказала я, опанувавши себе.— Нічого особливого... То коли відбулася поїздка патріарха?

— Його експрес вирушив з Бетики одинадцятого вересня і прибув на Мескену тринадцятого жовтня.— Арно, звичайно, зрозумів, що нам щось відомо, проте стримав свою цікавість і не став вимагати пояснень.— А з Вічного Міста до Бетики можна доїхати менш ніж за тиждень — на цьому відтинку Магістралі потяги ходять швидко й часто. Тож Сандра без проблем встигала на патріарший експрес. А по прибутті на Мескену мала вдосталь часу, щоб дістатися до Істри.

Владислав подякував йому за інформацію, потім узяв мене за руку і відвів убік.

— Ну, що думаєш, Інно? — тихо спитав він.

— Навряд чи це простий збіг. Ми мусили відразу здогадатися, що тут не обійшлося без найсвятішого Іларія — від кого ж іще Сандра могла довідатися про твою батьківщину.

— І справді,— погодився Владислав.— Все вказує на те, що патріарх по самісінькі вуха замішаний у цій історії. Можливо, він навіть був ініціатором Сандриної втечі.— Чоловік похитав головою.— Оце так сюрприз!..

Однак сюрпризи на цьому не закінчилися. У другій половині дня, коли інквізитори вже закінчували прочісування долини, виявилось, що зник лейтенант Свен Ларсон. Востаннє його бачили десь опівдні, коли він прямував до перевалу, де була розташована найближча Вуаль. Дай Чжень категорично заперечував, що давав йому якесь доручення. Весь цей час командор був певен, що його заступник з десятком підлеглих обшукує чагарники на протилежному березі озера.

Коли до вечора лейтенант не повернувся і ніяк не дав про себе знати, стало зрозуміло, що він дезертував. Саме тоді з'ясувалася ще одна прикра обставина: знайдений Леополь-

дом перстень було підмінено майстерним муляжем. Ретельне вивчення цього муляжу засвідчило, що його виготовили із застосуванням чорної магії. І зробив це, безперечно, Свен Ларсон...

*

Украй схвильовані подіями минулого дня, ми з Владиславом лягли спати лише після півночі, та попри втому нам ніяк не вдавалося заснути. Ми лежали поруч у широкому ліжку, час від часу перемовлялися, а в думках нас опосідало безліч дразливих „як“, „навіщо“ і „чому“.

Зокрема, дуже непокоїло питання, яку ж цінність становив для наших ворогів перстень Бодуена, що задля його викрадення було викрито такого глибоко законспірованого агента, як Ларсон, чия вірність та надійність досі досі не підлягала жодним сумнівам. Регент особисто комплектував нашу охорону, він добирав тільки тих людей, яких добре знав і яким безмежно довіряв. А проте, серед них виявився зрадник — і це наводило на тривожні роздуми про те, чи був Свен Ларсон єдиним зрадником у нашому оточенні...

— Знаєш, Інночно, — промовив у темряві Владислав. — Мені починає здаватися, що ми досі живі тільки тому, що Нижній Світ ще не полишив сподівань перетягти нас на свій бік. Адже Ларсон мав чимало можливостей убити нас — і у Вічному Місті, і, особливо, під час подорожі на Істру. Його самовикриття нітрохи не втішає мене, радше навпаки, лякає. Раз його господарі з такою легкістю пожертвували ним, отже, мають ще не одного такого агента — якщо не в нашому загоні, то в палаці напевно. Я дуже боюся, що тієї миті, коли Веліал або інший з ватажків Нижнього Світу вирішить, що ми не підлягаємо подальшому вербуванню, нас можна сміливо записати в небіжчики.

— Я теж цього боюсь, — сказала я, пригорнувшись до чоловіка. — Інквізиція, безумовно, могутня організація, вона більш-менш успішно захищає світ людський, але гарантувати безпеку окремих людей їй не до снаги — для цього вона надто численна й неперворотка.

Владислав зітхнув.

— Гадаю, Сандра правильно вчинила, вирішивши пошукати собі інший, скромніший прихисток. Раніше я вважав її втечу безглуздою авантюрою, але тепер починаю розуміти, чому вона відмовилася від захисту Інквізиції. Це все одно, що жити під дамокловим мечем. Набагато надійніше зникнути, сховатися, загубитися. От вона й сховалася, вдавшись до допомоги Несторіанської Церкви. У масштабах Граней це доволі незначна конфесія, але саме в цій скромності, непомітності полягає її головна перевага як сховку. — Владислав підвівся й сів у ліжку. — А ми, виходить, викрили цей сховок! Навіть якщо припустити (а це дуже сумнівно), що більше ніякого витоку інформації не станеться, наші вороги вже знають про Сандринне перебування на Істрі, то їм не складе проблем вирахувати, скільки буде два по два. Вони неодмінно звернуть увагу на ту підозрілу обставину, що один з трьох експресів, на яких могла їхати Сандра, призначався для патріарха Іларія. І тоді... Тоді все може статися. Навіть найгірше. — Він стукнув кулаком по коліну. — Хай йому чорт! Нам не варто було здійсмати ґвалт, коли Леопольд приніс персня. Ми мусили зачекати, гарненько все обдумати, зважити і тільки потім вирішувати, як правильно вчинити, чи слід взагалі повідомляти про знахідку.

— Ну-ну! — сказала я. — Згадай-но, що ми робили в першу годину пошуків. Щось обдумували? Зважували? Вирішували? Дідька лисого! Ми просто божеволіли на одну думку про те, що от-от з води витягнуть мертву Сандру. І лише після того, як інквізитори обшукали все дно озера і нічого, крім сміття, там не знайшли, ми трохи заспокоїлися й почали тверезо міркувати. Тож не треба казати, що ми втнули дурницю. Ми все зробили правильно, Владе. Ми не могли вчинити інакше.

Владислав знову ліг і обійняв мене.

— Твоя правда, Інно. Що сталося, те сталося. Пізно шкодувати про минуле, треба думати про майбутнє. — Він у відчаї застогнав. — Що ж нам робити? Як попередити несторіанців про небезпеку?

— Може, знову поговорити з дядечком Ференцом? — запропонувала я. — Давай просто зараз зв'яжемося з ним, викла-

демо наше бачення ситуації...

— Ха! Так він нас і послухається. Ти ж сама чула, які в нього плани: заслати на Бетику нових шпигунів, встановити стеження за всіма наближеними патріарха і чекати, коли вони виведуть нас на Сандрин слід. А де гарантія, що ми першими знайдемо Сандру? Нема такої гарантії!.. Та дядечка не переконаєш. Він щиро вірить у чистоту лав Інквізиції, зраду Ларсона вважає прикрою випадковістю і навіть думки не припускає, що серед його найближчого оточення може бути ще один зрадник.

Якийсь час ми обоє мовчали. Моя занадто бурхлива уява вже малювала картини різних варіантів майбутнього — і всі вони були в похмурих тонах.

— Шкода, що ми не маємо знайомих поблизу Бетики, — на решті мовила я. — Так би зв'язалися з ним і попросили попередити патріарха... До речі, а найсвятіший Іларій часом не чаклун?

— Ні. Сам він не чаклун, — відповів Владислав і тут-таки пожвавішав. — Але ти подала чудову ідею. Патріархів секретар, превелебний Адріан, має чаклунський хист на рівні інквізитора. Я непогано запам'ятав його ауру... От тільки не певен, чи зможу дотягтися до нього. Бетика далеко звідси, а я лише приблизно знаю її розташування. Коли ми їхали по Магістралі, Дай Чжень показував мені відгалудження, що веде до неї...

— Він нам обом показував, — уточнила я. — Ми там робили зупинку. Здається, я запам'ятала ту місцевість. Спробуймо разом дотягтися.

— Гаразд. — Владислав зручніше вмотився в ліжку і вже подумки запитав: — „Ти готова?“

„Так.“

З моєю допомогою він надіслав телепатичний промінь через нечисленну кількість Граней до далекої Бетики. Вірніше — в напрямку Бетики, оскільки на ній самій ми ніколи не були і наш чаклунський дар не мав інформації про її точні просторові характеристики. Якби на нашому місці був звичайний чаклун, навіть найдосвідченіший, його спроби встановити зв'язок з людиною на незнайомій Грані були б наперед

приречені на невдачу. Зате наша сила вищих магів дозволяла створювати не лише точковий промінь, але й трохи розфокусований, що охоплював цілу групу Граней, і водночас досить потужний, щоб його міг сприйняти адресат.

Ми вже хвилин зо п'ять надсилали виклик, але відповіді не надходило. Можливо, ми були надто далеко, або ж превелебний Адріан перебував десь у іншому місці, а може, Владислав погано запам'ятав його ауру і не міг увійти в резонанс із ритмами його мозку. Ми вже збирались були припинити спроби, щоб поновити їх зранку, на свіжу голову, аж раптом до нас долинув слабкий, схожий на тихий-тихесенький шепіт, відгук грецькою мовою:

„Слухаю.“

Владислав негайно сфокусував промінь.

„Отче Адріане!“

„Так.“ — Думки у відповідь стали чіткі й виразні. — „Хто це?“

„Принц Владислав. Ви маєте пам'ятати мене — цього літа ми кілька разів зустрічалися в Палатинумі.“

„Ваша високосте?“ — Превелебний отець був видимо спантеличений. — „Звичайно, я пам'ятаю вас. Чим можу прислужити?“

„Маю термінове повідомлення для його святості. Зможете його передати?“

„Певна річ. Уважно вас слухаю.“

„Буде краще, якщо запишете.“

„Зараз, ваша високосте, заждіть хвилику... Все, я готовий.“

„Диктую. На Істрі виявлено сліди С. Невдовзі про вашу причетність довідаються вороги. Прошу негайно вжити заходів. Записали?“

„О Боже!“ — сказав превелебний Адріан. Судячи з його вигуку, він належав до втаємничених. — „Це точно?“

„На жаль, так. Тому бажано, щоб усі, кому відомо, де перебуває С., зникли. І чимшвидше — лік іде на дні, а то й на години.“

„Розумію, розумію... Я просто зараз доповім про все його святості.“

„От і добре, поквартесь. І майте на увазі, що за вами стежать. Ще два місяці тому керівництво Інквізиції відрядило на Бетику своїх агентів.“

„Нам відомо про це.“

„Ви маєте перехитрити їх. Самі вони не вороги, але цілком можуть вивести на вас ворогів. Пильуйте. Годин за вісім я знову зв'яжусь з вами, щоб дізнатись, як ідуть справи.“

„Гаразд... А втім, ні, не вийде. Найпевніше, на той час мене вже не буде на Бетиці. Я один з тих, хто мусить зникнути. Краще я сам з вами зв'яжусь. Ви ж зараз на Істрі, я не помиляюся“

„Так.“

„Тоді чекайте, ваша високосте. І не турбуйтеся — ми про все подбаємо. Дякую за попередження.“

Превелебний квапливо розірвав зв'язок, вочевидь, щоб уникнути запитань про Сандру. Владислав полегшено зітхнув і зарився обличчям у моє волосся.

— Слава Богу! Сподіваюсь, вони діятимуть швидко й ефективно.

— Отець Адріан справляє враження рішучої людини, — сказала я. — А ще він дуже переймається Сандриною долею. Цікаво, чому вони так дбають про неї? Навряд чи з простого альтруїзму. Можливо, патріарх вважає себе відповідальним за те, що сталося двадцять шість років тому, і тепер хоче допомогти твоїй дитині.

Владислав нічого не відповів. Його дихання стало рівним і спокійним. Доклавши чимало сил на встановлення контакту з превелебним Адріаном і отримавши від нього запевнення, що все буде гаразд, він дозволив собі розслабитись і миттю поринув у сон.

Наступні півгодини я теж намагалася заснути, проте марно. Зазвичай я не маю проблем зі сном, засинаю швидко і сплю, мов убита, але зрідка, після сильного стресу, в мене трапляються напади безсоння. А сьогодні (тобто вже вчора) я пережила неслабенький стрес.

Зрештою мені набридло безцільно вертатися в ліжку, я встала, надягла халат і тихенько вийшла зі спальні. Четверо

варткових, що чергували у світлиці, мовчки відсалютували мені. Я кивнула їм у відповідь і зазирнула до суміжної кімнати, яку займали мої фрейліни. Всі три дівчини міцно спали, а на пухнастому килимі лежали, згорнувшись у клубочки, кішки Грети й Сесилі, Сарин кіт Моше і наші Леопольд з Лаурою. Вирішивши нікого не будити, я пройшла в коридор, де стояло на варті ще шестеро інквізиторів, а звідти — до замкової бібліотеки, що її Світозар надав у наше цілковите розпорядження.

Це було просторе приміщення з численними шафами, пхом напханими книжками, чимало яких були старовинними рукописними раритетами. Прадід Владислава, батько матері його батька, якому раніше належав цей замок, що тепер став княжою резиденцією, був зятим бібліофілом і витратив половину свого статку на придбання рідкісних і дуже цінних книжок.

Безсумнівною перлиною його колекції був авторських оригінал дванадцятитомної „Історії Септимундіума: від найдавніших часів до днів теперішніх“ (під теперішніми днями розумівся початок XIII століття, коли й було написано цю працю). Імперська бібліотека мала в своєму розпорядженні лише пізнішу копію „Історії“, і головний бібліотекар якийсь жартома (а може, й не жартома) зізнався мені, що заради оригіналу ладен піти на злочин — от тільки не знає, кого треба вбити або пограбувати. Коли я повідомила діверові, яким скарбом він володіє, то Світозар — що б ви думали! — без найменших вагань віддав мені всі дванадцять томів, сказавши, що прадідова колекція, рівно ж як і саме Верховинське князівство, за правом належить його старшому братові — моєму чоловікові.

Я запалила в бібліотеці світло, дістала з полиці третій том „Історії“, присвячений утворенню Імперії, і, вмостившись у м'якому кріслі біля невисокого столика, взялася до читання. Зубодовбальна середньовічна латина подіяла на мене заспокоїливо, і хвилин через двадцять текст перед моїми очима почав потроху розпливатися.

Я вже збиралась була поставити книжку на місце й повернутися до спальні, аж раптом з прилеглого до бібліотеки кабінету долинуло тихе скрипіння, ніби там пересували меблі. Я

швидко схопилася на ноги, але кликати нікого не стала, щоб дарма не здіймати тривоги. Моє магічне чуття не надсилало сигналів про небезпеку, лише підказувало мені, що в сусідній кімнаті хтось є. Цей „хтось“ цілком міг виявитися слугою, що випадково заснув у княжому кабінеті.

Навшпиньки підійшовши до дверей, я трохи прочинила їх і обережно зазирнула досередини. Там слабко горів настільний ельм-світильник, у чиєму тьмяному світлі я побачила біля вмонтованої в стуну шафи худорлявого чоловіка років шістдесяти, вбраного в сіру чернечу сутану з відкинутим за спину каптуром. Мені добре запам'ятався той „монах“: допіру я бачила його на ментальній картинці, показаній Гуннаром, а ще раніше, наприкінці позаминулого року, ми з Владиславом мали з ним розмову в невеличкому придорожному трактирі на Аґрісі. Тоді Штепан хвацьким ударом меча зітнув йому голову, проте він, як видно, не дуже від цього постраждав.

— Проходь, Інґо, — сказав Чорний Емісар, подивившись у мій бік. — Нам краще поговорити тут. Якщо вірити Ларсонові, звідси в коридор нічого чути не буде.

Я ввійшла до кабінету й зачинила за собою двері — але не тому, що збиралася вступати з Емісаром у тривалі переговори. Просто я могла сама з ним упоратись і не хотіла через такі дрібниці будити весь замок.

— Бесіди в нас не вийде, — промовилаа твердо. — Скажи, як сюди потрапив, і я зроблю так, щоб ти не дуже страждав перед смертю.

— У цій оболонці помирати не боляче, — незворушно відповів він. — Але в тому, як я сюди потрапив, великої таємниці немає. Ось, поглянь.

Емісар натиснув якусь приховану кнопку в стіні, і шафа з уже знайомим мені тихим скрипінням відійшла вбік, відкривши отвір заввишки з людину.

— Таємний хід?

— Так. Він сполучає кабінет із княжими покоями та підземлям. Раніше був ще тунель, який вів за межі замку, але років сімдесят тому стався обвал, і тепер він засипаний тоннами землі. Світозар показав цей хід Ларсонові, а мій слуга не став

доповідати про нього командорові Дай Чженю, розваживши, що він ще може знадобитися.— Емісар пильно подивився на мене. Його погляд хоч і не був порожнім, безживним, здався мені дуже знайомим.

— Веліал?..— прошепотіла я, похолонувши від цього здогаду.— Ти?..

— Це я, можеш не сумніватися.— Він повернув шафу на місце і всівся в крісло за письмовим столом.— Коли Ларсон доповів про сьогоднішні події, я вирішив завітати до тебе — ану ж, думаю, тобі не спиться. Матеріалізувався віддалік, біля самого завалу, де мене ваші цербери не відчули, піднявся нагору — і от ми знову зустрілися.

Я вдала, що вірю йому, хоча й розуміла, що він прийшов не навімання, а твердо знаючи про те, що наразі я перебуваю в бібліотеці. А це означало, що один з десяти інквізиторів, які чергували в світлиці та коридорі, був зрадником... Матінко Божя! Що ж тоді виходить — Інквізиція аж кишить агентами Нижнього Світу?

— Гаразд, ти зустрівся зі мною,— сказала я, приміряючись, як краще вколотити Емісара, щоб не здійснити зайвого шуму й не зіпсувати меблів у кабінеті.— А тепер забирайся геть, поки я добра.

Веліал похитав головою:

— Нікуди я не піду. Звичайно, будь-якої миті ти можеш знищити мою жалюгідну земну оболонку, проте не думаю, що це дасть тобі велику втіху. До того ж ти не дізнаєшся, про що я хотів з тобою поговорити.

— Мене це не цікавить!— жорстко відрізала я, наготувавшись задіяти потужне закляття, здатне перетворити Емісара на хмаринку попелу, нітрохи не зашкотивши крісло, в якому він сидів.— Я знати нічого не хочу.

— Правда?— вкрадливо спитався Веліал.— Навіть те, чому ви з Владиславом досі живі, хоча мої люди мали не одну нагоду вбити вас? Навіть те, чому ти ніяк не можеш завагітніти?

Я зупинилася за мить до удару.

— Про що ти?

Він задоволено кивнув.

— Нарешті я заволодів твоєю увагою. Сідай, Інго, побалакаємо.

Я присіла на найближчий стілець — але не тому, що послухалася Веліалової поради, а через те, що відчула раптову слабкість у ногах.

— Про що ти кажеш? — вимогливо запитала я.

— Ти знаєш, про що. Ви ж намагалися зачати дитину, хіба ні? Я певен, що намагалися. Але у вас нічого не вийшло — та й вийти не могло. Ти ніколи не матимеш дітей від Владислава.

Всередині мене все стислося. Слова Веліала були такі співзвучні моїм власним страхам, що на якусь секунду я беззастережно повірила йому.

— Я... безплідна?

— Щодо цього не потерпай. Я ж не казав, що в тебе *взагалі* не буде дітей. Лише сказав, що їх не буде від Владислава.

— Брешеш, нечистий! Ти просто хочеш деморалізувати мене. З Владиславом усе гаразд, це факт. Від нього вже народилась одна дитина — у Сандри.

— А я не стверджую, що він безплідний. Проте твій шлюб із ним був від самого початку приречений на бесплідність, і навіть Метр не міг нічого з цим удіяти. Хочеш ти того чи ні, але ти — дитя Потоїбіччя, ще до народження ти була призначена мені, і Владислав чужий тобі за своєю природою. Такий чужий, що ви з ним біологічно несумісні.

— Але ж Сандра... — почала була я.

— Не порівнюй себе з Сандрою. На відміну від тебе, вона народилася звичайною земною дівчинкою, і лише згодом Жєнес зробив її моєю рабинею. Її зв'язок із Нижнім Світом, хоч і здався на позір сильним, за суттю своєю був поверхневим і тривав надто короткий час, щоб вона стала однією з нас. А з тобою інша ситуація. Ти пов'язана з Нижнім Світом від самого свого народження, і дарма що цей зв'язок невідчутний, він однак є — і в цьому причина того, що ти не можеш завагітніти від Владислава.

Він замовк і вп'явся в мене незмигним поглядом. Я не витримала й відвела очі. Мені відчайдушно хотілося заплакати, але я не могла дозволити собі такої слабкості в присутності

Веліала — це означало б визнати свою поразку, генебно капітулювати перед ним. А я не хотіла здаватися на його ласку і вперто переконувала себе, що він бреше, що ніякого зв'язку між ним та мною не існує, що я така ж звичайна земна дівчинка, як Сандра...

— Дурниці! — вперто мовила я, вхопившись, як за рятівну соломинку, за один відомий мені факт. — От, наприклад, Ларсон — він міцно пов'язаний з Нижнім Світом, цього ти не заперечуватимеш. А проте, він має сина! Може, станеш стверджувати, що і його дружина служить тобі? Чи дитина не від нього? Ні в те, ні в інше не повірю. Я кілька разів бачила хлопчика — він дуже схожий на батька.

— Так, юний Ейнар народився від нього, — підтвердив Веліал. — І Ларсонова жінка не служить мені. Я їй не кажу, що всі, хто пов'язаний з Нижнім Світом, можуть мати дітей тільки від собі подібних. Це була б брехня — а я не хочу брехати тобі. Ти можеш народити купу дітлахів від будь-якого земного чоловіка. Та на твоє нещастя, Владислав до них не належить.

— То хто ж він?

— Спитай про це в княгині Мар'яни. Мені ти не повіриш, а їй — так. Нехай вона розповість тобі, хто батько твого чоловіка. І тоді ти збагнеш усе. Тобі стане зрозуміло, що я обманював Владислава, пропонуючи йому піти до мене на службу. Це так само неможливо, як тобі народити від нього дитину. Мені потрібна лише ти — а його я прагну знищити.

Я хотіла запитати, чому ж тоді він не наказав своїм всюдишним слугам убити Владислава, але вчасно прикусила язика. Проте мій швидкоплинний порив не пройшов повз Веліалову увагу. Він гидко посміхнувся і сказав:

— Ти, мабуть, хочеш знати, чому Владислав досі живий. Охоче відповім. Суть його природи така, що його мало вбити, його треба *занапастити*. І в цьому я покладаю великі надії на тебе. Певною мірою ти *вже* служиш мені, всупереч своїй волі допомагаючи знищити Владислава. Самою своєю присутністю, тим, що живеш із ним, ти послаблюєш його, невідворотно наближаєш до загибелі. І коли зведеш його зі світу, в тебе залишатиметься один-єдиний шлях — служити мені, служити

свідомо й добровільно, здійснити давнє призначення й посісти гідне місце як у земному світі, так і в Потойбіччі. Ось чому я не наказую вбити тебе. Ти не ворог мені — а мій вороже налаштований союзник. Дуже цінний союзник: навіть у протистоянні мені ти служиш моїм інтересам.— Веліал повільно підвівся.— Шкода, що ти така вперта, Інго. Якби ми діяли спільно, нашому тандемові не було б рівних. Ми підім'яли б під себе решту Господарів і поклали б край шкідливому багатовладдю в Нижньому Світі. А згодом ти перевершила б навіть мене, свого творця. Ти мій найбільший успіх і моя найприкріша невдача. Адже це я створив тебе такою, яка ти є; я більшою мірою твій батько, ніж Ґарен де Бресі, й більшою мірою твоя матір, ніж Аліабела д'Івейн. Проте ваш Метр, чума на його голову, втрутився в мої плани і заледве не зруйнував їх...— Із цими словами Веліал підійшов до шафи й відкрив таємний хід. Я не стала перешкоджати йому, бо просто не мала на це сил. А він після паузи продовжив: — Заледве — та не до кінця. Ми ще маємо шанс порозумітися. Гарний шанс. Тому я не прощаюся з тобою, а лише кажу „до побачення“.

Веліал недбало махнув рукою і зник у темному отворі в стіні. А шафа повернулася на своє місце.

Я й далі сиділа на стільці, тупо дивлячись у порожнечу перед собою. Понад усе мені зараз хотілося вмерти — поринути в морок небуття та бездумності, так і не довідавшись, хто є батьком Владислава, чому ми з ним несумісні, як я можу самою лише своєю присутністю занепасти його. Я щосили перекопувала себе, що Веліал збрехав, що своєю брехнею він прагнув викликати в мене почуття безнадії, приреченості, безвиході, примусити мене змиритися з моїм призначенням, скоритися йому... І водночас я дуже боялася, що він сказав правду. А ще боялася, що смерть не подарує мені такого жаданого полегшення, що після життя не буде небуття, а буде інше життя, вічне та жахливе, позбавлене надії на порятунок. Не виключено, що саме до самогубства, як найвірнішого способу заволодіти моєю душею, й підштовхував мене Веліал своїми словами...

За моєю спиною пролунав якийсь шурхіт. Я рвучко повер-

нулась і тієї ж таки миті почула злякане шепотіння:

— Все гаразд, Інго, це я...

У дверях кабінету стояв Гуннар, блідий мов мрець. Погляд його осклілих очей зацьковано блукав по кімнаті.

— Не бійся, кузене,— сказала я втомлено.— Тут більше нікого немає.

— Він пішов?

— Так. Ти багато почув?

— Майже все,— відповів він, з осторогою проходячи до кімнати.— Коли я ввійшов у бібліотеку, ти саме питала в нього, як він сюди потрапив.

Я понуро кивнула:

— Отже, нічого важливого ти не пропустив.

— Це... це справді був Веліал? Той самий?

— Так, той самий. Тобі не страшно бути зі мною в одній кімнаті?

Гуннар нервово смикнувся, ніби хотів відсахнутись, та потім опанував себе і з удаваною сміливістю підступив до мене.

— Страшно,— визнав він.— Аж до дрижаків. Коли я збагнув, з ким ти розмовляєш, то мало не чкурнув звідси.

— Проте залишився.

— Так, залишився.— Гуннар опутився переді мною навпочіпки. Його сині очі промінилися страхом та жалістю.— Ти ж дочка моєї сестри, Інго, і в твоїх жилах тече половина моєї крові. Я не міг просто втекти й забути про все. Після цього б перестав поважати себе... Чим я можу допомогти тобі?

Я гірко зітхнула:

— Боюся, що нічим, Гуннаре. Метр намагався, та в нього, схоже, нічого не вийшло.

— Так гадаєш? Віриш тому, що сказав Веліал?

— Не знаю. Я не хочу в це вірити, але не все залежить від мого бажання.

Я підвелась, обійшла Гуннара й зупинилася біля шафи, за якою починався таємний хід. Здається, Веліал казав, що він веде до княжих покоїв — а їх і досі займала Влдова мати. Тож є шанс, що я зможу зустрітися з нею без свідків...

— Маю дещо зробити,— сказала я, повернувшись до кузена.— Зачекаєш мене з півгодини? Не втечеш?

Гуннар рішуче кивнув:

— Не втечу.— Він секунду помовчав, пильно дивлячись на мене, потім знову заговорив: — Знаєш, Інго, мені здається, що зараз чую голос Аліабели. Вона просить, щоб я не залишав тебе в біді. Хіба я можу не послухатися сестри...

Розділ 10

Ларсон. Перстень Бодуена

Коли Свен Ларсон прибув у вказане місце, там щойно лише займався світанок. Ще раз перевіривши своє розташування й остаточно переконавшись, що це потрібна йому Грань і відповідна латка на ній, Ларсон залишив Рівнину й оглянув околиці. Він перебував у долині, неподалік широкої спокійної ріки, над якою повільно плив ранковий туман. Кроків за двісті вище за течією, де в річку вливався струмок, стояв невеликий намет, а поруч паслося двоє коней.

Ларсон без роздумів рушив до струмка. Він був цілком упевнений, що попри присутність двох коней, у наметі перебуває лише одна людина — відьма на ім'я Міранда; а інший кінь, вочевидь, перевозив поклажу. Випадкові зустрічі на диких Гранях були великою рідкістю навіть на найпожвавленіших маршрутах, якими користувались мандрівники по Трактовій Рівнині, а тут, осторонь населених районів, це взагалі видавалося неймовірним. Важко було припустити, що з величезної кількості годящих для привалу Граней якийсь подорожній обрав саме цю Грань і саме ту місцевість на ній, де Свен Ларсон мав зустрітися зі своїм майбутнім напарником, а точніше, з напарницею.

Кроків за десять від намету Ларсон зупинився, виявивши перед собою те, що й чекав виявити,— захисний силовий купол. Це був розумний застережний захід, до якого вдавалися всі мандрівники, що зупинялися на ночівлю на дикій, недослідженій Грані. Він спішився, проте остерігся підходити до ку-

пола впритул, побоюючись, що той може бути налаштованим на больовий шок або смертельний удар. Натомість відступив на двійко кроків і голосно гукнув:

— Агов, хазяйко! Прокидайся, гості прийшли!

Зачекавши зо хвилю, Ларсон прокричав ці слова ще гучніше. Полог намету заворушився, відтак трохи відсунувся і назовні визирнула жіноча голова зі скуйовдженим темним волоссям.

— Та годі вже горлати,— сказала вона.— Зачекай трохи, я зараз,— і знову сховалася в наметі.

Через відстань та туман він не роздивився рис її обличчя, проте голос — дзвінкий, свіжий, з хлопчачими нотками,— непомірно вказував на молодий вік. Ларсон відчув певне полегшення: відколи він дізнався, що має працювати в парі з жінкою, то дуже боявся, що нею виявиться стара бридка карга з паскудною вдачею й огидними, навіть за мірками чорних чаклунів, звичками. Певна річ, молоді відьми теж не ягнята, але з ними таки можна мати справу.

За хвилю захисний купол зник. Ларсон розцінив це як запрошення і рушив до намету. Назустріч йому вийшла Міранда, закутана в довгий червоний халат, з невеликим казанком, рушником та мильним приладдям у руках. Вона зупинилася перед ним і зміряла його з ніг до голови пильним, прискіпливим поглядом.

Очманілий від подиву Ларсон витріщався на неї, не в змозі промовити ані слова. Ще по голосу він здогадався, що Міранда молода, але навіть подумати не міг, що вона зовсім юна дівчина, майже дівчинка — підліток років тринадцяти чи чотирнадцяти. Вона була невисока, струнка, в її ще по-дитячому щуплявій постаті вже потроху проглядалася приємна округлість форм. Обличчя дівчини вражало своєю досконалою, витонченою красою і бездоганною правильністю всіх рис; його не псував навіть занадто серйозний, вдумливий вираз, геть не властивий для такого юного віку.

— Ти Свен Ларсон,— сказала вона не запитливим, а ствердним тоном.

— А ти Міранда,— опанувавши себе, промовив він.— Ви-

бач, але мені повідомили лише твоє ім'я.

— Цього досить. Якщо ми працюватимемо разом, то нам ні до чого зайві формальності. Сподіваюсь, ти не проти, щоб я називала тебе просто Свеном?

— Авжеж ні.

— Отже, домовилися, — кивнула Міранда. — А тепер, Свене, будь такий ласкавий, зачекай зо чверть годинки. Мені треба вмитися, причепуриись і вдягтися. А потім продовжимо наше знайомство. Домовились?

— Так, звісно.

— От і гаразд. За твоїм годинником зараз ранок, день чи вечір?

— День. Саме обідній час.

— То вмощуйся тут і обідай. А згодом я приєднаюсь до тебе, щоб поспідати.

Із цими словами Міранда розвернулася й енергійною, почоловічому твердою, та все ж не позбавленою певної грації ходю рушила до струмка.

Ларсон провів її струнку постать довгим поглядом, поки вона не зникла за чагарником, потім покликав свого коня й перетворив його на кішку, попередньо відчепивши від сідла шкіряну сумку. Відтак розстелив на траві поруч із палаткою скатертину й виклав із сумки всі свої їстівні припаси — кілька сухарів, невеликий шмат солонини та гроно бананів, зірваних пару годин тому на одній тропічній Грані.

Від самого вигляду цих продуктів у Ларсона миттю пропав апетит. Проте почуття голоду залишилося, тож він із покірливим зітханням узявся до їжі. А щоб відволіктися від думок про осоружні банани та обридлу за останній час солонину, він став аналізувати свої перші враження від Міранди, з якою йому належало провести найближчі кілька тижнів.

Понад усе інше вражав її вік. Не можна було сказати, що Ларсон досі не зустрічав таких юних чорних відьом, з двійком із них йому таки доводилося мати справу — але то були просто малолітні хвойди, що зарано стали на шлях служіння Пітьмі; загалом, їх і відьмами не можна було назвати в повному розумінні цього слова. Вони ще не мали доступу до гли-

бинних джерел енергії Нижнього Світу, могли керувати лише найпримітивнішими інфернальними силами, а в ієрархії Темних Братств стояли лише трохи вище за одержимих. За великим рахунком, ці дівчата (рівно ж як і хлоці такого самого віку) були просто безправними рабами — зокрема й сексуальними — своїх старших товаришів. Лише років у шістнадцять ті з них, чий юний, ще незміцнілий розум усе-таки витримував інтенсивний вплив Хаосу Потойбіччя, переходили в ранг молодший послухників, а решта поповнювали лави одержимих.

Міранда ж явно не належала до цих неповноцінних відьмочок. Вона вільно мандрувала по Гранях, що вже само по собі свідчило про її чималий досвід у поводженні з силами, а деякі особливості будови захисного купола довкола намету вказували на зрілу майстерність і навіть певний артистизм, властивий лише лише досвідченим чаклунам. Та й трималася вона з ним на рівних, із непохитним почуттям власної гідності й упевненістю людини, яка вже здобула собі місце під сонцем і має повне право розраховувати на те, щоб її поважали, як особистість.

До того ж, отриманий Ларсоном наказ ясно й недвозначно стверджував, що в їхній парі головна роль відводиться саме Міранді, а він має супроводжувати її й усіляко сприяти їй у місії. А оскільки цей наказ було віддано самим Веліалом, то виходило, що ця дівчина не просто з молодих та ранніх і не просто корчить із себе велике цабе, а насправді є важливою персоною, може, навіть важливішою за деяких адептів.

А ще Ларсон не міг позбутися враження, що десь уже бачив Міранду. Її обличчя здавалось йому туманно знайомим, та хоч як він напружував свою пам'ять, нічого пригадати не міг.

Міранда повернулася від струмка вмига й посвіжіла. Поставивши перед Ларсоном казанець з водою, вона сказала:

— Це для чаю.— Відтак зміряла оцінливим поглядом бідний асортимент харчів, що їх він розклав на скатертині, і додала: — Мої припаси також вичерпуються. Поки не доберемося до найближчої населеної Грані, доведеться полювати.— Вона підійшла до навісу біля намету й повернулася з невели-

кою каструлею.— Тут рештки вчорашнього рагу з кролика. Розігрій, з'їмо разом. Тарілки та ложки знайдеш під навісом. Також там є хліб, чай, цукор, сіль і все інше.

Перш ніж він устиг подякувати за частування, Міранда поставила каструлю на траву і сховалася в наметі. Невдовзі звідти долинули шурхіт та совання, характерні для людини, що намагається вдягнутися сидячи. Ларсон знизав плечима і, прибравши кришку, зазирнув до каструлі. Вчорашнє рагу мало дуже апетитний вигляд і здавалося зовсім свіжим — на нього було накладено дуже майстерні чари, що вберігали їжу від псування.

„Цікаво,“ — думав Ларсон. — „Де ж я її бачив? А що бачив, це точно. Може, якимсь мигцем, випадково, не знаючи, хто вона насправді, а вважаючи її звичайною дівчиною?.. Мабуть, що так.“

До нього підбігла кицька Фріда і стала тертись об його ноги. Він почував її за вухами і пригостив шматком солонини. Не поділяючи господареві неприязні до цього продукту, кішка завзято допалася до їжі. А Ларсон сумно дивився на неї, розуміючи, що далі вона з ним не поїде. Члени Темних Братств не любили котів-перевертнів і використовували їх лише вряди-годи, винятково для маскування — переважна більшість простих людей навіть у думках не припускали, що господарі таких котів можуть виявитися чорними чаклунами. Ларсон не поділяв негативного ставлення своїх товаришів до перевертнів, а до Фріди, яка чотири роки тому потрапила до нього ще малим кошеням, навіть устиг прив'язатися. Він хотів залишити її на Істрі, та, на жаль, у мить його втечі всі звичайні коні перебували під наглядом, і намагалися поцупити одного з них видавалося ризикованим. Отож довелося їхати на кішці. А тепер його нова супутниця напевно вимагатиме, щоб він позбувся тварини. Тільки б не наполягала на вбивстві...

Коли хвилин за десять Міранда вийшла з немету, рагу вже було розігріте, а в казанці з щойно скип'яченою водою заварювався чай. На дівчині був темно-синій костюм, що щільно облягав її струнку постать, і короткі черевики з м'якої кори-

чневої шкіри. Каштанове волосся було зачісане незад і зібране на потилиці у вузол, скріплений простенькою заколкою, а в її вухах виблискували маленькі сережки. Більше ніяких прикрас на ній не було — так само, як і косметики на обличчі.

Міранда вмостила на траві перед скатертиною й поклала в свою тарілку трохи рагу.

— Решта твоя, — сказала вона. — Зранку я багато не їм. А в тебе дуже голодний вигляд.

Ларсон подякував і відмовлятися не став, бо справді зголоднів. Вірніше, не так зголоднів, як знудьгувався за нормальним харчем — адже протягом всіх тринадцяти днів подорожі Рівниною мусив задовольнятися сухарями та солониною, єдиним, що встиг прихопити із собою, коли похапцем залишав Істру, а також фруктами й овочами, які збирав дорогою. Він не мав часу, щоб полювати, патрати дичину та готувати собі їжу, оскільки квапився на зустріч з Мірандою і змушений був проводити в сидлі по чотирнадцять годин на добу. Після таких інтенсивних переходів йому заледве вистачало сил, щоб нашвидкуруч перекусити, встановити захисний купол і відразу ж завалитися спати.

Якийсь час вони їли мовчки. Ларсон знай ловив на собі її погляд — допитливий, вивчальний, оцінливий. Вона дивилася на нього зовсім не як тринадцятирічна дівчина-підліток; це був погляд дорослої жінки, що бачила перед собою чоловіка і зважувала в думках, чи варто з ним зв'язуватися. За тридцять чотири роки свого життя Ларсон звик до таких поглядів з боку жінок; проте зараз перед ним була не жінка, а ще майже дівчинка, і від її дорослого погляду йому робилося ніяково...

— Ти давно тут? — нарешті запитав він.

— Уже третій день, — відповіла Міранда, відсунувши від себе порожню тарілку й наливаючи до своєї чашки чаю. — Взагалі, я думала, що приїду після тебе, а вийшло навпаки.

— Я поспішав щодуху, — запевнив її Ларсон. — Сумніваюся, що зміг би їхати швидше.

— Я ні в чому тебе не звинувачую, — заспокоїла його дівчина. — Схоже, Господар обрав місце для нашої зустрічі з таким розрахунком, щоб дати мені двійко днів для відпочинку — я

вже довгенько в дорозі. До речі, я відчуваю, що перстень при тобі. Дай мені його.

Ларсон мовчки видобув з потайної кишені куртки нічим не примітний перстень із зеленкувато-жовтим каменем і передав Міранді. Вона пильно оглянула його зусібіч, а потім поклатала перед собою на скатертину.

— От і добре. Доп'ю чай і розберуся з ним.

— Гадаєш, він допоможе знайти Сандру?

— Ні. Якраз навпаки: наразі він заважає мені в пошуках. На ньому є один характерний відбиток, який я виразно відчуваю. А оскільки Сандра тривалий час носила перстень, на ній мав залишитися слабкий слід цього відбитка. На жаль, я не можу його відчути через наявність набагато сильнішого джерела. — Вона поглянула на перстень. — Зараз я заблокую його випромінювання, щоб воно не перешкоджало мені. І тоді, можливо, зумію виявити розташування нашої втікачки.

— Тепер зрозуміло, — кивнув Ларсон. — Отже, Господар Веліал не дарма офірував моїм становищем в ордені.

— Він нічого не робить дарма, — вагомо сказала Міранда. — Хоча, треба сказати, ти непогано влаштувався. У Господаря на так багато слуг серед офіцерського складу. До того ж ти явно був на гарному рахунку в Залізного Франца, коли вже він довірив тобі охороняти принца з принцесою.

Ларсону дивно було чути це суто „домашнє“ прізвисько регента Імперії від тринадцятирічного дівчиська, чий природний магічний дар буд надто слабкий, щоб вона могла належати до інквізиторського стану. Втім, не виключено, що її батько все ж був інквізитором, а матір — або просто відункою, або взагалі звичайною жінкою; такі подружжя, хоч і були рідкістю, вряди-годи зустрічалися. Тоді стає зрозуміло, чому Міранда так рано пішла служити Нижньому Світові: змалечку вона дуже потерпала від почуття власної неповноцінності, її мучила заздрість до дітей з інших інквізиторських родин, чий батько та мати були однаково мильними чаклунами, можливо навіть, деякі ровесники відверто глузували з її недолугості — і зрештою це призвело до того, що вона втекла від батьків і прибилася до одного з Темних Братств, де й здобула таку жа-

дану могутність...

— Ти давно в Інквізиції? — після короткої паузи запитала Міранда.

— Фактично з дев'яти років, — відповів Ларсон. — Спершу була інквізиторська школа, потім академія, далі служба в кадетському корпусі, після посвячення на лицаря три роки служив на Основі, у двадцять сім став лейтенантом, до сорока сподівався отримати нашивки лейтенанта-командора... — Він насилу притлумив гірке зітхання. — Та, видно, не судилося.

— Отже, ти стовбовий інквізитор?

— Аж ніяк. Моя родина править Гранню Нордкап — сумніваюся, що ти колись чула про неї.

Дівчина похитала головою:

— Твоя правда. Ця назва мені нічого не говорить. А де це?

— В Архіпелазі Енугу. Норкап — четверта за значенням тамтешня Грань, порівняно цивілізована й густонаселена. Як і всі мої старші брати, я навчався в школі при Енугському командорстві, а після її закінчення вирішив не повертатися додому — я був сьомим сином у сім'ї, тож на батьківщині мені нічого не світило.

— Ясно. А коли ти почав служити Господареві?

— Досить давно, ще в двадцять років. Тільки не Господареві Веліалу, а Господареві Локі.

— То ти слуга Локі? — У Мірандинім голосі почулося чи то розчарування, чи то зневага. Ларсон збагнув, що відразу впав у її очак. Слуги Веліала, найвпливовішого з Князів Нижнього Світу, з відвертою погордою ставилися до слуг решти Господарів і вважали їх мало не за нищих істот. — Дивно. Господар нічого про це не говорив. При нашій останній зустрічі він сказав, що ти служиш йому.

„При зустрічі?“ — про себе здивувався Ларсон, а вголос сказав:

— Зараз я служу Господареві Веліалу. В жовтні минулого року, коли я потрапив до пошту принца та принцеси, Господар Локі тимчасово передав мене в підпорядкування твого Господаря.

— А в загоні більше немає наших людей?

— Безумовно, є, але хто — не знаю. Господар Веліал волів, щоб ми діяли незалежно один від одного.

— Мудре рішення, — промовила Міранда з таким благоговінням у голосі, ніби їй відкрилися найглибші таємниці буття. Перебільшений піетет слуг Веліала щодо будь-яких, навіть незначних рішень та вчинків їхнього Господаря неабияк драгували Ларсона. — То ти не знаєш, що думають в Інквізиції про твоє зникнення?

— Дещо знаю. Я підтримую зв'язок з одним нашим братом, що працює в Центральній Канцелярії. Але зараз там не до моєї скромної персони — всю увагу прикуто до іншого, набагато гучнішого зникнення.

— А саме?

— Наступного дня після мене втекла принцеса Інґа. Мірандині брови злетіли вгору.

— Як це „втекла“?

— Дуже просто: зранку вона була ще в замку, а опівдні десь зezла. Разом з нею зник її дядько, король Ліону Гуннар, а також троє котів-перевертнів — дві самки та самець Леопольд. Принцеса залишила записку, в якій просила не турбуватися за неї, не шукати її й обіцяла, що за місяць-другий дасть про себе знати.

Міранда долила до своєї чашки ще трохи чаю.

— Розкажи про це детальніше. Все, що тобі відомо.

— Ну, я знаю небагато. Уночі принцеса майже не спала — якщо спала взагалі. Від другої по півночі до п'ятої просиділа в замковій бібліотеці — спершу сама, потім у товаристві короля Гуннара. Коли поверталася до своїх покоїв, мала дуже засмучений вигляд. На ранок, під приводом поганого самопочуття, принцеса відмовилася від участі в запланованому на той день полюванні, відпустила фрейлін розважатись, а сама усамітнілася в своїй спальні. Останньої миті вирішив приєднатися до племінниці й Гуннар — вочевидь, це було домовлено між ними наперед. Що ж до kota Леопольда, то він, судячи з усього, потрапив до їхнього товариства випадково: того ранку був у кепському гуморі, вередував і врешті оголовив, що не хоче на полювання. Принц Владислав поїхав на коті

Базилію, якого взяв у свого зброєносця Шако Оріарса, а принцеса, як засвідчили охоронці, що тоді чергували біля її покоїв, увесь ранок марно намагалась позбутися присутності кота. А на початку одинадцятої до неї прийшов король Гуннар зі своєю кішкою Белою. Принцеса востаннє спробувала прогнати Леопольда, та потім здалась і дозволила йому залишитись, а варту попросила не турбувати її до обіду і нікого не впускати. Тоді її бачили востаннє. Щоб утекти, вона скористалася Колодязем — у спальні було виявлено його залишковий слід.

— І варту нічого не відчула?

— Принцеса встановила загороджувальні чари. Охоронці їх, звичайно, помітили, але нічого не запідозрили. Вона й раніше так робила, коли не хотіла, щоб хтось навмисно або випадково підслухав її розмову.— Ларсон відсунув порожню тарілку вбік і взявся до чаю.— Оце й усі відомі мені факти. Кажуть, принц Владислав у глибокій депресії. Та й Головний аж казиться. Кілька місяців тому без сліду зникла Сандра, а тепер — принцеса Інґа. Отримавши звістку про її втечу, він кинув усі справи в столиці і зараз щодуху мчить на Аґріс — чомусь упевнений, що принцеса вирушила саме туди, до свого батька.

Міранда зосереджено насупилася. Ларсон аж очманів від того, як різко змінилося її обличчя — воно стало на добрі два десятки років старшим, його правильні риси загострилися, набули якоїсь нежіночої жорсткості. Ні, їй у жодному разі не може бути тринадцять. І чотирнадцять також. Забагато в ній усього дорослого. А дитячого — катма.

— Гм. Дивна історія,— задумливо мовила Міранда.— А є якісь здогади з цього приводу?

— Здогадів та припущень не бракує. Особливо популярна в колі втаємничених версія, що принцеса більше не змогла опиратися своєму призначенню і втекла, щоб служити Нижньому Світові. Однак це не пояснює, чому вона взяла із собою короля Гуннара. Та й коти-перевертні не дуже вписуються в таку схему. Гаразд іще кішки, але Леопольд з його феноменальним чуттям...— Ларсон похитав головою.

Міранда поставила порожню чашку на скатертину й під-

велася.

— Ну, гаразд,— сказала вона.— Піду займуся перснем. А ти, коли закінчиш обідати, помий посуд.

— Неодмінно.

Міранда відійшла в інший кінець галявини, присіла на траву і стала чаклувати над перснем, а Ларсон, неквапно попивав чай, нишком позирав у її бік і гадав про те, чи може вона бути дорослою жінкою в тілі дівчини-підлітка, а коли так, то скільки ж їй насправді років. Слуги Господарів жили довше звичайних людей (якщо, звісно, їх не вбивали), часом надзвичайно довго — узяти, наприклад, легендарного Женеса, який народився ще за єгипетських фараонів. Зв'язок з Нижнім Світом дозволяв уповільнити, а в ідеалі — взагалі зупинити старіння, проте Ларсон ніколи не чув, щоб кому-небудь вдавалося обернути процес і омолодити свій організм. Обізнані люди стверджували, що для земних тіл це взагалі неможливо; інша річ — тіла астральні та інфернальні, але на Гранях вони нестабільні, до того ж їх легко розпізнати. А тіло Міранди було цілком земним. Залишалося хіба припустити, що ще в ранньому дитинстві вона зуміла опанувати ресурси Нижнього Світу, а до тринадцяти років набралася досить досвіду, щоб зупинити подальше зростання. Утім, Ларсон не вбачав у цьому жодного сенсу: можливо, доросла жінка й захотіла б якийсь час пожити в незрілому тілі, проте важко уявити, що тринадцятирічна дівчинка відмовилася дорослішати, погодившись рік у рік терпіти всі незручності, пов'язані зі своєю жіночістю, і практично не мати змоги скористатися її вигодами.

„І все ж вона старша, ніж здається на вигляд,“ — вирішив він.— „Набагато старша. Можливо, старша за мене...“

На той час, коли Ларсон помив та висушив посуд, Міранда закінчила розбиратися з перснем і повернулася до намету. Задоволений вираз її обличчя свідчив про те, що вона успішно впоралася з задачею.

— Ну як?— запитав Ларсон.— Вийшло?

— Так. Тепер я знаю, де Сандра з дитиною.

— І де, якщо не секрет?

Міранда загадково всміхнулася:

— Поки це секрет. Будь ласка, повідом Господареві, що маю для нього гарні новини. Зроби це просто зараз і запитай, коли ми зможемо поговорити. А я поки почну збиратися.

Дівчина забралась у намет і заходилася викладати з нього свої речі, а Ларсон тим часом встановив зв'язок з Нижнім Світом і надіслав Веліалові повідомлення з позначкою „терміново“. На негайну відповідь він не розраховував, тому відразу послабив контакт і наготувався чекати. На його подив, за якісь кілька секунд надійшов відгук, зв'язок миттю посилювався, і в його мозку пролунав сухий, безбарвний, позбавлений будь-яких емоцій голос:

„Потіснися, Свене Ларсоне. Я хочу особисто поговорити з Мірандою.“

Наступної миті він відчув, як у його свідомість проникає чужа могутня воля. Вона захопила контроль над усіма його моторними функціями, включно з мовою. Ларсон, що досі ніколи не виступав у ролі медіума, був заскочений зненацька, його розум заметушився в паніці, а всю істоту пройняло глибокою огидою, проте опиратися цьому нахабному й безцеремонному вторгненню він не осмілювався. Найжахливіше в його становищі було те, що він, втративши владу над своїм тілом, залишався цілком притомним і продовжував з усією виразністю сприймати довколишнє.

— То де ж ти, Мірандо? — промовив хтось інший його власними вустами. — Покликала мене, а сама сховалася.

Дівчина прозогом вибігла з намету і схилилася в глибокому реверансі.

— Перепрошую, мій пане. Я не думала, що ти так швидко відгукнешся.

— Гаразд, сідай. Що там у тебе?

Міранда опустила на траву й сказала:

— Сандра на Основі, мій пане.

— Ти цього певна?

— Так, цілком. Перстень залишив на ній досить сильний відбиток. Я виразно його відчуваю.

— Чудова звістка. Сподіваюся, цього разу не буде жодних сюрпризів і тижні за два дівчисько зі своїм покручем потра-

пить до моїх рук.

— Трохи пізніше, мій пане,— шанобливо заперечила Міранда.— До Основи добиратися не менше трьох тижнів.

— Помиляєшся, менше. За десять днів шляху від тебе розташовано законсервований Інфернальний Тунель, що веде прямісінько на Основу. Рушай туди і заощадиш час. Його охо-роняє стара відьма на ім'я Руслана, але до твого прибуття її там, найпевніше, не буде. Я дав їй завдання, про яке тобі не варто знати.— Ларсон відчув, як його губи розтягуються в посмішці.— Я кажу це на той випадок, якщо вона таки встигне повернутися — що, втім, малоімовірно. Тоді намагайся не звертати уваги на деякі речі, а надто ж на дівчинку, що її вона приведе із собою. Для твого здоров'я буде краще, якщо ти взагалі її не побачиш.

— Розумію, мій пане,— серйозно відповіла Міранда.— А як я знайду тунель? Даси мені координати?

— Цього не знадобиться. Тунель знаходиться на Контр-Агрісі — Грані, симетричній Агрісу, в місцевості, що відповідає розташуванню замку Шато-Бокер. Ще на початку Нічіїх Літ його проклав Женес, він задумував резонансний Прорив на Агрісі з віддачею на Основу.

— О! — вражено сказала Міранда.— Непогано задумано.

— Атож, непогано. На жаль, Інґа та Владислав завадили його планам. Вони зупинили Прорив ще до того, як розпочався резонанс із протилежною Гранню. Деякі сліди ти там побачиш, але їх небагато. Правду кажучи, я був певен, що після того невдалого Прориву тунель буде виявлено Інквізицією, проте за минулі півтора року ніхто з цих розумників не додумався відвідати Контр-Агріс і дослідити його. А нещодавно там могла побувати Інґа зі своїм дядьком Гуннаром, однак вона обрала інший маршрут — спершу по Колодязю вздовж осі симетрії Кристалу, а вже потім Рівниною на Агріс. Тож тунель поки не викрито, і ти можеш сміливо скористатися ним.

Після деяких вагань Міранда нерішуче мовила:

— Якщо вже ти сам про це заговорив, мій пане, дозволь одне питання.

— Дозволю.

— Ларсон уже розповів мені, що Інґа кинула Владислава. Це не завадить твоїм планам?

— Навпаки, це входило до моїх планів. Хоча я більше схилявся до думки, що вона обере Основу, де мешкають її названі батьки, а натомість вона вирушила на Аґріс. Та, зрештою, це не має значення. Головне, що тепер Інґа та Владислав нарізно... Втім, це не повинно тебе обходити. Роби свою справу, а про решту я сам подбаю.

На Мірандинім обличчі відбився переляк.

— Вибач за недоречну цікавість, мій пане.

— Вибачаю,— поблажливо кивнув Веліал.— Загалом, допитливість корисна риса, надто ж для тих, хто прагне звеличитися. Люди, позбавлені допитливості, приречені до скону залишатися сліпими виконавцями... Та годі вжу воду в ступі товкти. Ти зрозуміла, куди маєш вирушити?

— Так, мій пане.

— З відновленням нашого зв'язку досі немає прогресу?

— На жаль, ні найменшого. Усі ці дні я намагалася докликатися тебе, але марно.

Веліал розчаровано кивнув:

— Боюся, це наслідок того, що ти отримала надто доросле тіло. Добре хоч маєш доступ до джерел сили.

— А може,— припустила Міранда,— хай Ларсон проведе наді мною Чорне Причастя? Втратимо день або півтора, зате тоді відновиться наш прямий зв'язок.

— Ні, це ризиковано. Причастя може стерти імплантований тобі відбиток аури, і тоді ти не знайдеш Сандри. Краще зачекаємо з цим, поки виконаєш своє завдання. А зв'язуватимось або через Чорних Емісарів, або як зараз — не дуже зручно, зате надійно.

— Ларсон і далі буде моїм зв'язковим?

— По дорозі до Основи, так. А потім побачимо — найпевніше, отримаєш іншого помічника. Ларсонові я ніколи не довіряв — адже він не мій слуга, а Господаря Локі. Єдина його цінність полягала в тому, що він обіймав відповідальну посаду й перебував у почті Інґи та Владислава. А тепер від нього нема користі.

— І що з ним робити?

— За великим рахунком, його слід було б убити, він забагато знає. Проте Локі це точно не сподобається. Зараз у нього мало слуг на Грнях, не те що раніше, і він дуже цінує кожного з них. Доберетесь разом до Основи, а там Ларсон одержить нове завдання. Чи взагалі повернеться під оруду Локі. — Веліал зробив коротку паузу. — На сьогодні все. Тепер зітри з Ларсоновій пам'яті нашу розмову — я залишу його розум відкритим для втручання. А тоді вирушайте в дорогу.

Дівчина схопилася на ноги і знову присіла в глибокому реверансі, торкнувшись одним коліном до землі.

— Слухаюся, мій пане!

— Тоді до зустрічі, Мірандо. Щастя тобі.

Ларсон відчув, як чужа воля звільняє його свідомість від своїх залізних обіймів. Однак рухатися він і далі не міг, а продовжував сидіти, мов бовван. Міранда простягла над його головою обидві руки і без поспіху створила всі належні для стирання пам'яті чари. Наступної миті перед очима Ларсона промайнув сліпучий спалах, і його розум поглинула темрява...

А потім він отямився, подивився на дівчину, що стояла перед ним, і розгублено мовив:

— Здається, Господар Веліал хотів поговорити з тобою, але щось зірвалося.

— Все гаразд, — усміхнулась вона. — Ми вже поговорили. А тепер допоможи мені чимшвидше зібратися. Господар наказав нам вирушати на Основу.

Розділ 11

Марк і Беатриса. Слідами викрадачки

Марк і Беариса давно втратили лік дням. Поспіхом залишаючи замок МакГрегора, вони прихопили з собою лише Марків наручний годинник, який виявився несправним — вочевидь, механізм було пошкоджено чарами під час сутички на трактовому шляху. Марк намагався полагодити його, але ні-

чого не виходило, і врешті він спересердя пожбував годинника в річку, про що наступної ж миті пошкодивав — бо це був батьків подарунок на його тринадцятиріччя. Проте лізти у воду не став — сестра відмовила...

Подорожуючи по Гранях, не випадало покладатися на такі природні орієнтири часу, положення сонця вдень або вигляд зоряного неба вночі. За годину Марк з Беатрисою могли бачити дюжину світанків та смеркань, зі спекотного полудня вони потрапляли простісінько в холодну ніч, а вечірні сутінки миттю змінювалися сірою ранковою імлою. Незапаром вони опинились у якомусь суб'єктивному безчасів'ї, де єдиним мірилом подоланого за умовний день шляху було почуття втоми. Вони їхали, поки не падали з ніг, потім спали, поки не набиралися сил для наступного переходу, і знову їхали. За довжиною свого волосся, яке вже порядно натирало йому шию, Марк поррахував, що вони подорожують близько трьох місяців. Беатриса не погоджувалася з ним і твердила, що набагато довше.

Попри їхні сподівання, за весь цей час їм не зустрілося жодної населеної Грані, де вони могли б залишити про себе звістку, а повторно надсилати листа Колодязем вважали за недоцільне. По-перше, перебували занадто далеко від рідних місць і на такій великій відстані не могли точно *прицілитися*. А по-друге, навіть у тому неймовірному випадку, якби їм вдалося правильно зорієнтувати Колодязь, лист надійшов би за призначенням через багато місяців. Це годилося б хіба що для прощального послання — а Марк та Беатриса не хотіли думати про таку можливість, вони й далі вірили в успіх свого задуму. Якийсь час брат із сестрою сподівалися, що з допомогою лев'ячої шкури, яка відчутно посилила вроджену магію Марка, вони зуміють опанувати техніку міжпросторового зв'язку, але їм, незважаючи на всі зусилля, так і не вдалося докликатися ні до майстра Ільмарсона, ні до інших шкільних учителів, ні до батьків...

Рухаючись кріз Ребра, Марк і Беатриса дедалі більше відставали від викрадачки, що їхала по Трактовій Рівнині; про це свідчили дедалі старіші місця її стоянок, що зустрічалися на їхньому шляху. Втішало лише одне: слід тьмянів не так швид-

ко, як боялася сестра, і по ньому ще можна було йти. Часом Марк шкодував, що піддався на Беатрисині вмовляння й погодився на цю погоню, замість шукати допомоги. Однак жодного разу не обмовився про це, оскільки розумів, що вже пізно міняти плани.

Безумовно, найважча частина подорожі припадала на долю Беатриса. Марк не бачив ніяких слідів, а отже, не знав, куди треба йти, тому в дорозі сестра керувала їхнім спільним тілом і лише на привалах передавала контроль над ним братові. Таким чином, Маркові доводилося потерпати від втоми якись дві-три години на день, а решту часу страждала Беатриса. Проте не нарікала, дарма що в своєму власному тілі була вкрай вередлива і важко переносила інтенсивні фізичні навантаження. Розуміючи, що на карту поставлено саме її існування, як окремої особистості, сестра зібрала свою волю в кулак і терпляче переносила всі труднощі задля того, щоб повернути собі тіло.

Лише одного разу вона в розмові з Марком припустила можливість, що їм це не вдасться.

— Ну, що ж, — сказав він, — житимемо разом. Здається, ми гарно ладнаємо. Хіба ні?

— Так, звісно... Але тоді мені доведеться стати хлопцем, потім — чоловіком.

— Певна річ. А тобі це не подобається?

— Ну, взагалі, це непогано. Та дівчиною бути краще.

— І чим же?

— Твоє тіло не таке ніжне, не таке чутливе, як моє.

— Проте воно дуже й витривале. А ще в мене ніколи не буває місячних. Я ж пам'ятаю, як ти страждала в такі дні.

— Зате в інші мені було чудово, — заперечила сестра. — А в тебе завжди однаково — ні те, ні се. Крім того, коли ти подорослішаєш, то станеш великим, грубим і волохатим.

Марк, що в цей час контролював тіло, голосно розсміявся.

— То он чого ти боїшся!

— Атож, боюся, — зізналася Беатриса. — І це серйозно, без жартів... А от уяви собі таку ситуацію: ми трохи подорослішаємо, і я закохаюсь у якогось хлопця. Що тоді?

Марк здригнувся.

— Ні-ні,— квапливо мовив він.— Цього не станеться. За цей час мої гормони зроблять свою справу, ти станеш стовідсотковим хлопцем, і тебе приваблюватимуть лише дівчата.

— Ну, припустімо,— із сумнівом сказала сестра.— Нехай я покохаю дівчину. Ану ж вона тобі не сподобається? Якщо ти закохаєшся в іншу?

Марк важко зітхнув.

— Сподіваюся, ми покохаємо одну й ту саму дівчину. Адже в нас такі схожі смаки...

*

Монотонний перебіг їхньої подорожі було порушено, коли вони дісталися до місця, де викрадачка, судячи із залишених нею слідів, провела не одну ніч, а добрі три або чотири дні, вочевидь, на когось чекаючи. Після ретельнішого огляду стоянки, Марк і Беатриса переконалися, що тут справді була ще одна людина. Найпевніше, чоловік.

— Якщо він приєднався до неї, то це кепсько,— сказала сестра.— Тепер у нас буде двоє противників.

— А може, й більше,— зауважив Марк.— Якщо вони їдуть до якогось лігвища чорних чаклунів.

У кущах праворуч від них почулося якесь шарудіння. Він рвучко повернувся, готовий відбити раптовий напад, але побачив посеред листя лише котячу мордочку.

— Кіт!— радісно вигукнула Беатриса.— Отже, тут є люди.— Перехопивши в брата контроль над тілом, вона дагідно поклікала:— Киць, киць! Ходи сюди, котику. Киць, киць, киць!

Кіт із жалісним нявчанням вибрався з кущів і сторожко підійшов до них. Він був рудий зі світлими смугами і страшенно худий, а його жовті очі дивилися з невимовно голодним виразом. Беатриса схопила його на руки.

— Це не кіт, а кішка. І зовсім не боїться людей. Вона домашня... Ми на населеній Грані, Марку!

— Спривай, Беа, не квапся з висновками. Дай я дещо зроблю.

— Гаразд,— Сестра поступилася йому тілом.

Марк поставив кішку на землю, відступив на кілька кроків і проказав стандартне замовляння, якого їх навчили в школі. Кішка тут-таки перетворилася на худющу гніду кобилу і, хвицнувши задніми ногами, голосно заіржала. Їй підголосив вороний жеребець Марка та Беатриса, що пасся неподалік; не знаючи його попереднього імені, вони назвали коня Вулканом.

— Кішка-перевертень! Справдешня! Як ти здогадався, Марку?

— Якщо чесно, то не здогадався, а просто вирішив перевірити.

— І що ж тоді виходить? Де господар кішки?

Марк подивився на кобилу, яка жадібно скубла траву, розмахуючи від задоволення хвостом.

— Не думаю, що вона місцева. Бачиш, яка худюща й голодна. Чи можеш ти уявити господаря, який би так погано дбав про свою кішку-перевертня?

— Ні, не можу.

— Я також. Та навіть коли припустити, що знайшовся такий бовдур, який не годував кішку, ще й прогнав її з дому, то як гадаєш, довго їй довелося б шукати собі нового господаря?

— Ні, звичайно. Претенденти відразу вишикувалися б у чергу.

— Атож. І так само було б у разі смерті господаря.

— Але кішка могла просто загубитися.

— До цього я й веду. На населеній Грані загубитись вона не могла — перевертні чудово орієнтуються на місцевості й відчують людей за багато миль від себе. Тож залишається одне пояснення... вірніше, два. Перше: господар кішки сам подорожував Гранями і вмер тут або від ран, або від важкої хвороби. Друге: з якоїсь причини він кинув її й продовжив мандрівку пішки або на звичайному коні.

— Але чому?

— Не знаю, Беа... А втім, ні, маю один здогад. Судячи з її схудлості, останні два тижні вона жила надголодь. І саме два тижні тому на цій Грані зупинялася викрадачка, очікуючи, коли до неї приєднається супутник. Сумніваюся, що це простий

збіг. Таких збігів не буває. Вочевидь, той чоловік прибув сюди на кішці, а тут кинув її й далі поїхав на другому коні викрадачки. Чорний чаклун цілком здатний на таку підлість.

— А навіщо він узагалі зв'язався з кішкою-перевертнем? Адже слуги Темряви бояться їх.

— Перевертнів бояться пекельні почвари,— уточнив Марк.— А слуги Нижнього Світу просто не люблять їх і воліють не зв'язуватися з ними. Проте іноді використовують для замилування очей, щоб дурити забитих селян і наївних дівчат на заразок тебе.

— Облиш, брате!— образилася Беатриса.

— Гаразд, гаразд, я ж пожартував. А якщо серйозно, то викрадачка твого тіла і її супутник, мабуть, вирушили в таке місце, де перевертнів дуже не люблять. А може, сама викрадачка не захотіла подорожувати разом з кішкою, тому наказала залишити її тут.

— І що ж нам з нею робити?

Марк підступив до кобили й потріпав рукою її пишну гриву. Вона підняла голову й діткнулася носом до його плеча.

— Ми їй сподобалися, Беа. Схоже, вона визнає нас своїми новими господарями.

— Так, вона лагідна й довірлива. Та якщо ти маєш рацію і це кішка чорного чаклуна... Ні, навіть тоді не можна кидати її тут напризволяще. Вона ж геть не пристосована до життя на дикій природі.

— Певна річ, ми візьмемо її з собою,— погодився Марк.— Гадаю, ми нічим не ризикуємо. У школі нам казали, що справжні перевертні не піддаються інфернальному впливу.

— А що як вона несправжня?

— Навряд. Якщо ця кішка — фальшивий перевертень, то навіщо, питається, її тут залишили? Для нас?— Він похитав головою.— Ні, це надто притягнено за вуха. Якби викрадачка знала, що ми її переслідуюмо, то нацькувала б на нас цілу армію нечисті. Та про всяк випадок перевіримо її.

Упродовж наступної години Марк провів над кішкою всі відомі йому тести, на які вона реагувала цілком нормально, як і годилося справжньому перевертню.

— Все гаразд, Беа, — підсумував він. — Кицька чиста. Можемо сміливо брати її з собою.

— А як ми її назвемо?

— Гм... Це складне питання. Його слід гарненько обдумати.

*

Зрештою вони вирішили назвати кішку Кариною. Перші дні везли її в сплетеному з ліан кошику, а потім, коли вона трохи від'їлася й набралася сил, перетворили на коня і далі їхали на ній, залишивши Вулканові нести поклажу. Беатриса на той час уже так натренувалася перетинати Ребра, що без проблем переносила з Грані на Грань обох коней, нітрохи не вповільнюючи їхньої ходи. Крім того, Карина виявилася не лише сильною та витривалою, а й дуже досвідченою кобилою. Вона мала м'який алюр, у її сідлі не так трусило, як на Вулкані, тож Марк і Беатриса могли їхати довше й швидше, а наприкінці денного переходу втомлювалися менше, ніж досі.

І ось, тижні за два після зустрічі з кішкою (а, може, й раніше — з орієнтацією в часі у них і далі були проблеми), вчергове перейшовши з Грані на Грань, Беатриса побачила, що сліди викрадачки виходили за межі латки й назад уже не поверталися. Цьому могло бути лише одне пояснення: мета її довгої подорожі була десь тут, на цій Грані...

— Не квапся з висновками, — трохи охолодив сестрин запал Марк. — Не виключено, що десь там, на узліссі, знаходиться інша Вуаль, якою вона й скористалася, щоб знову вийти на Рівнину.

— Але раніше вона так не робила, — заперечила Беатриса. — Коли зупинялася на ночівлю або для пошування, то завжди поверталася на ту саму латку, де й полишила Рівнину.

— А цього разу взяла й не повернулася... Втім, нащо ми сперечаємося. Їдь по сліду, а там побачимо. Тільки будь обережна.

— Я завжди обережна.

Беатриса спрямувала Карину по вервечці слідів викрадачки. Вулкан слухняно затюпав поруч.

При наближенні до лісу кобила стала виказувати ознаки неспокою. Вона раз у раз форкала, легенько хвицала і знай поривалася вкусити жеребця, який був видимо спантеличений її несподіваною агресивністю й невдовзі визнав за краще відступити.

Беатриса зупинила Карину, нахилилася до її шиї й лагідно потріпала гриву.

— Що з тобою, кицюню? Заспокойся.

У відповідь коняка голосно зафоркала й стала бити передніми ногами землю.

— Здається,— промовив Марк,— її щось стривожило.

— Але що? Я нічого не відчуваю.

— А вона, поза сумнівом, відчуває. Перевертні мають дуже гостре чуття на всіляку нечисть. Схоже, твоя правда, сестричко. Викрадачка їхала сюди. Може, вона й досі тут. Нам слід рухатися тихше.

— Але як це зробити? Якщо Карина вже зараз стурбована, то далі взагалі казитиметься.

— Так, справді. Досвідчені чаклуни вміють заспокоювати своїх котів-перевертнів, але я не знею, як їм вдається.

— Я теж не знаю.— З цими словами Беатриса спішилася.— Гадаю, нам краще їхати на Вулкані.

— А що з Кариною?

— Перетворимо на кішку. В цій іпостасі ми зможемо впоратися з її панікою.

Так вони і вчинили. Сестра перетворила Карину, забрала-ся з нею на жеребця і рушила далі по сліду. Кішка продовжувала хвилюватись, а за якийсь час почала жалісливо нявчати. Беатрисі довелося докласти чимало зусиль, щоб заспокоїти її. Лише коли вона спересердя оголосила, що залишить вередливу кицьку саму посеред лісу, Карина, мовби зрозумівши її слова, негайно замовкла.

— Мабуть, так і заспокоюють перевертнів,— зауважив Марк.— Коли вони починають сильно хвилюватися, їх просто лякають чимось жакливішим для них, ніж нечисть. Наприклад, самотністю. І вони миттю забувають про свої попередні страхи.

— Можливо,— погодилася сестра.— Але що нам робити з власним страхом? Мені аж жижки дрижать. І це при тому, що я ще не відчуваю ніякої небезпеки. А що буде, коли відчую?

— Боятимешся менше. Людина так улаштована, що невідоме лякає її дужче за будь-яку конкретну загрозу. Втім, ти завжди можеш повернути назад. Зрештою, тобі є де жити — в моєму тілі.

— Ну ні! Я хочу жити в своєму. І не відступлю, поки маю хоч найменший шанс.

Вони продовжували заглиблюватися в ліс.

Розділ 12

Руслана. Приречена на смерть

Чорна відьма Руслана вже змирилася з тим, що її служба на Грнях добігає кінця. І хоча Господар нічого про це не сказав, якраз навпаки — дав їх зрозуміти, що попереду на неї чекають великі звершення, вона не сумнівалася, що це завдання стане останнім у її земному житті.

Руслана була старою й досвідченою відьмою, вона не прожила б сто сорок років, якби не вміла правильно оцінювати ситуацію. Хтось інший на її місці, не такий досвідчений і менш проникливий, напевно запишався б тим, що його втаємничили в один із найбільших секретів Нижнього Світу; він з нетерпінням чекав би на своє подальше звеличення в ієрархії Темних Братств і мріяв про той день, коли ввійде до кола найвищих слуг Господаревих. Проте Руслана розуміла: таке знання обіцяє лише одне — близьку смерть.

Утім, це не дуже засмучувало її. Земне життя уже не здавалося їй такою захопливою річчю, як у ті давні часи, коли вона була вродливою пишногрудю дівочою. Руслана довго зберігала молодий та квітучий вигляд, навіть у сторічному віці не мала відбою від чоловіків; але потім, попри всі намагання, її тіло стрімко постаріло, і так само стрімко вона втратила смак до життя. Останні двадцять шість років Руслана провела на цій безіменній Грані, охороняючи вхід до Інфернального Тунелю,

який так і не було задіяно для Прориву на Основу. Зрідка ним користувалися чорні чаклуни та відьми, коли прямували в своїх справах на Землю або поверталися назад, проте ставалося це не частіше двох-трьох разів на рік, а решту часу Руслана залишалася сама-одна. Вона відводила душу тим, що тероризувала мешканців кількох найближчих Граней — щоправда, всі її капості були дрібними і не привертали уваги мандрівних борців з нечистою силою, не кажучи вже про інквізиторів, що мали набагато важливіші справи, ніж вистежувати відьму-одиначку.

Отримавши від Господаря завдання і збагнувши, що воно означає для неї, Руслана навіть відчула полегшення від того, що її понуре життя на Гранях закінчується. А смерть її не лякала — вона вже давно привчила себе ставитися до неї по філософському, лише як до переходу на інший рівень буття. Слуги Господарів, потрапляючи в Нижній Світ, не втрачали своєї індивідуальності, а декотрі з них, відзначені особливими заслугами, отримували нові тіла, цілковито пристосовані до умов Потойбіччя. Руслана сподівалася, що після успішного виконання цього завдання, найважливішого за всю її кар'єру, вона здобудеться привілею жити у плоті.

Поки що все йшло якнайкращим чином. Господар доручив викрасти з Істри дев'ятирічну дівчинку — і не просто викрасти, а забрати з-під носа в цілої сотні інквізиторів. Вона блискуче впоралася з цим завданням, учора ввечері полонянку було доправлено на місце і замкнено в підвалі, а Руслана за ніч довела до пуття всі потрібні закляття, що їх наготувала ще по дорозі до Істри та назад, кілька разів перевірила їх і продублювала на випадок раптового збою. Їй не терпілося чимшвидше закінчити з цією справою, а заразом — з набридлим земним життям, і постати перед Господарем у його легендарній Твердині...

На ранок, коли над лісом зійшло сонце, Руслана подоїла козу і поснідала черствим коржем, запиваючи його парним молоком. Вона вже збиралась була спуститися до підвалу й нагодувати дівчинку, аж раптом знадвору почулося грізне ревіння кози Марусі. За кілька секунд коза замовкла, а потім

якось нерішуче, із піддесливими нотками в голосі, замекала.

Руслана визирнула з хатини й побачила, що з лісу до неї йде чоловік у сірому чернечому вбранні з накинутим на голову каптуром. Певна річ, вона відразу збагнула, що це ніякий не монах і взагалі не людина. Справжньому монахові тут не було чого робити, до того ж коза, звірюка люта й відважна, сповнена ненависті до всього живого, крім себе самої та своєї господині, не стала б так боязко реагувати на будь-яку людину.

Коли „монах“ надійшов до ґанку, Руслана низько схилюлася перед ним і мовила:

— Вітаю тебе, посланцю!

— І тобі вітання від нашого Господаря, мудра Руслано,— відповів Чорний Емісар.— Хай буде з тобою його милість.

З певною гіркотою Руслана відзначила, що в минулі часи до її імені неодмінно додавали епітет „чарівна“, а тепер вона стала просто „мудрою“.

— Прощу до моєї хати, посланцю,— сказала вона.— Там присядеш, відпочинеш і розповіси мені про мету свого візиту.

Емісар похитав головою:

— Мені немає часу розсиджуватися, та й тобі також. Час братися до справи.

Серце старої відьми закалатало.

— Слухаюся, посланцю,— знову вклонилася вона.— А ти, либонь, ушануєш мене честю спостерігати за моєю роботою?

— Ні. Господар цілком довіряє тобі і знає, що ти не потребуєш нагляду. Я лише прийшов передати його наказ.

Руслана міцно прикусила язика, лаючи себе за дрімучу дурість. Хто-хто, а вона чудово знала, що Чорні Емісари вкрай нестійкі магічні конструкти, їм здатні зашкодити будь-які сторонні чари, а надто ж такі могутні, що їх буде застосовано в процесі перевтілення.

— Ну, гаразд,— після короткої паузи мовив Емісар.— Тепер слухай уважно: плани Господаря трохи змінилися. Дівчина не залишиться з тобою, а відразу піде по тунелю на Основу. За день-другий вона повернеться, і лише тоді ви візьметесь за реалізацію початкового плану.

— А якщо по неї прийдуть ще до її повернення?

— Не прийдуть. Переслідувачі будуть тут не раніше, ніж через три дні. Господар усе розрахував. За годину до їхньої появи ти отримаєш попередження, а згодом надійде сигнал до початку вистави. Постарайся зіграти переконливо, але в жоднім разі не перегравай. Як настане розв'язка, втікай через тунель.

Отже, їй залишилося жити три дні, зрозуміла Руслана. Вона не мала жодного сумніву, що потойбіч тунелю на неї чекатиме смерть.

— Слухаюся, посланцю.

— От і чудово,— задоволено мовив Емісар.— Тепер розкажи, що ти будеш робити з дівчиною. Крок за кроком, не пропускаючи ні найменшої дрібниці.

Наступні чверть години Руслана детально описувала всю процедуру. Емісар ні разу не поправив її і лише час від часу задоволено кивав.

— Молодця!— похвалив він, коли вона закінчила.— Ти слово в слово запам'ятала інструкції. У тебе така ж феноменальна пам'ять, як і сто років тому. Ти досі розумна, старанна й систематична. Господар переказує, що ти маєш гарний шанс отримати вродливе юне тіло. Тут, на Гранях.

На якусь мить Руслана мало не повірила йому, але потім збагнула, що він бреше — так само, як брехав і сам Господар, обіцяючи їй ще багато років земного життя. Намагаючись приховати сумнів, що був виразно відбився на її обличчі, вона схилилася перед посланцем у глибокому уклоні й покірливо мовила:

— Милість нашого Господаря безмежна.

— А тепер,— сказав Емісар,— до справи. Ти маєш упоратися до заходу сонця.

— Буде зроблено, посланцю,— не розгинаючись, відповіла Руслана.

— Гм... Сподіваюсь, у тебе, крім дівчини, нікого немає?

— Нікого.

— І ніхто не збирається завітати до тебе на гостину?

— Ніхто, посланцю.

— Тоді до роботи, Руслано. Щастя тобі.

Із цими словами Емісар відступив на кілька кроків і щез у багряному спалаху. Стара відьма випросталася й сумовито подивилася на осінній ліс та ясне безхмарне небо. Тепер, коли вона твердо знала, що за три дні помре, життя здалося їй такою чудовою річчю...

Важко зітхнувши, Руслана розвернулася і ввійшла до хатини.

Розділ 13

Інна. Довга дорога на Аґріс

Того дня ми вполювали на вечерю звірятко, зовні схоже на дикого кабана, але завбільшки з угодованого кролика. Гуннар, як уже повелося, оббілював і випатрав тушку, а я приготувала з неї печеню, яку ми — я з кузенком та троє наших котів — з великим задоволенням з'їли. Своїм звичаєм, Гуннар похвалив мій кулінарний хист і вже вкотре висловив щирий захват від того, що я, принцеса, онука короля, вмію так смачно готувати.

Я не стала казати йому, що лише два роки тому була звичайною земною студенткою і власноручне приготування їжі становило частину мого звичного способу життя. Він чудово це знав, просто йому подобалося хвалити мене, а мені було приємно чути на свою адресу похвали. Надто ж зараз, коли я наочно продемонструвала всю свою недосвідченість — і як чаклунки, і як мандрівниці по Гранях...

— Завтра ми будемо на місці,— сказала я, збираючи брудний посуд.— Це вже точно.

— Авжеж,— скептично мовив Леопольд, розлігшись на траві після смачної вечері.— Увесь останній тиждень ти торочиш про це „завтра“. А воно ніяк не настане.

— Тепер настане, присягаюся.— Я зробила коротку паузу, а потім роздратовано додала: — І годі вже нарікати. Я не просила тебе їхати з нами. Сам винен, що причепився до нас, як той реп'ях.

— Мені довелося. Метр призначив тебе моєю пані, а отже, я маю дбати про тебе.

У відповідь я лише безпорадно стенула плечима. Логіка в kota була якась вивернута, але геть непохитна. Він навідсіч відмовлявся зрозуміти, що це господар має піклуватися про свого годованця, а не навпаки.

Склавши тарілки, виделки та чашки до порожнього казанця з-під печені, я рушила до струмка. Гуннар пішов зі мною, а коти лишилися лежати біля багаття, зав'язуючи жирок.

— Незбагненно,— тихо мовив кузен, коли ми трохи відійшли.— І як він лишень здогадався, що ти збиралася втекти?

Певна річ, питання було суто риторичним. Ми неодноразово питали про це в Леопольда, а він незмінно відповідав, що просто відчув і край. Це було схоже на правду. Попервах я підозрювала, що кіт підслухав нашу з Гуннаром розмову в бібліотеці, але згодом дійшла висновку, що в такому разі він давно б себе виказав. Леопольд не з тих, хто вміє довго тримати язика за зубами.

Так чи інак, а мені довелося взяти його з собою, щоб він не виказав моїх планів. Спершу ми перенеслися по Колодязю з княжої резиденції в долину, де стояв зруйнований під час Прориву замок князів Верховинських. Такий Колодязь у межах однієї Грані не перетинав Внутрішнього Континнуму, тому в Нижньому Світі його помітити не могли, а спеціально для Веліала, щоб збити його зі сліду, я відправила на протилежно до Істри Грань „обманку“— пару кубометрів повітря. Регент особисто навчив нас із Владиславом деяких прийомів, доступних лише вищим магам, зокрема, як захищатися в Колодязі від допитливості Нижнього Світу. Я поставила цей захист на „обманку“ і надіслала її в подорож уздовж осі симетрії— нехай Веліал думає, що я їду на Аґріс. Десь через два тижні, коли обман розкрився, він напевне дійшов висновку, що я вирушила на Основу. І тут я знову ошукала його, бо все-таки вирішила їхати на Аґріс, щоправда, іншим шляхом— спершу Трактовою Рівниною до симетричної Аґрісові Грані, а вже потім по Колодязю.

І отут я побачила, чого варта сама лише могутність, не під-

кріплена досвідом. Від Істри до Контр-Аґрісу не більше десяти днів шляху для кожного, хто більш-менш уміло орієнтується на Рівнині. Я ж орієнтувалася геть кепсько, у мене ще не спрацьовувало притамане всім досвідченим чаклунам чуття, що дозволяло їм без будь-яких розрахунків визначати своє положення на Грнях, тому наша подорож дуже нагадувала знаменитий будейовицький анабасис бравого вояка Швейка, коли він колами, петлями та зигзагами добирався з Табора, де його зсадовили з поїзда, до місця дислокації свого полку в Чеських Будейовицях. Отож Леопольд нарікав не дарма — ми вже кілька днів кружляли поблизу потрібної нам Грані, але ніяк не могли на неї потрапити.

А Гуннара весь цей час діймали сни про хлопчину в лев'ячій шкурі короля Івейна. За його словами, вони ставали чимраз яскравішими й переконливішими. Хлопець продовжував свою мандрівку по Грнях до невідомої мети і час від часу розважав Гуннара піснями — переважно незнайомою мовою, але часом співав латиною або вельми своєрідним, хоча загалом зрозумілим різновидом ґаллійської. Трохи більше тижня тому в нього з'явилася супутниця — руда кішка-перевертень. Обставини їхньої зустрічі залишилися нез'ясованими, оскільки це трапилося тоді, коли Гуннар не спав. Ми вже й перестали гадати, що означають ці сни і чому вони йому сняться. Однаково нічого путнього на думку не спадало...

Гуннар неквапно закурив, співчутливо зазирнув мені в очі й запитав:

— Знову засумувала?

Я тихо зітхнула:

— А що ж ти думав! Скоро вже місяць, як я пішла від Владислава. За два роки, що їх ми прожили разом, я ніколи не розлучалася з ним більш ніж на три дні. А тепер... Мені так сумно, так самотньо. — Я насилу проковтнула клубок, що застряг у мене в горлі. — Постійно думаю про нього: як він зараз, що з ним. Часом мені здається, що я відчуваю його біль. Бувають моменти, коли коли мені так кортить начхати на всі Веліалові погрози й повернутися.

— Може, це було б правильно, — задумливо сказав Гуннар.

— Ні! — рішуче мовила я. — Це було б жорстоко, еґоїстично. Я не маю права піддавати Владислава такій небезпеці. Якщо я люблю його, то мушу забути про нього, знехтувати своїми почуттями задля його порятунку. Це лише в книжках смерть в ім'я кохання видається такою красивою та величною. Ромео і Джульєта, Трістан та Ізольда — вони, мовляв, умерли молодими, але щасливими. А насправді смерть — це кінець усього, це капітуляція, це останній прихисток легководості. Гаразд, я ще розумію, що за виняткових обставин, коли не залишається іншого виходу, можна офірувати собою ради коханої людини. Але жертвувати коханим заради себе самого... Ні, це негідно. Це підлість, це зрада.

Подумки я повторювала ці слова багато разів на день. Повторювала як молитву, як закляття, прагнучи бодай чимось заповнити пустку в своїй душі, знайти бодай якийсь сенс свого подальшого існування, переконати себе в тому, що все роблю правильно, що інакше я вчинити не могла.

Гуннар повільно похитав головою:

— Навіть не знаю, Інґо. Щиро кажучи, я взагалі не розумію, як ти можеш згубити Владислава, перебуваючи біля нього. — Він жестом зупинив мене, коли я збиралася відповісти. — Атож, я чув: ти ще до свого народження була обіцяна темним силам, Веліал не хоче відмовлятися від претензій на тебе, і все таке інше. Але це не аргумент. Дотримуючись такої логіки, ти мала б утекти від усіх, сховатися на якійсь незаселеній Грані й жити там відлюдницею. А проте, ти їдеш на Аґріс, до свого батька, не боїшся згубити його. Ти взяла в подорож мене та Леопольда без страху зашкодити нам... А втім, ні, ти таки попереджала, що шлях буде важкий, може, навіть небезпечний, радила мені залишитися — але страху, що самою лише присутністю загубиш мене, в тебе не було. Крім того, коли тієї ночі ти міркувала, куди податися, то першим твоїм бажанням було поїхати на Основу, до своїх названих батьків та брата. Ти відмовилася від цієї ідеї не тому, що боялася накликати на них лихо. Просто вирішила, що на Аґрісі ти потрібніша, адже в твоїх прийомних батька та матері, крім тебе, є ще й син, а в герцоґа Гарена — більше нікого. Тож твоє пояснення мене зовсім

не влаштовує.

— Досі ти ним задовольнявся,— зауважила я.— І погодився їхати зі мною, не вимагаючи додаткових пояснень.

— Бо бачив, що твоє рішення кинути Владислава остаточно, тому не став тиснути на тебе, щоб ти не передумала брати мене з собою. А в дорозі вирішив не торкатися цієї теми — попервах ти дуже втомлювалася, до того ж постійно нервувала, дратувалася через дрібниці. Словом, до пори до часу заводитися з тобою було небезпечно — ти могла любісінько запахати мене до Колодязя й надіслати назад на Істру.

Я кволо посмухнулася:

— Міг би й не боятися. Адже так я виказала б себе Нижньому Світові, та й Інквізиція довідалася б від тебе, куди я прямую. Я вже казала, що не розраховую довго приховувати своє перебування на Аґрісі, рано чи пізно всі про це дізнаються. Але на той час я вже хочу бути на місці.

— Атож,— кивнув Гуннар.— І диктувати звідти свої вимоги: мовляв, якщо Владислав надумає приїхати до тебе, ти втечеш і сховаєшся там, де тебе ніколи не знайдуть. І це змушує мене думати, що ти боїшся його. І не лише боїшся погубити, а боїшся його самого. Ти довідалася про нього щось таке, що налякало тебе і підштовхнуло до втечі.

Я відчула, як моє обличчя нестримно червоніє.

— Помиляєшся, Гуннаре, я... А втім, твоя правда, я справді боюсь. Боюся, що коли побачу Владислава, коли він попросить мене повернутись, я не зможу йому відмовити. У цьому сенсі я справді боюся його.

— Та це ще не все,— наполягав кузен.— Адже тієї ночі ти розмовляла з княгинею Мар'яною. Я знаю, що розмовляла, я ж не дурний. Я чув, як Веліал радив тобі поговорити з матір'ю Владислава, спитати в неї, хто його батько. І коли ти пішла таємним ходом, а повернулася лише через годину, я відразу збагнув, куди ти ходила. Якщо пам'ятаєш, тоді я спитав, де ти була, але ти ухилилася від відповіді, а я більше не наполягав. Саме після цієї розмови ти вирішила втекти.— Він узяв мене за руку.— Що ти взнала від Мар'яни, Інго? Поділися зі мною. Я ж бачу, як це тебе мучить. Яку загрозу ти становиш для Влади-

слава? Чому ти не можеш мати від нього дітей? І хто, зрештою, його батько?

Я м'яко звільнила свою руку.

— Вибач, Гуннаре. Я обіцяла Мар'яні, що це залишиться між нами. Можу сказати лише одне: її розповідь остаточно переконала мене в тому, що Веліал не брехав. Я справді небезпечна для Владислава.

Гуннар ненадовго задумався.

— Але чому тоді він розкрив свої карти? З його боку було б розумніше промовчати і дочекатися, поки ти погубиш Владислава. Адже так?

Я ствердно кивнула:

— Тут ти влучив у яблучко. Я довго думала про це й мучилася сумнівами, та врешті дійшла висновку, що Веліал просто бовкнув зайве, намагаючись переконати мене в тому, що моє покликання — служити Нижньому Світові. Він і раніше припускався безглузвих помилок, дозволяючи нам зруйнувати його плани. Я не бачу, яку користь може дати йому моя втеча. Запевняю тебе, йому справді було на руку, щоб я й далі залишалася з Владиславом.

— Гм...— Гуннар жбурнув недопалок у струмок.— А якщо подивитися на це інакше: він хотів не тебе віддалити від Владислава, а навпаки — його від тебе. Може, поруч із чоловіком ти була невразлива для Нижнього Світу, а тепер, розлучившись із ним, перетворилася на легку здобич. Ти розглядала таку можливість?

— Розглядала. Та це вже мої проблеми, і з ними я якось упораюся. Призначення — це не приреченість, з ним можна боротися. Я вірю в свободу волі й переконана, що жодна сила у Всесвіті не спроможна скасувати її. Я до останнього протистоятиму долі, на яку прирекли мене мої предки, проте не хочу, щоб у цій боротьбі без вини постраждав Владислав.

Гуннар знову похитав головою:

— І все-таки, Інґо, я певен, що ти вітікаєш від Владислава не так через страх за нього, як через страх перед ним. А ще з почуття провини. Якщо в розмові з княгинєю ти отримала підтвердження, що у вас не може бути дітей...— Він не договорив

і спрямував свій погляд удалину, за межі захисного купола.

— Ну, припустімо, — не витримала я. — Припустімо, що так і є. Хіба це не вагома причина, щоб розійтися? Хіба я маю право прирікати Владислава на бездітність? Якщо я буду далеко від нього, він зрештою покохає іншу. Я знаю, він зможе. У нього надто багато любові, щоб він міг тримати її в собі. Зміг же переспати із Сандрою, хоч і проти своєї волі — отже, зможе зробити це й усвідомлено, за своїм власним бажанням.

Гуннар повернувся до мене.

— А як щодо тебе самої? Чи зможеш ти забути Владислава й покохати іншого? Ну, якщо не покохати, то бодай лягти з ним у ліжку? Дуже в цьому сумніваюся. Я знаю тебе лише чотири місяці, але за цей час устиг перекоонатися, що ти не просто кохаєш Владислава, ти по-справжньому одержима ним, як чорні чаклуни одержимі дияволом, а праведники — Богом. Увесь твій світ зійшовся на ньому клином. От і зараз, ти сидиш поруч зі мною, проте я розумію, що ти тут не вся. Твоє серце, твоя душа, всі твої думки та почуття далеко звідси, вони з тим єдиним чоловіком, якого ти здатна кохати. А водночас ти втікаєш від нього. Як тобі жити далі з такою роздвоєнністю?

Я підвелася й узяла казанець з помитим посудом.

— Якось проживу. Мушу прожити... І все, годі балачок. Ходімо вже спати. Завтра буде важкий день.

„Господи,“ — думала я, повертаючись до нашого табору, — „якщо Ти є, на що я дуже сподіваюся, дай мені знак. Надішли яке-небудь знамення, щоб я зрозуміла, хто такий Владислав, чи варто мені боятися, що я погублю його. Натякни, що робити, бо я розгублена, бо я втрачаю віру в Тебе...“

На Основі я була побожною дівчиною, на вихідні та свята ходила до костелу, регулярно сповідалася, через що чоловік, який у душі був запеклим агностиком, часом кепкував з мене — втім, робив це незлобливо і зовсім не агресивно. Проте в останні півтора року, відколи я потрапила на Грані, моя релігійність потроху стала танути. На перший погляд, це здавалося дивним — адже тут, де надприродне зустрічається чи не на кожному кроці, а сили Світла й Темряви ведуть відкриту боротьбу за владу на світом земним, — тут моя віра, здавалося б,

мала зміцніти. Але вийшло якраз навпаки — я втратила ґрунт під ногами й мене пойняли сумніви. Мої уявлення про Бога, як про найвищу істоту, що стоїть над безмежним Усесвітом, похитнулися. Я виявила, що переважна більшість релігій на Гранях явно або приховано сповідують дуалізм. Навіть традиційні християнські конфесії, що на словах засуджують дуалістичні ересі, насправді загрузли в маніхействі*, ототожнюючи Бога з Вишнім Світом, який був лише однією з двох протидіючих світових стихій. Такого Бога я сприйняти не могла — це був штучний, оперетковий божок, не Творець, не Батько всього сущого, а просто антипод диявола, що веде з ним суперництво за душі людей. Я втратила Бога в своєму серці — і це було найстрашніше...

*

Наступного ранку я провела додаткові розрахунки, і ми знову рушили в дорогу. На щастя, похмурі пророцтва Леопольда не здійснилися. Я обрала правильну орієнтацію на Трактовій Рівнині, і вже через три години нам зустрілася нічна латка з Контр-Аґрісу.

Ретельно дослідивши зоряне небо й переконавшись, що не помилилася, я перейшла із супутниками в іншу площину Рівнини, яка містила всі латки даної Грані (таку площину називали паралельною), і пояснила Гуннарові й Леопольду:

— Загалом, ми можемо поринути в Колодязь і звідси, та краще пошукати місцевість, що відповідає розташуванню Шато-Бокеру на Аґрісі. Тоді наш шлях пролягатиме точнісінько вздовж осі симетрії, і ми заощадимо день-другий перебування в Колодязі.

Гуннар погодився зі мною, а от Леопольд, що ненадовго був угамувався коли я знайшла потрібну нам Грань, знову затягнув свою пісеньку й оголосив, що на пошуки цієї місцевості ми згаємо не менше тижня, тож у моїй пропозиції він не бачить нічого схожого на економію часу. Я наказала йому ступити писк, пригрозивши пригостити батогом, відтак уважно

*Маніхейство — дуалістичне вчення про боротьбу Добра та Зла, Світла й Пітьми, як споконвічних і рівноправних принципів буття.

зорієнтувалася за зорями і скерувала вже сумирного Леопольда в тому напрямку, який вважала правильним.

Чи то сьогодні мені випав щасливий день, чи то я потроху почала набиратися досвіду, але й цього разу швидко знайшла потрібну латку. Тішачись із успішного завершення першого етапу нашої багатостраждальної подорожі по Гранях, я повернула свій маленький загін у звичайний простір. Попереду на нас іще чекав Колодязь, але то вже не рахувалося — решта шляху до Аґрісу займе в нашому суб'єктивному сприйнятті лише кілька хвилин.

— Отак, друзяко! — трохи зловтішно сказала я Леопольдові. — Не вважай мене цілковитою нездарою.

— А я й не вважаю тебе цілкови́тою, — відповів кіт. — Лише на три чверті.

Тим часом Гуннар спішився й уважно роззирнувся довкола. Ми перебували в невеликій улоговині, до якої з двох боків підступав ліс із золотавим листям. У небі над нами ясно сяяло сонце, був погідний осінній день.

— Дивина та й годі, — промовив кузен. — Це місцина нітрохи не схожа на околиці Шато-Бокеру. Крім того, тут рання осінь, а в нас зараз зима. А я читав, що протилежні Грані цілком ідентичні.

Я спритно зіскочила з Леопольда, зняла з його крупу сумки і перетворила його на кота.

— Строго кажучи, це не так, — відповіла Гуннарові. — Протилежні Грані не ідентичні, а лише *подібні*. Ступінь їхньої подібності визначається порядком осі симетрії, що їх сполучає. Наприклад, Основа і Ланс-Оелі, через які проходить Головна вісь, схожі дуже сильно, хоча в деталях не ідентичні. Між Гранями, розташованими на осях симетрії першого порядку схожості менше, але умовно їх можна назвати близнюками. А от вісь, на якій „сидять“ Аґріс і ця Грант, має симетрію лише третього порядку, тому їх подібність виявляється лише в найзагальніших рисах. Коли кажуть про ідентичність протилежних Граней, то мають на увазі космічні масштаби, де всі наявні розбіжності нівелюються велетенськими відстанями. Саме тому зоряне небо тут точнісінько таке, як і над Аґрісом.

Розбіжності, звісно, є, але їх не годні виявити навіть найточніші астрономічні прилади.

— Ага, ясно,— кивнув Гуннар і заходився розвантажувати Лауру, яка везла більшу частину нашого вантажу.— Бо правду кажучи, я трохи злякався, що ти не туди нас завела.

— Туди, туди, не сумнівайся,— запевнив його Леопольд.— Ця місцина під стать Аґрісові.

— У якому сенсі?— запитала я, відразу насторожившись.

— У найпрямішому. Тут так само паскудно, як було раніше в замку герцога Бокерського. А он там,— він указав лапою в бік лісу,— ховається щось лихе.

Моя реакція на його слова була суто рефлекторною — я тут-таки встановила довкруг нас силовий бар'єр, а вже тоді скористалася своїм чаклунським сприйняттям і обережно стала „промацувати“ чарами узлісся. Жодних ознак небезпеки в межах своєї досяжності не виявила.

— І що ж лихе там ховається?— запитала я в Леопольда.

— Не знаю. Але воно дуже лихе, я це відчуваю. Слабко відчуваю, воно досить далеко звідси...— Кіт вигнувся дугою й засичав.— Забираймося звідси, поки живі-здорові. Щось мені не хочеться знову лізти в бійку.

— І справді, кузино,— підтримав його стривожений Гуннар.— Швидше відкривай Колодязь — і в дорогу. А пообідаємо вже на Аґрісі.

Я заперечно похитала головою, продовжуючи вдивлятися в ліс.

— Ні, все не так просто. Якщо чуття не зраджує Леопольда...

— Будь певна, не зраджує,— оголосив кіт, неабияк ображений моїм припущенням.— Я маю гарне чуття.

— А коли так,— вела далі я,— то тут явно щось затівається. І це напевно пов'язане з нами. Схоже, Веліала не надурила моя хитрість з „обманкою“, він розгадав наші плани й приготував для нас якийсь сюрприз. Або...— Я на секунду замовкла.— Або й гірше: це спрямовано не проти нас, а проти Аґрісу.

— Чому ти так думаєш?— запитав Гуннар.

— Бо не вірю у випадкові збіги. Навряд чи щось лихе, чия присутність відчуває Леопольд, суто випадково обрало Грань, симетричну Агрисові. Не виключено, що тут готується якесь нове паскудство. Ми не можемо просто так забратися звідси, лишивши в себе за спиною нез'ясовану загрозу.

Гуннар у задумі пошкріб пальцями своє неголене підборіддя.

— А знаєш, Інго, останні дні мене долало передчуття, що наша подорож спокійно не закінчиться. Бачу, воно було не марним.

— Ще б пак! — невдоволено чмихнув Леопольд. — Хіба може Інна обійтися без того, щоб не вклепатися в якусь історію.

Розділ 14

Марк і Беатриса. Відьмина хатина

Проїхавши лісом близько години, Марк з Беатрисою почали відчувати слабку присутність якихось сил. Ці сили були явно ворожої природи, вони тиснули на розум, породжуючи несвідоме відчуття страху та тривоги. Довкола немов згущалися грозові хмари. День і далі залишався ясным та сонячним, але в повітрі зависла неясна загроза, яка ставала дедалі відчутнішою. Тепер уже занепокоївся й Вулкан — та поки Беатрисі вдавалося стримувати його.

На їхньому шляху чимраз частіше траплялися цілком позбавлені листя дерева з чорними, неживими стовбурами і покорченими гілками, що страх як нагадували наготовлених до смертельного нападу змій. Невдовзі таких дерев стало чи не більше, ніж нормальних, живих. У цьому напівмертвому лісі панувала зловісна тиша — не чулося ні криків птахів, ні шуму вітру в листі, навіть хрускіт сухих гілок під копитами Вулкана здавався якимось боязким, приглушеним.

Урешті вони побачили поміж деревами широку прогалину, посеред якої стояла перекошена хатина з потемнілою від часу солом'яною стріхою. Саме там, як миттю зорієнтувалися Марк та Беатриса, й було джерело похмурої сили, що хвилями

накривала весь довколишній ліс. Над прогалиною з гучним карканням кружляла зграя круків, а перед хатиною паслась величезна, завбільшки з теля, чорна коза.

— Обережніше, Беа,— попередив Марк, побоюючись, що сестра відразу кине́ться в атаку.— Мерщій сховайся, поки нас не помітили. Спершу треба розвідати обстановку.

— Все гаразд, братику,— відповіла вона.— Я не збираюся йти напролом. Не май мене за нерозсудливу дурепу.

Залишаючись під захистом дерев, сестра обережно зійшла з коня і сховалася за найближчим чагарником. Карина знову захвилювалась, але вже не так сильно, як раніше. Схоже, явна присутність джерела загрози не викликала в неї такого панічного страху, як невидима небезпека. Беатриса розсунула гілля й пильно оглянула прогалину.

— Це тут,— констатувала вона.— Сліди викрадачки ведуть до хатини, а назад уже не повертаються.

— Може, з іншого боку є ще один вихід?— припустив Марк.— Важко повірити, що вже два тижні вона сидить там сиднем. До того ж ніде поблизу не видно коней.

— Вони могли втекти. Поглянь на Вулкана — так і поривається дати драпака. А може, їх забрав її супутник. Вони приїхали разом, він погостював тут трохи, а потім забрався геть. Чи взагалі сюди не приїздив — вони розійшлися біля Вуалі, а далі вона рушила пішки.

— Не квапся з висновками, Беа. Давай усе розвідаємо, а вже потім будемо гадати.

— Гаразд,— сказала Беатриса.

Вона прив'язала Вулкана до дерева, міцніше пригорнула до себе Карину й обережно рушила в обхід прогалини, ховаючись за кущами й широкими стовбурами дерев. Зробивши майже повне коло і зусібіч оглянувши галявину біля хатини, повідомила:

— Слідів ніде немає. Викрадачка має бути всередині. Мабуть, вона мешкала тут і в своєму попередньому тілі. Це типове лігвище чорної відьми.

— Якщо так, то чому за весь цей час вона жодного разу не вийшла назовні? Погодсья, це дивно.

— Так, дивно,— погодилася сестра.— Але ж ти чув розповіді про лихих чаклунок. Вони мають хіба ж такі дивацтва. Може, вона досі відпочиває після довгої дороги, а годується молоком кози, яка на її виклик заходить до хати.

— Гаразд, нехай так. І що робитимемо далі?

— Треба піти туди і... А втім, ні, так не годиться. Краще заманити викрадачку на відкрите місце й одним точним ударом паралізувати її. Треба влаштувати все так, щоб вона не встигла зреагувати і не стала опиратися, бо тоді моє тіло може постраждати в сутичці.— Беатриса зітхнула.— Тільки не уявляю, як це зробити. А чекати, поки вона сама вийде...

— Це також не годиться,— сказав Марк.— Нас раніше помітять круки або почує коза. А вона вже точно служить відьмі... До речі, ідея! Ми можемо використати козу.

— Як?

— Нехай вона здійсмає тривогу. Викрадачка вибіжить із хатини...

— І буде готова до нападу,— заперечила Беатриса.— Це кепська ідея.

— Стривай, Беа, ти не дослухала мене. Я не пропоную нам відкритися. Ми перетворимо Карину на коня і надішлемо до хатини. Відьма вийде розібратися, в чім річ, відволічеться на неї — і тоді ми вдаримо.

— Це небезпечно. Кицька може загинути.

— Так, може. Але я не бачу інших варіантів. Відволікти відьму може лише Карина.

— Гм... А якщо надіслати Вулкана?

— Ми не зможемо керувати ним так добре, як Кариною. А в нас лише одна спроба.

Врешті Беатриса визнала братову слухність і швидкими перебіжками від дерева до дерева повернулася на те місце, де було прив'язано Вулкана. Видобувши з припасованих до сідла піхов меч, вона поклала його на землю біля своїх ніг і заходилася гладити Карину, приказуючи:

— Ти маєш це зробити, кицюню. Допоможеш нам, а ми тебе захистимо. Нічого не бійся, я буду з тобою.

— Беа,— запитав Марк,— ти зможеш керувати кішкою, якщо я контролюватиму тіло? Тоді тобі не доведеться розпо-
рошувати увагу: вестимеш Карину, а я захищатиму її.

— Давай спробуємо.

Сестра поцілувала Карину, опустила її на траву і поступи-
лася тілом братові. Втомлений від бездіяльності, Марк з насо-
лодою розпростав плечі й глибоко вдихнув.

— Ну як, сестричко, виходить?

— Зараз спробую.

Карина пощулилася й жалібно нявкнула, та все ж почим-
чикувала до сусіднього дерева, куди її скерувала Беатриса.
Марк чув сестрині думки, що їх вона надсилала кішці:

— Не бійся, любя, я з тобою. Іди, йди, будь слухняною ки-
цею.— Відтак звернулася до брата: — Все гаразд, Марку. Вихо-
дить не так добре, як при контролі над тілом, але згодиться.
Що тепер робити?

— Відведи її далі від нас, а потім випускай на галявину. І
пригодуйся обернути на коня.

Скоряючись Беатрисиній волі, Карина відбігла десь на два
десятки людських кроків убік, після чого вистрибнула з кушів
на відкритий простір.

— Перетворюй! — скомандував Марк.

Беатриса подумки проказала замовляння. Перетворена на
кобилу Карина чвалом помчала до хатини. Тут-таки на неї
стрімко полетів один з круків, але промахнулася і щосили врі-
зався в землю. Другий крук цілився ретельніше, взявши в роз-
рахунок швидкість кобили, проте це йому не допомогло —
Марк зумів підбити її паралізуючими чарами. Карина на
ходу втоплатала збитого крука в землю і продовжила бігти
вперед.

— Їй уже не страшно, Марку! Вона більше не опирається
моїм наказам.

— Чудово... А тепер мерщій назад!

Якраз тоді чорна коза, що досі мирно поскубувала зів'ялу
траву перед хатиною, мовби прокинулася і з гучним мекан-
ням, більше схожим на ревіння розлюченого бугая, кинулася
назустріч Карині. Беатриса негайно розвернула кобилу й по-

гнала її назад до лісу. При цьому їй довелося докласти певних зусиль, щоб примусити до покори Карину, яка, геть забувши про свої недавні страхи, рвалася в бій з козою.

Марк підбив ще одного крука і тут краєм ока помітив, як двері хатини розчахнулись і надвір вибігла гладка стара баба в засмальцьованій сірій сукні та з розтріпаним сивим волоссям. Він чекав цього моменту і негайно вдарив супротивницю приголомшливим закляттям. Стара пронизливо скрикнула, похитнулась і впала навколішки, випроставши руки в жесті запізнитого захисту. Проте частину імпульсу вона таки встигла відбити і не знепритомніла.

— А де ж викрадачка? — розчаровано мовила Беатриса, на секунду відволікшись від Карини.

Марк уже й сам збагнув, що ця гладка баба ніяк не може бути викрадачкою сестриноного тіла, а тому без найменших побоювань вдарив її ще одним закляттям, вклавши в нього всю свою злість та досаду. Як і в попередньому випадку, відьма частково відбила його і, вже ледве втримуючи рівновагу, завдала удару у відповідь.

Маркове обличчя обдала хвиля жару, його одяг затлів, і радше інстинктивно, ніж усвідомлено він подіяв на себе охолоджувальними чарами. Жар миттю змінився пронизливим холодом. Марк зрозумів, що й цього разу трохи перестарався, проте часу зігріватися не мав. Він знову атакував відьму, наславши на неї цілий каскад смертоносних чарів. Вона прикрилися силовим щитом, але той лише кілька секунд протримався під несамовитим натиском з боку Марка, а вже наступної миті тіло старої гепнулося додолу й запалало яскраво-зеленим полум'ям.

Коза негайно припинила гонитву за кобилою й побігла до своєї охопленої вогнем господині, жалібно мекаючи на ходу.

— Повертай Карину, — промовив Марк, пильно стежачи за хатиною. — Свою задачу вона виконала.

Беатриса перекинула кобилу на кішку й наказала їй повертатися.

— І що тепер? — запитала вона.

Марк мерзлякувато пощулився — не від страху, а від холо-

ду, що його він сам на себе нагнав, нейтралізуючи тепловий удар відьми.

— Не знаю, Беа, — розгублено відповів він. — Якби в хатині був хтось іще, він би напевно атакував нас, поки ми розбиралися зі старою. Ти точно ніде не бачила слідів?

— Точно.

— Гм, цікаво... — Марк поринув у глибоку задуму. — А якщо викрадачка скористалася Колодязем?

— Тоді кепські наші справи, — похмуро мовила сестра. — Не думаю, що зможу побачити, куди вона його проклала.

На цей час повернулася Карина і, підбігши до Марка, стала тертися об його ногу. Він узяв її на руки й притиснувся щокою до м'якої пухнастої шерсті. Кішка задоволено замуркотіла.

— От що, сестричко, ходімо туди. Нічого розумнішого я не придумаю.

— Твоя правда, Марку, — погодилася Беатриса. — Ходімо.

Він посадовив Карину на траву і сказав їй:

— Зачекай нас тут, гаразд? Нікуди не йди. Стережи Вулкана.

Збагнувши, що її збираються залишити, Карина жалібно занявчала.

— Ми ненадовго, — переконував Марк. — Зараз лише подивимося, що там усередині, й зараз же повернемося.

Кішка начебто повірила йому, згорнулася у траві клубочком і заплющила очі. Мар узяв до рук меч а й випростався.

— Ну, ходімо.

Тримаючи меч напереважки і прикриваючи спину силовим щитом, він вийшов на відкриту місцевість і рушив до хатини, готовий до будь-яких несподіванок.

Чорна коза з тужливим меканням стрибала довкола зітлілих рештків своєї господині й не звертала на Марка ні найменшої уваги. Зате круки, ледь забачивши його, негайно кинулися в атаку. Щоб не розбиратися з кожним окремо, Марк скерував у гущу злобних птахів хвилю крижаного холоду. Близько дюжини круків, миттю перетворившись на шматки льоду, попадали на землю. А стільки ж уцілілих визнали за краще відлетіти на безпечну відстань.

До хатини Марк дістався без пригод і вже там зазнав нападу кози, яка, схоже, вирішила помститися за загиблу відьму. Він зустрів її ударом меча поміж рогів і розкрояв їй череп. Проте тварюка виявилася живучою і, попри смертельне поранення, змогла провести ще одну атаку, ледве не збивши Марка з ніг. Лише останньої миті йому вдалося відстрибнути вбік і вдарити в неї закляттям зупинки серця. Коза повалилася на бік і, дригнувши наостанок ногами, здохла.

— Знаєш що, — озвалася Беатриса. — Кинь-но цей меч і не спокушай долю. Магія набагато надійніша. З відьмою ти впорався запросто, а з козою вирішив погратись і мало не догрався.

— Не в тім річ, Беа, — заперечив він, хоч і розумів слушність сестриних докорів. — Відьму я заскочив зненацька, і мій перший удар став вирішальним у всьому поєдинку. Вона просто не встигла зреагувати.

— Про це я й кажу. А якби ти кинувся на неї, махаючи мечем, вона б миттю тебе закатрупила. Тому, братику, кинь зброю й цілком покладися на магію. Ну ж бо!

Зітхнувши, Марк устромив меча лезом у землю.

— Гарзд, умовила.

Він обійшов купу ще гарячого попелу, на яку перетворилося тіло вбитої ним відьми, обережно підступив до розчахнутих настіж дверей і зазирнув до середини. Хатина складалася з однієї великої кімнати, що слугувала їй мешканці і за спальню, і за кухню, і за комірку. В кімнаті панував цілковитий безлад: великий дерев'яний стіл було захаращено немитим посудом, над яким із дзижчанням роїлися великі зелені мухи, на гнилій дощатій підлозі там і тут було розкидане козяче лайно, на ліжковій лежали зібгані простирадла, що либонь уже кілька років не знали прання. До всього іншого, з хати нестерпно смерділо гниллю, потом і нечистотами.

— Фу! — гидливо мовила Беатриса. — Як можна тут жити!

Долаючи відразу, Марк увійшов до хатини й роззирнувся. Його увагу негайно привернув відчинений люк у підлозі між стіною та пічкою, якого він з порогу не помітив. Очевидячки, в той самий час, коли коза здійняла ґвалт, господиня хатини

перебувала в підвалі.

— Там, біля пічки! — сказала сестра.

— Так, бачу.

Він сторожко наблизився до люка й подивився вниз. Підвал був не менше трьох метрів завглибшки, туди вела полого дерев'яна драбина, нижні сходинки якої губились у темряві.

— Мені щось не хочеться туди потикатись, — сказав він.

— Мені також, — відповіла сестра. — Та якщо сліди ведуть униз... Ану, дай погляну.

Марк дозволив Беатрисі перебрати контроль над тілом. Вона швидко озирнулася довкола, відтак подивилась у підвал і повідомила:

— Викрадачка була там.

— А нагору поверталася?

— Не знаю. Не впевнена. По всій кімнаті забагато слідів, а на драбині вони дуже розмазані. Треба спуститись униз.

— Треба, то треба, — неохоче погодився Марк. — Тільки поверни мені тіло. Я звичніший до нього, та й реакція в мене краща, а зараз це найголовніше. Хтозна, що там унизу.

— Про реакцію ще можна посперечатися, — задля годиться зважила Беатриса. — Та загалом, маєш рацію. Зрештою, це твоє тіло.

Повернувши собі керування тілом, Марк підійшов до столу, взяв свічку і запалив її від кресала. Коли полум'я розгорілося, він повернувся до люка, подумки проказав коротку молитву, до якої приєдналася й сестра, і повільно почав спускатися.

Досягнувши дна, вони опинились у невеликому підвальному приміщенні, стіни й підлогу якого було викладено каменями й обштукатурено. Уздовж однієї зі стін тяглися полиці, заставлені всілякими банками та пляшками, на підлозі стояли вкриті пліснявою ящики, а в дальньому куті виднілося двійко діжок. Біля них Марк побачив ледь відчинені залізні двері, з-під яких вибивалося слабке світло.

— Як гадаєш, що там? — запитала Беатриса.

— Цікаве питання. Хотів би я взнати відповідь, не рушаючи з місця.

— До речі, дай-но я погляну, чи ведуть назад сліди.

— Згодом, сестричко. Ми все одно мусимо піти й подивитися, куди ходила викрадачка. А зараз нам не варто відволікатися.

Намагаючись рухатися безшумно, Марк підступив до дверей і обережно зазирнув у щілину. Сусіднє приміщення, просторіше за це, було освітлене тьманим полум'ям десятка свічок, що стояли на підвищенні, яке віддалено нагадувала церковний вівтар. На підлозі перед „вівтарем“ було накреслено жирними лініями велику пентаграму, всередині якої, розкинувши руки та ноги вздовж її променів, непорушно лежало оголене тіло...

— Це я!.. вона... моє...— вигукнула Беатриса.

Марк рвучко розчахнув двері, увірвався до середини й швидко роззирнувся навсібіч, у пошуках ворогів. І лише переконавшись, що в приміщенні більше нікого немає, дозволив собі зосередитись на пентаграмі.

— Це не я,— розчаровано протягла сестра.— Це інша бідолаха.

Тіло на підлозі належало дівчинці років дев'яти чи десяти. Вона була невисока, струнка, з довгими худенькими ногами та шуплявою фігуркою. Її не можна було назвати красунею, проте вона була досить гарненькою, а в майбутньому обіцяла стати привабливою дівчиною... Якщо, звісно, в неї ще було майбутнє.

Марк підійшов до дічинки, опустився навколішки і взяв її за зап'ясток у намаганні намацати пульс. Це вдалося йому не відразу, а коли він урешті відчув биття жилки, то воно виявилось дуже слабким і повільним — не більше двадцяти ударів на хвилину. А може, й менше.

— Жива,— повідомив він Беатрисі.— Ледь-ледь, на межі смерті. В медицині це називають летаргією.

— Мабуть, з нею хотіли зробити те саме, що й зі мною,— припустила сестра.— А втім, хтозна. Може, та відьма просто збиралася принести її в жертву.

Марк похитав головою:

— Навряд. Навіщо тоді вона так міцно приспала її. Як мені відомо, чорні чаклуни та відьми воліють, щоб їхні жертви до найостаннішої миті залишалися притомними. Їм подобається слухати їхні передсмертні крики...— Він здригнувся.— Що будемо робити, Беа?

— Гадаю, спершу треба винести її звідси. А далі — за обставинами.

— А я зможу?— засумнівався Марк.— Не впаду з драбини?

— Звичайно, зможеш, ти ж такий сильний. А драбина не дуже крута, ти зможеш іти нею, не тримаючись за поруччя. Та якщо боїшся, я сама це зроблю.

— Ні, краще я.

Дівчинка виявилася досить легкою, та все ж Марк порядно спітнів, поки підіймався з нею по драбині — і не так від ваги тіла, що його він тримав на руках, як від страху спіткнутися на нерівних східцях і гепнутися додолю.

На щастя, все минулося без неприємних пригод. Марк вибрався з підвалу, квапливо вийшов з хатини, віддавши перевагу свіжому повітрю перед сумнівними вигодами відьминоного житла, і дбайливо опустив свою ношу на землю. Круки, геть забувши про недавній прочухан, намірилися були знову напасти на нього, тож йому довелося згаяти кілька хвилин на те, щоб позбутись огидних птахів.

Коли останній крук каменем упав додолю, Марк полегшено зітхнув і витер з лоба холодний піт. Відтак перевірів стан дівчинки і переконався, що все залишилося без змін — вона й далі перебувала між життям та смертю.

— От що, Беа,— сказав він.— Повернімося до нашого укриття. Тут я почуваюся надто незатишно й не можу зосередитись.

— Але сліди...

— З ними розберемося згодом. За цей час вони ніде не подінуться. А зараз головне — дівчинка. Згодна?

— Ну... гаразд.

— От і домовились,— Марк знову підхопив непритомне тіло на руки й рушив до лісу.

Коли вони наблизилися до чагарнику, звідти вистрибула Карина і з радісним муркотінням стала тертись об його ноги.

— Ну, кицюню, вгамуйся,— втомлено пробурчав він.— Так я ще спіткнуся.

Опинившись під прикриттям кущів, Марк поклав дівчинку на траву, опустився поруч із нею навколішки і в нерішучості спрямував погляд на її бліде нерухоме личко, оточене розтріпанним темним волоссям.

— Чого зволікаєш!— нетерпляче мовила Беатриса.— Вона може вмерти.

Марк почесав потилицю.

— Тут така справа, Беа. Якщо тіло дівчинки призначалося для вселення чийогось безплотного духу, то можливі три варіанти. Перший: ми завадили відьмі на самому початку, коли вона лишень приспала її. Другий: відьма вже вигнала душу з тіла, але в нього ще ніхто не вселився. І третій: ми втрутилися на завершальному етапі, коли втілення вже відбулось, і відьмі залишалося тільки вивести тіло з глибокого сну. В першому випадку все ясно — ми маємо врятувати дівчинку. У другому — вже нічим їй не допоможемо. А в третьому... От із цим проблема, сестричко. Якщо нам вдасться оживити дівчинку, як ми зможемо визначити, що це вона, а не хтось інший?

— Ого...— Беатриса розгубилася.— Мені це й на думку не спадало.

— А мені спадало. І тепер не знаю, що робити. Ми не можемо кинути її вмирати, це було б рівнозначно вбивству. Але, з іншого боку, й оживляти страшно.

Сестра глибоко замислилася. Марк тримав дівчинку за зап'ясток, уважно дослухався до її слабкого пульсу і одночасно ввивчав магічну ауру. За силою вона поступалась йому та Беатрисі, але не дуже. Якщо в тіло дівчинки вселився безплотний дух якоїсь чорної відьми, що має зв'язок з Нижнім Світом, то її природна магія багаторазово посилиться невичерпними енергетичними джерелами з Потойбіччя, і тоді вона стане грізною супротивницею... А втім, вони з сестрою також не беззахисні, бо мають лев'ячу шкуру.

— Ні, Марку,— нарешті мовила Беатриса.— Я певна, що ми завадили відьмі на самому початку. Сам подумай: вона вибігла з хатини геть не готова до нападу — а це означає, що вона

просто хотіла дізнатися, через що біснується коза, й заспокоїти її. А якби процес дійшов до втілення, чи стала б вона, питається, відриватись від такої відповідальної справи на крики кози? Ясно, що ні.

Марк згідно кивнув:

— Твоя правда. Проте ми мусимо бути готові до всього. Зокрема й до того, що в дівчинку вселився нечистий дух.

— Тоді влаштуємо їй перевірку.

— Яку?

— Спробуємо заскочити її зненацька. Розбудимо — якщо, звісно, в нас вийде, — і відразу скажемо, що втілення пройшло успішно.

— Гадаєш, спрацює?

— Має спрацювати. Її перша реакція не може бути нагровою. Якщо після пробудження в очах дівчинки не буде страху — дикого, панічного страху, — негайно оглуши її.

— А потім?

— Потім будемо розбиратися. Спершу треба розбудити її.

— Ну що ж, — зважився Марк. — До справи.

Він постарався згадати все, що знав про летаргію. Згідно з однією з теорій, якої дотримувався їхній шкільний викладач чаклунської медицини, це був глибокий сон розуму, викликаний порушенням його триєдиного зв'язку з тілом та душею. Щоб вивести хворого з летаргійного стану, замало простої стимуляції життєвих функцій організму; тут потрібен комплексний вплив на всі три складові людського єства — духовну, тілесну та розумову, — для відновлення їх втраченої єдності.

Марк поклав одну долоню на холодний лоб дівчинки, іншу — на її черевне сплетіння, і почав повільно промовляти слова стандартного діагностичного заклання, уважно дослухаючись до характерного відгуку, обертона якого несли в собі інформацію про стан тих або інших органів. Наскільки він міг судити з позицій свого небагатого досвіду, у фізичному плані дівчинка була цілком здорова, хіба що всі процеси в її організмі були гранично вповільнені. Це радше нагадувало не ле-

таргію, а глибоку гібернацію — стан, схожий на зимову сплячку деяких тварин.

— Ану, спробуймо просто розбудити її,— промимрив Марк і дуже обережно, ледь-ледь, стимулював вироблення адреналіну.

Досі перебуваючи під залишковою дією діагностичних чарів, він майже фізично відчув, як у дівчинки підвищився тиск, прискорилося серцебиття, почастишало дихання. У крові зріс уміст кисню, це підштовхнуло процеси обміну речовин в організмі, мозок отримав додаткове живлення і почав пробуджуватися...

Зненацька Маркові запаморочилося в голові. Перед його очима попливли різнобарвні плями, він похитнувся, стоячи навколішки, і мало не впав на дівчинку. Лише вольовим зусиллям йому вдалося зберегти рівновагу, він сперся руками об землю й повільно сів.

— Здається, я перестарався, Беа. Мені треба відпочити. Зовсім трохи.

Сестра не відповіла. Мало того, Марк раптом виявив, що не відчуває її присутності, до якої в останні місяці так звик, що почав уже сприймати Беатрисину особистість, як продовження власного „єго“. А тепер у тому місці його внутрішнього простору, що ним він поступився сестрі, зяяла моторошна пуста...

— Беа, де ти? — панічно вигукнув Марк. — Відгукнись, люба, повернись! Не залишай мене, сестричко!

— Я тут, Марку,— почув він тиху відповідь і замалим не зомлів від полегшення. — Що сталося? Ти знепритомнів?

— Та начебто ні. Не схоже.

— А я, здається, знепритомніла. Щойно отямилась. Мене довго не було?

— Лише кілька секунд. Але я й зараз не...

Договорити Марк не встиг. Цієї миті дівчинка поворухнулась, її вії затремтіли, а щоки трохи порожевіли.

— Вона прокидається, Беа! — насторожено мовив він і про всяк випадок наготувався вдарити паралізувальними чарами.

Повіки дівчини повільно піднялися. Погляд її сіро-блакитних очей насилу сфокусувався на Маркові. Нараз вони сповнилися переляку й розгубеності. Пересохлі вуста ледь чутно прошепотіли:

— Ма... Марку... — І одночасно до нього прийшла зачудована думка сестри: — Я бачу твоє обличчя!..

— О, Господи! — приголомшено вигукнув він і схопив дівчинку за руку. — Це ти, Беа?

Нарешті в її погляді з'явилося розуміння. Вірніше, слабка тінь розуміння.

— Марку, це... — почала вона вголос, а закінчила вже подумки. — Це не сон? Ти повернув моє тіло?.. Але як? Де знайшов його?

Упоравшись із першим шоком, Марк заперечно похитав головою:

— Ні, Беа, це не твоє тіло.

— А... а чіє ж то... — Вона осіклася; її обличчя спотворила гримаса жаху. — Боже мій! Тільки не кажи, що я... що ти вселив мене в тіло тієї дівчинки...

— Я нічого такого не робив, це сталося само по собі. Схоже, ми з тобою втрутилися запізно, коли відьма вже вбила дівчинку, а її тіло приготувала для вселення іншого духу — можливо, свого власного. І щойно я дав поштовх до його пробудження, воно тут-таки поєдналося з найближчою вільною душею — а нею виявилася ти. Думаю, так усе й сталося.

Беатриса спробувала встати. Марк допоміг їй набути сидячого положення й обняв за плечі.

— Як відчуваєшся?

— Та так, поганенько. Голова паморочиться, слабкість у всьому тілі... в чужому тілі... Ой, Марку! Тепер я також викрадачка! Як і та, що вкрала моє тіло.

— Не кажи так, сестричко, ти нічого не вкрала. Ти зайняла тіло, що виявилось вільним і мало вмерти... А може, якби не ти, його б захопив нечистий дух, якому воно від самого початку призначалося. Можливо, він зараз кружляє поблизу нас і скаженіє з люті, що ти завадила йому втілитися. Гадаю, та дів-

чинка, хоч би хто вона була, задоволена, що її тіло дісталось тобі.

— Ти справді так думаєш? — з надією запитала Беатриса.

— Я цього певен. Постав себе на її місце й скажи: кого б ти обрала?

Сестра опустила погляд і прискіпливо оглянула свої нові руки, ноги, живіт.

— Все одно це неправильно. Мені не потрібне чуже тіло. Я маю власне, просто його вкрали. Я повинна знайти його й повернути собі.

— А якщо не вийде? Ми мусимо врахувати й таку можливість. Тоді, думаю, тобі буде краще жити в окремому тілі, хай і не твоєму. Хіба ні?

Беатриса невпевнено кивнула:

— Може, й так... — Вона знову подивилася на свої руки та ноги. — Але я знову стала маленькою дівчинкою. Мені це геть не подобається. До того ж раніше я була вродливою, а тепер...

— Ти й зараз вродлива, — запевнив її Марк. — Просто трохи брудна і тому здаєшся страшенькою. А вік не біда, з часом це минеться. Головне, що ти маєш своє тіло, я можу торкатися до тебе, дивитися в твої очі, говорити з тобою, чути твій голос.

— Це не мій голос, Марку. І дивишся ти не в мої очі. Й обіймаєш не мене.

— Ні, Беа, тебе. Хай ти в іншому тілі, але ти — це ти, моя сестра. І тіло, в якому живеш, не чуже мені.

Беатриса міцніше притислася до Марка.

— Але ми й далі шукатимемо моє тіло, правда ж? Ми зробимо все, щоб повернуто його мені... — Вона трохи відсунулася. — Марку, допоможи мені. Я хочу перевірити, чи бачу слід викрадачки.

Він допоміг їй зіпнутися на ноги й розсунув гілля чагарнику. Кілька секунд сестра уважно оглядала галявину, потім кинула:

— Так бачу. Хоч і гірше, ніж раніше. У цього тіла слабка магія.

Марк насилу притлумив скрушне зітхання. У глибині душі він сподівався, що після втілення Беатриса перестане бачи-

ти сліди, тож їм доведеться припинити погоню. За великим рахунком, йому було байдуже, яке в сестри тіло, головне, що воно було, а все інше не мало значення. Маркові дуже не хотілося ризикувати синицею в руках — симпатичною дівчинкою, що її він зараз бачив перед собою, задля журавля в небі — юної красуні Беатриса, чиє тіло було викрадене чорними чаклунами.

— Ні, Беа,— сказав він.— Магія в тебе нормальна. Слабша, ніж була раніш, але тут радше справа в тренуванні, а не в природному хисті. А слід ти бачиш гірше, бо не маєш лев'ячої шкури.

— І справді,— погодилась вона.— На мені взагалі нічого немає — ні шкури, ні сукні, ні бодай білизни. А я вже мерзну. Трепа піти пошукати одяг і взуття, що були на дівчинці.

— Тільки не зараз,— рішуче мовив Марк, миттю збагнувши, що під цим приводом сестра хоче повернутися до хатини й подивитися, куди ведуть сліди викрадачки.— Ти ще надто слабка. Зачекаймо трохи. А з одягом я щось придумаю.

— Гаразд,— поступилася Беатриса, знову сівши на траву.— І дай що-небудь поїсти. У дівчинки... у мене в животі геть порожньо.

Марк зняв з крупа Вулкана велику шкіряну сумку, видобув звідти згорток із рештками сьогоднішнього сніданку і передав сестрі разом з торбинкою, де лежали зібрані в дорозі фрукти. Беатриса негайно допалася до їжі, а Марк тим часом виклав із сумки свої запасні черевики, сорочку, довгополий каптан і пояс зі срібною пряжкою.

— Боюся, мої штани завеликі для тебе. Але це зійде за сукню.

— Умгу,— нерозбірливо промимрила Беатриса з повним ротом.

Утамувавши голод і трохи збадьорившись, вона надягла на себе братову сорочку та його каптан, що доходив їй аж до колін, оперезалася поясом і вступила в черевики, у кожному з яких любісінько вмістилися б обидві її ноги. У цьому вбранні сестра мала доволі кумедний вигляд, і Марк, дивлячись на неї, не міг стриматися від усмішки. Беатриса примхливо на-

дула губи.

— Ну, чого вишкірився? Подивилася б я на тебе, коли б ти надягнув мою сукню.

— Я просто не вліз би в неї.— Він підійшов до сестри й міцно обняв її.— Я такий радий, що знову можу бачити тебе. І байдуже, в якому тілі.

— А я рада бачити тебе,— сказала вно, притулившись до нього.— Нам було непогано вдвох в одному тілі, та все ж краще, коли коли кожен має своє.

— Отже, ти не проти цього тіла?— з надією запитав він.

— Певно ж, не проти. Жити в ньому можна. Та й узагалі, зараз я не в тому становищі, щоб обирати. Мене втелючили в нього, не спитавши згоди.

— А якби спершу спитали? І пояснили, що твоя відмова не повернула б його колишню власницю до життя. Тоді як?

— Гадаю, погодилася б. Без сумніву, погодилася б. Я ж від самого початку розуміла, як мало шансів повернути моє справжнє тіло...— Вона зітхнула.— Але спробувати треба. Якщо ж не вийде — то вбити викрадачку. Я не зможу спокійно спати в своєму новому тілі, поки не буду цілковито певною, що моє попереднє ніхто не споганює.

На більше Марк не розраховував. Він добре знав невгамовну натуру сестри і був певен, що вона нізачо не відмовиться від подальших пошуків. Однак її слова свідчили про те, що вона тверезо оцінює ситуацію і не стане піддавати себе марному ризику. А це було головне.

— От що я думаю,— заговорив Марк.— Ми обоє втомились, а ти, до того ж, іще не призвичаїлася до нового тіла. Сьогодні нам краще не повертатися до хатини. Пропоную від'їхати подалі, а то й узагалі перейти на іншу Грань і там заночувати. А вже зранку, свіжі й відпочіли, продовжимо огляд.

Беатрисі братова пропозиція не сподобалася, але вона не могла не визнати слушності його аргументів, тож трохи посперечавшись, зрештою поступилася. Марк поскладав усі зайві речі в сумку, знову припасував її до сідла Вулкана і вже збирався був перетворити Карину на кобилу, аж раптом із глибини лісу долинуло кінське іржання. Кішка тут-таки нявкнула,

а Вулкан голосно фокнув, збираючись заіржати у відповідь, проте Марк миттю зреагував і примусив його мовчати.

— Сюди хтось їде, — пошепки мовила Беатриса. — Ховаймося!

Марк схопив Вулкана за вуздечку й потяг його вглиб чагарнику. Беатриса з Кариною на руках подалася слідом за ними.

— Хто це може бути? — схвильовано запитала вона, коли вони опинились у хащах.

— Хотів би я знати, — похмуро відповів Марк, трохи розсунувши гілля і напружено вдивляючись у лісові нетрі. — Боюсь, на появу друзів нам не варто розраховувати. Порядні люди в таких місцинах велика рідкість.

Нарешті між деревами забовваніли постаті трьох коней, на двох із яких їхали вершники — чоловік та жінка. На такій відстані Марк не міг розгледіти їхні обличчя, але обоє, безумовно, були молоді, надто ж жінка, яку радше слід було назвати дівчиною. Вдавшись до свого чаклунського зору, Марк виявив, що дівчина прикриває себе та свого супутника надзвичайно потужним силовим щитом.

— Вони їдуть точнісінько слідами викрадачки, — сказала Беатриса. — Або ж нашими слідами... Та поглянь, Марку: вони ніби крадуться, раз по раз роззираються, а дівчина ще й тримає силового щита. Тоді виходить, що вони не заодно з відьмою.

— Це мене трохи обнадіює. Але не дуже. Навіть якщо вони вороги відьми, це ще не означає...

Марк не договорив, бо цієї миті Карина вислизнула із сестриних рук, продряпалася крізь чагарник і притьмом помчала назустріч прибульцям. Беатриса подумки гукала їй услід, вимагала повернутись, але кішка не слухалася її й бігла далі.

Кінь, на якому сиділа дівчина, заіржав, легенько збрикнув, а слідом за тим пролунав гучний голос, що говорив коруальською мовою з характерним кінським акцентом:

— Ова! Це ж Фріда, кицька лейтенанта Ларсона. Як вона тут опинилася?

Дівчина щось сказала, але надто тихо, щоб можна було розібрати її слова, подивилася на Карину, яка вже підбігла до них і тепер терлася об ноги її коня, а потім скерувала погляд прямісінько на чагарник, за яким ховалися Марк із Беатрисою.

— Ну все, нам гаплик, — понуро констатував Марк. — Вони знають попереднього господаря кішки, а отже, з ним заодно.

— Не конче, — заперечила Беатриса. — Ти ж сам казав, що Карину використовували для маскуванню, тому її можуть заняти й люди, ніяк не пов'язані з чорною магією. А ще зваж, що в дівчини кіт-перевертень, sameць. Я дуже сумніваюся, щоб слуги Нижнього Світу ризикували заводити дружбу із самцями.

Тим часом дівчина та її супутник після короткої наради рушили далі; тепер вони прямували просто до схованки Марка та Беатриса. Карина плуталася під ногами в жеребця, але той був обережний і на неї не наступав.

— Що ж робити, Марку? — запитала Беатриса, яку мало не тіпало від страху. — Що робити, коли вони все-таки виявляться ворогами?

— Боюсь, залишається тільки молитися, — відповів Марк безпорадно. — Судячи із сили щита, проти цієї дівчини ми не маємо жодного шансу. Вона здатна вбити нас одним своїм поглядом...

Коли прибульці над'їхали ближче, Беатриса міцно стисла братове плече, а з її грудей вихопився полегшений стогін.

— Марку, ми врятовані! Вони не вороги!

— Це чому? Бо дівчина така вродлива? Але ж і лихі відьми бувають...

— Та ні! Вона не може бути лихою. Її надіслали, щоб допомогти нам. Пам'ятаєш, я розповідала про чоловіка та двох хлопців зі свого видіння?

— Так. І що?

— Менший з них дуже схожий на цю дівчину. Вони напевно родичі. Можливо, брат і сестра. А хіба може сестра янгола служити темним силам?..

Геть проігнорувавши Маркові застереження, Беатриса з піднятими догори руками вийшла із заростей і сказала лама-

ною коруальською:

— Будь ласка, не чіпайте нас. Ми не вороги.

Дівчина рвучко зупинила свого коня — чи, може, той сам зупинився, з власної ініціативи. Обоє приголомшено втупились у Беатрису і хором вигукнули:

— Цвітанко?!

Розділ 15

Інна. Несподівані зустрічі

Та це була не Цвітанка. Меншої сестрички Владислава більше не було серед живих, а її тіло тепер належало іншій дівчинці на ім'я Беатриса. Разом з нею був її брат Марк — той самий хлопчик у лев'ячій шкурі, що так часто снівся Гуннарові. А вірніше, йому снились обоє — і Марк, і Беатриса, які донедавна жили в одному тілі. Це пояснювало деякі дивацтва, що їх Гуннар помітив за хлопчиком у своїх снах — наприклад, часті розмови із самим собою або дівочі манери, що часом проглядались у його поведінці; а якось він був їхав з вінком польових квітів на голові.

Розповідь Марка та Беатриси вразила мене до глибини душі. Те, що сталося з ними, виходило за межі можливого, суперечило всьому, що я знала і чого мене навчали найкращі в світі чаклуни. Увесь накопичений за багато тисячоліть досвід однозначно свідчив про те, що земне людське тіло можна тимчасово підкорити, взяти під контроль, примусити виконувати накази, проте в нього не можна вселитися по-справжньому — так, щоб жити в ньому, як у своєму власному. В історії було відомо чимало спроб перевтілення, але всі вони зазнавали невдачі, тож учені мужі вже давно аргументовано довели, що в тілі людини не може жити ніхто, крім його, так би мовити, законного власника.

І от виявилося, що все-таки може. Беатрисине тіло захопив хтось невідомий (і навіть страшно подумати, *хто*), а вона, своєю чергою, здійснила аж два перевтілення, друге з яких відбулося безпосередньо перед нашою появою. Обоє присяга-

лися, що це сталося усупереч їхній волі, що вони лише хотіли допомогти бідолашній Цвітанці, а в результаті Беатриса несподівано вселилась у її тіло.

Коли неборака дізналася, що її нове тіло досі належало моїй золиці, то гірко розплакалась і стала просити пробачення. Я мовчки обняла її, ледве стримуючись, щоб самій не роззрюматися. Про себе останніми словами кляла свою недосвідченість, через яку забарилась на місце подій; якби ми встигли сюди бодай на день раніше, то напевно врятували б Цвітанку. Але відразу ж я знайшла собі й виправдання: якби була досвідченою мандрівницею, ми прийшли б сюди ще два або три тижні тому і не застали б тут нікого. Я б, найпевніше, знищила відьомськи лігвище про всяк випадок — але сестрі Владислава це не допомогло б. Отож причина тут не в моїй недосвідченості та повільності, а в елементарному невезінні. Просто ми з'явилися трохи пізніше, ніж годилося б...

Трохи заспокоївшись, Беатриса запитала:

— А той хлопчик... чи янгол, дуже схожий на вас, він справді ваш брат?

— Так, брат,— відповіла я.

— І старшого з хлопчиків ви знаєте?

— Вони обоє мої брати. Їх звати... звали Сігурд та Гійом.

— Отже, той чоловік — ваш батько?

— Ні, це Рівал де Каерден. Колись він був опікуном нашого батька, а потім загинув, захищаючи його від лихого чаклуна Женеса.

Марк аж очі вирячив від подиву.

— Сігурд? Гійом? Рівал де Каерден?.. То ви та сама принцеса Інґа?!

Я понад силу всміхнулася.

— Ти чув цю історію?

— Звісно, чув. І Беа теж чула. Всі знають про вас, а тим більше — ми. Адже ми з вами... ну, ніби родичі. Правда, дуже далеко.

— Он як? — зацікавився Гуннар. — І через кого?

— Наша прабабуся, — стала пояснювати Беатриса, спрямувавши на мене осяйний погляд, — мама нашого діда по батько-

вій лінії, була родом з Лемоського архіпелагу. Її батько, граф Норман де Фріз із Грані Отис, був сином леді Меліси, принцеси Арранської, чия матір була дочкою Абеля д'Івейна, третього сина короля Ліону Бернарда Другого, вашого предка, пані.

Гуннар кивнув:

— Тепер зрозуміло, чому лев'яча шкура визнала вас за своїх.

Марк запитливо подивився на нього.

— Ви щось знаєте про неї?

Гуннар заходився розповідати їм про короля Івейна та його лев'ячу шкуру. Брат та сестра сіли поруч на траві й уважно слухали. Леопольд, зручно вмостившись у мене на колінах, розгублено мовчав. Уперше на моїй пам'яті кіт був такий спантеличений, що не міг мовити й слова. Все, що допіру сталося, було вище його розуміння. Він бачив перед собою сестру Владислава, яку знав на Істрі, і в його голові ніяк не вкладалося, що тепер це не вона, а зовсім інша дівчинка. Такі речі були незбагненні для його дитячого розуму...

Насамкінець розповіді Гуннар припас для Марка прикрий сюрприз, повідомивши, що вже після одноразового використання шкури в людини розвивається залежність від неї. Хлопець миттю зблід і з тремтінням у голосі запитав:

— А що... це значить?

— Тепер ти не зможеш розлучитися з нею,— пояснив Гуннар.— Вона завжди має бути поруч із тобою, а бажано — на тобі. Ти коли-небудь пробував відходити від шкури далі, ніж на десять кроків?

— Ну, мабуть, коли купався.

— І що тоді відчував?

— Мені було дуже незатишно.— Марк торкнувся долонею до своїх грудей, де перехрещувалися лев'ячі лапи.— Але я думав, що це просто страх перед незнайомим оточенням. Ми з Беа слабенькі чаклуни, а шкура дає нам відчуття впевненості в собі, захищеності. Коли вона поруч зі мною, а особливо, коли на мені, я не почуваюся таким вразливим.

— У тім-то й річ,— сказав Гуннар.— Саме про це попереджає в своєму заповіті король Івейн. Він пише, що шкура не-

мов увібрала в себе всю його хоробрість, без неї він ставав безнадійним боягузом, лякався будь-якого гучного звуку або різкого руху, а в усіх довколишніх людях бачив ворогів, що жадають його смерті. Якось Івейн спробував був провести цілий день без шкіри, але не зміг — під час прийому чужоземних послів він раптом запідозрив, що вони змовилися з вартою вбити його, тому забарикадувався за своїм тронном і навідсіч відмовлявся виходити. Усе закінчилося тим, що один зі слуг збагнув, у чому річ, і швиденько приніс йому шкіру. Відтоді він не розлучався з нею ні на хвилину і дожив до глибокої старості, нікого й нічого не боючись. А от Гавейну Третьому, єдиному з королів Ліону, що не послухався застереження свого предка, не так пощастило. Можливо, і він дожив би до глибокої старості, як Івейн, та, на жаль, з ним стався нещасний випадок. Одного разу після полювання він парився в бані, а один оскаженілий хорт схопив шкіру й затяг у лісові хащі. Пошуки тривали весь вечір і всю ніч, а на той час, як шкіру знайшли, Гавейн із міцного сорокарічного чоловіка перетворився на сивого напівбожевільного дідугана, що боявся навіть власної тіні. Тож тобі, Марку, сліб берегти її, як зіницю ока. Вона дає тобі велику силу, проте за це доводиться платити.

Марк пошулювся й щільніше загорнувся в шкіру.

— І що ж тепер робити? — жалісливо мовив він. — Мені ж доведеться повернути її законному господареві, теперішньому королю Ліону.

Теперішній король Ліону й законний господар шкіри похитав головою:

— Щодо цього не турбуйся, він не вимагатиме її повернення. Тепер шкіра належить тобі. Правда ж, Інго?

У відповідь я лише мовчки кивнула, думаючи про своє.

— А я? — озвалася Беатриса. — Я ж також користувалася шкірою, коли жила в Марковім тілі.

Гуннар розвів руками.

— От тут я нічого сказати не можу. Якщо шкіра діє лише на тіло, на мозок, тоді з тобою все має бути гаразд. Та якщо на дух і на розум, то в цьому разі ти назавжди будеш прив'язана до брата і не зможеш відійти від нього далі, ніж на десять кроків.

— А це можна перевірити? Просто зараз?

— Так, звичайно. Нехай Марк відійде осторонь, а ми подивимось, як ти відреагуєш.

— Гарна ідея,— сказала я.— Відійдіть обоє — і ти, Марку, і ти, Гуннаре. Перевіримо, а заразом Беатриса перевдягнеться. Це її вбрання нікуди не годиться.

На цьому й погодилися. Марк із Гуннаром відійшли вглиб лісу, а я видобула із сумок комплект чистої білизни з вовняними колготками, свої запасні черевики, картату сукню, яку вдягала на привалах (а в дорозі носила штани), та теплу кофтину. Нітрохи не бентежачись через Леопольдову присутність, Беатриса стала перевдягатися.

— Ну як? — запитала я.— Щось відчуваєш?

— Та ніби нічого такого. Поки ви поруч, мені зовсім не страшно.

Беатриса вдягла сукню, підв'язалася паском і накинула на плечі кофтину. Моя одіж була завелика на неї, але в ній вона виглядала набагато краще, ніж у сорочці та каптані свого брата.

— Здається, непогано,— сказала я, оглянувши дівчинку з усіх боків.— Як гадаєш, Леопольде?

На мій подив, кіт спокійно відповів:

— За відсутності кращого, згодиться.— Він підбіг до Беатриси, потерся об її ноги, на які вона ще не встигла надягти черекики, й категоричним тоном оголосив: — Усе це дурниці! Ти Цвітанка. Просто не пам'ятаєш про це.

Дівчинка нахилилася, взяла Леопольда на руки й притислася щочкою до його м'якої шерсті.

— Якщо хочеш, називай мене Цвітанкою.

„Інго,“ — надійшла до мене Гуннарова думка.— „Що там з Беатрисою?“

„Здається, нормально. Каже, що поруч зі мною їй нітрохи не страшно.“

„Тоді, схоже, вона не потрапила в залежність. Король Івейн у своєму заповіті пише, що страх через відсутність шкіри цілком іраціональний, безпідставний і жодною мірою не

залежить від того, чи існує об'єктивна небезпека. Тож із дівчиною все гаразд.“

„Ну й слава Богу,“ — сказала я. — „До всіх її бід бракувало лише параної. Ви далеко відійшли?“

„Кроків на тридцять.“

„Цього досить?“

„Коли вірити Івейнові, то цілком.“

„Далі не йдіть, але поки не повертайтеся. Зачекаймо трохи, подивимось.“

„Гаразд... До речі, що ти думаєш про всю цю історію?“

Я зітхнула.

„Мені просто голова паморочиться. Я вже казала тобі що не вірю у випадкові збіги, а тут ці самі збіги одне одному на голову залазять. І шкура Івейна, що так вдало потрапила до рук Марка та Беатрисі, і той факт, що вони виявилися нашими далекими родичами, завдяки чому змогли скористатися цією шкурою. Та й наша зустріч з ними — ми ж любісінько могли розминутися. І те, що зі мною поїхав ти — ця шкура ніби притягла тебе до себе. Може, ми так довго блукали поблизу Контр-Аґрісу не з моєї вини... тобто не лише з моєї вини, а ще й тому, що мали з'явитися тут саме сьогодні, саме зараз. А про те, що трапилося з Беатрисою, я взагалі мовчу. Тут явно не обійшлося без втручання вищих сил, які примусили її вселитися в братове тіло.“

„Гм... А я думав, що Вишній Світ уникає прямого втручання в справи земні.“

„Дідька лисого уникає! Це все казочки, Гуннаре. Хіба Великі, месії там різні або пророки — це не втручання?“

„Так, втручання,“ — визнав він. — „Але опосередковане.“

„Ай, дурниці! Усе це лише слова. Пряме, опосередковане — яка, власне, різниця. Мене цікавить інше: чи було вселення Беатрисі в тіло Цвітанки чистою випадковістю, чи й до цього доклали руку згори. Що ж до самої Цвітанки, то тут я виключаю будь-яку випадковість. Я певна, що її обрали для втілення не наважання, а саме тому, що вона сестра Владислава.“

„Гадаєш, Веліал розгадав твій план і хотів під маскою Цвітанки підсунути тобі шпигуна?“

Кілька секунд я роздумувала над Гуннаровим припущенням.

„Цей варіант теж вартий уваги. Хоча сумніваюся — останні кілька днів ми блукали довкола цієї Грані й кожної миті могли на неї потрапити. А тоді всі Веліалові плани зірвалися б. Найпевніше, моя хитрість спрацювала, і він не чекав моєї появи на Контр-Агрісі. А шпигуна у Цвітанкинім тілі було призначено для Владислава. Вочевидь, Свен Ларсон або якийсь інший агент у нашому оточенні доповів Веліалу, що Владислав дуже прихилився до найменшої зі своїх сестер і збирається забрати її з собою, а той вирішив скористатися цим. Якщо я не помиляюся в своїх здогадах, то через кілька днів після викрадення Цвітанки інквізитори якимсь чином напали на її слід — можливо, спіймали спільника відьми, який розповів їм про це лігвище, — і тепер поспішають сюди, щоб звільнити сестру Владислава. Якби не ми і не Марк з Беатрисою, вони б „урятували“ її від інсценованого відьмою жертвоприношення й повернули на Істру, а потім вона поїхала б з братом до Вічного Міста. І ніхто б не запідозрив, що ця дівчинка не та, за кого себе видає.“

„Так гадаєш?“

„Безумовно. Її неодмінно перевірили б на предмет можливої одержимості — і встановили б, що з нею все гаразд. А припустити переселення душ нікому й на думку не спало б. Поза тим, вона напевно б симулювала сильний нервовий розлад унаслідок викрадення й знущань з боку відьми. На це списали б і провали в її пам'яті, і зміни в характері та манерах, і різні дивацтва в поведінці. Любов, як кажуть, сліпа, а чоловіки, до того ж, люблять очима, тому Владислав продовжував би любити в Цвітанці ту дівчинку, яку знав до викрадення, дарма що після того вона сильно змінилася... А втім, хтозна. Можливо, в тіло дівчинки збиралися вселити талановиту актрису, що перебуває на службі в темних сил.“

„Цікава теорія,“ — сказав Гуннар. — „І якщо ти маєш рацію, то найближчим часом тут слід очікувати інквізиторів. А може, й самого Владислава.“

„Атож,“ — підтвердила я. — „Сьогодні вони навряд чи з'яв-

ляться, зате завтра або післязавтра вже напевно... Ну, гаразд, кузене. Бачу, Беатриса почуває себе нормально. Повертайтеся.“

За хвилину Гуннар з Марком повернулись, і ми стали радіти, що робити далі. Беатриса пропонувала негайно піти до хатини й подивитися, куди все-таки ведуть сліди викрадачки. Марк не погоджувався з нею й пропонував зачекати до завтрашнього ранку. У мене склалося враження, що він цілком задоволений новим тілом сестри і не дуже хоче продовжувати пошуки попереднього.

— А як саме ти бачиш ці сліди? — поцікавилась я в дівчини.

— По-справжньому не бачу, — трохи повагавшись, відповіла вона. — Вони мені тільки ввижаються. Просто я відчуваю, куди йшла викрадачка, і в тих місцях, де вона була, у мене перед очима виникають такі собі примарні відбитки, ніби тут ступала її нога. Насправді ж вона їхала верхи — проте я все одно бачу сліди її ніг.

— Дивовижний феномен, — сказала я. — Що ж, узуйся й підемо до хатини. — Поглянувши на Марка, я пояснила: — Краще зробити це зараз, бо завтра можуть наскочити спільники відьми.

Хлопець неохоче кивнув.

Беатриса взяла мої черевики, потім знову взяла Леопольда на руки й запитала:

— Котик піде з нами?

— Звичайно, піду, — відповів сам Леопольд. — Має ж хтось вас захищати. А кицьки мені допоможуть.

Так і вирішили. Коня Вулкана та всі наші речі ми залишили в лісі, а ката й кішок понесли із собою. Дійшовши до хатини, Беатриса вказала на місце трохи праворуч від убитої кози:

— Ось тут трохи натоптано. Гадаю, викрадачка спішилася і зняла з коня поклажу. Потім увійшла до хатини й більше звідти не виходила.

— А де ж тоді її кінь? — промовив Гуннар. — Навіть два коня — її та лейтенанта Ларсона.

— Ларсон міг поїхати далі, — зауважила я. — Беатриса ж не бачить його слідів. А другого коня, мабуть, забрав із собою.

— Ні, пані,— заперечив Марк.— Гадаю, що кінь викрадачки залишився тут і бігає десь у лісі. Коли коза стала з ревінням гаятися за Кариною, то відьма вибігла заспокоїти її й зовсім не була готова до нападу. Схоже, вирішила, що з лісу повернувся кінь викрадачки.

— Гаразд, приймається,— сказала я.— Беатрисо, ти точно певна, що викрадачка не виходила з хати? Ні через двері, ні через вікна?

— Через двері не виходила. А через вікна... Ми оглядали з усіх боків, і жодних слідів я не помітила.

Про всяк випадок ми обійшли довкола хатини, проте й цього разу Беатриса не виявила слідів викрадачки. Схоже, вона й справді не виходила з відьминоного лігвища... або ж у середині з нею сталося щось таке, після чого вона вже не залишала видимих для Беатриси слідів. Судячи з усього, така сама думка спала й Маркові, однак він утримався від її висловлення.

З відчинених дверей хатини несло таким смородом, що я воліла б стати на прю з цілою армією Кощіїв Безсмертних, ніж заходити туди. На жаль, поблизу не спостерігалось жодного Кощія, тож волею-неволею довелося ввійти. Котів ми лишили зовні, пояснивши незадоволеному Леопольдові, що на нього покладається відповідальна місія — стояти на чатах і негайно попередити нас, якщо до хатини хтось наблизиться. Кіт з усією відповідальністю поставився до цього доручення і разом з кицьками зачаввся в траві.

Ми ввійшли до хатини, спустилися драбиною до підвалу і пройшли до сусіднього підземного приміщення, що слугувало відьмі чимось на зразок капища.

— Ось тут,— Беатриса вказала на накреслену на підлозі пентаграму,— лежало моє... тобто Цвітанкине тіло. А слід веде сюди.— Дівчина пройшла у віддалений кут приміщення й зупинилася перед кам'яною стіною.— От і все,— в її голосі пролунав відчай.— Далі нічого немає. Вона ніби здиміла.

Я задіяла свій чаклунський зір і пильно обстежила приміщення, але нічого підозрілого не виявила. Стіна була як стіна, підлога як підлога, жодних ознак таємного ходу не спостерігалось.

— Вочевидь, тут викрадачка скористалася Колодязем,— нарешті сказав Марк.

Беатриса заперечно похитала головою:

— Ні, це неможливо. Якщо вона хотіла піти по Колодязю, навіщо їй було спіскатися в підвал і тягти сюди свої речі? Тут явно щось інше.

Я теж так думала. Щось у цьому кутку капища, де обривалися сліди викрадачки, мені не сподобалося. Що саме — збагнути не могла. Це був не здогад, не спостереження, а радше неясне передчуття.

Я підійшла до „вівтаря“, роздивилася зібрані в ньому предмети і знайшла серед них те, що, загалом, очікувала знайти — помережану вигадливою різьбою палицю з чорного дерева, дуже схожу на ту, яку мав свого часу Женес де Фарамон, але трохи менших розмірів. Я вже знала, що цей інструмент називається Ключем Вивільнення. Як і переважна більшість магічних артефактів, він не знав різниці між звичайними чарами, що спиралися на вроджену чаклунську силу людини, та чорними — що жилилися з енергетичних джерел Потойбіччя. Ключем могли користуватися всі чаклуни — як звичайні, правильні, так і слуги Нижнього Світу.

Сторожко взявши палицю до рук, я повернулася до своїх супутників і сказала:

— Зараз ми дещо перевіримо. Будь ласка, відійдіть убік і приготуйтеся за моєю командою втікати звідси.

Побачивши в моїх руках палицю, Гуннар нараз збагнув, що я збираюся робити.

— Сподіваюсь, ти будеш обережна?

— Не турбуйся, кузене. Щоб викликати Прорив, замало просто відкрити тунель. Тож усе буде гаразд.

Гуннар і діти відступили від кутка. Я встромила в земляну підлогу палицю в тому самому місці, де, за словами Беатрисы, обривалися сліди викрадачки, і повільно, по складах, проказала закляття його активації. Ключ слабко засвітився, земля під ним прогнулася, утворивши невелику конічну вирву півтора метри завширшки.

— Боже мій! — прошепотів за моєю спиною Марк. — Це Інфернальний Тунель, так?

— Атож, — відповіла я й витягла палицю. Простір усередині вирви застелила непроглядна чорнота. — Тепер ясно, як зникла викрадачка.

— Вона подалася в пекло? — с тремтінням у голосі запитав Гуннар.

— Найпевніше, просто перемістилася на іншу Грань, — відповіла я. — Але для нас це нічого не міняє. Ми все одно не зможемо з'ясувати, куди веде тунель. Залишається тільки знищити його.

— Ні! — вигукнула Беатриса. — Так не можна! Я мушу повернути своє тіло.

Перш ніж я встигла відреагувати, вона стрімголов промчала повз мене, вступила у вирву, і тієї ж таки миті її поглинула чорнота.

— Беа, назад! — запізно скрикнув Марк. — Не йди, повернися!

Він кинувся до вирви. Я спробувала зупинити його, та хлопець з несподіваною силою відштовхнув мене, я не встояла на ногах і, вже падаючи дотолу, побачила, як він зникає в Інфернальному Тунелі слідом за сестрою.

Гуннар негайно підбіг до мене, нахилився й допоміг підвестися.

— Все гаразд, кузино?

Я слабо кивнула, потираючи забите місце, і в цілковитій розгубленості подивилася на вирву, де вирувала потривожена Марком та Беатрисою чорнота.

— Господи! — прошепотіла я. — Що ж я накоїла?! Як я могла це допустити?..

— Ти не винна, Інго... — спробував був утішити мене Гуннар, проте я урвала його.

— Ні, винна! Я не повинна була відкривати тунель при Беатрисі. А тепер... — я рвучко відсторонилася від Гуннара. — От що, кузене. Швидко піднімайся нагору, забирай котів і йди до лісу. Чекайте мене там. Якщо... якщо не повернуся, за день-другий тут мають бути інквізитори. Дождіться їх.

У його очах застиг жах.

— Інго, не смій!

— Я мушу, Гуннаре. Я зобов'язана. Інакше не зможу жити. Іди подбай про Леопольда, а Владиславу перекажи... ні, не треба, він і сам знає. Краще скажи батькові, що я... що я дуже хотіла полюбити його.

— Будь ласка, Інго!

Гуннар нерішуче схопив мене за руку, але я вирвалася і зробила крок у завихрену чорноту...

Інфернальний Тунель не дарма вважається найшвидшим і найзручнішим способом переміщення між Гранями. Якби людям вдалося створити щось схоже без участі Потойбіччя, це перевернула б увесь життєвий лад на Гранях, радикально змінило б обличчя людської цивілізації. На жаль, у самій своїй основі Інфернальний Тунель є потойбічним конструктором, принцип його функціонування ґрунтується на доступі до джерел енергії в Нижньому Світі, а всі спроби замінити їх на щось інше неодмінно зазнавали фіаско. Миттєва телепортація й далі залишається прерогативою темних сил, а люди, як і раніше, мусять задовольнятися неквапними подорожами Рівниною та трактами, проникненням крізь Ребра аб Колодязем.

Інфернальний тунель з однієї Грані на іншу має нульову довжину, і переміщення між ними відбувається за частки секунди. Щойно я ступила в чорноту тунелю, перед моїми очима на коротку мить промайнула непроглядна пітьма, а вже наступної секунди якась сила підхопила мене й віднесла вбік від вирви. Коли мої ноги доторкнулися до твердої підлоги, я похитнулася від різкого поштовху, проте зуміла втримати рівновагу і не впала.

Найперше мені була майнула думка, що тунель просто викинув мене назад — довкола панувала така сама сутінь, як і в підвалі відьминої хатини, а миттєвий перехід не залишив навіть найменшого відчуття подоланої відстані. Але потім я побачила неподалік Марка, який швидко обертався до мене, прикриваючись щойно створеним силовим щитом. Позад нього на підлозі лежала Беатриса.

Побачивши мене, хлопець полегшено зітхнув:

— Пані...

— Що з Беатрисою? — запитала я. — Поранена?

— Ні, все гаразд. Просто відмовлялася повертатись, і мені довелося наслати на неї сон.

— Правильно, — схвалила я. — Бери її й ходімо звідси.

Марк деактивував щит і опустився перед сестрою навколішки, а я тим часом квапливо роззирнулася. Приміщення, де ми опинилися, було трохи просторішим за підземне капище відьми і являло собою щось на зразок кинутого бункера або бомбосховища. Підлогу, стіни та стелю було збудовано з міцного матеріалу, що по своїй структурі та щільності нагадував бетон. У стіні навпроти я побачила масивні залізні двері, над яким тьмяно горів забраний у залізні ґрати ельм-світильник... ні, електрична лампа! Лише зараз я звернула увагу, що моя чаклунська сила трохи „відморожена“ — це так на неї впливали несприятливі для магії природні умови Основи.

Взявши Беатрису на руки, Марк підвівся з колін і зробив був крок у бік вирви, аж раптом з чорноти Інфернального Тунелю йому назустріч вистрибнула невелика довгохвоста істота з палаючими сапфіровими очима. Хлопець злякано відсахнувся, мало не відпустивши від несподіванки сестру, а я тихо вигукнула:

— Леопольде!

Кіт м'яко приземлився на всі чотири лапи і, миттю зорієнтувавшись, кинувся до мене. За якусь секунду з'явилася білява Лаура, а слідом за нею — руда Фріда, кішка лейтенанта Ларсона, яку Марк та Беатриса назвали Кариною. Леопольд щось промуркотів кицькам, і ті швиденько відбігли вбік, звільнивши місце для Гуннара, який виринув з тунелю, тримаючи на руках свою кішку Белу. На відмуну від мене, він спіткнувся й напевно б упав, якби я вчасно не підтримала його.

— Дякую, Інго, — пробурмотів Гуннар, випустивши кішку з рук. — Слава Богу, з тобою все гаразд.

— Зате з тобою негаразд, — сердито відповіла я. — Якого біса ти попхався за мною? І навіщо пустив Леопольда?

— Ніхто мене не пускав, — утрутився кіт. — Я сам пішов. Коли відчув, що ти знову полізла, куди не треба, то зразу побіг разом з кицьками вниз і побачив, що Гуннар стоїть із роззявленим ротом і витріщається в цю дірку. Ну, я й мотнув сюди. Не міг же кинути тебе напризволяще.

— А мені вже нічого не залишалось, — розвів руками Гуннар. — Куди всі, туди і я.

Я приречено зітхнула й повернулася до Марка, що стояв з неприємною Беатрисою на руках і розгублено дивився на мене.

— Що ж, — сказала я. — Твоя сестра виграла. Можеш її будити.

— То ми не вернемося назад?

— Ні, звичайно. Коли всі тут, то вертатися немає сенсу... Тобто сенс є — там-бо залишилися наші речі, а головне, зоряні карти та книжки з навігації по Гранях, до того ж ми з Гуннаром добиралися на Контр-Агріс майже місяць, — але краще не ризикувати. Я волію згаяти кілька зайвих тижнів у старому доброму Колодязі, аніж знову потикатися в Інфернальний Тунель, де нас можуть залюбки прикінчити. Нам неабияк пощастило, що ми вибралися звідти цілими та неушкодженими, і я не хочу зайвий раз спокушати долю. Тож буди Беатрису, Марку.

Хлопець дбайливо опустив сестру на підлогу і став чаклувати над нею. А я, переконавшись, що залізні двері в протилежній стіні — єдиний вихід із приміщення, підійшла до них і обережно просканувала простір по той бік. Жодної небезпеки там не відчула. За дверима починалися кам'яні сходи, що вели нагору і впиралися в ще одні двері. Що було далі, я не бачила — мої притуплені Основою відчуття не могли пробитися крізь другий шар заліза та бетону.

Тим часом Беатриса повернулася до тям — я зрозуміла це зі звуку лапаса, яким вона нагородила брата за турботу про її безпеку.

— Пробач, Беа, — винувано мовив Марк. — Я не мав іншого вибору.

— Ти міг би піти зі мною. А тепер... Ні, стривай! Ми ще тут!

Я повернулася до них. Беатриса вже сиділа на підлозі і спантеличено роззиралася довкола.

— Ми рішили піти за тобою,— сказала я.— Всі разом.

— Ага!— вставив слівце Леопольд.— То це ти, Цвітанко, втягла нас у цю історію?

Дівчинка взяла його на руки й поцілувала в рожевий ніс.

— Я дуже перепрошую, котику. Я не хотіла вас утягувати, просто так вийшло.— З цими словами вона звелася на ноги й підійшла до мене.— Не гнівайтесь на мене, пані. Будь ласка...

— Облиш,— відмахнулася я.— Що сталося, те сталося... Ти хоч бачиш сліди?

— Бачу, але дуже слабо. Дуже-дуже слабо. Тільки б вони зовсім не зникли.

— А в мене щось негаразд зі шкурою,— розгублено морвив Марк.— Її магія здорово заслабла.

— А моя майже геть зникла,— озвався Гуннар.— Що відбувається, Інго?

— Нічого страшного,— відповіла я.— Можете втішати себе тим, що наші потенційні противники ослабли ще дужче. Звідси, з Основи, доступ до Нижнього Світу, звідки вони черпають свою силу, дуже ускладнено.

— То ми на Основі?— вражено перепитав Марк.

Гуннар і Беатриса лише мовчки виричалися на мене. Як освічені чаклуни, розумом вони усвідомлювали, що Земля — не сад Едемський, і тут живуть такі ж люди, як і в інших місцях; та водночас у глибині душі поділяли благоговійне ставлення більшості мешканців Граней до Основи.

— А що тут такого дивного?— незворушно мовив Леопольд, зручно вмоствившись на руках у Беатрисі.— Зараз ми саме там, де я зустрів Інну та Владислава.

— У Києві?— запитала я.

Кіт похитав головою:

— Ні, не думаю. Звідси до того міста, де ми жили, далеченько. Але туди можна потрапити без ваших штучок-дрючок, типу цієї дірки в підлозі.

Я хотіла була спитати, скільки це — „далеченько“, аж тут мої почуття, що й досі були зосереджені на сходах за залізни-

ми дверима, здійняли тривогу. Я відчула, як повільно, з натужним скрипінням, відчиняються горішні двері.

— Беатрисо? — пошепки запитала я. — Коли ти з'явилася, світло тут горіло?

— Здається, ні. Мабуть, воно загорілося вже після того, як я вийшла з тунелю... Хоча не певна.

Я мовчки кивнула. Вочевидь, тут спрацювала якась автоматика. І, напевно, сповістила господаря, що до нього завітали гості. Цікаво, він уже знає, що ми не належимо до його друзів? Чи все сталося так швидко й раптово, що в Нижньому Світі ще не встигли зорієнтуватися. Судячи з усього, так і було — інакше вони б просто заблокували Інфернальний Тунель, перетворивши його на пекельну пастку.

Нарешті хтось увійшов через горішні двері й почав спускатися сходами. Я жестом наказала своїм супутникам відійти в дальший кінець бункера і прикрила їх потужним силовим щитом, а сама залишилася на місці, наготувавшись до нападу. Марк хотів був приєднатися до мене, проте я заперечно хитнула головою, а сестра схопила його за рукав і щось прошепотіла на вухо. Марк неохоче кивнув, погоджуючись із нею.

По той бік почулося скреготіння іржавого засуви, відтак двері повільно відчинились, і тут із темряви почувся приголомшений вигук:

— Принцесо!..

Ще до цього вигуку я збагнула, хто переді мною, і розгониство вдарила по ньому паралізуювальними чарами. Супротивник з тихим стогоном осів на підлозі.

— Схоже, нам не доведеться йти по сліду, — спокійно мовила я, ширше розчиняючи двері. — Ця людина має знати, куди вирушила викрадачка.

Позбувшись опори у вигляді дверей, мій бранець розплався на підлозі, а електрична лампа над входом висвітила обличчя лейтенанта Ларсона.

Розділ 16

Ларсон. Двічі зрадник

Отямившись, Ларсон виявив, що його руки та ноги зв'язано якимись невидимими нитками. Голова мало не розколювалася від нестерпного болю, все тіло корчило судомами, перед очима пливло. Насилу сфокусувавши погляд, він упізнав обстановку вітальні в будинку Наглядача. Сам лежав на дивані, а за кілька кроків від нього сиділа на стільці принцеса Інґа.

Ларсон кволо здивувався, чому він досі живий. Сильно дивуватися не міг — для цього йому просто бракувало сил. Однак його подив був щирим та глибоким. Він мусив був умерти тієї ж миті, коли опритомнів і усвідомив себе бранцем — а проте, продовжував жити. Закладена в його підсвідомість команда самоліквідації чомусь не спрацювала.

Певна річ, Ларсон уже збагнув, що його магію заблокували, але це геть нічого не міняло. Механізм блокування чаклунської сили полягав у припиненні свідомого доступу до неї, а підсвідомості ніхто діяти не заважав, тож вона вже давно мусила б активувати інфернальні зв'язки, по яких із Нижнього Світу надійшов би потужний імпульс енергії, здатний миттю перетворити його на вогняну жижу. Щоправда, в умовах Основи він був би суттєво послаблений, але його точно вистачило б на те, щоб цілковито зруйнувати мозок.

Утім, залишалася ще одна можливість — ізолювальний артефакт, на зразок персня Бодуена. Він цілком відгороджував свого носія від будь-якого зовнішнього магічного впливу, і в такому разі, хоч там скільки спрацювала б команда самознищення, нічого не ставалося б. То, може, принцеса зламала сейф у кабінеті, знайшла там перстень і надягла його на палець?.. Ларсон нахилив голову, впершись підборінням у груди, і подивився на свою праву руку, міцно притиснену до тулуба. Персня на середньому пальці не було. І на будь-якому іншому також. І взагалі, невидимі пути, що не дозволяли йому рихатися, мали явно магічне походження, а отже, ніякого ізолю-

вального артефакту на ньому й бути не могло...

— Бачу, ви отямилися, пане Ларсоне,— безпристрасно заговорила принцеса Інґа.— Готові відповідати на мої запитання?

Ларсон твердо вирішив мовчати і не вступати в жодні переговори. Перспектива тортур його не лякала, а з близькістю смерті він уже змирився. Певна річ, йому хотілося жити, дуже хотілося, проте він розумів, що зрадою свого життя не врятує, лише прирече себе на вічні муки в тій частині Потойбіччя, де мешкають душі відступників. Можливо, він ще живий лише тому, що Князі Нижнього Світу вирішили піддати його випробуванню і зараз один з них — чи то Локі, чи то сам Веліал,— пильно стежить за тим, як він поводить себе на допиті.

„Ну що ж,“ — подумав Ларсон.— „Я доведу, що мені можна довіряти.“

Однак, на свій величезний подив, слухняно мовив:

— Так, принцесо, я готовий відповідати. Питайте.

Вона задоволено кивнула:

— От і добре. Передовсім, де ми?

— На Основі.

— Це я знаю. А де саме?

— У Росії, на півдні Бурятії, місто Няхта. Це недалеко від кордону з Монголією.

— Гм, досить відлюдна місцина... Хто господар цього дому, де він зараз і коли має повернутися?

— Тепер господар тут я. Мене призначено новим Наглядачем Інфернального Тунелю.

— А що сталося з попереднім?

— Чойбалсана більше немає. Його покарано.

— За що?

Ларсон не відповів. І аж ніяк не тому, що зміг опанувати себе, а якраз навпаки — розум колишнього інквізитора забився в паніці, і та його частина, що покірливо відповідала на питання, відступила під натиском усеохопного страху, тимчасово втративши контроль над мовленням. Втім, ненадовго — вже за секунду Ларсон відчув, як на нього накотилася хвиля розслабленості та заспокоєння, невдовзі панічний жах минув, і

залишився тільки глибокий подив разом з розгубленістю. Він бо ж був надійно захищений від підкорення чужій волі, крім волі Господарів Потойбіччя, і зняти цей захист могла лише смерть...

— Ну от ви заспокоїлися, — сказала принцеса. — Прошу вас, продовжуйте. За що було покарано вашого попередника?

— Він не догледів за Мірандою, — так само слухняно відповів Ларсон, не в змозі зупинити себе.

— Хто така Міранда?

— Юна відьма, з якою я сюди прийшов. Дивна дівчина, — Ларсон занепокоєно відзначив, що починає говорити навіть про те, про що його не питали, — на вигляд їй років чотирнадцять, а вона вже така вправна чаклунка і затята пройдисвітка, що...

Його урвав чийсь приглушений скрик. Ларсон закинув голову й побачив трохи осторонь трьох людей — короля Гуннара, худорляву дівчинку років дев'яти чи десяти, якій, вочевидь, і належав цей скрик, а також хлопця-підлітка, закутаного в чудернацький плащ. І дівчинка, і хлопець когось йому нагадували... Атож! Лише кілька годин тому Господар Веліал надіслав йому зображення цієї дівчинки і повідомив, що незабаром вона прийде сюди по тунелю. Якраз тому Ларсон і вклепався в цю халепу: почувши сигнал, він вирішив, що прибула обіцяна Веліалом гостя, і нерозважливо спустився вниз, не очікуючи ніякої каверзи. Як виявилось, дівчинка справді прийшла — але вона була не сама.

Що ж до хлопця в чудернацькому плащі (з деяким запізненням Ларсон збагнув, що це лев'яча шкура), то він був дуже схожий на Міранду. Надзвичайно схожий — такими схожими можуть бути лише близнюки.

Що тут сказати, дивовижна компанія підібралася! Дівчинка, яку Веліал назвав своєю довіреною особою. Хлопчисько — поза будь-яким сумнівом, Мірандин брат-близнюк. І принцеса Інґа, що місяць тому кинула чоловіка і втекла разом зі своїм дядьком Гуннаром з-під нагляду Інквізиції; дехто вважав, що вона скорилася своєму призначенню й пішла на службу Нижньому Світові... А коли так, то чому захопила його в полон

і влаштувала допит? Може, це перевірка?.. Ні, дурниці! Якби Веліал надумав улаштувати йому випробування, то підіслав би цілком незнайомих людей, щоб не виникло жодних підозр у їхній належності до ворожого табору. Тут явно щось інше...

— От чорт! — промимрив Ларсон. Нарешті він зрозумів, чому обличчя Міранди від самого початку здавалося йому знайомим. — От чорт! Марк фон... як там тебе?.. Хершвіц? Гершвіц? Гаршвіц?..

Хлопець здригнувся від несподіванки і втупився в нього приголомшеним поглядом.

— Ви знаєте Марка? — рвучко посунувшись уперед, спитала принцеса.

— Так, знаю... Вірніше, бачив його зображення. Мигцем, під час розмови з Костасом Казандзакісом, моїм знайомим з Торнінського командорства. Це було... здається, наприкінці січня. Казандзакіс між іншим згадав про загадкову подію на одному з трактів архіпелагу і про зникнення трьох юних чаклунів — брата та двох сестер. Під час розповіді в його думках промайнула картинка цього хлопця. От чому мені здавалося, що я бачив Міранду раніше.

— Вона назвалася Мірандою?

— Так назвав її Господар Веліал.

— Ви сказали, що Чойбалсан не догледів за нею. Що це означає?

— Вона зникла. Чи то загинула, чи то втекла, не знаю. І цього ніхто не знає, навіть Веліал.

— Моє тіло! — у відчаї вигукнула дівчинка.

Хлопець на ім'я Марк обійняв її й пригорнув до себе. Вона притислася лицем до його грудей.

— Як це сталося? — продовжила допит принцеса.

— Міранда вирушила на пошуки, — відповів Ларсон, — а Чойбалсан супроводжував її. За два дні він повернувся один, геть божевільний, і верз якісь нісенітницю про блискавки небесні, осяйний лик Буди та все таке інше. Його зв'язок з Нижнім Світом було порушено, тому Веліалові довелося розпитувати через мене. З корисної інформації Чойбалсан повідомив лише, що сліб привів їх на острів Корсику, а потім знову

завів пісеньку про дива та одкровення. Більше нічого притомного сказати не міг. Мені навіть не вдалося витягти з нього, де саме на Корсиці вони з Мірандою були. Зрештою Господар забрав Чойбалсана до себе, щоб допитати його дух у Потойбіччі, а мене призначив на його місце.

— Що шукала Міранда?

— Не „що“, а „кого“. Ви її знаєте. Це Сандра.

— Сандра?!— У принцесиних очах запалахкотіли вогники.— Дуже цікаво! І як же вона її шукала?

Без найменшого опору Ларсон розповів їй усе, що знав про пошуки, коротко переказав зміст своїх розмов з Мірандою, а насамкінець уже від себе додав, що справа тут набагато серйозніша, ніж намагався вдавати Веліал.

— Він був дуже сердитий через невдачу. Але ще дужче наляканий. У мене склалося враження, що він не збирається робити Сандрині дитя своїм слугою, а з будь-яку ціну прагне знищити його.

— Ви певні, що Сандру з дитиною ще не знайшли?— занепокоєно запитала принцеса.

— Атож, певен. Сьогодні... тобто вже вчора ввечері Господар повідомив, що до мене тунелем прийде ще одна юна відьма. Він наказав мені йти разом з нею і щохвилини повідомляти про наші пересування. Веліал суворо заборонив будь-яким чином контактувати із Сандрою або її оточенням. Ми мали просто визначити, де вона перебуває, а далі до справи візьмуться інші.

— Що за юна відьма? Твій господар описав її?

— Так, я бачив картинку.— Ларсон поглядом указав на дівчинку.— Це вона. Або ж схожа на неї, як дві краплі води.

Дівчинка здригнулась і ще міцніше притислася до хлопця. А принцеса здивовано запитала:

— То ви не впізнаєте її?

Ларсон пильно придивився до дівчинки, відтак мляво хитнув головою:

— Ні. А я повинен її знати?

Принцеса гмикнула.

— Ну, взагалі, повинні, бо були з нами на Істрі. Та, схоже, Веліал примусив про неї забути — чи, радше, підмінив у вашій пам'яті її зовнішність. Інакше у вас виникло б чимало запитань... А втім, це вже не має значення. Ви не в курсі, що вона збиралася робити далі, після завершення пошуків?

— Не маю уявлення. Господар лише наказав берегти її, як зіницю ока, щоб за день-другий вона ціла й неушкоджена повернулася на Контр-Аґріс.

— Ясно. Отже, я правильно здогадалася.— Принцеса Інґа підвелася зі стільця, підійшла до стола і взяла блокнот з ручкою.— Тепер, пане Ларсоне, прошу вас розповісти про... гм, ваших соратників, так би мовити, товаришів по службі Нижньому Світові. Особливо мене цікавлять ті, що служать у лавах Інквізиції. Вам зрозуміло, що від вас вимагається?

— Так, пані.

За наступні чверть години Ларсон продиктував імена та місця проживання з півсотні відомих йому чорних чаклунів, зокрема одинадцятьох інквізиторів. Також він указав розташування двох Інфернальних Тунелів, якими свого часу йому доводилося скористатись, і кількох сатанинських капищ, де збиралися чорні чаклуни та просто дияволопоклонці для відправлення опівнічних служб.

Коли він закінчив, принцеса перечитала весь список і зауважила:

— Я не бачу тут жодного знайомого імені. А проте певна, що в нашому почті ви були не єдиним зрадником. Адже так?

— Гадаю, що так. Але хто був іще — не знаю.

— Когось підозрюєте?

— Ні, нікого.

Принцеса Інґа трохи подумала, потім вирвала списані аркуші з блокнота і передала їх своєму дядькові Гуннару.

— Що ж, непоганий улов. В Інквізиції дуже зрадіють йому. Здається, останнього разу вони викрили зрадника аж три роки тому. Але й того не встигли допитати — інший зрадник убив його, а потім укоротив собі віку.

Ларсон добре пам'ятав той випадок. Ще б пак не пам'ятати — адже схоплений агент, слуга Калі, знав його й міг вика-

зати на допиті. На щастя, присутній при затриманні слуга Господаря Арімана не розгубився і ціною власного життя врятував багатьох своїх товаришів від викриття.

Цей спогад навів Ларсона на жахливу думку — таку жахливу, що попри всі наслані принцесою заспокійливі чари він знову запанікував, а на його лобі виступили краплі холодного поту. Існував один-єдиний спосіб захопити чорного чаклуна в полон живцем: заскочити його зненацька, миттю паралізувати і, поки він перебуває в непритомному стані, відгородити від впливу Нижнього Світу — або з допомогою ізолювального артефакта, або вдавшись до екзорцизму. Перший варіант Ларсон уже відкинув; а от про екзорцизм якось не подумав — вірніше, боявся подумати. Сама по собі втрата доступу до джерел інфернальної енергії не дуже лякала його, часом він потайки мріяв про звільнення від цієї кабали, в яку необачно втрапив ще в ранній молодості, але про екзорцизм навіть гадки не припускав. По-перше, така думка могла привести в дію самовбивчий механізм у його підсвідомості, а по-друге, неминучим наслідком екзорцизму була втрата всієї чаклунської сили — а цього він боявся більше за смерть...

— Що... — прохрипів Ларсон. — Що ви зі мною зробили?

Принцеса замислено подивилася на нього.

— Судячи з вашого вигляду, ви вже й самі здогадалися. Це був екзорцизм... щось на зразок екзорцизму. Мене ще не навчали цьому розділу магії, тож я діяла наважання, спираючись на знання, отримані з книжок. Сподіваюсь, я все зробила правильно.

Ларсон тихо застогнав. Це був кінець. Сталося найстрашніше — він перетворився на звичайну людину, цілком позбавлену магічного дару. А до всього іншого, він став зрадником, повідомив ворогам усе, що знав, поставив під загрозу життя та свободу десятків своїх товаришів. І геть не має значення, що він зробив це не добровільно, а з примусу, перебуваючи під дією якихось хитрих чарів, що розв'язали йому язика...

Але ні! Тут щось не так. Екзорцизм розривав усі зв'язки з Потойбіччям і знищував чаклунський дар, проте не знімав захисту від підкорення чужій волі. Такий захист, хоч і встанов-

лювався з допомогою магії, мав цілком немагічну природу; це була надбана властивість розуму, стійка до будь-яких чарів, за винятком прямого інфернального впливу. Ніхто не міг видалити цей захист, не знищивши саму особистість разом з усією інформацією, що її вона мала, тому в Інквізиції полонений слуг Нижнього Світу допитували шляхом застосування витончених фізичних та психологічних тортур, фактично вибивали з них потрібні відомості. Ларсона ж ніхто не катував, йому навіть не погрожували насильством — а проте, він співав, як соловейко, і не міг зупинитися, поки не давав повної й вичерпної відповіді на поставлене питання...

— Як ви... змусили мене... говорити? — ледве витиснув із себе Ларсон.

Принцеса Інґа знизала плечима.

— А це вже не до мене. Якщо чесно, я й сама нічого не розумію. — Вона опустила погляд кудись униз. — До речі, котику, можеш відпустити його. Я вже закінчила допит.

Кіт Леопольд, що весь цей час сидів на підлозі біля самого дивану, а тому був невидимий для Ларсона, підбіг до своєї господині й потерся боком об її ноги.

— Ну як, я впорався?

— Атож, ти був просто чудовий.

Ларсон приголомшено дивився на Леопольда.

— То це... — насилу мовив він, — це був кіт.

Принцеса ствердно кивнула:

— Так, він.

— Але... Як йому вдалося?

Вона лише розвела руками.

— Не маю уявлення. Для мене це загадка.

— Нічого складного, — махнув лапою Леопольд. — Просто я захотів, щоб він говорив правду і все.

— От і все, — розгублено повторила принцеса. Потім нахилилась і взяла Леопольда на руки. — Ну, гаразд, пане Ларсоне, ми залишаємо вас. Хвилин за десять або п'ятнадцять пута спадуть, і ви будете вільні чинити так, як вам заманеться. Особисто я раджу вам чимшвидше забиратися звідси і не шукати

зустрічі з вашими товаришами. У вашому теперішньому становищі нічого доброго ви від них не дочекаєтеся.

— Ви що, не вб'єте мене? — приголомшено запитав Ларсон.

— Мабуть, варто було б... але рука не піднімається. Ще місяць тому я вважала вас одним з найчесніших і найвідданіших людей в Інквізиції, та й зараз не можу цілком позбутися свого початкового і, як виявилось, хибного враження. Власне, тому я й не стала питати про ваші злочини — нехай з ними розбирається ваша совість, якщо вона ще збереглася, а я не хочу про них знати. Ідіть собі з миром і спробуйте розпочати нове життя на Основі. Попереду маєте вдосталь часу для каяття та спокутання гріхів. Прощайте, пане Ларсоне.

Із цими словами принцеса відвернулася від нього й підійшла до своїх супутників.

— Корсика великий острів, — сказала вона. — Обійти його вздовж та поперек у пошуках слідів відбере забагато часу. Я вже не кажу про те, що там, мабуть, аж кишить Веліаловими слугами. Тому нам доведеться брати слід тут.

— Але без шкури я не можу, — жалібно озвалася дівчинка. — Я не бачу, куди він веде.

— А ми спробуємо подивитися разом. Ти бачиш слід, а я маю сильну магію. У нас має вийти.

Принцеса обняла дівчинку за плечі, вони вдвох пройшли в куток кімнати і там завмерли, схиливши одна до одної голови. Ларсон спантеличено дивився на них, не розуміючи, про який слід вони говорять. Правда, йому здалося досить підозрілим, що вони зупинилися точнісінько в тому самому місці, де дванадцять днів тому він востаннє бачив Міранду, коли вона разом з Чойбалсаном перейшла з Основи на Грані.

За хвилину принцеса Інґа відсунулася від дівчинки.

— Все гаразд, Беатрисо, я бачу, куди йти. Гуннаре, Марку, ходіть до нас... А втім, ні, кузене, спершу збігай на кухню і прихвати там що-небудь із харчів. А ти, Леопольде, клич своїх по-друг, ми йдемо.

Кіт замуркотів, і тут-таки із сусідньої кімнати прибігли три кішки, в одній з яких Ларсон з подивом упізнав свою

Фриду. Руда кішечка нерішуче зупинилася, поглянула на колишнього господаря своїми великими очима, а потім, ніби прийнявши рішення, стрибнула до Марка на руки. Хлопець виклично подивився на Ларсона.

— Ви її кинули, а ми знайшли. Тепер вона наша, і звати її Карина.

Ларсон сумно зітхнув.

— Сподіваюсь, ви будете їй кращими господарями, ніж я.

Тим часом король Гуннар збігав на кухню, а за хвилину повернувся з невеликою сумкою, наповненою харчами з холодильника. На той момент принцеса провела всі потрібні маніпуляції, і простір у кутку кімнати заіскрився, ніби хтось підкинув у повітря цілу жменю різнобарвних жарин.

— Яка краса! — мовила вона мало не з дитячим захватом. — Ви не повірите, але я зробила це вперше. Раніше я знала, як відкривати Завісу Землі, лише в теорії... Ну все, годі балачок. Перша підю я й перевірю, чи нема там небезпеки. За мною піде Беатриса, потім Гуннар. А ти, Марку, як другий за силою чаклун у нашому загоні, прикриватимеш нас. Ясно?

Усі троє ствердно кивнули. Принцеса Інґа вже збиралася ввійти в іскристий простір, але тут Ларсон нерішуче сказав:

— Пані...

Вона повернула до нього голову.

— Так?

— Ви — янгол.

Принцеса силувало всміхнулася.

— Ви перебільшуєте, — і щезла за осяйною Завісою.

Слідом за нею подались і всі інші, потім жарини згасли, і Ларсон залишився сам-один.

Як і обіцяла принцеса, хвилин за десять невидимі пута зникли. Ларсон обережно підвівся з дивана. Голова йому паморочилася, ноги підкошувались, у всьому тілі відчувалася неймовірна слабкість.

Світ довкола нього різко й незворотно змінився, немов поблякнув і потьмянів — адже тепер Ларсон сприймав його лише тими органами чуттів, що були властиві звичайній людині. Він більше не бачив аури, що оточувала кожну річ, не міг

відчути присутність людини або тварини, крізь нього не струменіли, як раніш, потоки магічних сил, а в голові не награвала така незвична, хай і цілком беззвучна, музика сфер... Віднині й до самої смерті (яка, можливо, настане незабаром) він буде позбавлений усього того, до чого звук змалечку і без чого не уявляв свого життя.

Ларсон поплентався на кухню, видобув із холодильника графин з горілкою, налив повну склянку й одним духом випив.

Крижана рідина обпалила йому гортань та горло. Він закашлявся, присів на табуретку і квапливо запхав до рота першуліпшу закуску — такою виявився шмат копченого м'яса.

Невдовзі по всьому його тілу розлилося приємне тепло, а в голові трохи прояснилося. Бажаючи продовження терапії, Ларсон налив собі ще горілки, але останньої миті передумав і поставив повну склянку на стіл. З його чутливістю до алкоголю й першої порції вистачить, щоб добренько сп'яніти, а від другої його так розвезе, що він не зможе триматися на ногах. У теперішньому ж його становищі це буде рівнозначно смерті.

Ларсон видобув з холодильника ще один кусень м'яса і, завзято жуючи його, думав про те, що робити далі. Думав усупереч відчаю та безнадії, які охопили його тієї ж самої миті, коли він довідався, що назавжди позбувся своєї чаклунської сили. Бо якщо піддається цим почуттям, то неодмінно загине — а вмирати йому нітрохи не хотілося.

Доївши м'ясо, Ларсон залишив кухню і пройшов до кабінету. Як він і чекав, сейф у кабінеті було зламано, проте весь його вміст, окрім персня Бодуена, залишився не займаним. Хоча не виключено, що принцеса взяла трохи земних грошей на витрати — Ларсон не став перераховувати їх, а просто розсовав по кишнях.

Потім узяв двійку якихось книжок, повернувся з ними до вітальні і там став методично роздирати їх на клапті, кидаючи зібгані аркуші на диван. Закінчивши з цим, Ларсон підпалив імпровзоване багаття, відступив до входних дверей і, лише переконавшись, що вогонь перекинувся на м'яку обивку дивана, вислизнув з будинку.

На той час, коли язики полум'я вихопилися з вікон, сповіщаючи сусідів, що почалася пожежа, Ларсон уже розчинився в темряві ночі...

Розділ 17

Марк і Беатриса. За крок від мети

Буферним Поясом Землі, або просто Поясом, назавалася сукупність Граней, що безпосередньо межували з Основою. Їх було нескінченно багато, і в цьому полягала ще одна визначна особливість Основи, яка вражала непристосований до абстрактного мислення розум своєю позірною абсурдністю.

Марк і Беатриса ще в другому класі змирилися з цим неймовірним, парадоксальним фактом, сприйняли його, як об'єктивну реальність, проте їхня уява була перед ним безпорадна — вони ніяк не могли уявити, що одну-єдину Грань, нехай і особливу, виняткову, відмінну від решти, оточує така кількість Граней, яка виявляється більшою за будь-яке скінченне число. Свого часу Марк дуже мучився через це, вважав себе цілковитим йолопом; лише згодом він зрозумів, що ніхто не в змозі наглядно уявити нескінченність, і більшість людей, задля власного ж спокою, просто ігнорують її існування. Лише незначна меншість з них, до якої належали й Марк із сестрою, не бажали визнавати обмеженість людського розуму і вперто намагалися збагнути незбагненне, досягнути неосяжне.

Нескінченна кількість безпосередніх сусідів істотно ускладнювала охорону Землі від зовнішнього вторгнення, та разом з тим надавала їй додаткової стійкості. Основу не можна було знищити чи бодай ослабити обхідним шляхом — через захоплення та руйнування прилеглих Граней. Можливо Нижній Світ, як космічна стихія, і був здатний здійснити одночасно нескінченну кількість Проривів, однак для цього всі Поясні Грані мали бути попередньо *розхитані* — але розхитати їх могли лише люди, яких на світі було багато, та аж ніяк не нескінченно багато. Захоплення ж будь-якої скінченної кількості суміжних Граней нітрохи не

впливало на її стійкість, бо якщо від нескінченності відняти скінченне, хай і довільно велике число, в підсумку все одно залишиться нескінченність. Така парадоксальна, але цілком логічна арифметика дозволяла Основі безболісно жертвувати пошкодженими Гранями Буферного Поясу для збереження своєї цілісності. Головна задача інквізиторів, що несли вахту на Землі, полягала у своєчасному запуску природного механізму відторгнення Поясних Граней, який самостійно чомусь не спрацьовував, і в спостереженні за його дією. Саме так було зупинено найпотужніший Прорив поточних Нічіїх Літ — Чорнобильський, і тоді Буферний Пояс збіднів відразу на кілька тисяч Граней...

Вони їхали Поясними Гранями вже третю годину. Після такого довгого й багатого на події дня Марк ледве тримався в сідлі від втоми, але відчайдушно намагався не виказувати своєї слабкості перед супутниками, розуміючи, що зараз не час робити привал.

Беатриса, що їхала на Лаурі поруч із принцесою, мала набагато свіжіший вигляд. Своє нове тіло сестра отримала лише кілька годин тому, і, попри диявольську процедуру, якій піддала його стара відьма, воно було досить відпочилим, сповненим сил та наснаги. А принцеса Інґа та її кузен Ґуннар узагалі здавалися викутими із заліза і не виказували ні найменших ознак втоми, хоча, судячи з їхньої розповіді, до своєї появи біля відьминої хатини їхали вже понад п'ять годин.

Тричі слід, по якому йшов їхній загін, полишав Трактову Рівнину, а потім повертався назад. Принцеса пояснила, що викрадачка добиралася до найближчої Завіси — так називалися Ребра між Поясними Гранями та основою, — щоб точніше встановити пеленг і провести тріангуляцію. Ці терміни були незнайомі Маркові, проте з принцесиних слів він зрозумів, що йдеться про орієнтування на місцевості з допомогою навігаційних засобів. У Торнінській школі це починали вивчати у п'ятому класі.

Коли слід учетверте покинув Рівнину і Беатриса, дослідивши увесь периметр латки, не знайшла, де б він повертався назад, стало зрозуміло, що їхня подорож добігає кінця. Принцеса

Інґа зауважила:

— Звісно, не можна виключати, що викрадачка просто влаштувала тут короткий перепочинок, а потім продовжила шлях, скориставшись якоюсь іншою Вуаллю, але я в цьому сумніваюсь. Думаю, ми вже близько.

Вона створила райдужну арку, проїхала під нею й уважно роздивилася довкола.

— Все гаразд, друзі, шлях чистий.

Марк, Беатриса та Ґуннар без зволікання приєдналися до неї й опинились посеред неозорого степу, суціль порослого високою травою. Цей густий трав'яний килим брався хвилями під сильними поривами вітру, ніби море в неспокійну погоду. У глибокому вечірньому небі з пронизливими криками кружляли птахи.

— Викрадачка пішла туди, — Беатриса вказала напрямок, трохи правіше від завислого над обрієм сонця.

Вони рушили далі по сліду, і лише милі через три принцеса, пильно вдивившись удалечінь, промовила:

— Схоже, попереду Завіса. Хоча напевне стверджувати не наважусь. Може, це просто Вуаль. До неї досить далеко, а я ще кепсько знаюся на таких тонкощах, як різниця між Завісою та Вуаллю.

За кілька хвилин Марк роздивився на обрії дві темні цятки. Він загострив свій чаклунський зір і невпевнено сказав:

— Здається, це коні.

— Так, — підтвердив Леопольд. — Але звичайні коні, не ко-ти.

— І пасуться зовсім поруч із Завісою, — додала принцеса. — Тепер я певна, що це Завіса. Вона надто мала для Вуалі.

— Цих коней, — припустила Беатриса, — залишила викрадачка та її супутник, Чойбалсан.

— Атож. На Основі коні вже давно не використовуються, як особистий транспорт, і будь-який вершник там приверне до себе пильну увагу.

— От тільки цікаво, де вони взяли коней, — задумливо мовив Ґуннар. — Бо ж крізь Завісу вони пройшли в будинку. Невже затягували її до тієї маленької вітальні?

Принцеса з усмішкою озирнулася на нього.

— Боюся, кузене, тобі час завести окуляри. І слуховий апарат також. Ти що, не помітив сараю неподалік від Завіси, коли ми лише перейшли з Основи? А я ще сказала, що тут, вочевидь, тримали коней для поїздки по Грнях.

Гуннар знімає окуляри.

— А... так, згадав. Сарай справді бачив, а от на твої слова геть не звернув уваги. Тоді мої думки цілком займала Сандра... Знаєш, якось я зустрічався з нею.

— Правда? І де?

— У Шато-Бокері, десь чотири роки тому, коли вона приїздила із своїм батьком, а я саме там гостював. Їй минало п'ятнадцятий, вона була дуже милою дівчинкою. Мабуть, відтоді ще погарнішала.

Принцеса підігнала губи.

— У цьому можеш не сумніватися,— сухо сказала вона.— Погарнішала.

При наближенні загону коні, що паслися біля Завіси, занепокоїлись і стали носитися туди-сюди, сповнюючи околиці гучним, наляканим іржанням. Першої миті Марк здивувався, чому вони не втікають, але потім, придивившись, збагнув, у чому річ. А принцеса Інґа скрушно зітхнула:

— Бідолахи! Господарі залишили їх під силовим куполом, а самі зникли. Мабуть, останнім часом тут часто йшли дощі, бо інакше нещасні тварини поздыхали б від спраги.

Одним потужним ударом вона зруйнувала купол, і здичавілі коні негайно дременули геть від людей.

— Покликати їх? — запитав Леопольд.— Мене вони послухаються.

Принцеса заперечно похитала головою:

— Не треба, котику. Нехай доживають свій вік тут. Однаково ми їм нічим не допоможемо.

— А Вулкан залишився біля відьминої хатини,— запізнило схаменулася Беатриса.— Ми навіть не відв'язали його.

— Захоче пити, сам відв'яжеться,— заспокоїв її Марк.— Я прив'язав його не дуже міцно. Не переживай за Вулкана, він не дасть себе скривдити.

— Певна річ,— підтвердила принцеса.— До того ж на днях туди приїдуть інквізитори і неодмінно подбають про вашого коня.

— Інквізитори?— запитала Беатриса.— А чому вони приїдуть.

— По тебе... тобто, по Цвітанку. Це лише мій здогад, але я певна, що він правильний. Ларсон розповів, що через два дні відьма в тілі Цвітанка мала повернутися по тунелю на Контр-Агріс, а отже...— Вона замовкла, бо вони вже підїхали до краю Завіси.— Гараз, поговоримо про це згодом. А зараз подивимося, що робила далі викрадачка.

Спішившись і уважно оглянувши околиці, Беатриса оголосила, що слідів тут натоптано багато, але всі вони залишаються в межах Завіси і прилеглої до неї невеличкої ділянки, де стояв захисний купол. Вочевидь, викрадачка та її супутник зробили тут привал, напоїли й вирушили на Основу.

На місці їхньої стоянки було знайдено залишки багаття, а поруч під кущем лежала кінська зброя, меч, аралет, два кинджали й сидельна сумка, у якій, серед різного непотребу, знайшлися компас, секстант, креслярські інструменти і детальний атлас Землі. Принцеса похапцем погортала його і знайшла сторінку з Корсикою.

— От бачите,— сказала вона, тицьнувши пальцем у карту.— Я не помилилася щодо тріангуляції. Гадаю, першого разу викрадачка порівняла напрям сигналу з тим, який відчувала, перебуваючи в будинку Наглядача, і приблизно визначила, що Сандра десть у районі Корсики. А вдруге і втретє, вже перебуваючи тут, на острові, обчислила її точне розташування.

Марк подивився через принцесине плече. На карті було зображено подовгий острів, над яким червоним олівцем накреслили дві лінії, що перетинались у його північній частині. Якраз на точку їх перетину і вказувала принцеса.

— Без сумніву, ми тут,— говорила вона, маючи на увазі місцевість Основи по той бік Завіси.— Не знаю, наскільки це точно, але судячи з того, що викрадачка не повернулася назад, Сандра недалеко звідси.

— Або,— припустив Гуннар,— відразу при виході на Основу вони вскочили в якусь халепу.

— Так, можливо.— Принцеса поглянула на свій наручний годинник, у задумі наморщила лоба і порахувала вголос: — Коли ми залишили Ларсона, там у нього йшла третя по півночі. Східний Сибір та Західну Європу, якщо не помиляюся, розділяє шість часових поясів... чи навіть сім, точно не знаю. Треба подивитися в атлас... Та ну його, вважатимемо, що шість. На дорогу сюди ми згаяли майже три години, отож виходить, що зараз на Корсиці одинадцята вечора. Ну, може, пів на дванадцяті... — Вона подивилася на своїх супутників.— То що робитимемо, друзі? Нам бажано з'явитися на Основі пізно ввечері, як от зараз, або ж рано вранці. У світлий час доби наше не зовсім звичайне для Землі вбрання привертатиме зайву увагу. Особливо, це стосується твоєї лев'ячої шкури, Марку. Я вже не кажу про те, що посеред дня ми ризикуємо потрапити на очі людям у момент нашого прибуття. А глупої ночі видаватимемося підозрілими просто тому, що в цей час усі нормальні люди сплять. Зараз ми втомилися, тому я пропоную зачекати до ранку, а поки трохи відпочити.

Беатриса нерішуче похитала головою, скося позираючи на брата. Марк збагнув, що принцесині слова про втому передовсім адресовано йому, і сказав:

— Я не хочу відпочивати, пані... Ну, взагалі, хочу, але не зможу заснути, це точно. Краще піти просто зараз.

— Приєднуюсь,— сказав Гуннар.

— Я теж,— тут-таки озвалася Беатриса.

— А я хочу їсти,— вердливо оголосив Леопольд, уже перетворений на kota.— І кицьки зголодніли.

Принцеса Інґа присіла навпочіпки й розкрила сумку з харчами.

— Твоя правда, котику, нам усім не завадить підкріпитися.

— Я буду лише фрукти,— сказав Марк, не бажаючи куштувати їжу з дому ворога.

У результаті вийшло, що все м'ясо дісталось котам, а люди задовольнилися бананами, апельсинами та іншими тро-

пічними фруктами, зірваними по дорозі. Поївши, вони нашвидкуруч причепурилися, щоб не виглядати геть розтріпанними, а Гуннарові та Маркові принцеса порадила залишити тут зброю — меч та кинджал.

— Клинки на Основі ще більший анахронізм, ніж верхові коні, — пояснила вона. — А що ж до захисту, то ми маємо вірніший засіб — магію.

Марк без найменшого жалю розлучився з кинджалом, що його, як і меч, залишений біля відьминої хатини, запозичив з арсеналу Мак Грегора. А от Гуннар намагався був протестувати, але принцеса твердо сказала, що не пустить крізь Завісу з мечем, тож він мусив підкоритися.

На Основу вони перейшли без будь-яких пригод. Місцевість, куди потрапили, була безлюдною; з одного боку починався пологий схил, з іншого розкинулася широка долина, у протилежному кінці якої палахкотіли жовтувати вогники.

— Замало для міста, — сказала принцеса, дивлячись у бік вогнів. — Швидше, там невелике селище. Слід веде туди, Беатрисо?

— Так, пані, в тому напрямку. Але я бачу недалеко, кроків на десять, не більше.

— Що ж, веді нас.

Слід і справді йшов до вогнів. Вони перетнули долину без небажаних зустрічей з допитливими місцевими мешканцями, якщо не враховувати двох молодих людей, хлопця та дівчину, що були цілком зосереджені один на одному і не виказали ні найменшої зацікавленості до групи дивних перехожих з котами на руках.

Джерелом вогнів виявилися кілька ошатних дво- та триповерхових будинків з просторими садибами, розташованими на березі невеличкого озера.

— Так я й думала, — тихо мовила принцеса. — Судячи з усього, це заміські помешкання місцевого істеблішменту.

Марк досі не чув слова „істеблішмент“, проте вирішив, що воно означає шляхту або є синонімом вислову „найповажніші громадяни міста“. У будинку, схожому на ці, але з набагато

більшою садибою, мешкала на Грані Нолан родина Марка та Беатриса.

Леопольд явно збирався був висловити з цього приводу свою авторитетну думку, та щойно він подав голос, принцеса безцеремонно затулила йому рота рукою й суворо мовила:

— Ще слово, і я тебе присплю. Без попередження. Так і знай.

Кіт зрозумів, що вона не жартує, і затих.

Зрештою слід викрадачки привів їх до садиби, обгородженої кам'яним муром заввишки майже два людські зрости. Беатриса підступила до муру впритул, торкнулася долонею до шорствого каменя й пошеки сказала:

— Ось тут вона пройшла. Я відчуваю слід потойбіч. Дуже-дуже слабко, але відчуваю.

Принцеса пильно вдивилася в кам'яну стіну перед собою. Марк відчув, що вона діє на неї якимись скрадними чарами.

— Там щось на зразок саду або парку. Людей ніби немає... Заждіть мене тут, друзі.

Вона міцніше притисла до себе Леопольда, зробила крок уперед і зникла в стіні. За кілька секунд до них долинули її думки:

„Можете проходити, я тримаю стіну відкритою.“

Беатриса пішла першою, за нею — Гуннар, а Марк був останнім. Він інстинктивно примружив очі і внутрішньо аж стиснувся в побоюванні, що зараз розіб'є об мур лоба, але натомість відчув лише слабкий, майже непомітний опір і вже наступної секунди опинився по інший бік кам'яної стіни, перед рівним рядом невисоких дерев, всипаних, ніби грудками снігу, пишним білим цвітом.

„Будемо говорити подумки,“ — сказала принцеса. — „Ви добре мене чуєте?“

„Так,“ — хором відповіли Марк із сестрою, а Гуннар мовчки кивнув.

„От і чудово. Беатрисо, куди пішла викрадачка?“

„Між цими деревами,“ — вона вказала пальцем. — „Углиб саду.“

„Гаразд, ходімо.“

Сад був великий і займав більше половини всієї садиби. Крізь нього в різних напрямках було прокладено кілька вузьких жорств'яних доріжок, які сходилися в центрі, де стояла невеличка альтанка. Як свідчили сліди, викрадачка вийшла на діагональну доріжку й рушила до краю саду.

„А в цьому місці,“ — розповідала Беатриса, коли вони дісталися до ґратчастої огорожі, що відокремлювала сад від решти садиби, — „вона звернула під дерева і стала стежити за будинком. Була тут довго, може, кілька годин, а потім...“

Раптом Беатриса замовкла й доторкнулася долонею до лоба. Марк занепокоєно подивився на сестру. Навіть у примарному місячному світлі було видно, що вона сильно зблідла.

„Що з тобою, Беа?“ — запитав він стурбовано. — „Тобі зле?“

„Ні, нічого... просто в голові запаморочилося...“

Принцеса Інга випустила з рук Леопольда, притримала Беатрису й допомогла їй сісти на землю.

„Як ти, дівчинко?“

„Все гаразд, пані. Я... Мабуть, це від втоми. Зараз мине... Уже минає.“

Принцеса погладила її по голові.

„Ми вчинили нерозумно. Нам слід було дочекатися ранку і бодай трохи відпочити.“

„А якщо це не від втоми?“ — запитав Ґуннар, сторожко роззираючись. — „Може, спрацював якийсь хитрий магічний захист.“

„Заспокойся, кузене, ніякої маґії тут немає. Я б її неодмінно відчула.“

Беатриса підвела голову й кволо всміхнулася.

„Уже минуло. Можемо йти далі.“

„Ні, посиди ще трохи. Нам нема куди квапитися.“

Тут Леопольд, який весь цей час зосереджено дивився на Беатрису, ні з того ні з сього вкусив принцесу за пальця — що-правда не сильно, а лише для того, щоб привернути її увагу. Вона спантеличено втупилася в нього і пошепки запитала:

— Що таке?

— Мені можна сказати?

— Гаразд, кажи.

Леопольд тицьнув лапою в Беатрису.

— Це не Цвітанка. Більше не Цвітанка.

Принцеса сумно кивнула:

— Я знаю, котику.

Він енергійно чмихнув:

— Дідька лисого ти знаєш! Ти казала, що її немає, коли вона ще була. А от щойно Цвітанка зчезла... Не вся, дещо від неї залишилося, але це вже не можна назвати Цвітанкою. Тепер тут інша дівчинка, також гарна — та не Цвітанка.

Принцеса розгублено похитала головою:

— Я не розумію тебе, Леопольде. Геть не розумію.

— Я теж не розумію, Інно,— зізнався кіт.— Тут коїться щось дивне.

— А що саме тут коїться?

— У тім-то й річ, що не знаю.

Принцеса на хвилину задумалася.

— Ну, гаразд,— сказала вона.— Будемо з цим розбиратися.

Розділ 18

Кристина. Питання і відповіді

— Ну от, ми майже на місці,— сказав Едвін ван дер Мер, коли вони виїхали на вкриту золотавим піском латку й опинилися під пронизливо-блакитним вечірнім небом, по якому повільно пливлі білі баранці хмар.

Кристинине обличчя обдало різким поривом вітру. З-поза меж латки долинали гучні крики чайок і шум морського прибою. У повітрі пахло сіллю, йодом та водоростями.

— Ми вже в Буферному Поясі?— запитала вона, зупинившись.

— Так, панно. Останні чотири години ми їхали Поясними Гранями. А це,— священник указав на землю під ногами їхніх коней,— потрібна нам Грань. І майже потрібна місцевість. Тепер ще дві милі у звичайному просторі, і наша подорож завершиться.

Недбалим помахом руки він створив перед собою райдужну арку і проїхав під нею. Кристина рушила слідом за ним.

Коли вони проминули райдугу, латаний килим Трактової Рівнини довкола них змінився краєвидом морського узбережжя, а досі пласке небо вигнулося півсферою й зімкнулось із землею, утворивши лінію горизонту. Кроків за двісті від Кристини починалося море; високі хвилі з пінистими гребенями одна за одною набігали на берег і, розбившись об нього, відкочувались назад. Піщаний пляж, що тягся вздовж вигнутої берегової лінії, був геть пустельним, ніде не було помітно ні найменших слідів людської присутності. Далі від моря починалася пагориста місцевість, що поступово переходила в невисокі гори зі схилами, порослими густим тропічним лісом.

Зорієнтувавшись на місці, Едвін ван дер Мер розвернув свого коня і скерував його в протилежний від берега бік, до розташованого віддалік пальмого гаю.

Кристина поїхала за ним, допитливо роззираючись довкола. Підсвідомо дівчина очікувала побачити тут щось незвичайне, що відрізняло б цю Грань від інших, де вона була; але її оточував найзвичайніший тропічний пейзаж, на який вона вдосталь надивилася за час своєї тривалої подорожі по Рівнині.

„А що ж ти думала?“ — насмішкливо запитала сама в себе. — „Грань як Грань, тільки й того, що Поясна.“

Напівдорозі Кристина нарешті відчула присутність у районі гаю Вуалі — якоїсь дивної Вуалі, лише кілька метрів завширшки і не зовсім прозорої. Вона не стала ні про що питати свого супутника, бо й сама здогадалася, що це таке. Зі шкільних уроків їй було відомо, що кожна Поясна Грань дотикається до Основи лише в одному-єдиному місці, яке називається Завісою Землі. Завіси ніколи не суміщалися з Вуалями, тому їх пошук був найскладнішою частиною подорожі на Основу — якщо, зичайно, не знати заздалегідь про розташування бодай однієї з них. Чимало охочих нелегально відвідати прабатьківщину людства так і застрягали в Буферному Поясі, не маючи досить досвіду, щоб самостійно знайти Завісу, і не володію-

чи стійкими орієнтирами, щоб пробити на Землю Колодязь. Зате потрапити з Основи на Грані для будь-якого більш-менш умілого чаклуна не становило жодних труднощів, оскільки в кожній своїй точці вона межувала с нескінченною кількістю Поясних Граней.

Наблизившись до гаю, Кристина роздивилася поміж деревами невеликий цегляний будиночок, що стояв саме на тому місці, де була Завіса.

— Сандра мешкає тут? — запитала вона, сподіваючись, що з таємничістю нарешті закінчено.

— Не знаю, панно, — обернувшись до неї, відповів Едвін ван дер Мер. — Мені просто наказали супроводити вас сюди, що я й зробив. Досі я ніколи тут не був і отримав координати цієї місцевості на нашому останньому привалі. Пані Сандру я востаннє бачив на Мескені, коли вона в супроводі наших братів та сестер вирушила на Істру, а я залишився в почті Його Святості.

— На Істру? — перепитала Кристина. За весь час їхнього знайомства її супутник уперше назвав Сандру на ім'я, замість конспіраційного „відома вам особа“, і згадав щось конкретне про неї. — Де це?

— Майже біля самого пограниччя Забороненої Зони. Це батьківщина принца Владислава.

— Ага... — Тепер Кристина зрозуміла, куди їхали Інґа та Владислав по Головній Магістралі. — І що ж Сандра робила на його батьківщині?

— Про це вона сама розповість. Гадаю, зараз ви зустріне-теся.

Коли вони під'їхали до будинку, звідти вийшло двоє людей — рудоволоса жінка років сорока та дівчина не старша двадцяти, темна шатенка з розкішним довгим волоссям, вдягнена в легку літню сукню, крізь тонку тканину якої про-свічувалася струнка фігура. Її вродливе обличчя промінилося щирою радістю.

— Сандро! — захоплено пискнула Кристина.

Її охопило нестримне бажання зістрибнути на землю і мерщій побігти до подруги, але вона стримала свій порив і,

доїхавши до ґанку, неквапно зійшла з коня. Едвін ван дер Мер також спішився і вклонився.

— Вітаю вас, пані. Я виконав ваше доручення.

У першу мить Кристина подумала, що він сказав це рудоволосій жінці, та потім збагнула, що звертався він до Сандри, причому слово „пані“ вимовив явно з великої літери.

Сандра приязно всміхнулася йому:

— Дякую, отче Едвіне. Дуже рада вас бачити.

Молодий священник поцілував її руку — але не як чоловік жінці, а радше як підданий своїй королеві.

„Чудасія та й годі!“ — розгублено подумала Кристина, спостерігаючи за цією сценою.

Потім Сандра підійшла до неї й міцно обняла її.

— Ну, Кристі, нарешті ти тут. Я вже зачекалася тебе.

— Я теж сумувала за тобою, — відповіла Кристина, розцілувавши подругу в обидві щоки. — Я так шкодую, що залишилась тоді у Вічному Місті. Я вчинила, як безсовісне, еґоїстичне дівчисько. Ти колись пробачиш мене?

— Звичайно. Я *вже* пробачила.

Кристина трохи відступила від Сандри і зміряла її захопленим поглядом.

— Ти ще погарнішала, ти зовсім... — Раптом вона замовкла, звернувши врешті увагу, що Сандрина магічна аура, яка раніше була пригнічена дією персня Бодуена, тепер узагалі зникла, а самого персня більше не було на середньому пальці її руки.

Сандра сумно всміхнулася:

— Ну що, помітила?

— Ой, дорогенька! — промовила Кристина, дивлячись на неї із щирим співчуттям. — Над тобою провели екзорцизм?

— Не зовсім.

— Як це?

— Ну... двома словами всієї історії не розповісти. Потерпи трохи, гаразд? Скоро про все дізнаєшся.

— Гаразд, — неохоче погодилася заінтригована Кристина.

— Ти, мабуть, хочеш помитися з дороги? — запиала Сандра.

— Ще б пак. Не відмовлюся.

— Тоді можеш прийняти душ. Або скупатися разом зі мною в озері. Це недалеко, лише п'ять хвилин ходу.

Кристину більше приваблював гарячий душ, за час подорожі їй добряче набридло миття у природних водоймах, проте вона розуміла, що Сандра чекає іншої відповіді, тому сказала:

— Добре. Скупаємося в озері.

— От і чудово. Зараз підемо, я лише візьму рушники і все таке інше.

Сандра квапливо познайомила її з рудоволосою жінкою на ім'я Ельвіра, яку чи то жартома, чи то серйозно назвала своєю дуенькою, і забігла до будинку. Кристина обмінялася з Ельвірою кількома ввічливими фразами, а Едвін ван дер Мер тим часом познімав з обох коней поклажу. За хвилину повернулася Сандра з перекинутою через плече сумкою, звідки визирав краєчок ворсяного рушника. В іншій руці вона тримала конверт із щільного паперу сіруватого кольору.

— Я прихопила для тебе чистий одяг і взуття. Гадаю, ти захочеш перевдягтися.

— Авжеж. — Кристина швидко поглянула вниз, на свій запилюжений дорожній костюм. — Знала б ти, як мені набридли ці штани та чобітки.

— Знаю, — розсміялася Сандра. — Ти ж у нас теплична квіточка. — Відтак подивилася на Ельвіру. — Будь ласка, подбайте про Кристинині речі. І не треба йти за мною — тепер я не сама.

Ельвіра незадоволено стисла губи, та все ж згідно кивнула:

— Так, пані.

Сандра з прикрістю зітхнула:

— Сільки разів я повинна просити вас, щоб ви не називали мене... Та ну вас! — Вона запхала конверт до бічної кишені сумки і повернулася до подруги. — Ходімо, Кристі. На щастя, ти вже тут. Тепер принаймні одна людина звертатиметься до мене на ім'я, а не називатиме пані.

— А чому тебе так називають? — поцікавилася Кристина, коли Ельвіра повела навантаженого речами отця Едвіна до будинку.

— Це частина тієї ж довгої історії. Коли скупаємося, розповім... Ну, ходімо вже.

Взявшись за руки, дівчата рушили вузькою стежиною вглиб гаю. Якийсь час ішли мовчки, просто обмінюючись усмішками і не в змозі добрати слів, щоб у повній мірі висловити свою радість від зустрічі. Нарешті Кристина спитала:

— То ти тут живеш?

— Якщо маєш на увазі цю Грань і цю хатину, то ні. Я мешкаю по той бік Завіси, на Основі.

— Ага, я так і думала.

— Але часто буваю тут. По кілька годин на день. Із міркувань безпеки я не виходжу за межі нашої земної садиби, а на цій Грані можу гуляти де завгодно і скільки завгодно. Для мене навіть побудували хатину, щоб я з дитиною могла перечекати тут день-другий, якщо раптом доведеться залишити садибу. Як ти, мабуть, знаєш, у кожній своїй точці Основа межує з нескінченною кількістю Поясних Греней, тому цілком виключено, що переслідувачі вийдуть саме на цю Грань. Буферний Пояс — ідеальний сховок.

Кристина мовчки кивнула. Такі випадкові збіги, мало ймовірні в інших місцевостях, на Поясних Гранях були взагалі неймовірними — і не лише в буденному розумінні цього слова, а й у строго математичному.

— Щоправда, раніше мені було нудно самій або в товаристві моїх дуеній, — вела далі Сандра. — Вони, загалом, гарні жінки, але надміру серйозні і ставляться до мене аж надто... шанобливо. Та тепер зі мною будеш ти, і я... Ти навіть не уявляєш, Крісті, яка я рада!

— Я також рада, Сандро. Тільки після твого від'їзду я збагнула, що більше ніколи не матиму такої близької подруги. Відчувала себе самотньою, нікому не потрібною. Вже перестала сподіватися, що ти пробачиш мою легкодухість, що захочеш бачити мене. Аж тут отримую від тебе звістку! Я мало не збожеваліла від щастя. Не могла чекати ні секунди й відразу поїхала до тебе.

— Так, — кивнула Сандра. — Мені казали, що ти залишила палац посеред ночі.

Кристина зітхнула.

— Але це не допомогло мені приїхати до тебе раніше. Хто б міг подумати, що на поїздку з Вічного Міста до Основи доведеться згаяти понад три місяці! Добру чверть довжини Магістралі нам довелося їхати по дикій Рівнині... А все через ці дурні перевірки!

— Ти знаєш, чим вони були викликані?

Дерева перед ними зненацька розступилися, і дівчата вийшли на галявину перед озером, у яке з невисокої скелі падали потоки води.

— Так, уже знаю. Отець Едвін розповів.

— Отже, я виграла! Ельвіра наполягала, що він нічого тобі не скаже, а я заперечувала, що не можна провести з людиною так багато часу і жодним словом ні про що не обмовитися.

Кристина знизала плечима.

— Ну, не знаю. Схоже, що ти все-таки програла. Отець Едвін згадав про батьківщину Владислава лише за хвилину до того, як ми під'їхали до твого будиночка. Це не можна назвати „обмовився“ — просто він вирішив, що наша подорож завершилася. А до того навіть не називав твого імені.

Сандра зупинилася неподалік берега і поставила на землю сумку.

— Тоді я програла. Отець Едвін дивна людина. — Вона видобула із сумки ковдру, розстелила її на траві й кинула поверх неї два великі рушники. — То ти зовсім не в курсі останніх подій?

— Яких?

— Два місяці тому Інґа кинула Владислава і втекла світ поза очі. Її досі не знайшли.

Кристина приголомшено втупилася в неї.

— Та що ти кажеш?!

— А от уяви собі! Відтоді всі Інквізиція стоїть на рогах, земля рие в пошуках Інґи — та все безрезультатно. До речі, саме тому на останньому відрізу Магістралі вам довелося знову повернутися на Рівнину. Наші люди вчасно пеperedили отця Едвіна, що от-от відновляться перевірки.

Кристина розгублено труснула головою.

— Ні, це неймовірно! Інґа з Владиславом були такою чудовою парою. Вона, звичайно, стерво — але ж не до такої міри!

Сандра сумно всміхнулася:

— Інґа кинула Владислава не тому, що знайшла іншого. Я підозрюю, що вона втекла від нього з тієї ж причини, що і я.

— Як це? Вона що — теж чекає дитину?

— Ні-ні, тут зовсім інше. Тоді я не сказала тобі всієї правди, не могла сказати. Певна річ, я втекла передовсім для того, щоб сховати дитину від Веліала, але це була не єдина причина моєї втечі. Якби найсвятіший Іларій просто пообіцяв мені захист своєї церкви, я б не погодилася з його планами і залишилася під крильцем Інквізиції. Але він дещо розповів мені про Владислава, і я... Гаразд, Крісті, спершу давай скупамосся, а вже потім продовжимо нашу розмову.

Кристина згідно кивнула і почала роздягатися. А Сандра швидко скинула сукню та білизну і з трохи жалісливою усмішкою подивилася на подругу.

— Ой, дорогенька, ти зовсім як тростинка! Довга мандрівка тебе геть виснажила. Та це нічого, в нас відгодуєшся.

— А от ти маєш чудовий вигляд, — сказала Кристина без тіні заздрощів. — Можна подумати, ніколи не народжувала... До речі, як твій син?

Сандрине обличчя просяяло.

— Чудово! Він такий дивовижний. Завтра з ним познайомишся.

— А чому завтра?

— Бо там, де ми мешкаємо, зараз пізній вечір, і Маріо вже спить.

— Ти назвала його Маріо?

— Так, Маріо Феліче. Сподіваюсь, друге ім'я принесе йому щастя* ... Ну все, Крісті, ходімо купатися. Не бійся за свої ноги — дно біля берега піщане.

Сандра взяла із сумки шматок мила і з веселим вищанням забігла в озеро. Кристина квапливо закінчила роздягатись і

* Італійською *Феліче* (Felice) — „щасливий“.

подалася слідом за нею. Свіжа, прохолодна вода приємно обпалила їй шкіру.

— Попливли до водоспаду,— гукнула їй Сандра.— Там дуже здорово.

Наступні чверть години дівчата мились і грались у воді, а потім повернулися на берег, насухо обтерлися рушниками й розляглися на ковдрі, ніжачись у лагідному промінні вечірнього сонця.

— Тепер розповідай,— озвалася Кристина.— Я хочу знати все.

Сандра ліниво простягла руку до сумки, витягла з її бічної кишені сірий конверт і віддала подрузі.

— Передовсім прочитай це. Тут два листа найсвятішого Іларія, коли він ще був митрополитом Істрійським, адресовані тодішньому предстоятелю Несторіанської Церкви патріархові Нікодиму. Мою історію краще почати з них.

Кристина лягла долілиць, видобула з конверта дюжину списаних дрібним почерком аркушів і, поклавши їх перед собою на ковдру, стала читати. Почерк у теперішнього патріарха був не дуже гарний, тож частенько їй доводилося вгадувати слова, написані надто нерозбірливо або змазані чиеюсь необережною рукою. Добре хоч текст був грецькою мовою, якою Кристина володіла досконало.

У першому листі йшлося про гучний скандал у родині князя Верховинського, чия менша донька, чотирнадцятирічна Мар'яна, несподівано завагітніла. Розгніваний князь вимагав від неї назвати ім'я батька небажаної дитини, але дівчини клялася й божилася, що вона незаймана. Певна річ, їй ніхто не повірив, та й придворний лікар авторитетно стверджував, що це не так.

Утім, князь Властимир і без доччиного зізнання здогадувався, хто батько її дитини. Всі підозри падали на його небожа Огнеслава, що зростав разом з Мар'яною і був її кращим другом. Підозри князя переросли у впевненість, коли Огнеслав, навіть не намагаючись виправдатися, втік від дядькового гніву і сховався в родовому замку своєї матері.

Оскаженілий Властимир поспіхом зібрав військо з намі-

ром узяти штурмом замок невістки і суворо покарати Огнеслава, але тут у родинну сварку, що грозила закінчитися кровопролиттям, утрутився митрополит Істрійський. Йому вдалося примирити обидві сторони конфлікту, Огнеслав офіційно визнав себе батьком дитини, а невдовзі відбулося його весілля з князівною — що, загалом, відповідало бажанню обох молодих людей. Щоправда, у вузькому сімейному колі він і далі наполягав на своїй невинності, а Мар'яна — на своїй незайманості, проте їхні заяви сприймалися родичами, як прояв звичайної дитячої впертості.

Єдиний, хто повірив Мар'яні та Огнеславу, був митрополит Іларій. У своєму листі до патріарха владика навів цілу низку знамень, що мали місце на Грані за пару місяців до скандалу, приблизно в той самий час, коли було зачато дитину, і підкріпив їх розлогими цитатами з Біблії та філософських книжок. Його аргументи справили на Кристину двоїсте враження. Більшість явищ, на які він посилався, були радше курйозними, ніж знаменними, однаке серед них було й кілька таких, що змушували задуматись. Передовсім це була поява в істрійському небі трьох нових зірок під час парадку планет. Навіть окремі спалахи таких зір стаються нечасто, та якщо на небі спалахує відразу три нові зорі, до того ж розташовані в кутах рівнобічного трикутника, і відбувається це в той час, коли всі планети місцевої сонячної системи вишикувалися в одну лінію, — тут мимоволі задумаєшся про знамення й утримаєшся від того, щоб поміщати це слово в лапки. Вочевидь, владика Іларій довго шукав, на що ж це знамення вказує, а коли стався скандал у родині князя Верховинського, він запідозрив, що тут ідеться про непорочне зачаття, і поквапився доповісти своєму начальству.

У другому листі владика Іларій повідомляв, що о 4 годині 52 хвилини ранку 21 грудня 1974 року князівна народила сина, якому дали ім'я Володислав. Ця подія також супроводжувалася багатьма загадковими явищами, та цього разу митрополит згадав про них побіжно, зосередившись лише на поведінці трьох зірок, що з'явилися в ніч на 17 березня — тобто рівно за сорок тижнів до народження дитини. У своєму попере-

дньому листі Іларій не згадав про ще одну дивовижну властивість цих зір, окрім їх раптової появи та симетричного розташування; не згадав, бо тоді ще не помітив, що вони повільно рухалися відносно решти зірок істрійського неба. Ці три зорі впродовж усього терміну вагітності князівни поступово зближувалися і в ніч перед Святвечором зійшлися в одній точці, утворивши одну надзвичайно яскраву зорю.

Далі в листі мовилося, що під час хрещення на долонях лобі та лівому боці грудей Володислава з'явилися невеликі кровоточиві ранки — так звані стигматичні мітки, сліди Христових ран, які під кінець церемонії негайно й безслідно зникли. Коли ж хлопчика занурили в купіль зі святою водою, над його головою виникло золотаве сяйво у формі німбу, а до співу церковного хору долучилась якась тиха музика — майже нечутна, але така красива, що чимало присутніх у храмі навіть розплакалися від захвату та замилювання.

Іларій особисто хрестив новонародженого і був уражений цим до самої глибини душі. У своєму листі, написаному того ж таки вечора, він відкинув властиву священнослужителям стриманість та обережність і висловив глибоке переконання, що дитина, яку він допіру тримав на руках, є Спаситель, новий месія, надісланий Небесами багатостраждальному людству. За додатковий аргумент митрополит наводив розрахунки, що в момент народження Володислава на Основі у Вифлемі якраз була північ з 21 на 22 грудня — а Ісус, що вже вважається науково доведеним фактом, народився саме опівночі зимового сонцестояння.

Насамкінець Іларій запевнив патріарха, що до отримання відповідних інструкцій він не робитиме жодних публічних або приватних заяв стосовно божественної природи княжича Володислава. Більше ніхто на Істрі не звернув особливої уваги на знамення, якими супроводжувалися ці події, а якщо й звернув, то ніяк не пов'язав їх з народженням у князя Верховинського внука. Стигматичні знаки на тілі та золотаве сяйво над головою, звичайно, помітили всі присутні на церемонії, а більшість із них також чули й тиху неземну музику, проте князь Властимир, що був хоча й слабким, але добре навченим

чаклуном, відразу пояснив ці явища великою магічною силою Володислава. Він дуже пишався тим, що в його роду з'явився такий могутній чаклун...

— О Боже! — прошепотіла Кристина і ще раз, уже не так квапливо, перечитала обидва листи.

Відтак акуратно склала аркуші, повернула їх у конверт і запитливо поглянула на Сандру:

— Слухай, це все серйозно?

— Цілком серйозно, — відповіла та, продовжуючи лежати горілиць із заплющеними очима.

— О Боже! — повторила Кристина. — А що було далі?

Сандра розплющила очі й повернула до неї голову.

— Як ти сама розумієш, другий лист, на відміну від першого, налаштував патріарха на серйозний лад. Він зрозумів, що на Істрі справді сталося щось знаменне, і негайно надіслав туди комісію. Певна річ, ця негайність була дуже умовною: від Істри до Головної Магістралі майже п'ять місяців шляху трактами, а потім гінцю довелося ще дев'ять тижнів добиратися залізницею до Бетики — у той час поїзди ходили набагато повільніше, отож лист митрополита надійшов з більш ніж піврічною затримкою. Комісію вів досвідчений чаклун, тому на дорогу до Істри вони згаяли втричі менше часу, ніж гонець, і прибули на місце наприкінці вересня. Проте там виявили, що запізнилися щонайменше на сім місяців. Їм залишалося тільки зібрати нечисленні свідчення трагедії й повернутися на Бетику.

— А що сталося?

Сандра розповіла Кристині про Прорив, що забрав життя всіх членів родини князя Верховинського за винятком Мар'яни та Огнеслава.

— Вивчивши всі обставини справи, — вела далі вона, — члени комісії дійшли висновку, що княжич Володислав, у чий смерті вони не сумнівалися, справді був імовірним месією або, в крайньому разі, пророком, якому Вишній Світ не зміг забезпечити надійного захисту. А от патріарх Нікодим, ознайомившись зі звітом, відмовився вірити в смерть Володисла-

ва — він був певен, що хлопця просто викрали і, загалом, здогадувався про особу викрадача.

— Невже Метр?

— Атож, саме він. — Сандра лягла на бік, обличчям до Кристини, і підперла голову рукою. — Тут от яка ситуація. Виявляється, засновник несторіанської гілки християнства, константинопольський патріарх Несторій, залишив для своїх послідовників таємне послання, в якому передрікав, що наприкінці другого тисячоліття в світ зений прийде новий Син Божий, але певні сили, не конче ворожі людству — Несторій це особливо підкреслював, — вирішать використати його в своїх цілях і намагатимуться перешкодити здійсненню його вищого призначення. Патріарха Нікодима дуже насторожила та обставина, що розслідуванням подій на Істрі займався мій хрещений, Рівал де Каерден, відомий своєю наближеністю до Метра. А остаточно він переконався, що тут не все чисто, коли ознайомився зі звітом дядька Рівала. Там не згадувалося дуже важливе свідчення одного з уцілілих слуг, який стверджував, буцімто ще на самому початку Прориву замок залишив якийсь чоловік, що тримав у руках невеликий згорток, схожий на сповите немовля. Йому, втім, ніхто не повірив — після тих подій він збожеволів, та й у замку було знайдено розтерзане тіло двомісячної дитини. Проте дядько Рівал мусив долучити це свідчення до свого звіту — якщо тільки не хотів щось приховати. Коротше, найсвятіший Нікодим ствердився на думці, що княжич Володислав вижив, але його десь ховають, щоб перешкодити його призначенню. У міру скромних сил своєї Церкви він організував пошуки, які ні до чого не призвели. А через сім років, коли Нікодим умер, Священний Синод виконав його останню волю й обрав новим патріархом Іларія, який, ознайомившись із пророцтвом Несторія та таємним заповітом свого попередника, продовжив шукати Володислава — проте марно...

— Стривай, Сандро, — зупинила її Кристина. — Я, звичайно, зрозуміла, що княжич Володислав — це принц Владислав. Та якщо він новий месія... о Бже, це просто в голові не вкладається!.. Якщо він новий Спаситель, то як можна перешкодити

його призначенню? Адже він *уже* прийшов у наш світ.

— Не знаю, Кристі. Я намагалась узгодити це з тим, у що мене змалку привчали вірити, але нічого не вийшло. Часом я шкодую, що не стала, як дядько Рівал або мій брат Маркеджані, прибічницею гностицизма — це дуже гнучка доктрина, здавна включити в себе все, що не суперечить дуалізму Добра та Зла. А для несторіанців ніякого парадоксу тут немає, бо за їхнім ученням Ісус народився людиною і лише згодом прийняв божественну природу. Для них Син Божий і Спаситель — аж ніяк не одне й те саме.

— Отже, вони вважають, що Метр якимсь чином завадив Владиславу оволодіти божественною сутністю свого небесного Отця?

— Саме так.

Сандра підвелася й стала вдягатися. Кристина продовжувала лежати, лише перекинулася горілиць і, заклавши за голову руки, спрямувала погляд у небо. Тепер вона розуміла, що змусило Сандру втекти з-під опіки Інквізиції. Насправді вона ховалася від Владислава. Так само вчинила й Інґа, коли довідалася про його походження. Вона просто злякалася — злякалася того, що її чоловік дійсно Син Божий...

— Неймовірна історія, — задумливо мовила Кристина. — І якщо це правда, то що буде з Владиславом? Він таки стане Спасителем?

Сандра надягла сукню й зав'язала на талії пасок. Потім видобула із сумки блузку з короткою спідницею, білизну та легкі туфельки й поклала їх біля Кристини.

— Несторіанці вважають, що ні, — відповіла вона, присівши на ковдру. — Вони переконані, що Метр добився свого, і тепер Владислав став його інструментом у досягненні якоїсь невідомої нам мети. У своєму пророцтві Несторій передбачав такий розвиток подій. І напрозорив, що в такому разі Син Божий породить Сина Людського, який успадкує божественну природу свого батька і стане істинним Спасителем. — Сандра несподівано схлипнула і вся знітилася. — Тільки уяви собі: мій син, мій малюк...

Кристина підвелася, сіла поруч із подругою й обняла її за

плечі. Вона хотіла якось утішити її, але не могла дібрати потрібних слів, тому просто обіймала й гладила трохи вологе волосся.

Нарешті Сандра відсунулася й рішуче розпростала плечі.

— Усе гаразд, Крісті. Це хвилинна слабкість. Я мала вдосталь часу, щоб змиритися з цим, і вже змирилася... майже змирилася. Щодня я молю Бога — того Бога, в якого продовжую вірити, — щоб мій Маріо виявився звичайним хлопчиком. Та якщо він таки стане тим, кого вже зараз бачать у ньому несторіанці, я все одно любитиму його — не як месію, не як Спасителя, а як свого сина.

Якийсь час по тому вони мовчали. Кристина неквапно вдяглася, ретельно розчесала волосся, а тоді промовила:

— У всьому цьому є один позитивний момент. Тепер ти можеш не боятися претензій темних сил на Маріо. Він не на їхні зуби.

— Атож. Найсвятіший Іларій пояснив мені, що Веліал блефував. Йому потрібна була не душа, а життя мого сина. Під час Прориву на Аґрісі він здогадався, хто такий Владислав, і зрозумів, що не зможе знищити його, поки в ньому є небесна сутність. Тому й наказав мені зачати дитину, яка перебере на себе цю сутність і зробить Владислава вразливим.

— А потім збирався знищити тебе з малюком?

— Принаймні так вважає патріарх. Він переконаний, що Веліал сам себе перехитрив, намагаючись убити відразу двох зайців — одночасно впоратися і з сином, і з батьком. Але до народження дитини чіпати Владислава не було сенсу. На щастя, його підвела жадібність. От якби він наказав мені втекти ідесь сховатися, щоб дочекатись пологів... — Сандра здригнулася всім тілом. — Це й стало головною причиною, чому я погодилася на пропозицію патріарха. Я ще могла довірити Інквізиції вберігати мого сина від його призначення Нижньому Світові, така задача їй під силу. Але захистити від замахів... Ні, це неможливо! Серед інквізиторів є агенти темних сил, і деякі з них обіймають досить високі посади. Той же Віштванатан Сідх майже тридцять років перебував у лавах Інквізиції, дослужився до віце-прецептора і був викритий лише випад-

ково. А ось зовсім свіжий приклад: лейтенант Ларсон, що вже після моєї втечі отримав призначення в почит Владислава та Інги, виявився зрадником.

— Свен Ларсон? — промовила приголомшена Кристина. — Ларсон зрадник?!

— Ти його знаєш?

— Певна річ! Були навіть розмови, що згодом дядечко Ференц збирався поставити його на місце Дай Чженя.

— Ну от бачиш! Виходить, він був поза підозрами... та що там — ні в кого не викликав ні найменших сумнівів, і якби я залишилась у палаці, йому б не склало труднощів убити мого сина.

Кристина розгублено похитала головою:

— Я просто не можу повірити! Ларсон здавався таким надійний, таким правильним... А він точно зрадник?

— Наскільки мені відомо, так. Коли на Істрі виявили мої сліди, Ларсон, мабуть, надто поквапився доповісти про знахідку своєму господареві і на цьому спалився.

— Його вже стратили?

— За моєю інформацією, йому вдалося втекти. Хоч, може, його і вбили, але приховали це. Керівництво ордену намагається зам'яти цю історію, тож чимало в ній залишилося нез'ясованим. Скажімо, мені хотілося б знати, як вони виявили мої сліди на Істрі. Ми ж провели там лише кілька днів і були вкрай обережні. Щоправда, я утнула одну дурницю — викинула в озеро перстень Бодуена. Проте мені важко повірити, що його могли там знайти, такі амулети не дають ніякого характерного випромінення.

— А що ти робила на Істрі?

— Народжувала. Це була патріархова ідея: він вважав, що мій син конче має з'явитися на світ на рідній землі свого батька. Його аргументи не здались мені переконливими, проте я не стала заперечувати.

— І там, на Істрі, над тобою провели екзорцизм?

— Збирались, але не встигли. Його провів сам Маріо.

— Як це?

Сандра знизала плечима.

— Це сталося під час пологів, а як саме і в який точно момент — невідомо. Коли я народжувала, ніхто з присутніх не звертав уваги на мою магічну ауру, їм було не до того. А потім з'ясувалося, що ніякої потреби в екзорцизмі немає. Для підстраховки несторіанці піддали мене різноманітним тестам, а коли переконалися, що при пологах я позбулась одержимості... — Вона на секунду замовкла. — Краще не згадувати, що було потім. Тоді вони остаточно повірили, що їхній патріарх не помилився в тлумаченні пророцтва, і почали ставитися до мене, як... як до Діви Марії. — Сандра поглянула на свій наручний годинник і звелася на ноги. — Гаразд, Кристі, нам час повертатися. Зараз повечеряємо, потім заберемося в ліжку і будемо базікати, аж поки заснемо.

Зібравши речі, вони рушили назад до будинку.

— Ти не шкодуєш про втрату своєї сили? — запитала Кристина.

— Звісно, шкодую, ще й як. До останньої миті я в глибині душі сподівалася, що вже владнається і я збережу свій чаклунський хист... Та що вже про це говорити! Мені й так пощастило, що я уникла долі інших одержими, урятувалася сама і врятувала мого малюка. Зараз я вільна людина, живу й насолоджуюся життям, маю сина, задля якого хочу жити. А моя сила... Так, я звикла до неї змалечку і тепер почуваюся такою вразливою, такою безпорадною. Та, зрештою, живе ж більшість людей без неї. А тут, на Основі, взагалі не знають про магію. І нічого — якимось обходяться без неї.

— До речі, це ти обрала Основу чи несторіанці?

— Запропонував патріарх, а я погодилася. Його міркування очевидні — він хоче, щоб майбутній месія зростав і виховувався на найголовнішій Грані світу. А для мене найголовніше безпека сина.

— По-твоєму, тут безпечно?

— Певна річ. Тут безпечніше, ніж на будь-якій іншій населеній Грані. Це єдине місце, де інквізитори не діють відкрито, а доступ для нечисті вкрай ускладнено. До того ж, ніде більше немає такої високої щільності населення, як на Землі. Тут можна загубитися в будь-якому великому місті, і навіть твої

сусіди не стануть допитуватися, хто ти і звідки. І вже тим більше не напишуть донос до найближчого посту Інквізиції: мовляв, так і так, дорогі захисники, тут у нас оселилися підозрілі чужинці, тож прийдіть і розберіться, чи не служать вони дияволу. Звичайно, найбезпечнішим місцем була б ненаселена Грань, на зразок цієї; проте Маріо, як і кожна нормальна дитина, має зростати в оточенні багатьох людей, а не в маленькому товаристві відлюдників.

— А як щодо тебе? Судячи з твоїх слів, ти живеш справжньою відлюдницею. Якщо не виходиш за межі своєї садиби, то можна вважати, що вона розташована тут — на цій дикій Грані. Зі скількома людьми ти спілкуєшся?

— Мене та Маріо охороняють п'ятеро — от із ними я й спілкуюся. Але, по-перше, я вже доросла, тож мені не загрожує перетворитися на дикунку. По-друге, це тимчасово. За рік-півтора, коли пристрасті довкола мого зникнення вщухнуть, ми переселимося в інше місце, і там я зможу з'являтися на людях. У принципі, я й зараз можу це робити — адже Основа велика, а інквізиторів та чорних чаклунів на ній мало. Проте я волію не ризикувати.

Дівчата дійшли до будинку, піднялися на ґанок і пройшли до середини. Проминувши крихітний передпокій, вони опинилися в кімнаті, де сиділа з книжкою в руках чорноволоса жінка років двадцяти п'яти зі смаглим, східного типу обличчям.

— Знайомся, Кристі, це Фатима, моя друга дуенья, — відрекомендувала її Сандра. — Вони з Ельвірою на пару наглядають за мною.

Фатима виявилася не такою холодною та бундючною, як її старша колеґа. На відміну від Ельвіри, вона не обмежилася кивком та коротким вітанням, а обняла Кристину і приязно мовила:

— Ласкаво просимо до нашого кола. Пані дуже бракувало вашого товариства. Сподіваюсь, тепер вона менше сумуватиме.

— А я сподіваюся, що ви станете добрими подругами, — сказала Сандра. — На жаль, зі мною Фатима дружити не хоче,

вона мені служить. Як Ельвіра, як отець Едвін, як усі решта... З Маріо все гаразд?

— Певна річ, пані. Зараз із ним Лючія. Якби малюк прокинувся, вона б мене повідомила.

А Кристині Сандра пояснила:

— Лючія хрещена мого Маріо і, за сумісництвом, нянька. Вона та її чоловік П'єтро — офіційні власники садиби. Також із нами мешкає Рахім, батько Фатими, він у нас головний. Ходімо, я тебе з ним познайомлю. — Вона повернулася до Фатими. — Будь ласка, відкрий для нас Завісу.

Молода жінка мовчки пройшла в куток кімнати і, піднівши руки на рівень обличчя, стала творити чари. Через кілька секунд у повітрі затанцювали червоні, сині та жовті жаринки. Кристина схилилася до Сандриноного вуха й прошепотіла:

— А вона дуже сильна чаклунка. Сильніша за більшість інквізиторів.

— Ти ще не бачила Рахіма, — так само пошепки відповіла Сандра. — Кажуть, що за силою та майстерністю він не поступається нашим магістрам — якщо, звісно, не рахувати дядечка Ференца. Іларій приставив до мене найвправніших чаклунів зі свого оточення.

Фатима відкрила Завісу, і Сандра з Кристиною, проминувши рій жарин, опинились у просторому, розкішно обставленому холі, де на них чекала Ельвіра.

— Речі панни Кристини вже розібрано, — доповіла вона Сандрі. — П'єтро та Рахім зараз допомагають облаштовуватись Едвінові, а хлопчик спить. За ним наглядає Лючія.

— Добре, — кивнула Сандра. — Зараз підемо познайомимо Кристі з нашими чоловіками, а потім... Утім, ні. Ти давно навідувалася до нашої сплячої красуні?

— Щойно, пані.

— І як вона?

— Усе так само.

— Про кого ви? — поцікавилася Кристина.

— Зараз покажу.

Сандра взяла її за руку й повела сходами на другий поверх, а звідти — до невеликої кімнати, обставленої досить скромно,

але акуратно і не без претензій на вишуканість. Її меблювання складалося зі столу, шафи для одягу, двох стільців, м'якого крісла та широкого ліжка, на якому хтось лежав, укритий по груди ковдрою. Хто саме, Кристина роздивитися не могла, бо в кімнаті горів лише слабкий нічник.

— Це одна з трьох гостьових спалень у будинку, — сказала Сандра, не стишуючи голосу. — А оскільки ми живемо відлюдниками й гостей не приймаємо, то всі вони донедавна були порожні. Але півтора тижні тому в нас з'явилася гостя, яку не звали і якої не можемо позбутися.

Краєм вуха слухаючи її пояснення, Кристина наблизилася до ліжка і нарешті змогла роздивитися вродливе обличчя дівчинки, вже майже дівчини, років тринадцяти або чотирнадцяти. Вона лежала в ліжку нерухомо і, здавалося, не дихала. Проте, вдавшись до магії, Кристина з'ясувала, що вона таки дихає — але вкрай слабко й повільно.

— Ходити навшпиньки не обов'язково, — зауважила Сандра. — Якщо ти розбудиш її, ми тільки зрадіємо.

З цими словами вона плеснула в долоні, й кімнату залило яскраве електричне світло. Кристина побачила, що дівчинка навіть ще гарніша, ніж їй здалося спочатку. Її шовковисте темно-каштанове волосся створювало надзвичайно приємний контраст із блідим личком, що мало бездоганно правильні, ніби виточені різцем талановитого скульптора риси, а вкрите тонким простирадлом тіло, попри властиву такому юному віку щуплявість, вражало ідеальністю своїх пропорцій. Це була досконала, незалежна від віянь моди краса, яка в усі часи спонукала чоловіків всіх націй та рас на різні шаленства. Саме така краса примусила невгамовного Париса приректи на загибель рідну Трою, а Генріха IV на схилі віку втягти своє королівство у війну...

— Хто це? — чомусь пошепки запитала Кристина, зачаровано дивлячись на дівчинку.

— Не знаю, — відповіла Сандра. — І ніхто з нас не знає. Ми називаємо її сплячою красунею або просто гостею. Одинадцять днів тому П'єтро знайшов її в саду — вона лежала під деревом і міцно спала. Отак і досі спить. Лючія, наш медичний

авторитет, каже, що це класичний випадок летаргії. Вона намагалася повернути її до тями, але все марно. Це вреднуче дівчисько ніяк не хоче прокидатися.

— І що ви про це думаєте.

Сандра невизначено знизала плечима.

— Навіть не знаємо, що й думати. Жодних документів при ній не знайшлося, вона була вдягнена в звичне для тутешніх підлітків вбрання — динсові штани, сорочку та кросівки, без будь-яких нашивок з ініціалами. Ми регулярно переглядаємо випуски кримінальних новин, читаємо оголошення про зниклих безвісти — але нікого схожого на нашу сплячу красуню там немає.

— Вона чаклунка,— сказала Кристина, ледь-ледь роздивившись ауру дівчинки, яка в умовах Основи була помітна лише в безпосередній близькості.— Має типовий проміжний дар.

— Так, знаю. І це ще більше нас спантеличує. Вона цілком може бути з Основи і не знати про свій хист до чарів, але з таким самим успіхом могла прибути з Граней — і тоді наші справи кепські.

Кристина ще пильніше придивилася до дівчинки. Її чаклунська сила перебувала в прихованому, латентному стані, однак це ще нічого не означало. Сила могла просто спати, як спала й сама дівчинка.

— А чи не надто небезпечно тримати її тут, поблизу твого сина?

— Так, небезпечно. Але що нам залишалося робити? Не могли ж ми вбити її й викинути в море. П'єтро й Рахім провели перевірку на предмет одержимості — з нею все гаразд. А щоб вона була повноцінною чорною відьмою... ні, для цього надто юна. До того ж незаймана — а обряд Чорного Причастя, як відомо, супроводжується втратою невинності. Попервах ми мали намір переправити її в якийсь інший кінець Землі й залишити там біля однієї з лікарень, де про неї подбають. Але потім відмовилися від цієї ідеї: прокинувшись, дівчинка могла згадати, що знепритомніла в нашій садибі, а тоді почалися б усілякі розслідування, неприємні розмови з поліцією.

А нам це геть ні до чого.

— Та все одно, краще її тримати в іншому місці, якнайдалі від тебе та Маріо.

— З цим ніхто не сперечається. Проте зараз на всій Основі лише п'ятеро осіб посвячені в мою таємницю, і всі вони мешкають зі мною. Ми вирішили, що розділитися ще ризикованіше, ніж залишаи дівчинку тут. Незабаром сюди прибуде ще семоро втаємничених, і хтось із них подбає про нашу гостю. А поки ми мусимо тримати її біля себе і стежити, щоб вона, опритомнівши, не втекла.

Сандра поправила на дівчинці простирadlo й ніжно погладила її по голові. Ніби у відповідь на цей дотик, дівчинка ворухнулась, її вії здригнулись, вуста трохи розтислися, вона судомно вдихнула повітря, немов плавець після глибокого пірнання, і закашлялася.

— Вона отямлюється! — напружено вигукнула Сандра. — Кристі, мерщій клич Фатиму та Ельвіру!

Кристіна кинулася до дверей, визирнула в коридор і жестом поклікала обох жінок, що стояли біля сходів і тихо між собою розмовляли. Коли вона повернулася до ліжка, дівчинка вже рівно дихала, а на її досі блідих щоках з'явився слабкий рум'янець. Схоже, летаргія перейшла в нормальний сон.

Через кілька секунд до спальні забігли схвильовані Ельвіра й Фатима. Не озираючись на них, Сандра сказала:

— Спляча красуня прокидається. Сповістіть П'єтро та Рахіма. А Лючія нехай бере Маріо і негайно йде до нашої хатини на Гранях. Так, для підстраховки.

— Ви теж маєте піти, пані, — промовила Ельвіра, взявши її за руку. — Зараз я відкрию Завісу.

— І не подумую, — вперто хитнула головою Сандра. — Поки явної загрози немає. А мені не терпиться дізнатися, хто наша гостя і чому до нас прийшла. Навіть якщо вона ворог, ви легко з нею впораєтесь.

— Тоді хоч відійдіть від неї. — Жінка безцеремонно відтіснила Сандру від ліжка і прикрила її собою.

Незабаром до кімнати ввійшов Рахім — високий смаглявий чоловік років п'ятдесяти. Він повідомив, що Лючія з ди-

тиною вже залишили Основу в супроводі П'єтро та отця Едвіна, коротко поганив Сандру за впертість і наказав Фатимі про всяк випадок тримати відкритою Завісу.

Тим часом дівчинка опритомніла. Вона засовалась у ліжку, тихо схлипнула і трохи підняла повіки, мружачись від яскравого світла. Кристина помітила, що Рахім наготував до удару потужні руйнівні чари, спроможні за мить обернути ліжко з дівчинкою на порох. Ельвіра тримала перед собою силовий щит, цілком затуляючи ним Сандру, а Фатима стояла біля щойно відкритої Завіси, готова будь-якої миті схопити свою підопічну й силоміць затягти її на Грані.

Проте дівчинка не виказувала жодних ворожих намірів. Радше навпаки — затуманений погляд її сірих очей промінився страхом і благанням. Вона підняла тремтливі руки, затуливши в безсилому жесті обличчя, і щось жалібно проказала незнайомою Кристині мовою.

— Ану, ану! — Сандра рішуче відсунула вбік Ельвіру, підступила до ліжка і звернулася до дівчинки тією самою (так, принаймні, здалося Кристині) мовою.

Дівчинка прибрала від обличчя руки й відповіла вже не таким наляканим тоном. Сандра зосереджено насупилася, вслухаючись у слова співрозмовниці, відтак сказала грецькою:

— Це мова слов'янської групи. Я погано розумію, що вона каже, але, здається, вважає нас слугами диявола.

— Спитайте, хто вона така, — порадив Рахім.

Сандра повільно й виразно промовила кілька слів. Дівчинка спантеличено моргнула й перепитала. Сандра повторила ще повільніше. На вродливому обличчі дівчинки промайнула усмішка, і вона щось промовила — уже геть без страху.

Сандра подивилася на Рахіма.

— Якщо не помиляюсь, вона сказала, що я розмовляю так само кумедно, як її старша *братанка*. Не знаю, що таке „братанка“. Можливо, це похідна від слова „брат“.

Здогадавшись, про що йдеться, дівчинка ствердно кивнула:

— Моя старша братанка. Інна. Жонка Володиславова. Сагндра приголомшено втупилась у неї.

— Інна?! Дружина Владислава?!.. Вона знає Інгу!

— Хто тут мене знає?— зненацька пролунав від дверей знайомий голос.

Кристина рвучко обернулася, задіявши охоронні чари, а вже наступної миті завмерла, роззявивши від подиву рота. Решта вчинили так само — тобто, повернулися до дверей, привели в дію захист і аж сторопіли, побачивши на порозі принцесу Інгу. Вона була в пом'ятому й пропиленому дорожньому костюмі, її хвилясте біляве волосся було скуйовджене, обличчя виказувало втому, а у великих синіх очах мерехтіли вогники допитливості. На руках у неї сидів кіт Леопольд.

— Що тут сказати, гарно ви охороняєте Сандру,— промовила принцеса глузливо й докірливо.— А якби на моєму місці був ворог?

Дівчинка кволо підвелася на лікті, визирнула з-за Сандриної спини й радісно вигукнула:

— Інно! Леопольдику!

Кіт спритно зістрибнув на підлогу, за кілька стрибків перетнув кімнату й забрався на ліжко. Дівчинка міцно обняла його, зарилась обличчям у м'яку шерсть і щось ласкаво заговорила.

— О Боже!— прошепотіла принцеса Інґа.— Мені це мариться чи...

— Нічого не мариться,— повернувши до неї мордочку, оголосив Леопольд.— Це ж Цвітанка. Хіба не бачиш?

Розділ 19

Сідх. Знову в пеклі

Шестирукі волохаті вартіві з кривими рогами на потворних головах розчахнули важкі стулки кованих залізом дверей. Величезна мантикора влетіла до просторої зали, здійнялася під високу склепінчасту стелю, відтак склала перепончасті крила і каменем упала на базальтову підлогу біля підніжжя трону, на якому гордовито сидів високий смаглявий чоловік у довгих багряних шатах.

— О, великий Володарю Потойбіччя! — прокаркала мантикора. — Я припадаю до твоїх ніг.

Веліал зміряв її довгим, пронизливим поглядом.

— Ну, Віші, — холодно мовив він, — вітаю тебе з блискучим провалом місії.

Віштванатан Сідх, утілений у люте чудовисько — мантикору, покійно схилив усіяну шипами голову.

— Я винен, мій пане. Я заслуговую на найсуворішу кару. Я...

— Це мені вирішувати, на що ти заслуговуєш, — урвав його Веліал. — А ти маєш смиренно прийняти будь-який мій вирок. На тебе ще чекає покарання за твою дурну самовпевненість, через яку ти зазнав невдачі лише за крок до успіху. Встановивши місцеперебування дівчини, ти мусив негайно доповісти мені й чекати на подальші розпорядження. Я не віддавав тобі наказу наблизитися до неї.

— Пробач, великий і могутній, — з каяттям мовив Сідх. — Я не думав, що там буде засідка. Я був дуже обережний і... далі, не розумію, як це сталося! Я зовсім не відчув небезпеки, мені просто запаморочилось у голові, я втратив свідомість і отямився вже тут... А що сталося, мій пане?

— Я й сам хотів би знати. Щойно ти потрапив до Нижнього Світу, твою пам'ять просканували, і отримана інформація цілком підтверджує твої слова про відсутність магічної атаки. Ти ніби з власної волі впав у летаргічний стан і протягом одинадцяти днів був цілком ізольований від зовнішнього світу, поки хтось не викинув тебе з тіла.

— То я був непритомний аж одинадцять днів?

— Так, Віші. Лише два дні тому з твоїх спогадів я довідався де ховається... вірніше, ховалася Сандра. Негайно надіслав туди своїх слуг, але запізно — вона вже втекла.

Кілька секунд Сідх напружено обдумував почуте.

— А Чойбалсан? Він теж був у летаргії? Чи його досі не знайшли?

— Він тут уже давно, але пуття від нього ніякого. Його дух цілком божевільний, а в пам'яті не збереглося нічого корисного для нас, крім того відрізка шляху, коли ти визначив, що

Сандра перебуває десь на Корсиці. Всі подальші спогади було знищено, причому так ретельно, що відновити їх не вдалося. Боюся, що до цього доклав руку Вишній Світ.

— Вишній Світ? — перепитав Сідх, водночас наляканий і спантелечений. — Але як? Він же не втручається в справи земні. Хіба що через Великих — а їх більше немає...

Веліал недбало відмахнувся.

— Дурниці! Він втручається, ще й як, просто робить це непомітно. Казочки про його невтручання нам вигідні, тому ми не намагаємося їх спростувати, а навпаки — всіляко підтримуємо. Думка про те, що світ земний залишено сам-на-сам з Нижнім Світом, деморалізує багатьох людей, вселяє в них почуття приреченості, робить їх вразливішими. Якби ти знав, скільки жалюгідних людей служить нам на Гранях через те, що ми, на відміну від тих снобів Вишніх ґарантуємо їм захист та опіку, дозволяємо з упевненістю дивитися в прийдешнє. А що ж до Великих, то це зовсім інша історія. Всупереч загальному переконанню, вони не були посланцями Вишнього Світу й ніколи йому не служили. Вони мали до нього такий самий стосунок, як і ми... Гм. Ну, може, трохи більший, бо між ними ніколи не було ворожнечі, зазвичай вони співпрацювали. Проте й нам, і нашим супротивникам присутність Великих заважала, вони важко вписувалися в таку зручну для всіх біполярну картину світобудови. Тому їхній відхід було сприйнято Вишніми з не меншим полегшенням, аніж нами.

Сідх уражено мовчав, і лише його довгий хвіст з отруйним жалом тремтів від страху та напруження. Така відвертість з боку Господаря могла бути як і дуже добрим, так і вкрай поганим знаком. Можливо, Веліал не дуже гнівається на нього за провал місії, і все обмежиться суто символічним покаранням; але також може бути, що він уже прирік Сідха на щось жахливе, скажімо, на вічне перебування в Безодні Забуття, і тепер розмовляв з ним, як з неживим предметом, просто обговорюючи вголос свої власні думки.

У кожному разі, втрачати було нічого, тому Сідх, набравшись сміливості, запитав:

— Отже, Вишній Світ був непричетний до викрадення ма-

лої Інґи?

— Абсолютно. Останній з Великих діяв у власних інтересах — і в інтересах того, хто надіслав його в світ земний.

— Але тоді, мій пане, я тим більше не розумію, навіщо Вишнім захищати Сандру та її дитинча, яке від самого початку призначалося тобі.

Сідхові здалося, що Веліал зітхнув.

— Ти міркуєш дуже логічно, Віші, і в цьому твоя біда. Ти погорів саме тому, що забагато думав і аналізував, замість просто коритися моїм наказам. — Він зробив коротку паузу. — Втім, я не знімаю з себе своєї частки відповідальності за твій провал. Мені слід було відразу розповісти тобі правду про це дитя, тоді б ти не ризикнув наблизитися до Сандри.

— І що ж воно таке, мій пане?

Веліал похитав головою.

— Тепер уж немає сенсу втаємничувати тебе в деталі. Цією справою ти більше не займатимешся. Скажу лише, що байку про його призначення Нижньому Світові я вигадав для замилювання очей, щоб приховати свої справжні плани. Я примусив Сандру зачати від Владислава дитя з однією-єдиною метою — щоб до нього перейшла від батька та частина сили, яка мала... ну, скажемо так — вельми специфічну природу. Якби ти знав, що це за сила, то не поводився б так необачно.

Уздовж Сідхового хребта, від шиї до самого хвоста, пробіг моторошний холодок. Він починав здогадуватися, про яку силу говорив Веліал. У певному сенсі, ця сила була страшніша за Вселенський Дух, що ним володіли Великі.

— Я у відчаї, мій пане! Я припустився непростеної помилки, і мене не виправдовує те, що я не знав усіх обставин справи. Я мусив би неухильно дотримуватися всіх твоїх указівок. — Сідх помовчав, чекаючи на реакцію Веліала, а не дочекавшись, обережно промовив: — Ти, мабуть, пошлеш на Грані іншого слугу, щоб він продовжив пошуки Сандри?

По міцно стиснених Веліалових вустах промайнула бліда подоба усмішки.

— А ти пропонуєш свою кандидатуру? Хочеш спокутати попередні помилки? Ні, Віші, не вийде. Ти провалив завдан-

ня, нехай тепер спробує хтось інший. До того ж я сумніваюся, що ми зможемо знайти Сандру за відбитком персня — вона його вже позбулася. Або позбудеться найближчим часом.

— Так гадаєш, мій пане?

— Я майже певен цього. Свен Ларсон зараз перебуває в руках принцеси Інґи, а він знає про відбиток і, безумовно, розповість про нього на допиті — або вже розповів. Ну, а Інґа знайде спосіб попередити Сандру.

Спантеличений Сідх забив крилами по підлозі.

— Інґа схопила Ларсона? Але як так? Ти ж говориш, що вона вирушила Колодязем на Аґріс.

— Вона мене перехитрила, хай їй грець! Три дні тому раптом з'явилася на Контр-Аґрісі, до того ж у вкрай невдалий момент — якраз тоді, коли відьма Руслана взялася до втілення одного мого слуги в меншу сестру Владислава. Інґа врятувала дівчину, вбила Руслану і разом зі своїми супутниками переправилися на Основу, де зненацька заскочила Ларсона й захопила його в полон. Потім, поки він був непритомний, провела над ним екзорцизм — Локі, як його безпосередній господар, це відчув, — після чого підпалила дім Наглядача й пішла, прихопивши із собою бранця. Коли надіслані мною слуги прибули на місце подій, вони застали там лише свіже згарище.

„Цікаво,“ — думав Сідх, слухаючи Веліала, — „навіщо він це розповідає? Або це має стосунок до мого наступного завдання, або він просто вирішив виговоритися переді мною, перш ніж відправити туди, де я нікому не зможу розповісти про нашу бесіду...“

— Отакі справи, Віші, — вів далі Веліал. — Кепські справи, мушу визнати. Я вважав своїм великим тактичним успіхом, що зумів розлучити Інґу з чоловіком, а в результаті вийшло навпаки — випавши з поля мого зору, вона вхитрилася завдати мені масу клопотів. А проте, вона припустилася кількох помилок, якими я маю намір скористатися... — Веліал пильно подивився на Сідха. — До речі, ти не задумувався, чому я втілив тебе в мантикору?

— Мабуть, це частина покарання, — невпевнено мовив Сідх.

— Помиляєшся. Покарання буде згодом, а зараз на тебе чекає нове завдання. За кілька годин на Аґрісі розпочнеться глобальний Прорив, і ти очолиш його ударний фронт.

Сідх негайно піднісся духом. Якщо йому доручено таке відпівдальне завдання, то навряд чи після цього він потрапить до Безодні Забуття. Глобальні Прориви, що їх організовував Веліал, завжди очолювали його найдовіреніші слуги.

— Дякую за високу честь, мій пане! Обіцяю, що не підведу тебе...— Тут він зам'явся в нерішучості.— Даруй мою зухвалість, наймилостивіший, але ж Контр-Аґріс — незаселена Грань. Проти кого буде скеровано Прорив?

— Проти принца Владислава. Невдовзі він, разом із загоном інквізиторів, прибуде на Контр-Аґріс, щоб визволити свою сестру Цвітанку. Попервах я планував підсунути йому в подоби сестри свого слугу, проте Інжине втручання сплутало мені всі карти. Тож я вирішив далі не спокушати долю, а негайно скористатися ситуацією і спробувати знищити Владислава. Певна річ, було б непогано зачекати ще кілька місяців, щоб його зв'язок з Інґою ще більше ослаб у розлучі, але після всіх недавніх подій я не хочу ризикувати. У будь-який час Інґа може повернутися до нього — і тоді все пропало, вдруге мені вже не вдасться їх розлучити... Чому дригаєш хвостом, Віші? Тобі щось незрозуміло?

— Не гнівайся, мій пане, дозволь ще питання. Щойно ти казав, що принцеса Інґа врятувала сестру Владислава. Чому ж тоді він їде на Контр-Аґріс? Хіба не знає, що її там нема?

— У тім-то й річ, що не знає. Інґа ще не зв'язалася ні з ним, ні з кервіництвом Інквізиції — це її перша помилка. Мій слуга з оточення Владислава повідомляє, що він і далі прямує до лігва Руслани, сповнений рішучості врятувати Цвітанку. А друга помилка Інґи полягає в тому, що через поспіх вона забула зруйнувати Інфернальний Тунель — пожежа, як ти сам розумієш, йому нітрохи не зашкодила. За останні два дні через нього переправилося майже дві сотні моїх слуг з Основи. Руслана добряче розхитала цю Грань, тому роботи в них було небагато, вони вже закінчили останні приготування до глобального Прориву і зараз роззосередилися в довколишньому

лісі, готові в належний час завдати удару з тилу. Коли загін Владислава наблизиться до хатини, почнеться розвага.

— Гм... А ти певен, мій пане, що план спрацює? — несміливо спитався Сідх. — Авжеж, я розумію, що без Інґи Владислав не такий сильний, але що завадить йому покинути Контр-Аґріс за найперших ознак Прориву? Грань безлюдна, захищати там нема кого, а розраховувати на те, що його зупинить небезпека, на яку наражаються поранені в Колодязі, не доводиться. З ним будуть не прості смертні, на зразок загірських воїнів, а досвідчені чаклуни, загартовані бійці, чий сильний магічний дар убереже їхні рани від згубного впливу Колодязя.

Веліал згідно кивнув:

— Твоя правда, це не зупинить Владислава. Зате зупинить інше — надія врятувати сестру. Він не піде, поки не переконається, що в хатині немає Цвітанки. Ну, а потім стане пізно — Прорив набере силу й перекриє доступ до Колодязя, а всі найближчі Вуалі буде знищено. Єдина людина в загоні, яка може переконати Владислава вчасно відступити, командор Дай Чжень, загине на самому початку — про це подбає мій слуга. Отож я все передбачив.

Сідх розправив свої крила й затряс ними в повітрі.

— Ти мудрий і далекоглядний, мій пане! Я щасливий служити тобі, найвеличніший з князів, царю царів, Володар Пітьми...

— Годі! — відмахнувся Веліал. — Зараз не час співати мені дифірамби. Вирушай до Пекельної Брами, там уже формується Орди Вторгнення. Очолюй їх і чекай на сигнал. І молися Споконвічному Хаосові, пристрасно молися, щоб за ці кілька годин Інґа не надумала переговорити з Владиславом...

Розділ 20

Інна. Перехрестя

— От і все, — сказала Сандра, тримаючи мене за обидві руки. — Мені пора.

Я рвучко обняла її.

— Щастя тобі, любя. Бережи малюка... Я б так хотіла поїхати з тобою!

Вона вивільнилася з моїх обіймів і похитала головою.

— Ні, Інно. У кожної з нас свій шлях, своя доля, і разом нам не зійтися. Повертайся до Владислава — ти потрібна йому, а він потрібен тобі, в ньому твоє істинне призначення. Не бійся, що згубиш його, це все Веліалові вигадки. Справжнє кохання не губить, а рятує, воно дає життя і протистоїть смерті. Переступи через свій страх, подолай свою слабкість — і повертайся. Все одно ти не зможеш без нього жити.

— А ти?

Сандра сумно всміхнулася і взяла з рук Кристини маленького Маріо Феліче.

— Не турбуйся, яюсь проживу. Я вже знайшла своє місце в житті.

Вона цмокнула мене в щоку, кивнула на прощання Гуннарові та Леопольду і разом з Кристиною забралася до брички з відкидним верхом, де вже сиділи Ельвіра та Лючія. П'єтро, що керував екіпажем, ударив батоєм двох коней, бричка рушила з місця і в супроводі Рахіма, Фатими та отця Едвіна проминула райдужну арку, яка відразу й згасла.

Вже біля самого краю латки Сандра озирнулася до нас і надіслала рукою поцілунок. А через кілька секунд увесь загін зник з поля нашого зору, вирушивши в подорож по Трактовій Рівнині...

Я тихо зітхнула й змахнула з вій непрохану сльозу. Гуннар підбадьорливо поклав мені руку на плече, а Леопольд сумно мовив:

— Шкода, що Сандра поїхала. Ми щойно знайшли її, а вона знову поїхала. Я сумуватиму за нею.

— Ми всі сумуватимемо, — сказала я, нахилившись і лагідно потріпавши його коротку шерсть. — Ну, гаразд, котику, біжи до дівчат. А ми з Гуннаром неквапно пройдемося.

Леопольд махнув хвостом і помчав уперед, до пальмового гаю. Ми пішли слідом за ним, думаючи кожен про своє. Лише на півдорозі Гуннар стримано мовив:

— А знаєш, Інґо, я цілком згоден із Сандрою — вона дала тобі гарну пораду. Твоя затія з утечею від Владислава від самого початку була дурною й безперспективною. До того ж дитячою. Дорослі люди так не поводяться. Не можна вирішити проблеми, втікаючи від них. Хоч як швидко ти бігаєш, вони все одно наздоженуть тебе й накинуться зусібч.

Я кинула на Гуннара сторожкий погляд. На якусь секунду у мене виникла підозра, що він підслухав мою вчорашню розмову з Сандрою, коли вона розповіла мені про справжню причину своєї втечі, дала прочитати листи найсвятішого Іларія, коли той був митрополитом Істрійським, і познайомила з таємним пророцтвом константинопольського патріарха Несторія. Проте ні — Гуннар нічого не знав, бо тоді поведився б геть інакше. Така історія знатна вибити з колії навіть найнезворушнішу людину, а кузен був доволі вразливий і зовсім не вмів прикидатися. Якби він підслухав бодай уривок нашої розмови, то неодмінно виказав би себе своєю поведінкою. Найпевніше, він просто відчув, що моя рішучість ховатися від Владислава дала слабіну, і скористався цим, щоб долучити свій голос до Сандриних порад та вкрадливих нашіптувань мого внутрішнього демона-спокусника.

Мушу визнати, що після розмови із Сандрою аргументів за повернення додалося. Гуннар мав цілковиту рацію, коли говорив чотири дні тому, що я втікаю від Владислава не так через страх за нього, як із страху *перед* ним. Та тепер я могла заспокоїтися — якщо вірити пророцтву Несторія, мого чоловіка оминула гірка чаша месії, а мені більше не грозило стати новоявленою Марією-Магдалиною.

Проте це була не єдина причина моєї втечі, існували й інші, не менш вагомі, і ось вони, на жаль, залишалися в силі. Сандрина розповідь аж ніяк не спростувала їх, зробила ще серйознішими й нездоланнішими. За великим рахунком, мені було однаково, від кого народився Владислав — від земного чоловіка чи від Духа Святого, — зрештою, панотці стверджують, що всі люди є дітьми Божими. Але я не могла допустити, щоб моє кохання заподіяло йому шкоду, привело до його загибелі. Я щосили намагалася переконати себе, що Веліал збрехав, адже

він володар обману і за своїм становищем зобов'язаний брехати, проте на кожен мій аргумент завжди знаходилися заперечення, найвагомніше з яких полягало в тому, що я, крути не верти, все ж диявольське поріддя...

— Я думаю над цим, — нарешті сказала я. — Та ще нічого не вирішила. Прошу, не тисни на мене. Все набагато складніше, ніж тобі здається.

— Я далекий від думки, що все просто й однозначно. Чудово розумію, що ти маєш серйозні... — Він осікся. — Гаразд, Інго, не тиснути. Вирішуй сама. А мою думку ти знаєш.

— Так, знаю.

Ми з Гуннаром підійшли до гаю, посеред якого стояв невеликий будинок. Тут ми провели останні два дні, поки отець Едвін та Ельвіра шукали для Сандри новий сховок. Людині, не знайомій з особливостями географії Буферного Поясу, здавалося б украй необачним переховуватися в безпосередній близькості від того місця на Основі, де вешталися слуги Нижнього Світу. А насправді тут було так само безпечно, як і на решті Поясних Граней; та обставина, що в кожній своїй точці Основа межує з нескінченним їх числом, надійно захищала нас від випадкового викриття.

А що ж до цілеспрямованих пошуків за тим загадковим відбитком, про який розповів на допиті Свен Ларсон, то цю проблему ми вирішили відразу після евакуації з Основи. Тут нам дуже допомогло встановлене на персні Бодуена блокування, яке дозволило визначити характер випромінення, що служило маяком для Сандриних переслідувачів. Як і будь-який матеріальний предмет, перстень мав свою власну ауру — але дуже слабку, на відстані невідчутну, позбавлену найменших специфічних особливостей, тому заведено було говорити, що він не дає ніякої особливої еманції. Серед багатьох тисяч її компонентів ми з Рахімом віднайшли один-єдиний, заблокований чарами. Такі ж компоненти, але істотно слабші, ми виявили в аурах Сандри та Цвітанки і без проблем позбулись їх. (У Цвітанки, самі розумієте, це залишилося від викрадачки, що понад три місяці прожила в її тілі... чи то пак, у Беатрисинім тілі, що тепер належало сестрі Владислава.)

Відтак нам залишалося тільки гадати, як могла викрадачка на величезних відстанях уловлювати таке примарне випромінення — бо ж ми переставали відчувати його вже за два-три кроки від персня. Втім, у мене виник один здогад, але я не стала ділитися ним ні з ким — аж надто він був жахливий. Сама думка про те, що Беатрисине тіло донедавна контролював дух Женеса де Фарамона, всипала мене морозом, тож було неважко уявити, яким шоком це стане для інших. На Гранях ім'я найзнаменитішого чорного чаклуна сучасності звучало не менш зловісно, ніж будь-яке з імен Сатани...

На неширокому ґанку сиділи Цвітанка та Беатриса, біля їхніх ніг розтягся на землі Леопольд, гріючись у промінні вечірнього сонця. Дівчата про щось розмовляли між собою, кожна з них говорила своєю рідною мовою, а кіт виступав за перекладача і справлявся з цим завданням блискуче.

Наблизившись до них, я спитала:

— А де ж Марк?

— За будинком, чаклує над вогнищем, — відповіла Беатриса. — Хоче приготувати на вечерю барбек'ю з поросячої тушки, яку залишили нам несторіанці. — Вона всміхнулася. — За час нашої подорожі Марк став чудовим кухарем.

— Тоді я допоможу йому, — озвався Ґуннар. — А ти, Інґо, залишайся тут. А то відразу почнеш командувати й зіпсуєш нам усе задоволення. Приготування барбек'ю — не жіноча справа.

Із цими словами він подався за ріг будинку, Леопольд почимчикував слідом за ним, а я провівши їх поглядом, умостилася на ґанку між дівчатами. Цвітанка схилила голову до мого плеча.

— Інно, — запитала вона, — коли ми поїдемо до Володислава? Я дуже скучаю за ним.

— Уже скоро, серденько, — відповіла я. — Сьогодні заночуємо тут, ти ще слабка, а завтра вранці... тоді й побачимо.

Цвітанка міцніше пригорнулася до мене.

— Я боюсь, Інно. Ану ж йому не сподобається, що я... що я так змінилася? Якщо він не любитиме мене в цім тілі?

— Не турбуйся, любитиме. Неодмінно любитиме.

Обличчя дівчинки осяяла квола усмішка.

— Так думаєш?

— Я певна.

Владова сестра потроху оговтувалася від шоку і сьогодні вже була не такою пригніченою, як учора. А про передучорашній день і говорити не варто — коли Цвітанка виявила, що опинилася в чужому тілі, з нею трапилася справжнісінька істерика, тож я мусила наслати на неї сонні чари, щоб вона не накоїла дурниць. На щастя, діти швидко до всього пристосовуються, і Цвітанці знадобилося лише два дні, щоб більш-менш змиритися з тим, що сталося. Вона навіть знайшла собі розраду в тому, що так швидко виросла і стала майже дорослою дівчиною — а про це мріють майже всі дівчатка її віку. До того ж Цвітанка не могла не визнати, що їй дісталася чудове тіло — не просто гарненьке, а по-справжньому красиве, досконале настільки, наскільки це взагалі можливо в нашому недосконалому світі.

А проте, їй було ще дуже далеко до тієї веселої й життєрадісної дівчинки, яку я знала на Істрі. Викрадення, полон, моторошний ритуал у підземному капищі чорної відьми і, нарешті, втрата власного тіла — усе це неабияк травмувало нестійку дитячу психіку. Я підозрювала, що без допомоги кваліфікованого фахівця їй не обійтися.

Ми ще трохи посиділи мовчки, відтак Цвітанка підвелася й сказала:

— Піду подивлюсь, як смажать порося. І пограю з котиками. Гаразд?

— Звісно, люба. Йди.

Коли Цвітанка зникла за рогом, Беатриса задумливо мовила:

— Бідолашна! Зараз їй дуже важко. Я хочу допомогти їй, але не знаю, як. Мені й самій нелегко...— Вона раптом схлипнула.— Ну, чому так вийшло, пані? Чому я не повернулася в своє тіло, а Цвітанка — в своє?

Я м'яко взяла її за руку.

— Хтозна, дорогенька. Так уже вийшло. Мабуть, ти надто швидко освоїлася в Цвітанкинім тілі, стала сприймати його, як своє власне, і та сила, що несе відповідальність за ваше пе-

реселення, просто сплутала вас. Можливо, вона визнала тебе хазяйкою тіла, а Цвітанку, яка міцно спала в глибинах твого розуму, — лише гостею.

— То ви гадаєте, що у відьминій хатині Цвітанка не полишала свого тіла? По-вашому, вона просто спала — але дуже міцно, і нам з Марком не вдалося розбудити її?

— Схоже, що так. Бо ж Леопольд бачив у тобі Цвітанку до тієї самої миті, коли в саду тобі запаморочилось у голові.

Беатриса зітхнула.

— Шкода, що ми трохи не зачекали. Ви б точно зуміли її розбудити.

Я із сумнівом похитала головою:

— Не б стала стверджувати це с такою певністю. Можливо, Цвітанка спала так міцно, що жоден зовнішній вплив не зміг би її розбудити. Може, саме тому ти вселилася в її тіло — щоб розбудити *ізсередини*. — Я трохи помовчала в нерішучості, зважуючи в думках, чи варто говорити про це Беатрисі, та зрештою вирішила сказати. Вона вже доросла дівчинка, дарма що живе в дев'ятирічному тілі, і їй слід про це знати. — Минулої ночі я довго не могла заснути, все думала про ці переселення. І в мене виникла одна гіпотеза... Ти ж знаєш, що таке гіпотеза?

— Так, пані. Це наукове припущення, що пропонує пояснення взаємозв'язку певних явищ.

— Атож. Щоправда, моє припущення важко назвати строго науковим, для цього я маю обмаль фактичного матеріалу... та гаразд. Отже, я думаю, що плутанина з вашими тілами сталася через те, що сила, яка діяла на вас, виходила від зовсім маленького хлопчика, немовляти, який діяв радше інстинктивно, ніж усвідомлено, а тому припустився помилки, визнавши тебе хазяйкою Цвітанкиного тіла.

Беатриса підвела голову й пильно подивилася мені у вічі.

— Ви кажете про малого Маріо?

— Так. Окрім чаклунського хисту, він має й інший дар, особливий, унікальний, побачити який неможливо, про нього можна лише здогадуватися. Надзвичайна сила Маріо дуже турбує наших ворогів, і вони будь-що прагнуть знищити його. Якраз для того й надіслали викрадачку твого тіла. Коли вона

наблизилася до будинку, малюк відчув загрозу й інстинктивно захистився, наславши на неї глибокий летаргічний сон.

— А чому не вбив?

— Важко сказати. Можливо, за самою своєю природою він не здатен на вбивство. А може, своїм своїм дитячим розумом уже тоді збагнув, що тіло зловмисниці насправді належить не їй, а іншій дівчинці — добрій та нещасній, яка дуже хоче жити. І коли з'явилася ти, Маріо вирішив виправити несправедливість, але помилився. Просто помилився — він-бо ще немовля, а помилок припускаються навіть дорослі та мудрі люди.

Беатриса довго думала над моїми словами.

— Якщо в Маріо така сила, — нарешті заговорила вона, — то хто ж він?

— Не знаю, — відповіла я. — І вавряд чи хто-небудь з людей це знає.

Я не покривила душею, бо справді не знала, а сумнівалася. Несторіанці також не знали — вони просто вірили. Знання передбачає наявність незаперечних доказів — а таких ніхто не мав.

— Отже, коли Маріо підросте і стане контролювати свою силу, ми з Цвітанкою зможемо повернутися в наші тіла?

Я присунулася до неї впритул і обняла її за плечі.

— Не варто на це сподіватися, Беатрисо. Я думаю... ні, я певна, що він відмовиться.

— Чому?

— Бо це буде наругою над вашою сутністю. Тіло не просто оболонка, в якій живе людина, воно справляє великий вплив на формування та розвиток особистості, багато в чому визначають характер, нахили, смаки. На той час, коли Маріо подорослішає, ви уже вживетеся в свої нові тіла, зростетеся з ними, вони стануть для вас рідними, і розлучатися з ними буде так само нестерпно боляче, як і з попередніми. — Я погладила її по щоці. — Я розумію тебе, дорогенька. Раніше ти була блискучою красунею, звикла до того, що всі загоплюються тобою, і тобі буде важко змиритися зі своєю новою зовнішністю — симпатичною, але звичайною, нічим особливо не примітною. Та все ж повір: справдешня краса більше залежить від душі, ніж від

тіла. Ти й зараз дуже вродлива, просто тепер твоя краса не так впадає в очі, і треба гарненько придивитися, щоб її побачити...

Раптом віддалік почувся розгублений вигук Цвітанки: „Ти куди, котику? Повернися!“ — і я побачила, як із-за рогу будинку стрімголов вилетів Леопольд.

— Інно, біда! — гукнув він на ходу і рвучко загальмував біля моїх ніг, мало не перекицьнувшись через голову. — Владислав у небезпеці!

У мене завмерло серце.

— Де?.. В якій?..

— Він устряв у паскудну історію. Я ж казав, що не можна залишати його одного, казав, що він неодмінно вскочить у халепу. Але ти...

Подолавши заціпеніння, я мов ужалена скочила на ноги, схопила Леопольда за загривок і труснула ним у повітрі.

— Що сталося, хай тобі чорт?! Де Владислав?

— Там, де ми недавно були, — відповів кіт, через хвилювання геть забувши запротестувати проти такого безцеремонного поводження з ним. — Серед поганого лісу, біля поганої хатини. Багато лихих тварюк нападають на нього, а він один, сам-один, з ним немає навіть База.

Я відчула, як піді мною захиталася земля. Леопольд вислизнув з моїх ослаблених рук і гепнувся на траву.

— Звідки ти знаєш? — запитала я, насилу проковтнувши клубок, що затряг у мене в горлі. — Він тобі повідомив?

— Нічого не повідомляв. Я просто знаю і квіт. Відчув, побачив... Тільки не надумай кликати його, — додав Леопольд, здогадавшись про мої наміри. — Владислав дуже зайнятий, а ти відволічеш його, і він може загинути.

Я у відчаї затулила руками обличчя й до болю закусил губу, щоб не завити від власного безсилля. Мені ні на мить не спало на думку засумніватися в словах кота. Він говорив дуже серйозно, був надто схвилюваний і налякалий, щоб я могла запідозрити його в спробі розіграти мене. Та й з такими речами він ніколи не жартував.

— О, Боже, що ж робити?

— Ясно що. Маємо йти йому на допомогу. Негайно.

— Але як?..

— А от так!— Леопольд відбіг від мене на два кроки і сам по собі, без мого наказу, перекинувся на коня.— Сідай, їдьмо!

— Куди?— приголомшено запитала я.

— До Владислава, куди ж іще!

— Але... Хіба ми встигнемо?

— Устигнемо, якщо ти не телитимешся. Ну ж бо, сідай!

Очманіла і геть збита з пантелику, я поставила ногу в стремено й забралась у сідло. У чоловіче сідло, слід зазначити — а на мені була лише коротка літня сукня, позичена в Сандри, легкі туфельки, ну і, звичайно, білизна. У такому вбранні навіть неквапна верхова прогулянка могла обернутися натертими до крові стегнами, але мене це не хвилювало. Тієї миті я не переймалася таким дрібницями і думала лише про те, що десь далеко бореться зі смертю Владислав — чоловік, без якого моє життя втрачало будь-який сенс. Я кляла себе за втечу, кляла свою слабкість, свій страх, свій егоїзм, що призвели до такої катастрофи. Нарешті я збагнула, до чого прагнув Веліал, відкриваючи мені таємницю походження Владислава — він хотів розлучити нас і здолати нарізно. Тепер я зрозуміла це — але надто, надто пізно...

— А ми?— почувся кузенів голос. Тільки тоді я помітила, що до нас уже приєдналися Гуннар, Марк і Цвітанка, які прибігли слідом за котом.— Що буде з нами?

Леопольд на секунду задумався, відтак коротко заіржав. Лаура, що перебувала поруч із нами, тієї ж миті перекинулася на кобилу. З-за рогу почулося іржання, а слідом за цим звідти вибігло ще дві лошиці — Карина та Гуннарова Бела.

— Сідайте,— наказав Леопольд.— І мерщій.

— Моє барбек'ю...— несміливо мовив Марк.

— Гори воно синім полум'ям, твоє барбек'ю!— розсердився кінь.— Ви, люди, забагато думаєте, і в цьому ваша біда. Ну все, рахую до десяти. Хто не встигне — залишиться тут. Один... два...

На рахунок „три“ Гуннар уже сидів на своїй Белі, на „п'ять“ у сідло Лаури заскочила Беатриса, на „сім“ до неї за допомогою Марка приєдналася Цвітанка, а на „дев'ять“ уже й сам

Марк сідав на Карину. Переконавшись, що всі готові, Леопльд промовив:

— Тримайтесь міцніше... Десять!

Увесь довколишній світ миттю щез, і я опинилася посеред густої сизої імлі. Піді мною був Леопольд, чії боки я міцно стискала ногами. Він стрімко ніс мене вперед, сухий холодний вітер рвучко бив мені в обличчя, безцеремонно розвивав подол моєї сукні і з наполегливістю нетерплячого коханця тріпав моє волосся.

— Де ми, Леопольде? — гукнула я. — Що коїться?

— Точно не знаю, — відповів він. — Але знаю, куди летимо. Не турбуйся, все буде гаразд.

Його запевнення мене мало втішили. Проте, за відсутності чогось певнішого, довелося вдовольнитись і цим.

Я швидко роззирнулася в пошуках супутників, але нікого не побачили. Ми неслися крізь сизу імлу в гордій самотності.

— Де Гуннар і діти? Що ти з ними зробив?

— Вони нам не потрібні. Я відіслав їх у безпечне місце.

Я збиралась була спитати, що це за місце таке, але не встигла. Наш короткий політ закінчився, сиза імла розвіялася, і я побачила, як наді мною клубочаться важкі грозові хмари. Ми зависли в небі на висоті двох або трьох сотень метрів, внизу розкинулося безкрає море лісу, над яким подекуди здіймалися клуби чорного диму, а просто під нами виднілася невелика прогалина, щерть заповнена мерзенними пекельним тварюками.

Посеред прогалини, на місці відьминої хатини, тепер зяяла в землі дірка, непроглядну темряву якої раз по раз розривали спалахи зловісного багрянцю. І після кожного такого спалаху звідти виринали нові й нові почвари — повзучі та летючі, які хвилями накочувалися на західний край галявини, де спостерігалася найбільша концентрація нечисті. Вони щільною стіною оточували самотню людську постать з осаяним мечем у руках; його лезо промінилося блакитним сяйвом, яке поки стримувало навалу біснуватих тварюк, але з кожною секундою їхнє кільце невблаганно стискалося...

— Це Владислав! — гукнула я. — Вперед, Леопольде!

Втім, кінь уже й сам помчав униз, до краю галявини.

Цієї миті одна з почвар, пробивши захист Владислава, атакувала його зі спини. Він спіткнувся і впав. По моєму тілу пробігла судом, мене пронизав гострий біль, ніби це в мою плоть шойно вгризлися ікла та кігті. Я у відчаї закричала...

Натовп пекельних вилупків ладен був накинутися пораненого на Владислава, аж раптом осяйний меч, у якому я впізнала Метрового меча, вирвався з його ослаблих рук, розітнув навпіл тварюку, що вчепилась у його спину, відкинув убік її охплені полум'ям рештки, а відтак став із запаморочливою швидкістю носитися по колу, не дозволяючи нечисті підступити ближче. Я не відразу збагнула, що меч діє не сам по собі, а скоряється моїй волі. Цілком несвідомо я взяла його під свій контроль, щоб захистит чоловіка.

За кілька секунд, на мою величезну радість, Владислав ворухнувся. Сили швидко повернулися до нього, він підвівся й тут-таки перебрав на себе керування мечем.

„Інно?!“ — надійшла до мене його радісна й зачудована думка. — „Це ти?“

„Тримайся, Владе! Я йду до тебе!“

Наші душі та розуми злилися в єдину істоту, разом ми відчували себе в сто, в тисячу, в мільйон разів сильнішими, ніж нарізно. З двох боків ми почали завдавати начисті нищівних ударів, пробиваючись назустріч одне одному. Вогнище Прориву і далі вивергало мерзотних тварюк, та тепер їхні лави рідшали швидше, ніж прибувало поповнення. Від нас обох виходило блакитне світло, що незабаром накрило своїми хвилями всю галявину, і люте гарчання почвар змінилося тисячоголосими криками агонії. Чимало з тих, що були ближче до перефірії Прориву, дременули в ліс, і незабаром звідти долинули дикі, нелюдські, сповнені муки зойки.

„Либонь, напали на своїх,“ — прокоментував Владислав, продовжуючи вражати нечисть могутніми ударами осяйного меча. — „Ліс просто кишить чоними чаклунами. Вони влаштували засідку, щоб відрізати нам шлях до відступу.“

„А де твої супутники?“ — запитала я. — „Де Баз? Усі загинули!“

„На щастя, не встигли. Загинуло лише двоє — Дай Чжень та зрадник, що вбив його, а потім порішив себе. Решту загону разом з котами я вчасно відправив у Колодязь. Тіло Дай Чжєня також...“

Владислав замовк і ще з більшим завзяттям став прорубувати собі шлях крізь лави нечисті. Нас уже розділяло не більше півсотні кроків.

Мені навперейми кинулася величезна летюча потвора, схожа на покруча доісторичного птеридактиля з казковим Змієм Гориничем, але ще моторошніша й огидніша. Її червоні очі палали несамовитою злобою.

— Інго! — пронизливо прокаркала вона. — Ти не повинна тут бути!

— А проте я тут! — відповіла я й викинула вперед праву руку.

З моєї долоні вихопився сліпучо-яскравий промінь і пронизав чудисько наскрізь. Охоплене ядучо-зеленим полум'ям, воно стало каменем падлати вниз, і до мене долинули його останні думки:

„Звідки ти взялася, Інго? Невже Господар знову прорахувався?..“

Розсіяним ударом я змела зі свого шляху ще пару дюжин летючих потвор, і нарешті Леопольд м'яко приземлився поруч із Владиславом. Я помітила, що куртка на чоловічій спині, куди встромила свої кігті пекельна тварюка, роздерта на шмаття, але крові, як не дивно, ніде не було. Також були відсутні бодай найменші сліди ран на потилиці, хоча я на власні очі бачила, як туди вгризлися гострі ікла почвари...

Втім, усе це я відзначила мимохідь, без роздумів, бо ситуація не сприяла розв'язанню головоломок. Зараз належало діяти — і то чимшвидше. Я негайно поставила довкола нас силовий бар'єр, що мав протриматися принаймні хвилину, і звернулася до чоловіка:

- Сідай, Владе. Забираймося звідси.
- Я не можу, Інно. Цвітанка...
- Її тут немає, це пастка.
- Знаю. Але мушу переконатися...

— Тобі немає в чому переконуватися! Цвітанка давно в безпеці. Я врятувала її ще три дні тому.

— Справді? — недовіжливо запитав він. — Ти не дуриш мене?

— Чесне слово! Скоро ти її побачиш.

— Підтверджую, — сказав Леопольд. — Інна нічого не вигадує. Ми справді врятували Цвітанку... Ну ж бо, сідай!

Отримавши це запевнення, Владислав негайно вклав меч в піхви, заскочив на круп Леопольда й міцно обхопив мене за талію. З моїх грудей вихопилося щасливе зітхання. Боже, як я зіскупчилася за його обіймами!..

— Їдьмо, котику! Вези нас до Цвітанки.

Тварюки розтрощили силовий бар'єр, та було вже запізно. Наступної миті ми залишили цю безрадісну Грань на поталу пекельним вилупкам, а самі помчали вперед крізь сизу імлу.

— Що діється, Інно? — прокричав мені на вухо Владислав. — Де ми?

— Не маю уявлення. Це робить Леопольд, але як — сам не знає. Просто вміє, і квит. Уміє те, що недоступно навіть вищим магам.

Відклавши подальші розпитування на потім, Владислав прибрав убік моє волосся і припав до моєї шиї довгим поцілунком.

„Інночко! Як же мені бракувало тебе!“

„Я теж кохаю тебе, Владе. Пробач, любий. Пробач, що втекла від тебе.“

„Але чому ти це зробила? Чим я тебе образив? Чи, може... чи ти мене розлюбила?“

„Ні, нізащо! Я... просто я дурепа! Я повірила Веліалу, що моє кохання згубить тебе...“

„Що за дурниці?!“ — щиро здивувався він. — „Як ти могла повірити в таку маячню?“

„На жаль, це не зовсім маячня. Ще до народження мене було призначено нижньому Світові, а ти... ти такий чистий, невинний, безгрішний...“

„Облиш, Інно! Не ідеалізуй мене. Я ж не янгол, а просто людина. Людина, що нестямно кохає тебе і не може без тебе

жити.“

— Ми вже наближаємося,— втрутився в наш мовчазний діалог Леопольд.— Тримайтесь міцніше, я зараз же йду на посадку.

Ми виринули з холодного туману в морозний зимовий день. Низько над обрієм висіло сонце й сліпило нам очі, тому ми не відразу впізнали велетенський замок з чотирма високими вежами, сполученими ґалереями. А може, причиною тому було не лише сонце — адже під час наших попередніх відвідин цей замок був похмурий і негостинний, над ним немов нависала тінь стародавнього прокляття, а зараз на його стінах та вежах майоріли різнобарвні прапори, брама була розчакнута навстіж, на підйомному мосту юрмилися люди, а з внутрішнього двору чулися звуки музики та співу.

— Це ж Шато-Бокер! — мовила я, шулячись від холоду.— То ти сюди надіслав Ґуннара з дітьми?

— Ага,— відповів Леопольд.— Хіба я неправильно вчинив? Ви ж знищили тут усе лихе, тож я подумав, що це гарне місце. Та й ти, Інно, давно хотіла відвідати батька.

— Ти молодець, котику,— сказала я, зненацька відчувши дразливий лоскіт у грудях.— Усе зробив правильно.

Люди на мосту нарешті помітили нас і розступилися, пропустивши вперед високого рудоволосого чоловіка років сорока в розкішній хутряній мантиї поверх червоного камзолу із золотим позументом — Ґарена де Бресі, герцоґа Бокерського, мого батька по крові... Попри свій владний вигляд та гордовиту поставу, він наближався до нас якось боязко, невпевнено, ніби чогось боявся, а погляд його великих зелених очей висловлював якусь лякливу надію вкупі із затамованим страхом.

Трохи позаду герцоґа йшов Ґуннар у недбало накинутому плащі, явно з чужого плеча. Марк, Беатриса та Цвітанка скромно стояли посеред натовпу, кутаючись у довгі шуби, вочевидь, позичені в жалісливих дорослих.

Помітивши дівчат, Владислав зістрибнув з коня й мерщій кинувся до них, геть забувши про правила етикету, які вимагали спершу вітатися з господарем дому, а вже потім — з го-

стями. Я збагнула, що зараз він обійме не ту дівчинку, яку треба, проте вирішила не зупиняти його — все одно двома словами нічого не поясниш.

Натомість я обережно, щоб не задердась моя коротка сукня, спішилася й підійшла до герцога, мимоволі здригаючись — не так від холоду, як від хвилювання. Він квапливо зняв свою мантию, накинув її мені на плечі й сказав:

— Вітаю, Інго.

— Добридень... — Я затнулася, та все ж зробила над собою зусилля і закінчила: — ...батьку.

У герцогових очах застигли мука й розчарування. Його біль зневіреної надії відгукнулася у мені, і я в пориві каяття за свої черствість та холодність, цілком щиро, невдавано, від чистого серця схлипнула й притислася до його грудей. Він кілька секунд простояв, мов паралізований, боявся повірити в те, що сталося, а тоді обняв мене за плечі й увіткнувся обличчям у моє волосся.

— Господи, донечко! Як довго я чекав цієї хвилини...

А Владислав стояв навколішки перед Беатрисою, яку вважав Цвітанкою, стискав у своїх руках її маленькі долоньки і не міг збагнути, чому вона плаче. Також він не розумів, чому плаче інша дівчинка, трохи старша...

Розділ 21

Інна. На порозі Вічності

Уже наступного дня, рано вранці, на Аґріс прибув великий загон інквізиторів на чолі із самим Ференцом Кароєм. Як з'ясувалося, реґент від самого початку був певен, що я збираюся до батька, і вирішив особисто зустрітися зі мною, щоб обговорити причини моєї втечі і, певна річ, переконати мене повернутися. Він був неабияк здивований, коли довідався, що разом зі мною в Шато-Бокері перебуває Владислав, тут-таки заявився до нашої спальні, де ми відсипалися після довгого та важкого дня, і безцеремонно підняв нас із ліжка, прагнучи чимшвидше в усьому розібратися.

Я зовсім не обмовилася, коли сказала, що регент їхав на Агріс для обговорення, а не з'ясування причин моєї втечі. З кількох обережних фраз, які він зронив на початку нашої розмови, я зрозуміла, що він добре обізнаний в обставинах народження Владилава — без сумніву, його люди гарно попрацювали на Бетиці й зуміли розкрити найбільшу таємницю Несторіанської Церкви. Із властивою йому проникливістю, Ференц Карой відразу здогадався, що я не все розповіла чоловікові, тому обмежився лише тонким натяком, давши мені зрозуміти, що він у курсі справ.

Прийнявши натяк до відома, я спеціально для нього повторила відредагований варіант своєї історії, із якого було вилучено нічну розмову з княгинею Мар'яною, а також найменші згадки про непорочне зачаття, месій та пророків. Прогалини в моїй розповіді регент заповнював уже сам, ґрунтуючись на наявній у нього інформації. Коли я дійшла до зустрічі з Сандрою, то з виразу його обличчя здогадалася, що йому відомо і про пророцтво патріарха Несторія. Мені важко було судити, наскільки серйозно він до цього поставився; та, мабуть, приблизно так само, як я — з глибоким скептицизмом і, водночас, із побоюванням, що це може виявитися правдою.

А понад усе регента вразила завершальна частина моєї оповіді — про те, як за кілька секунд Леопольд переніс мене крізь загадкову сизу імлу до Владислава, а потім dopravив нас на Агріс. Коли я закінчила, він геть розгублено мовив:

— Неймовірно! Приголомшливо! Я багато що бачив за своє довге життя і гадав, що мене вже немає чим здивувати. Та ні — від ваших пригод мені аж голова туманіє. Переселення душ, сліди, залишені тілами, блокувальний перстень, як маяк, надчутливість Леопольда... Але найнеймовірніше, найзапаморочливіше, найубивчіше — це, звісно, легендарне Перехрестя світів!

— Що-що? — не збагнули ми.

Ференц Карой відповів не відразу, а спершу підійшов до дверей, прочинив їх і визирнув до передпокою.

— Іштване,— покликав він свого кота.— Розшукай Леопольда і приведи до мене. Мерщій.

— Гаразд, іду,— почувся буркітливий голос Іштвана.— От же ж ці люди! І подрімати не дають...

Регент зачинив двері й повернувся до свого крісла.

— Питаєте, що таке Перехрестя світів,— заговорив він.— Це саме те, про що ви мені розповіли — заповнений сизою імлою простір, через який можна практично миттєво потрапити на будь-яку із суших у світі Граней.

— То ви й раніше знали про це?— здивувалася я.

— Ну, сказати „знав“ було б великим перебільшенням. Згадки про Перехрестя світів зустрічаються в легендах про драконів — не про теперішніх безмозгих птахозмій, а про стародавніх розумних істот, що колись населяли світ разом з людьми. Перекази стверджують, що справжнім драконам були підвладні будь-які відстані, вони долали їх майже миттєво, перелітаючи через певний простір, який самі називали Споконвічною Пусткою. А згодом люди, переповідаючи легенди, дали цьому феномену іншу назву, конкретнішу і не таку страшну — Перехрестя світів.

— Гм,— озвався Владислав.— А я завжди вважав історії про драконів чистими вигадками.

— І я так думала,— сказала я.

Регент кивнув:

— Маю визнати, що і я донедавна не вірив, що колись на світі існували розумні дракони. Лише кілька років тому, в одній з наших розмов Метр...— Раптом він замовк, а в його очах спалахнули вогники.— То он воно що! Виходить, Метр не просто вдовольнив мою цікавість. Він готував мене до цього — до того, що сталося з Леопольдом!

— Але чому з Леопольдом?— запитала я.— Який стосунок він має до міфічних драконів?

Ференц Карой підвівся з крісла й повільно пройшовся по кімнаті. Відтак зосереджено подивився на нас і пояснив:

— Одна з маргінальних теорій про походження котів-первернів стверджує, що вони з'явилися внаслідок схрещення тих самих міфічних драконів з дикими кішками — предками

нинішніх *feles domesticorum**. Якось Метр у розмові зі мною згадав про цю теорію, а коли я сказав йому, що взагалі не вірю в стародавню драконячу цивілізацію, він прямо й недвозначно дав мені зрозуміти, що вона таки існувала, і фактично підтвердив родинний зв'язок між драконами та котами-перевертнями. А насамкінець припустив, що, можливо, коти мають дар проходження через Перехрестя світів, просто не знають, як це робити.

Уявивши процес схрещення драконів з дикими кішками, я, попри всю серйозність ситуації, ледве стрималася від істеричного реготу. А Владислав спантеличено похитав головою:

— Ну, нівроку ж!

— Таким чином,— вів далі регент,— Леопольд став першим котом-перевертнем, у якому відродився надзвичайний хист його далеких прашурів-драконів. І наважуся стверджувати, це сталося не випадково, а в цілковитій відповідності із задумом Метра.

— Гадаєте, він передбачив, що так станеться?

— Швидше, завбачив. На мою думку, Метр знав, що рано чи пізно вам знадобиться вміння Леопольда швидко долати великі відстані, тому й завів зі мною ту розмову про походження перевертнів. Мовби залишив натяк на майбутнє... Але навіщо? Що він хотів цим сказати?..

Наступної миті за дверима почулося вимогливе нявчання. Ференц Карой клацнув пальцями, двері розчинилися, і до кімнати забіг Леопольд. За ним поважно ступав Іштван — великий чорний котисько з білим животом і білими „шкарпетками“ на всіх чотирьох лапах.

— Доброго ранку, Інно, Владиславе,— привітався з нами Леопольд.— Здоровенький був, Ференце. Давно ми не бачилися. Як ся маєш?

— Дякую, все гаразд,— з усмішкою відповів регент.

А Іштван підійшов до нас ближче і надзвичайно ввічливо промовив:

* Форма множини від *felis domesticus* — кіт домашній (лат.).

— Моє шанування, пане принце, пані принцесо. Сподіваюся, з вами все гаразд? Ви завдали Ференцові чимало клопотів. Я збентежено знизала плечима.

— Так уже склалося, Іштване. Даруй.

— Ференце, ти вже чув, що тут коїлося? — швидко заговорив Леопольд. — Ми знайшли Сандру із синочком, а Цвітанка переселилася в...

— Спати! — наказав йому регент.

Леопольд замовк на півслові, гепнувся боком на килимок перед каміном і справді заснув.

Іштван розгублено подивився на нерухомого товариша, потім перевів погляд на свого господаря й запитав:

— Що з Леопольдом?

— Спить, — коротко відповів Ференц Карой.

— Але ж він не хотів спати...

— Тепер захотів.

— Ага! Знову твої коники! — в голосі Іштвана виразно забриніли осудливі нотки. — Ніяк не вгамуєшся. Леопольд обіцяв познайомити мене зі своїми новими друзями — Марком, Беатрисою та Цвітанкою, а ти...

— Вибач, друже, — розвів руками регент. — Доведеться зачекати. А поки сходи на кухню і скажи, щоб тебе нагодували.

Всупереч моїм очікуванням, Іштван не сперечався, а слухняно вийшов з кімнати. Двері за ним відразу зачинилися.

Ференц Карой неквапно запалив сигарету і спрямував замислений погляд на заснулого кота.

— Коли я минулого разу обстежував Леопольда, мені здалося, що з ним усе гаразд. А з ним аж ніяк не все гаразд, тепер це ясно, як день... Де ж ти сховав свої сліди, хитрий дідугане? Що ти ще вклав у цього кота?.. — Він підвів голову й подивився на нас. — Інґо, Владиславе, я хочу проникнути в Леопольдову підсвідомість. Дуже глибоко, до самісінького дна.

— Це ж небезпечно, — зауважила я.

— Так, небезпечно, — погодився регент. — Але я мушу знати, що там іще замислив Метр. Це необхідно. Будь ласка, нагляньте за мною. Якщо побачите, що я впав у кататонію, не-

гайно приберіть звідси кота і спробуйте повенути мене до тями. А як не вийде — кличте з коридора охорону. Домовилися?

— Так, — відповіли ми.

— От і гаразд.

Ференц Карой відкинувся на спинку крісла, заплющив очі й розслабився. Близько хвилини нічого не відбувалося, аж раптом регент здригнувся, немов його вдарило струмом, і розплющив очі.

— Чорт! — розгублено вилаявся він. — Що ж це таке?..

Леопольд підвівся, сів на задні лапи і зміряв нас пронизливим поглядом, від якого кров у жилах похолола.

То був погляд не кота.

То був погляд людини...

Ні, не людини — Великого!

У цьому погляді відчувалася безодня сторіч, неосяжність Великого Всесвіту, безмежна мудрість Вищого Розуму, крижаний холод Абсолютного Добра...

— Метре!!! — вражено зойкнув регент.

Сапфірові очиська вп'ялись у нього, і водночас на нас насунула така потужна телепатична хвиля, що мені аж в очах потьмарилося.

„Навіщо ти розбудив мене, Ференце?!”

— Метре... — навіть не проговорив, а пролопотів регент. Наразі він був схожий не на могутнього, впевненого в собі чаклуна, а на провинну дитину. — Хіба ж я знав...

„Ти мусив здогадатися! Я був певен, що здогадаєшся. Ти завжди був обережний і поміркований, систематичність та зваженість були твоїми найвизначнішими рисами. Я й припустити не міг, що ти утнеш таку дурницю... Хоча ні, таки припускав. Я розумів, що проникнення Леопольда в Споконвічну Пустку стривожить тебе, тому й завів з тобою розмову про походження котів-перевертнів. Бачу, ти згадав про нього, як я й розраховував. Ти збагнув, що це було попередження. Але чому ж не додумав свою думку до кінця, чому зупинився на півдорозі?.. Ага, ясно! Тобі запаморочилось у голові від перспективи відродити це вміння і в інших котах. Ти вже уявляв, як твій

Іштван заввиграшки переносить тебе в потрібне місце, звільнивши від утомливих подорожей Рівниною, як легіони Інквізиції, підкоривши простір і час, поширюють свою владу на всі населені Грані... Який же ти хлопчисько, Ференце!

— Даруйте, Метре,— промимрив регент.— Я вчинив необачно. В останній час на мене звалилася купа проблем, я дуже стомився....,

„Ага, ти стомився! Та ти просто отупів! Якби в тебе лишилося хоча б трохи розуму, ти б ще торік про все здогадався. Я залишив тобі вдосталь натяків, щоб ти зрозумів, до чого я прагну. Ти правильно міркував, що для простої передачі Духу я забагато наумудрив, проте з цього ти зробив абсолютно хибний висновок, що я відмовився від своїх намірів.“

— А ви не відмовилися?

„Звісно, ні! Хіба це не очевидно? Тягар влади геть висушив твої куці мізки, Ференце! Ти зовсім розучився думати. Тобі треба все розжувати й до рота покласти. А я ж пов'язував з тобою такі сподівання... Зараз я відкритий для тебе. Зазирни в мене, там ти побачиш усе.“

Насала коротка пауза. А потім регентові очі округлилися від безмежного подиву.

— О Господи! Метре, чому ви не звірилися мені раніше?

„Бо знав, що на першому етапі ти не втримаєшся від спокуси прискорити хід подій. Адже так?“

— Ваша правда,— неохоче погодився регент.

„До того ж я не був певен в успіхові,“— вів далі Метр.— „Шанс на вдалу реалізацію мого задуму був мізерно малий. І я не хотів марно обнадіювати тебе, поки мій прогноз не справдиться.“

„А він справдився?“

„Невже ти сам не бачиш? Подивися на них (останнє слово супроводжувалося картинкою: ми з Владиславом тримаємося за руки, і нас оточує золотий ореол). Вони — єдині, вони — одне ціле! Вони не відмовляться одне від одного, не зможуть відмовитися. Ще десяток років, лише якийсь десяток — і все було б гаразд“.

— То, може, вам варто повернутися? — несміливо запропонував регент. — І самому продовжити їхнє навчання. Ви ж сказали: ще десяток років...”

„І ще десяток років осоружного існування у бридкій, нікчемній людській подобі! Десяток років щохвилинного, щосекундного Поклику Безмежності, якої мені, зрештою, ніколи не бачити. Це понад мої сили, я цього не витримаю. Бачу, ти так і не збагнув, нащо я забувся в підсвідомості кота, чому сам не взявся навчати їх... Поки моє рішення не було остаточним, я ще тримався, втішаючи себе, що будь-якої миті можу передумати. Та коли підійшов упритул до здійснення свого наміру, Поклик став неподоланий, мене буквально виривало з тіла. Ні, твоя пропозиція неприйнятна. Та й пізно вже — бо вони вже знають про мене, а коригувати їхню пам'ять надто ризиковано. Вони вже досить досвідчені, щоб запідозрити неладне й відновити свої спогади... Ти все зіпсував, йолопе!”

„Метре, я... я ніколи собі цього не пробачу”.

„Знаю, Ференце, знаю. Ти дурний, але совісний. Проте я звільню тебе від необхідності вигадувати для себе покарання. Перш ніж залишити земний світ, я сам тебе покараю.”

— Отже, ви все вирішили? — понуро запитав регент. — Ви покидаєте нас?

„Так, я покидаю вас — але не весь. Я йду від вас — але не до Отця свого, а в небуття.”

— Метре! — злякано гукнув регент. — Невже ви наважитесь...

„Я вже наважився. Зазирни в мене, Ференце, я відкритий для тебе. Там побачиш, яку долю я приготував особисто тобі.”

Мені було моторошно дивитися на кота, що був утіленням Великого. Тому я не зводила погляду з регента і раптом побачила, як зіниці його очей розширилися майже на всю райдужну оболонку. Там, у його очах, застиг невимовний жах...

„Метре!!!”

„Так, Ференце, саме так. Ти був моїм кращим учнем, але ти виявився невдячним учнем. Відходячи в небуття, я призначаю тебе їхнім учителем і покладаю на твої плечі всю відповідальність за долю земного світу, за долю людства. Прощай.”

— *Не треба!* — нестямно заволала я, лише останньої миті збагнувши, про що йдеться. Крик відчаю Владислава злився з моїм. — *Ні! Ні!*

Проте нашої згоди ніхто не питав...

Епілог

Час людства

Світ завмер. Час зупинився. Простір згорнувся у сколапсовану точку. Межі Всесвіту стислися до границь моєї свідомості. Довкола не було нічого — навіть самого „довкола“ не існувало. Була лише я, а в мені були темрява й пустота...

Із цієї темряви, з цієї пустоти я почула тихий, вкрадливий голос:

— Ну от, Інго, настав момент істини! Пам'ятаєш нашу розмову в Колодязі? Тоді я провіщав, що рано чи пізно тобі знадобиться моя допомога. Також я обіцяв допомогти й Владиславові, та, на жаль, це понад мої сили. Він безнадійний і невиправний, він від самого початку був приречений. А ти ще можеш урятуватися.

— Як? — вихопилось у мене проти моєї волі.

— Ти добре знаєш, як. Довірся мені, довірся моїй силі, прийми її всією душею, і вона захистить тебе від Вселенського Духу.

— А потім? Я просто проміняю одне рабство на інше.

— Не кажи так! Замість рабства ти здобудеш свободу — повну, необмежену. Ти народжена не для служіння, а для влади, і отримає її скільки забажаєш. Ти пануватимеш над розумами, душами та тілами мільйонів і мільярдів людей, тобі поклонятимуться, як богині, а твоє ім'я прогримить по всьому світові. При цьому ти не позбудешся своєї людяності, Нижній Світ не вимагатиме від тебе такої жертви. Залишайся людиною, залишайся жінкою, живи, мрій, кохай...

— Кого? — запитала я. — Кого я кохатиму? Навіщо мені взагалі кохання, якщо я втрачу Владислава, якщо він перетвориться на холодну, незворушну істоту, не здатну до любові та ненависті? Навіщо мені життя, сповнене даремних страждань

і марних сподівань? Навіщо мені здатність мріяти, якщо мої мрії ніколи не здійсняться?

— Зараз ти у відчаї, Інго. Я чудово розумію тебе. Але прошу, не піддавайся хвилинному пориванню, не дозволяй емоціям впливати на твій вибір. Твоє життя лише починається, ти ще мало побачила й пережила, щоб судити про сенс свого існування. Тільки дурень вважає, що в життя є лише один-єдиний сенс.

— Тоді я дурна, бо справді так вважаю. І ти не переконаєш мене, Веліале, навіть не сподівайся. Владислав — це сенс, мета і суть усього мого життя. Я заприсяглася бути з ним завжди і в усьому — в щасті та біді, в горі й радості, в здоров'ї та немічці — і дотримаю свого слова. Я розділю його долю, хай яка вона жаклива, і в останню мить нашого людського існування ми будемо разом, ми будемо єдині. Забирайся, лукавий, я більше не хочу тебе слухати. Геть звідси!

— Що ж, Інго, ти обрала свою долю. Прощавай.

Світ зрушив. Час пішов...

А потім був жах — глибокий, панічний, невимовний. Він проймав кожну частинку мого ества, шматував свідомість на клапті, думки розліталися в безладі, немов сполохані куріпки.

Я не хотіла ніякої магії — ні чорної, ні білої, ні сірої. Я не хотіла ставати Великим, я хотіла бути просто людиною, хотіла жити по-людському, хотіла радіти життю, хотіла страждати, хотіла кохати...

Владе, любий мій, коханий! Не покидай мене, не змінюйся, залишайся людиною — таким, який ти є, яким я тебе люблю...

Тримай! Тримай мене, рідний, не дай мені змінитися, допоможи лишитися людиною — такою, яка я є, якою ти мене любиш...

Господи, змилуйся! Це жорстоко, це безсердечно! Я не хочу могутності, здобутої такою ціною. Я хочу лише одного — щоб мені дали спокій...

І був спокій...

І була тиша...

І було забуття...

...Мене розторсав Владислав. Я розплющила очі, підвелася, спираючись на лікті, й роззирнулася довкола. У довколишньому напівморозі розгледіла знайомі обриси спальні наших апартаментів у королівському палаці. Як ми потрапили сюди з далекого Аґрісу, я не знала і наразі з'ясовувати не збиралася. Це питання займало мене менше за все — були й важливіші проблеми...

Я лежала на підлозі біля ліжка. Поруч зі мною сидів Владислав. За вікном була ніч.

Але ніч була незвичайна.

Ніч була гамірна, наче день.

Багатоголосий гамір, що долинав знадвору, був сповнений переляку, тривоги, спантеличення, розгубленості...

— Інно,— розпачливо прошепотів Владислав.— Що ми накоїли?!

Я труснула очманілою головою і нараз збагнула, що ми накоїли. Ніч була штучна, створена нами!

На тій довготі Грані Палатина, де стояв королівський палац, зараз ішла друга по півдні, проте сонця на небі не було. Його не затуляли ні хмари, ні будь-які космічні тіла, воно просто не світило...

— Ми захотіли спокою й тиші,— пошепки мовила я.— А спокій і тиша асоціюються з ніччю...

— І сонце щезло...

— Ні, не щезло,— уточнила я.— Воно перебуває там, де й раніше, але його випромінювання цілком перейшло в невидимий інфрачервоний спектр. За нашим бажанням...

— Ми — Великі,— приречено констатував Владислав.

— Тільки не це! Господи, тільки не це!!!

— Це правда, Інно, не обманюй себе. Ти чудово розумієш, що ми стали Великими,— похмуро промовив він, зводячись на ноги.— Бачить Бог, я не хотів цього.

— І я не хотіла...— гірко зітхнула я, почувавши себе приреченою на смерть. Навіть гірше ніж на смерть — на втрату людяності...

Владислав допоміг мені підвестися. Взявшись за руки, ми вийшли на балкон.

Ми не дивилися вниз — на стурбованих, спантеличених, наляканих і нажаханих людей.

Ми дивилися в чисте зоряне небо.

Поклику не було.

Поки що не було...

— Інно,— запитав Владислав,— ти ще любиш мене?

— Люблю,— відповіла вона впевнено.— А ти?

— Я теж люблю тебе,— сказав він і пригорнув мене до себе.

Я підняла до нього обличчя:

— Поцілуй мене любий. Може... Може, це востаннє.

Наш поцілунок був довгий і жагучий. Потім ми поцілювалися ще раз, і ще, і ще...

Як завжди, мене охопила солодка, п'янка млість, а груди затопила тепла хвиля безмежного щастя. Від колишньої приреченості й душевної пустки не лишилося й сліду. Я перестала думати про майбутнє і жила лише однією миттю — тією, що була зараз...

Коли Владислав трохи відсунувся від мене, його очі радісно сяяли.

— Ми не Великі, Інно! Ми не Великі — ні!

— Ти хочеш сказати...— з полохливою надією промовила я.

— Невже ти не відчуваєш?! Зазирни в себе — ми люди й людьми зостанемося. Вселенський Дух не в'язень у наших тілі, він з'єднався з плоттю, став невід'ємною часткою нашого ества. Ми — єдність плотського й духовного, єдність якісно інша, ніж решта людей, та все ж єдність! Зовсім не так було з Великими — їхні душі існували окремо від тіл... Ми люди, Інночко, люди. Чуєш!

Я зазирнула в себе — це була правда.

Я припала до чоловікового плеча й тихо заплакала. Він ніжно гладив моє волосся, а по його щоках котилися сльози — сльози радості й полегшення.

— Я такий щасливий, рідна... Я ніби прокинувся від якогось страхітливого сну...— Не в змозі далі стримуватися, він

схлипнув.

За хвилю я запитала:

— Ти відчуваєш у собі зміни?

— Відчуваю.

— Ну, і як?

— І прекрасно, і моторошно водночас. У мені стільки незбагненного, я почуваю в собі таку неймовірну силу, такі надзвичайні можливості... Я боюся, Інно. Боюся ще щось утнути. Страшніше, ніж те, що ми вже накоїли.

— Не бійся. Дядечко Ференц допоможе розібратися з нашою могутністю. Адже Метр призначив його нам за вчителя.

— А він так злякався цього призначення. Він просто нестямився зі страху.

— Ще б пак! Йому буде непереливки, навчаючи людей, чия сила на багато порядків перевершує його власну. Людей, що здатні згасити сонце. І це ще не межа... Щоправда, ми не такі могутні, не такі всесильні, не такі всевидючі, якими були Великі. До того ж, оволодівши Духом, ми не отримали тих знань, що їх мали Великі. Нам доведеться все досягати самим, діяти методом спроб та помилок. Це плата за нашу людяність — втім, як на мене, плата незначна. Ми лишилися людьми, і це найголовніше. І, може, не тільки для нас, а й для всього земного світу.

— Цікаво,— промовив Владислав.— Чи передбачав це Метр?

— Поза будь-яким сумнівом. Пригадай, що він говорив регентові. „Вони — єдині, вони — одне ціле! Вони не відмовляться одне від одного, не зможуть відмовитися“. Це про нас — про те, що сталося з нами. Ми з тобою відчували себе одним цілим, ми не могли відмовитися одне від одного, від нашого кохання, ми не дозволили Вселенському Духові позбавити нас людяності і всупереч усьому лишилися людьми. Гадаю, саме в цьому й полягав головний задум Метра... Ні, я не просто думаю. Я цілком упевнена.

І тут ми почули Голос. Точніше, не почули, а — як би це сказати? — сприйняли, мабуть. Голос, що прийшов з безкраїх просторів Всесвіту, спілкувався з нами не словами і не зорови-

ми образами, а фундаментальними інформативними символами, на зразок логічних одиниць та нулів. А проте, ми легко його зрозуміли.

— Саме так,— ствердив Голос.— Якраз цього прагнув мій син Деметріос, якого ви звете Метром. Спорідненість ваших душ, поєднаних коханням, подолала відчуження Вселенського Духа від земної плоті, злутувала їх в одне ціле. Відтепер ця частка мене належить вам і всьому вашому світові, який з цієї миті перестав бути пасивним заручником моїх спроб удосконалити Всесвіт і самого себе. Безліч разів я створював земний світ, та щоразу він руйнувався під натиском Первісного Хаосу, і мені доводилося створювати його знову й знову. Один цикл Буття змінювався наступним, а між ними були періоди Пітьми та Небуття. Проте я знав, що колись це фатальне коло розімкнеться і перетвориться на нескінченну спіраль. Я терпляче чекав цього дня — і ось, нарешті, він настав!

— І що ж буде далі? — спитали ми.

— Це залежить від вас зокрема і від усього людства загалом. Доба Великих закінчилася, тепер настав Час людства. Віднині ви самі собі господарі й вільні обирати свій дальший шлях самостійно. Ваше майбутнє — у ваших руках.

— А якщо ми раптом помremo...

— Ви покинете земний світ тільки тоді, коли самі захочете цього, і я радо прийму вас до себе. Після вас залишаться ваші нащадки, що продовжать почату вами справу. Зерна мої вже посіяно на землі, вони швидко дадуть сходи, і ніяка сила не годна викоренити Вселенський Дух серед людей.

— Отже, у нас будуть діти? — вихопилось у мене.

— Певна річ, будуть. Ваша несумісність, про яку говорив мій син Веліал, справді мала місце, тут він не збрехав. Проте Вселенський Дух подолав її, і відтепер ви можете мати стільки дітей, скільки забажаєте.

— Веліал теж твій син? — здивувались ми.

— А що ж ви думали? Ви всі мої діти, зокрема й Веліал. Він не той син, яким можна пишатись, але дітей не обирають і їх не зрікаються. На жаль, я створив далеко не ідеальний світ, хоч і дуже старався. Можливо, вам вдасться покращити його.

— А як же ти?

— Всесвіт неосяжний, тому нема межі моєму вдосконаленню. За минулі цикли у мені накопичилося багато Хаосу, я позбудусь його, створю в інших вимірах новий світ земний — і так буде до нескінченності. Коли ви гадаєте, що звільнилися від мене, то помиляєтеся — це я звільнився від вас.

— То ти покидаєш нас?

— З вами моя частка, а отже, і весь я. Доки діти малі, батьки піклуються про них, доглядають їх. Ставши дорослими, діти вже не потребують батьківської опіки, але їхній зв'язок з батьками не розривається ніколи. Просто характер цього зв'язку змінюється, стає іншим.

— А проте,— зауважила я,— ти прислав у наш світ нового месію.

— Це зробив не я, а Вишній Світ, також створений мною. Я не підтримував ідеї нового Пришестя, але й не став перешкоджати її здійсненню. В результаті це зіграло на руку планам мого сина Деметріоса. Він знайшов для посланця Небес кориснішу роль, ніж бути Вчителем і Спасителем. Ти знаєш про це, Інго.

— Знаю. Та якщо вірити деяким людям, месія відродився в іншій дитині...

— І це правда. Той малюк ще має знайти своє місце в земному світі. Йому доведеться нелегко, бо людство вже вийшло з дитячого віку і більше не потребує ні наставників, ні вихователів.

— Я не зовсім розумію, про що ви говорите,— трохи спантеличено мовив Владислав.— Та хіба не ти, Вищий Розум, відповідалий за всіх месій та пророків, що приносили в світ земний? Хіба не ти Бог?

— Я волію називати себе Творцем, Конструктором. А що ж до моральної, етичної складової ваших уявлень про Бога, яка вам, людям, видається важливішою, ніж світотворча, то вона цілком належить людству, вона породжена самим вашим буттям. Тим самим буттям породжено й Вишній та Нижній Світи, які є продовженням світу земного, його проекціями на ваші власні судження про Добро та Зло. І в цьому плані люди в

більшій мірі є Богом, ніж я сам.

— Якщо Нижній Світ породжений самими людьми,— мовив Владислав,— то чи не можна зовсім його знищити?

— Ні, не можна. Адже він, як і Вишній Світ, знаходиться в кожному з вас, він прикра, але невід’ємна частка вашого існування. Вся суть земного життя полягає в протистоянні Добра та Зла, і вся історія людства є безперервною боротьбою цих двох стихій. Світло існує тому, що є темрява. Краса тому тішить вам око, що існує потворність. Так само й пізнати Добро можна лише в порівнянні зі Злом, а без дисгармонії Хаосу вам не досягнути досконалості Космосу. Ви збагнули?

— Так, збагнули.

— А тепер виправте свій недогляд на Основі, поверніть на небо сонце, а потім беріться до справ — їх ви маєте багато. Фатальне коло розімкнулося, але битва за наступне тисячоліття людства триває. Щастя вам, люди, діти Неба і Землі!

Голос стих.

Ми з Владиславом стояли на балконі й дивилися в небо.

Зорі сяяли в синій порожнечі й вабили нас до себе.

Та це був не той Поклик, що мордував Метра й решту Великих упродовж багатьох тисячоліть, перетворюючи їхнє земне життя на нескінченну муку.

Це було звичайне людське прагнення до всього загадкового й незвіданого.

Ми почували дивовижну, хвилюючу єдність з усім світом — земним і небесним.

Ми — люди, діти Неба та Землі.

— Як це прекрасно! — зачаровано промовила я.

— Атож, прекрасно,— погодився Владислав.— Та буде ще краще, коли ми повернемо людям день.

— А ми зможемо?

— Звісно, зможемо. Ми мусимо.

Ми взяли за руки і разом промовили:

— Хай буде день!

І був день.

І була Земля.

І було людство.

І були ми.

ЗМІСТ

Розділ 1. Сідх. Нова місія.....	3
Розділ 2. Марк і Беатриса. Торнінський тракт	14
Розділ 3. Інна. Спадкоємці Метра.....	33
Розділ 4. Сідх. Повсталий з пекла	51
Розділ 5. Інна. Принцеса Імперії	65
Розділ 6. Марк і Беатриса. Сила лева	95
Розділ 7. Кристина. На початку шляху	122
Розділ 8. Сідх. Господар незадоволений	129
Розділ 9. Інна. Сни та дійсність	135
Розділ 10. Ларсон. Перстень Бодуена	170
Розділ 11. Марк і Беатриса. Слідами викрадачки.....	184
Розділ 12. Руслана. Приречена на смерть	192
Розділ 13. Інна. Довга дорога на Аґріс	196
Розділ 14. Марк і Беатриса. Відьмина хатина	206
Розділ 15. Інна. Несподівані зустрічі	225
Розділ 16. Ларсон. Двічі зрадник	241
Розділ 17. Марк і Беатриса. За крок від мети.....	252
Розділ 18. Кристина. Питання і відповіді	261
Розділ 19. Сідх. Знову в пеклі	284
Розділ 20. Інна. Перехрестя	290
Розділ 21. Інна. На порозі Вічності	305
Епілог. Час людства	313